Cocktail

Kristin Harmel

Cum s-agăți un star de cinema

HUMANITAS fiction

Colecţie coordonată de
IUSTINA CROITORU

Kristin Harmel şi-a dorit dintotdeauna să devină scriitoare, de aceea debutul ei ca reporter sportiv la şaisprezece ani, în *St. Petersburg Times,* nu a mirat pe nimeni. După ce absolvă liceul şefă de promoţie şi îşi ia licenţa în jurnalism şi comunicare la University of Florida, se angajează la revista *People* şi colaborează cu *Men's Health, Glamour, Teen People* şi multe altele. Primul său roman, *Cum s-agăţi un star de cinema (How to Sleep with a Movie Star,* 2006), povestea unei Cenu- şărese moderne, a făcut valuri încă de la apariţie. Îi urmează *Blonde Theory* (2007), *The Art of French Kissing* (2008) şi *When You Wish* (2008), iar pentru 2009 pregăteşte încă două romane. Kristin Harmel este *guest star* în emisiunea de televiziune *The Daily Buzz,* în cadrul căreia realizează rubrica *Lit Chick,* rubrică ce dă note celor mai recente apariţii editoriale de gen.

Kristin Harmel

Cum s-agăţi un star de cinema

Traducere din engleză de
ANDREEA IONESCU

HUMANITAS
fiction

Coperta de ANGELA ROTARU
Redactor NICOLETA DRĂGHICEANU

KRISTIN HARMEL
HOW TO SLEEP WITH A MOVIE STAR
Copyright © 2006 by Kristin Harmel
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, New York, UŞA.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2008, pentru prezenta versiune românească
EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel. /fax 021/311 23 30
C.P.C.E.— CP 14, Bucureşti
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HARMEL, KRISTIN
Cum s-agăţi un star de cinema / Kristin

Harmel; trad.: Andreea Ionescu.
— Bucureşti: Humanitas Fiction, 2008
ISBN 978-973-689-220-2
I. Ionescu, Andreea (trad.)
821.111-31135.1

Mamei, care m-a inspirat întotdeauna cu puterea, înţelepciunea şi bunătatea ei. Niciodată n-o să pot

să-ţi mulţumesc îndeajuns. Sunt ceea ce sunt datorită ţie.

Materiale pentru prima pagina

10 motive pentru a avea o aventură de-o noapte

Cu siguranţă nimic bun n-a ieşit vreodată dintr-o aventură de-o noapte.

Cu excepţia faptului că într-o aventură de-o noapte chiar ajungi să faci sex. Ceea ce era mai mult decât puteam spune despre mine în momentul de faţă. Trecuseră deja douăzeci şi nouă de zile. *Douăzeci şi nouă!*

Ceea ce ar fi fost în regulă, dacă aş fi fost singură. Dar aveam un iubit. Un iubit cu care locuiam împreună şi care dormea în acelaşi pat cu mine. Din cauza asta, cele douăzeci şi nouă de zile păreau de-a dreptul jalnice.

Titlul *10 motive pentru a avea o aventură de-o noapte*, care trona pe ecranul computerului, nu mă ajuta deloc. Mă uitam absentă la cuvinte,

întrebându-mă dacă nu cumva îşi băteau joc de mine. Nu eram neapărat de acord cu faptul că existau zece sau chiar cinci motive pentru care oricine ar fi trebuit să ia în calcul această posibilitate, dar nu asta era cea mai mare problemă a mea.

În general e destul de nasol să citeşti un articol din ăla enervant despre întâlniri şi sex la nimereală. Şi mai rău era că trebuia *să-l scriu eu.*

În plus, din experienţa mea anterioară, nimeni n-ar trebui să încurajeze acest lucru. Întotdeauna te trezeşti mahmur, cu cearcăne sub ochi şi cu un străin în pat, care se simte obligat să mormăie ceva de genul: „Candi, scumpo, ai fost minunată azi-noapte!”, când numele tău e, evident, Claire.

Probabil că-mi mormăiam protestele cu voce tare, căci Wendy, asistenta redactorului-şef al revistei *Mod,* s-a holbat la mine cu o sprânceană ridicată peste peretele cubiculului meu. Când o văzusem cu un an şi jumătate în urmă, în prima mea zi la *Mod,* m-a măsurat din priviri într-un fel destul de indescifrabil. Apoi mi-a zâmbit pentru prima oară şi am fost aproape orbită de un şir interminabil de dinţi ca perlele. Nu m-am putut abţine să nu-i zâmbesc şi eu. Dacă ai pune zâmbetul Juliei Roberts pe faţa mai tânără a lui Kathy Bates, ai obţine o imagine destul de apropiată de cea a lui Wendy, care mi-a devenit în scurt timp cea mai bună prietenă.

De când şi-a vopsit părul roşu, ultima variantă

dintr-o serie bilunară de nuanţe care nu au nicio legătură cu culoarea ei naturală, seamănă suspect de bine cu regina hamburgerului cu acelaşi nume. Astăzi mi-a luat ochii pentru o clipă eşarfa verde-electric pe care şi-o legase în jurul gâtului, care n-avea nici în clin, nici în mânecă cu bluza neagră, numai bună pentru Nobu, unul dintre cele mai şic restaurante din New York, sau cu fusta roşie, plisată, de şcolăriţă. Dar am renunţat de mult să mai încerc să ghicesc stilul lui Wendy.

— E vreo problemă? m-a întrebat răutăcioasă.

N-am putut să mă abţin să nu-i răspund la zâmbetul larg de un kilometru. Am zâmbit şi eu.

Ştia, evident, că aveam o problemă. În dimineaţa aia dădusem drumul unui şuvoi de plângeri la adresa redactorului-şef al revistei *Mod,* Margaret Weatherbourne, în timp ce ascensorul ne urca silenţios la etajul patruzeci şi şase. În spatele nepăsării de fată din Upper East Side, Margaret fusese un pic deranjată de statistica recentă privind tirajele, care plasase cel mai mare competitor al nostru, *Cosmopolitan,* la 3 milioane, în timp ce *Mod* rămânea constantă la 2,6 milioane. (Asta însemna totuşi că eram cu un cap deasupra celor 2,4 milioane ale *Glamour*-ului. Slavă Domnului, căci altfel Margaret ne-ar fi azvârlit pe toţi prin peretele ei de geamuri situat la etajul patruzeci şi şase.) Fusese văzută de mai multe ori scrâşnind înjurături care nu se prea potriveau cu persoana ei elegantă, la adresa birourilor *Cosmo*

situate la unsprezece străzi mai încolo, pe Broadway.

Luni, la şedinţa noastră săptămânală de sumar, anunţase că suntem în război. Trimestrul următor era musai să batem *Cosmopolitan* la tiraje, de-ar fi fost ultimul lucru pe care avea să îl facă.

Aşa că n-ar fi trebuit să fiu luată ca din oală, seara trecută, la ora şase, atunci când m-a chemat în biroul ei, ca să-mi spună că i-a venit o idee genială şi că voia să nimicească numărul lor din august cu o poveste despre cât de minunate sunt aventurile de-o noapte pentru ridicarea moralului fetelor secolului XXI. Aparent un articol de acest gen ar creşte vânzările şi i-ar reconferi lui Margaret statutul de Zeiţa Fashion din New York.

— Dar *nu* sunt bune pentru ridicarea moralului! am spus hotărâtă.

Revista urma să plece la tipar luni dimineaţă, ceea ce însemna că aveam mai puţin de patruzeci şi opt de ore la dispoziţie ca să debitez câte ceva pe tema ultimei ei idei ridicole, ca să mă învăţ minte în cazul în care îmi făcusem vreo speranţă în privinţa unui weekend liber.

În plus, eram chiar ultima persoană indicată să scrie articolul. Bineînţeles că avusesem porţia mea de aventuri de-o noapte nu tocmai ortodoxe în timpul facultăţii (nu că aş mai recunoaşte acest lucru în faţa oricui), dar voiam să cred că la douăzeci şi şase de ani trecusem de etapa asta. De altfel, de mai bine de un an eram cu Tom, iubitul

meu. (Chiar dacă în prezent nu părea, tehnic vorbind, că dormim împreună. Eram convinsă că era doar o perioadă proastă, o fază trecătoare.)

Deci ce ştiam eu despre *one-night stand*?

Nici măcar nu făceau parte din aria mea de interes, în calitate de editor de divertisment al revistei *Mod,* eram responsabilă pentru toate profilurile de celebrităţi. S-a întâmplat să fiu singurul editor din clădire la acea oră şi se pare că reputaţia mea de „fată bună” o convinsese pe Margaret că aş fi acceptat proiecte imposibile fără mari obiecţii.

Notă autoadresată: Alcătuieşte un plan de reconsiderare a reputaţiei de fată bună.

— Ba da, sunt! a zis Margaret, bineînţeles fără a-mi oferi exemple sau dovezi care să-i susţină punctul de vedere conform căruia aventurile de-o noapte erau dintr-odată şic şi *în.*

Ochii verzi îi străluceau în cap şi pentru o secundă am crezut că o să-i iasă foc pe nări.

— Aventurile de-o noapte? am îngăimat eu.

— Aventurile de-o noapte! a repetat ea veselă, fluturându-şi mâna subţire, cu o expresie dramatică. Sunt foarte la modă! Te fac puternică!

M-am strâmbat. De parcă ştia ce vorbeşte. Singurul lucru care îi dăduse „putere” era faptul că cel de-al patrulea soţ al mamei ei (pe care încă îl striga „tati” – în ciuda faptului că Margaret avea patruzeci şi ceva de ani) deţinea Smith-Baker Media, compania-mamă a revistei *Mod.*

— Puternică? am repetat eu.

Încercasem să mă gândesc la vreuna dintre aventurile mele de-o, noapte din timpul facultăţii care mă făcuse să mă simt puternică, dar nu prea găsisem nimic. Margaret m-a privit aspru pe deasupra ochelarilor ei Prada fără rame, făcuţi la comandă cu toarte bătute cu diamante, care costaseră fără îndoială mai mult decât chiria mea pe-o lună.

— Claire, scrie-l şi gata! a zis ea autoritară. Revista va fi gata în patru zile şi vreau să am articolul ăsta în ea. Şi tu îl vei scrie! Pentru că aşa am zis eu! a spus ea scurt şi cuprinzător înainte de a deschide gura ca să mai întreb şi eu câte ceva.

Aşa am aterizat la birou joi dimineaţă cu o durere de cap şi o sarcină aparent imposibil de dus la bun sfârşit. Faptul că nu mai aveam nicio experienţă recentă în domeniul sexului sau în vreun domeniu adiacent nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

— Ecranul ăla tot gol îmi pare! mi-a zis Wendy peste paravan, făcându-mi cu ochiul în timp ce mă prăbuşeam peste tastatură şi mă dădeam cu capul de birou.

Wendy închisese deja numărul pe luna august mai devreme în cursul săptămânii – cu toţii făcuserăm treaba asta – şi lucra deja la numărul pe septembrie. În afară de tehnoredactorii care se grăbeau să includă în ultimul moment articolul despre aventuri de-o noapte şi să pună pe copertă

o reclamă legată de chestia asta, eu eram singura persoană de la *Mod* care se strofoca să-şi termine treaba cu un deadline atât de scurt.

— Zi-mi şi mie ceva despre aventurile de-o noapte, am murmurat eu, rotindu-mi ochii înspre Wendy.

Se ştia că, dintre toate colegele, eu eram cea mai puţin versată din punct de vedere sexual din cauza unei inexplicabile secete de întâlniri î.T. (înainte de Tom). Wendy, pe de altă parte, este pentru eliberarea sexuală ceea ce e Manolo Blahnik pentru pantofi – un lider curajos şi un *trendsetter,* imaginea unui curent.

— Oh, aş putea să spun multe! a zis Wendy, scuturându-şi buclele roşii şi rearanjându-şi eşarfa Day-Glo. Adică, aş putea ieşi ca să fac muncă de teren. Crezi că *Mod* m-ar lua în calcul? Mi-a făcut cu ochiul încă o dată.

— De fapt am o întâlnire fierbinte chiar în seara asta. Poate o să pot să-ţi testez teoria atunci.

— O întâlnire? Cu un chelner? am întrebat eu inocent.

Wendy a dat din cap surescitată, iar eu am pufnit.

— Pablo! a zis ea, ducându-şi mâna la inimă. De la Caffe Linda de pe Forty-ninth Street. E aşa de sexy!

— Tu crezi că orice tip care poartă un şorţ, îţi ia comanda şi îţi aduce mâncarea e sexy! am mormăit eu, încercând să nu zâmbesc.

Wendy a râs. În birou o strigam „Doamna chelneri în serie”, titulatură pe care o purta cu aceeaşi mândrie cu care Miss America îşi purta coroana. Wendy era un bucătar plin de aspiraţii, convinsă fiind că într-o bună zi măreţia culinară îi va fi hărăzită cu o baghetă magică, dacă mânca în fiecare seară la cele mai bune restaurante din Manhattan, testând creaţiile celor mai buni bucătari-şefi ai oraşului.

Drept urmare, de-abia îi ajungeau banii pentru chirie şi avea o datorie masivă pe cârduri, dar şi o rezervă nesfârşită de chelneri, pe care reuşea să-i seducă cumva, undeva între salată şi desert. Încă nu puteam să-mi dau seama cum reuşea chestia asta. Mă gândeam să-i cer lecţii.

— Vezi, eu ar trebui să scriu articolul ăsta, a zis Wendy.

Ei bine, cam avea dreptate.

— Hei, poţi să nu mai vorbeşti cu mine niciodată, dar primul meu sfat ar fi să-l laşi încolo pe Tom şi să ieşi să faci nişte muncă pe teren! Wendy şi-a ridicat o sprânceană: Cât de des ajungi să-ţi justifici o aventură de-o noapte spunându-ţi că a trebuit s-o faci pentru documentare?

— Ţii neapărat să mă despart de Tom! am spus, strâmbând din nas la ea.

Wendy nu-l plăcuse niciodată. Aveam încredere în ea – era cea mai bună prietenă a mea –, dar asta nu însemna că avea dreptate. Şi, chiar dacă avea parte de mult mai mult sex decât mine, nu voiam

neapărat să trăiesc ca ea, sărind dintr-un pat în altul, într-un şir ameţitor, de parcă aş frunzări ghidul restaurantelor.

Deşi, în cea de-a douăşnoua zi a statutului meu de nouă virgină necugetată, trebuie să recunosc, mă atrăgea într-o oarecare măsură filosofia ei de viaţă.

Prietenii mei de-acasă, din Atlanta, unde îmi petrecusem toată copilăria, se căsătoreau una-două, pe când la aproape douăzeci şi şapte de ani, eu experimentam primele simptome de fată bătrână. Cu un dulap plin cu taftale nefolositoare de toate culorile curcubeului matrimonial, începeam să mă gândesc la vorba: „întotdeauna domnişoară de onoare, niciodată mireasă!” Bineînţeles că potrivit standardelor newyorkeze eram mult prea tânără ca să-mi fac griji. Însă conform standardelor din sud, eram deja depăşită. La nunţile prietenilor (care acum aveau loc de două ori pe lună) auzeam deja şoaptele triste şi primeam privirile compătimitoare rezervate pentru veşnicii necăsătoriţi.

Luna trecută mă confesasem unor amici recent căsătoriţi, spunând că Tom ar fi putut fi „Alesul”. Şi chiar am simţit acest lucru – pe bune. La urma urmei, eram amândoi scriitori, mă făcea să râd, ne distram copios împreună… Părea logic.

Bineînţeles că asta se întâmpla la doar câteva ore după ce mama mă luase deoparte şi îmi amintise:

— Ştii, Claire, nu e bine să fii prea mofturoasă. Nu mai întinereşti!

Mersi, mamă!

— Nici măcar n-are serviciu! a zis Wendy simplu, decuplându-mă de la începuturile unui vis cu ochii deschişi despre propria-mi nuntă.

— Scrie un roman! am spus eu, dând din umeri într-un mod care speram să pară nonşalant. Ştiam că sună ca o placă stricată, dar am insistat. Are nevoie de timp pentru asta. Să ştii că e chiar un scriitor excelent. Scrie fără oprire!

Wendy a oftat.

— Şi faptul că nu vrea să se culce cu tine ţi se pare normal? m-a întrebat ea elegant.

În calitate de cea mai bună prietenă a mea, Wendy auzise, bineînţeles, detaliile complete şi nefericite ale statului meu pe uscat.

— E doar o etapă! am mormăit eu.

OK, recunosc că nici măcar eu nu credeam ce spuneam, dar măcar suna bine.

— Oricum, cred că s-ar putea să aibă o dereglare de somn sau aşa ceva. Adică, doarme tot timpul. Poate nu-i din vina mea. Poate ar trebui să-l trimit la doctor!

— Poate! a zis Wendy, zâmbindu-mi răutăcios. Sau poate ar trebui pur şi simplu să ieşi şi să testezi teoria aventurilor de-o noapte!

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am întors resemnată la computer, încercând să-i ignor chicotelile. Am scrâşnit din dinţi şi am încercat să

mă gândesc la sex, ceea ce nu era prea greu, având în vedere că îmi absorbise fiecare gând din ultimele câteva săptămâni.

Până la sfârşitul zilei reuşisem să scriu, de bine, de rău, două mii de cuvinte, în care de fapt nu credeam şi care nu sunau mai breaz decât oricare dintre articolele de genul *Cum să-ţi satisfaci bărbatul,* cu care ne bombardam cititoarele în fiecare lună. Nu e vorba că nu credeam că cineva nu putea găsi informaţii utile în paginile revistei *Mod* – de fapt, obişnuiam să le citesc cu religiozitate în fiecare lună chiar dinainte de a mă angaja aici –, dar, hai să recunoaştem: nu rezolvam probleme reale. La sfârşitul zilei tot existau tensiuni în Orientul Mijlociu, lupte civile în Columbia şi copii care mureau de foame în Africa subsahariană. Dar cel puţin cititoarele noastre purtau nuanţele adecvate de ruj, cumpărau fuste de lungimi corespunzătoare şi învăţau lucruri de genul „cum pot aventurile de-o noapte să-ţi ridice moralul”.

Cu alte cuvinte – chestiile importante.

Asta nu era *chiar* ceea ce visasem eu că voi face la absolvirea facultăţii. Fusesem tipul de tocilară pasionată de literatură engleză, care prefera o noapte cu Joan Didion sau Tom Wolfe unei zile de leneveală la piscină cu ultimul număr al revistei *Vogue* în mână. Şi, în ciuda cursului intensiv despre meritele lui Michael Kors, Chloe şi Manolo Blahnik, la care fusesem supusă în prima mea

săptămână la *Mod,* rămăsesem în general, spre mâhnirea multor colegi de-ai mei, o fată Gap. Cu excepţia notabilă a celor două perechi de blugi Seven, de care mă îndrăgostisem şi a celor şase tricouri Amy Tangerine, pentru care făcusem o obsesie în ultimul an, majoritatea hainelor mele erau luate de la reduceri de la Gap, Banana Republic, la Macy de la copii sau de la eternele – binecunoscute, şic şi ieftine magazine Forever 21 sau H&M. Suma maximă de cinşpe dolari pe care o dădeam de obicei pe un tricou se afla la o distanţă considerabilă de suma de o sută optzeci de dolari pe care unii dintre colegii mei o cheltuiau pe un tricou alb, care ar fi putut la fel de bine să fie cumpărat de la Fruit of the Loom.

Din fericire, atmosfera nu era deloc precum cea de la renumitele reviste de modă, unde lucrau câţiva dintre colegii mei de la facultate. Cu toţii fuseseră asimilaţi cu promptitudine şi acum aveau tunsori corespunzătoare, genţi Fendi şi Luis Vuitton pentru fiecare anotimp şi garderobe alcătuite exclusiv din cele mai scumpe şi mai trendy de designer. Margaret ne ceruse doar să fim prezentabili, aranjaţi şi stilaţi, ceea ce de obicei nu era o problemă pentru mine, în ciuda faptului că salariul era insuficient.

La urma urmei, trebuia să mă conformez, dacă aveam să interacţionez cu *A-list*-ul. În primul meu an la *People* făcusem greşeala de a mă îmbrăca corect din punct de vedere profesional, dar fără

vreo urmă de stil şi mi-am învăţat repede lecţia. Dacă cheltuieşti un pic mai mult pe articole de designer – chiar dacă îţi poţi permite doar o eşarfă, pe care să o asortezi cu haine mai puţin impresionante – ajungi departe. Dacă ai fi o actriţă împodobită cu diamante de zeci de mii de dolari, păşind ţanţoş pe covorul roşu, eşarfa Gucci purtată de un reporter ţi-ar atrage atenţia, făcându-te să te opreşti şi să stai de vorbă. E trist, nu-i aşa? Dar astea sunt regulile jocului.

Ce să mai vorbim de articole! Of, articolele! Să nu mă înţelegeţi greşit – îmi iubesc meseria. Îmi place să pătrund în minţile oamenilor (chiar dacă minţile respective aparţin de multe ori unor vedete stupide) şi să aflu ce gândesc, să le descopăr grijile şi lucrurile care îi motivează. Aşa că postul de senior editor responsabil cu celebrităţile al revistei *Mod* mi se potriveşte mănuşă, ceea ce v-ar putea surprinde având în vedere că iniţial ţintisem spre lumea literară de la *The New Yorker.*

Însă mă înnebunesc celelalte articole, sarcinile suplimentare, pe care Margaret, fan Prada, mi le aruncă pe birou în ultimul moment. Adică, sunt atât de multe modalităţi de a te adresa cititoarelor: *Cele mai intime întrebări legate de sex* (pont: nu mai sunt chiar atât de intime dacă 2,6 milioane de femei citesc despre ele); adevărul despre *Cum să scapi de ultimele cinci kilograme* (hm, sport şi mâncare mai puţină – dăăă); şi etern

popularul *Cum să afli dacă te place* (păi, bărbatul care place o femeie vrea de obicei să se culce cu femeia respectivă – stai puţin, aici e momentul în care ar trebui să iau notiţe?).

Chiar şi la interviurile cu vedete sunt momente în care îmi doresc doar să mă afund într-un roman de Jane Austen şi să mă furişez înapoi cu coada între picioare la cursul de limba şi literatura engleză de la facultate.

M-am făcut editor pentru că îmi place mult să scriu. Şi m-am angajat la *Mod* pentru că chiar îmi place să iau interviuri. De mică mi-a plăcut să citesc revistele cu celebrităţi ale bunicii: *People, The Enquirer, Star.* Vieţile oamenilor frumoşi din poze mi se păreau atât de fermecătoare, de interesante. Poate că asta a fost ceea ce m-a atras spre presa mondenă, deşi, după câţiva ani de muncă în domeniu, ştiu că nu e totul aşa cum pare.

La *People,* unde am lucrat înainte de a mă angaja la *Mod,* îmi făcusem un nume cu două articole lansate în acelaşi an: despărţirea deceniului: cea dintre starul de cinema Clay Terrell şi prinţesa pop Tara Templeton (mulţumită relaţiei de amiciţie pe care o cultivasem, după numeroase interviuri, cu Clay, care era o persoană cu picioarele pe pământ); şi povestea divei din industria muzicală Annabel Warren diagnosticată cu cancer la sân. (O intervievasem de nenumărate ori, aşa că, atunci când au început să circule

zvonurile despre cancer, am fost singura persoană căreia i-a răspuns la telefon.) Drept urmare, am început să fiu curtată de *Mod.* Margaret m-a ademenit cu un salariu mai mare şi, ceea ce era mult mai important, cu şansa de a lucra la profilurile unor personalităţi senzaţionale, şi, pe cinstea mea, m-au cumpărat. Şi uite-aşa am devenit eu cel mai tânăr senior editor din domeniu.

Îmi iubeam meseria, dar mutarea asta mi-a creat repede câţiva duşmani. În lumea veşnic bârfitoare a revistelor, a circulat un zvon (care nu s-a stins timp de şase luni) cum că mă culcasem cu şeful lui Margaret, Bob Elder, preşedintele Smith-Baker Media. Bineînţeles că nu era adevărat, dar gelozia profesională se dezlănţuie atunci când cineva, care mai are ceva pâine de mâncat până la treizeci de ani, pune mâna pe un post de vis, vânat de zeci de femei mai bătrâne. Câteodată le mai observam privirile suspicioase şi încă erau unii care se încăpăţânau să nu-mi vorbească, dar trecusem peste asta. Nu făcusem nimic rău ca să ajung aici. Cu siguranţă nu mă culcasem cu Bob Elder, care se apropia de şaizeci de ani şi era de trei ori mai gras ca mine. Eu doar îmi făcusem treaba. Şi oricum asta nu era slujba la care visasem.

Când eram studentă la Universitatea Georgia, la limba şi literatura engleză, şi analizam aluzii shakespeariene, nu mi-aş fi imaginat că după patru ani o să întreb entuziasmată starurile pop

dacă poartă boxeri sau tanga. Sau că o să întreb actriţele dacă simt cum produsele Sevens, Diesels sau Miss Sixty le tonifică fesele deja perfecte (de parcă Gwyneth Paltrow şi Julia Roberts ar avea fese de tonifiat).

Apropo de femei perfect sculptate şi îmbrăcate în haine de designer, m-am trezit din visare din cauza apropierii unui nor gros de parfum, întrucât Sidra, Sally şi Samantha vâjâiau pe hol în şir indian, pe trei perechi de Jimmy Choos pe care n-aş fi putut să le încalţ nici cu forţa.

Eu şi Wendy le numeam „Tripleţii". Cumva, într-un mod miraculos, cele trei şefoaice ale gagicuţelor de la departamentul de modă purtau nume care începeau cu S, erau slabe băţ, neobişnuit de înalte şi aveau nasuri supărător de ascuţite care păreau să se potrivească cu vârfurile la fel de supărător de ascuţite ale pantofilor lor cu toc cui. Erau tot timpul aranjate, de parcă treceau pe la un salon de înfrumuseţare înainte de a-şi face apariţia la birou, ceea ce era posibil, de vreme ce în mod normal nu ne onorau cu prezenţa până după ora unsprezece. Nicio şuviţă de păr nu le era vreodată nelalocul ei, niciun centimetru de faţă nu le era expus vreodată fără machiajul perfect aplicat, iar nasurile le erau întotdeauna orientate în sus.

Am prins frânturi din conversaţia lor în timp ce treceau.

— O, Doamne! a spus Sidra Desimon,

directoarea de o frumuseţe rece a departamentului de modă şi frumuseţe al *Mod,* cu vocea lui Janice, fosta prietenă a lui Chandler din serialul *Friends.*

Pe moment m-am întrebat cum de poate cineva să vorbească aşa nazal.

— Avea o geantă Luis Vuitton din sezonul trecut!

Sally şi Samantha au icnit amândouă la auzul acestui păcat de moarte.

— Sezonul trecut? a întrebat Sally sceptică, alergând după Sidra.

— Bleah!

Am văzut-o pe Samantha cum se cutremura de groază înainte să dispară după colţ.

Norul de Chanel no. 5 pe care l-au lăsat în vârtejuri în urma lor m-a făcut să tuşesc.

Nu puteam să înţeleg cum de reuşeau să-şi permită ultimele noutăţi în materie de haine de designer din salariul de editor. Bănuiam că, la fel ca multe dintre victimele modei, slabe băţ şi înalte ca manechinele, care populau culoarele şi abuzau de conturile de cheltuieli ale revistelor de top pentru femei din ţară, şi Tripleţii erau copiii fondurilor de credit. Nu mă interesa că aplecarea lor pentru pantaloni de două mii de dolari şi pantofi Jimmy Choos, Manolo Blahnik sau Prada era înlesnită de accesul la dulapul cu haine al revistei şi de o mulţime de designeri gata să le facă pe plac, pe care probabil că îi aveau trecuţi în agenda telefonului la numerele cu apelare rapidă.

De fapt, chiar cu o săptămână în urmă, când trecusem pe la departamentul de modă să iau un articol pe care Wendy trebuia să-l redacteze, o auzisem pe Sidra gângurind la telefon:

— Dar, Donatella, dragă, pur şi simplu trebuie să am fusta aia de velur pentru călătoria mea la Paris de săptămâna viitoare… Da, dragă. Îţi rămân datoare dacă mi-o trimiţi imediat!

Convorbirea fusese urmată o oră mai târziu de sosirea ostentativă a unei cutii de la Versace, care s-a făcut nevăzută la departamentul de modă. Uşile s-au închis cu zgomot în urma ei.

Sidra, cea mai în vârstă dintre Tripled şi liderul neînfricat al acestora, era un fel de personaj legendar în lumea editorială newyorkeză. O ţinea sus şi tare că se întâlnise cu George Clooney timp de o lună sau aşa ceva pe la mijlocul anilor ’90 şi de atunci îţi trântea chestia asta ca pe un fel de recomandare profesională. Era renumită pentru frazele gen: „Când mă întâlneam cu George…”, aruncate în diferite conversaţii.

Cât despre George, acesta negase faptul că ar fi cunoscut-o. Dar asta n-a oprit-o pe Sidra să-i târască numele prin noroi în avantajul ei şi spre deliciul interminabil al scenei bârfelor newyorkeze. Numele ei era o temă principală de discuţie a revistei *Page Six.*

Din motive pe care încă nu le identificasem, Sidra mă antipatizase pe loc, cu un an şi jumătate în urmă, când intrasem pe uşa biroului în calitate

de cel mai tânăr senior editor al revistei *Mod.* Cu cât o cunoşteam mai bine, cu atât bănuiam că era un caz de invidie profesională vădită. Eram cu cincisprezece ani mai tânără decât ea şi eram doar cu o treaptă în urma ei pe scara ierarhică. Făcusem şi eu nişte investigaţii în privinţa ei şi la vârsta mea, douăzeci şi şase, ea încă era asistent editorial la *Cosmo.*

Cele câteva încercări ale mele din prima lună de a-i intra în graţii au întâmpinat imediat un spate rece şi până la această oră nu am avut nicio conversaţie adevărată. Jumătate din timp Sidra refuza chiar să-mi accepte prezenţa şi mă bârfea în tot biroul. Din fericire, colegii o ştiau destul de bine, astfel încât plângerile ei tindeau să le între pe o ureche şi să le iasă pe cealaltă.

Din păcate însă, îi plăcea la nebunie să mă bârfească şi la oamenii de la alte reviste, care habar n-aveau cât de prefăcută şi de ciudată era. Odată, la o prezentare de modă cu celebrităţi în cadrul Săptămânii Modei, am auzit fără să vreau cum îi spunea unui senior editor de la *În Style* că sunt o angajată temporară sărită de pe fix, căreia îi place să se dea drept editor şi că cel mai bine era să mă ignore.

În calitate de director al departamentului de modă şi frumuseţe, Sidra le monitoriza pe Sally şi Samantha, pe care le şcolea evident pentru a deveni clonele ei. Până acum, treaba asta dăduse rezultate. Sally, editorul de modă, încă nu

înţelesese că Margaret, care era – minunea minunilor – suficient de deşteaptă pentru a-şi da seama că majoritatea cititoarelor nu câştigau destul într-un deceniu pentru a-şi cumpăra hainele pe care ea le comanda pentru o şedinţă foto, nu prea era de acord să cheltuie atâţia bani pe haine Gucci şi Versace. Iar asta nu era tocmai cea mai bună cale de a face concurenţă revistei *Cosmo* la tiraje.

Samantha, editorul de frumuseţe, era responsabilă cu sfaturile despre machiaje. Era se pare la fel de zăpăcită, nereuşind să vadă că nu toată lumea avea pomeţi proeminenţi, buze cărnoase şi un ten perfect ca al ei. Bineînţeles că nu toată lumea avea norocul de a se culca cu doctorul Stephen Medermott, cel mai în vogă dermatolog al starurilor din Manhattan.

Câteodată mă gândeam că singura deosebire dintre Tripleţi consta în faptul că Sidra era singura dintre ele care investise deja douăzeci de mii de dolari în implanturi cu silicon, făcute de doctorul David Aramayo, care era şi nu prea cel mai bun chirurg plastician din Manhattan. Eram sigură că celelalte două nu se lăsau mai prejos. Fără îndoială că deja puneau bani deoparte.

Aş vrea ca Wendy să nu fi plecat acasă. Mi-ar fi plăcut să termin ziua tocând-o pe Sidra cu ea. Asta era distracţia noastră preferată. Şi era una complet inofensivă, pentru că, indiferent de motiv, Sidrei îi plăcea să se prefacă că nu avea nicio idee

despre existenţa mea şi a lui Wendy, cu toate că participasem împreună la şedinţele de redacţie din ultimele optsprezece luni. Mi-a trecut prin minte că, dacă tot nu existam, atunci micile noastre bârfuliţe nu contau prea mult.

Mi-am întors privirea spre monitorul care încă mă stresează. De fapt, în acel moment ideea unei aventuri de-o noapte suna înfricoşător de bine. La naiba, chiar şi Sidra, care avea căldura şi sex-appeal-ul icebergului care a scufundat Titanicul, avea probabil parte de mai mult sex decât mine. Poate că unii bărbaţi – între care şi George Clooney, dacă te luai după ce spunea Sidra – găseau vocea aia nazală a la Fran Drescher excitantă. Poate că ar fi trebuit să mă ţin de nas şi să-i cârâi la ureche lui Tom în fiecare noapte. Poate că asta era cheia de la lacătul centurii lui de castitate.

Cu gândurile astea învârtindu-mi-se în minte, am printat cele două mii de cuvinte, pe care reuşisem să le debitez până la urmă, astfel încât să pot redacta o primă versiune acasă chiar în seara aia, apoi am salvat documentul şi am închis computerul. Era şase şi jumătate. Existând chiar şi cea mai mică şansă ca Margaret să spioneze din vreun colţ al biroului aproape gol, era mai bine să plec acasă înainte să mă cocoşeze cu altă sarcină ridicolă.

Cum să trăiţi fericiţi

până la adânci bătrâneţi

OK, ziua 30. Începeam să mă îngrijorez. Şi articolul pentru *Mod* începea să mă streseze.

— E ceva în neregulă cu mine? i-am şoptit lui Wendy peste peretele cubicului meu în dimineaţa următoare. Adică, clar ceva e în neregulă, dacă iubitul meu nu mai vrea să se culce cu mine!

— Nici gând! mi-a zis Wendy, după cum mă aşteptam. Întrebarea mea ar fi dacă e ceva în neregulă cu el! Ce bărbat american cu sânge în vine nu vrea să facă sex?

OK, recunosc că avea dreptate.

— Tom! am murmurat eu.

Dar nu se comporta ca şi cum refuza să se culce cu mine. Problema era că părea întotdeauna să fie prea ocupat sau adormit atunci când aveam eu chef. Nu eram sincronizaţi. Asta era.

Noaptea trecută, ziua 29 devenise noaptea 30 alături de noul celibatar Tom. Asta înseamnă două duzini şi jumătate de nopţi fără sex, pentru cei care ţineţi evidenţa. Îmi scosesem chiar armele de calibru mare şi mă strecurasem în dormitor purtând un neglijeu roşu cu jartieră şi simţindu-mă ridicol.

— O să-ţi fie frig! mi-a spus el scurt, ridicând ochii la mine timp de o milisecundă înainte de a-şi concentra atenţia la o reluare a serialului *Gilligan's Island*, ceea ce, după cum vă puteţi imagina, m-a pus în faţa unor întrebări: îi plăcea

de Mary Ann sau de Ginger? Cozi pe spate sau rochii de seară? Ai crede că un neglijeu e un atu faţă de amândouă.

Se pare că nu.

— Dragă, mai bine ai pune ceva pe tine! a adăugat Tom o clipă mai târziu fără să se mai uite la mine.

Mi s-a pus un nod în gât şi am încercat din nou, sprijinindu-mă în mod seducător de tocul uşii şi clătinându-mă un pic pe pantofii mei cu toc cui.

— Tom! am spus eu cu cea mai sexy voce a la Ginger (bănuiam că dintre Ginger şi Mary Ann o alesese pe Ginger). Am făcut o pauză, fiindcă nu ştiam ce să mai zic. Uuu, trebuie să-ţi arăt ceva! am rostit eu din gâtlej şi am bătut din gene aşa cum faci când flirtezi.

Şi-a ridicat privirea.

— Claire, ai ceva în ochi? m-a întrebat înainte să se întoarcă la ultima invenţie ingenioasă a Profesorului, pe seama căreia părea să se hlizească Mary Ann. Avem nişte Vişine în dulăpiorul cu medicamente dacă ai nevoie! a adăugat el, făcându-se util.

Am scos un oftat, m-am întors în baie şi m-am schimbat într-un tricou şi nişte pantaloni lungi, în timp ce în cealaltă cameră, Tom fredona cântecul din serial. Nici măcar n-a ridicat privirea când am trecut ca o furtună pe lângă el şi m-am aruncat în pat, pufnind de nervi.

Nu fusese întotdeauna aşa. Între mine şi Tom

existase chimie de la început, ceea ce cred că mă făcuse să mă arunc în patul lui după o săptămână de întâlniri la seminarul scriitorilor din East Village. OK, ştiu, ştiu că mă judecaţi. De obicei nu mă culc cu ţipi din prima săptămână. Dar cu Tom a fost o chestie fulgerătoare, o combinaţie între o atracţie animalică şi una intelectuală, despre care nu ştiam că pot coexista. Tom avea o frezăciufulită, neglijentă, super, care părea să strige „scriitor intelectual în procesul creaţiei”, şi felul în care săruta mă lăsa întotdeauna fără suflare.

Seminarul, un program liber ţinut de Eastside Writers’s Group, avusese ca temă modul de scriere a unui roman. Eram impresionată de faptul că Tom scrisese deja jumătate dintr-un proiect, pe care îl numea „o bucată de viaţă americană amestecată cu o bucată de suspans şi o bucată de intelectualism”. Toate acele bucăţi m-au ameţit un pic, de fapt un pic mai mult, şi m-au înfometat mai tare. La urma urmei, toată experienţa mea în domeniul beletristicii se reducea la o povestire scurtă, pe care o scrisesem pentru un curs de literatură din facultate. Primisem un 8. Acum eram în preajma lui Făt-Frumos, care ştia să facă masaje fantastice, putea să discute despre orice, de la politică la asezonarea cărnii de pasăre, şi se ocupa cu singurul lucru pe care voiam să-l fac dintotdeauna.

Mă îndrăgostisem instantaneu. O lună mai târziu, l-am susţinut atunci când a hotărât să

renunţe la serviciu – comerţul ambulant cu aparatură medicală – pentru a se dedica scrisului şi după încă o lună fusesem fericită să-l las să se mute în apartamentul meu cu chirie, ca să nu trebuiască să-şi facă griji pentru ziua de mâine în perioada în care scria Marele Roman American. Sigur că eram un pic supărată pentru că încă nu mă lăsase să citesc nicio pagină din roman. Şi eram puţin uimită că-i lua atât de mult să-l scrie, dar eram îndrăgostiţi. Şi sexul era super. Sau fusese, înainte de a începe să scadă în frecvenţă, cu câteva luni în urmă. Apoi, mă repet – părea să fie din ce în ce mai preocupat de romanul lui. Şi eu crezusem că probabil îl deranja puţin faptul că locuise cu mine aproape un an de zile şi nu fusese în stare să contribuie cu ceva la facturi. În puţinele seri în care ieşiserăm în oraş şi se oferise să plătească, cartea lui de credit fusese respinsă şi eu achitasem nota. Dar asta nu mă deranjase. Ştiam că într-o zi avea să plătească el, când se vindea cartea.

— Să ştii că meriţi mai mult! mi-a zis Wendy încet, oprind filmul rulat cu încetinitorul din mintea mea. Întotdeauna am spus asta! Dar ştiu că tu crezi că vă potriviţi!

— Chiar ne potrivim! am zis eu.

Pe bune, ne potriveam. Era frumuşel, deştept şi de treabă. Mă făcea să râd.

— Poate trece printr-o perioadă dificilă sau ceva de genu’ ăsta! Să ştii că sunt sigură că de vină e

doar sincronizarea! întotdeauna stă până târziu, ca să lucreze la romanul lui, iar eu adorm până vine el în pat. Şi dimineaţa mă trezesc cu câteva ore înaintea lui!

Am făcut o pauză.

— Doar dacă nu… am şoptit eu, suspinând. Auzi, crezi că m-am îngrăşat rău în ultima vreme?

— Tu vorbeşti serios? m-a întrebat Wendy, dându-şi ochii peste cap. Eşti superbă ca de obicei!

— Nu mă simt prea superbă! am mormăit eu, uitându-mă în jos la abdomen, care nu mai era la fel de plat cum îl ştiam. M-am înfiorat la gândul ăsta şi am încercat să nu mi-l imaginez pe Tom cum se uita concentrat la televizor, în timp ce eu încercam să mă unduiesc senzual, sprijinindu-mă de tocul uşii.

— Jeffrey crede că arăţi ca Aguilera! mi-a zis Wendy triumfătoare.

Am strâmbat din nas. Nu prea ştiam cum să iau comparaţia venită din partea directorului artistic al revistei.

— Înainte, sau după *Dirty*? am întrebat-o eu neîncrezătoare.

— Înainte! m-a asigurat Wendy. Ca în zilele ei de la Mickey Mouse Club, când era scumpică şi slabă şi avea părul ăla blond şi lung!

— Şi zici că arăt ca o puştoaică de şaişpe ani de la Mickey Mouse Club? Hmm, ăsta nu era un lucru prea bun din punctul de vedere al sex-appeal-ului.

— În primul rând, Jeffrey spune asta, nu eu!

— Şi tu eşti de acord?

Wendy a făcut o pauză.

— Eu cred că arăţi cum arată ea în videoclipul *Lady Marmelade.*

— Asta pentru că am o mică problemă cu părul?

— Nu! a zis Wendy, râzând.

— Atunci e din cauză că am purtat cizmele alea de paraşută, ultima dată când am ieşit în oraş?

— Nu! a chicotit Wendy.

— Dar ăla a fost un moment destul de amuzant!

— Mă bucur că te-ai distrat!

De fapt, singura mea încercare publică de a fi sexy din ultimele luni se terminase dezastruos, atunci când tocul mi se înţepenise în grătarul de la metrou şi picasem în nas.

— Orice ar avea Tom, nu e din cauza ta! mi-a zis Wendy ferm. A ezitat un moment, apoi a adăugat: Poate că ai dreptate şi e doar proastă sincronizare!

Am dat din cap şi am oftat.

— Pun pariu că Aguilera n-a avut niciodată probleme de genu' ăsta! am bombănit eu.

Notă autoadresată: învaţă să dansezi ca în videoclipul *Dirty.* Şi dacă-ţi mai rămâne timp, începe o ceartă publică cu Britney Spears.

Îmi trecuse prin minte că a avea un prieten stabil semăna un pic cu pokerul cu mize mari. Asemănările dintre cele două au început să-mi vină în minte într-o noapte fără somn, în timp ce

m-am uitat cu ochii împăienjeniţi timp de trei ore la un campionat-maraton de poker cu celebrităţi pe Bravo.

Vezi, asta era tare la jobul meu. Fiind editorul responsabil cu celebrităţile al revistei *Mod,* trebuia să fiu tot timpul la curent cu noutăţile din lumea vedetelor, cel puţin cât de cât. Şi mă gândisem că, dacă tot nu puteam să dorm şi urmăream cum Ben Afleck, Matthew Perry şi Rosario Dawson jucau poker într-un cazinou din Vegas, tot un fel de muncă era. Cel puţin asta mi-am spus a doua zi, când am lovit de şase ori la rând butonul ceasului deşteptător şi am ajuns la serviciu cu o oră mai târziu.

Bineînţeles că nimeni nu observase. Ăsta era celălalt lucru tare legat de jobul meu. Oamenii întârziau întotdeauna. Nimeni nu observa niciodată asta. Ar fi fost bine dacă aş fi putut să nu-mi fac procese de conştiinţă şi să nu ajung la birou cu noaptea-n cap.

În orice caz, îmi închipui şi acum că la pokerul pe mize mari trebuie să pui totul la bătaie, să faci tot ce poţi şi să speri că vei câştiga. E cam aceeaşi situaţie, atunci când relaţia avansează şi conveniţi să locuiţi împreună.

Renunţi la independenţă şi singurătate, depui toate eforturile ca relaţia să meargă şi speri în ce e mai bun. Şi, dacă nu-ţi intră o mână bună, nu poţi pur şi simplu să te ridici şi să te muţi la altă masă.

Aşa că mă gândeam că joc pentru potul cel mare cu Tom, chiar dacă în momentul acela lucrurile nu mergeau prea bine. Adică, cu siguranţă aveam cărţi mici – dar la jocurile astea, norocul se schimbă tot timpul, nu-i aşa? Şi sigur că pariam tot ce aveam – inima, viitorul –, dar până atunci câştigasem. Adică, avusesem un an extraordinar.

Tom mă dăduse gata (full), îmi trimisese trandafiri în fiecare săptămână (chintă), îmi spusese că mă iubeşte după numai o lună şi jumătate de întâlniri (trei bucăţi) şi se mutase la mine la o lună după aceea (chintă de culoare). Era un tip de treabă. Mă iubea. Aşa că ce dacă sexul era mai răruţ? Eram sigură că era doar ceva temporar. Şi eram sigură că în orice zi avea să vină cu chinta roială: cu inelul de logodnă, la care făcuse aluzie de câteva ori.

Mă gândeam că poate din cauza asta se purta atât de ciudat în ultima vreme. Poate că plănuia să mă ceară în căsătorie. Poate că avea trac, încercând să găsească momentul potrivit.

Asta explică multe.

M-am întors la computer şi am încercat să mă concentrez. Biroul zumzăia deja din cauza activităţii. Telefoanele sunau, asistenţii editoriali alergau cu articole de la un redactor la altul şi Maite Taveras, secretara de redacţie, mergea din birou în birou şi stătea de vorbă cu editorii seniori şi editorii-asistenţi despre numărul din septembrie. Îi spusesem deja că trebuie să

amânăm conversaţia până luni.

— Hmm, şi zici că trebuie să-ţi concentrezi toată atenţia asupra aventurilor de-o noapte? m-a întrebat râzând în timp ce-şi dădea părul negru, strălucitor, peste umăr.

Ştiam că amândouă aveam aceeaşi părere proastă despre Margaret şi toanele ei inexplicabile.

— Of! am murmurat eu, dându-mi ochii peste cap în timp ce ea îmi făcea cu ochiul.

Maite ocupa a treia funcţie editorială în cadrul revistei, după Margaret şi secretara de redacţie, Donna Foley. La vreo patruzeci şi ceva de ani şi frumoasă, Maite urcase pe scara funcţiilor din cadrul revistelor pentru femei, pentru că era un redactor creativ, o maniacă în privinţa detaliilor şi respecta întotdeauna ideile originale ale subalternilor ei. Îmi plăcuse de ea din prima zi în care o întâlnisem şi de atunci avusesem o relaţie profesională agreabilă.

M-am întors din nou la computer şi am încercat să mă concentrez, dar mă deranja zgomotul din restul biroului. Două asistente, ambele purtând blugi Earl şi bluze negre Bebe atât de asemănătoare, că abia le distingeam, îşi împărtăşeau experienţele amoroase peste birourile la care stăteau, scoţând nişte sunete ascuţite, ca de sonar, la fiecare câteva minute. Anne Amster, senior editorul cu părul sârmos se certa cu cineva la telefon şi un grup de senior

editori se adunase ciorchine în jurul unei table, în timp ce unul dintre ei arăta cu degetul la macheta mărită a copertei pentru luna august, spunând ceva în mod insistent cu o voce stridentă, enervantă.

Apoi, era, bineînţeles, Chloe Michael, editorul de muzică şi de televiziune care ne spărgea timpanele cu ultimele noutăţi pop, ce răsunau din cubicului ei. Adică pretindea că ascultă ultimele noutăţi. Jur că o surprinsesem ascultând pe furiş New Kids on the Block, când credea că dăduse casetofonul destul de încet ca să n-o audă nimeni.

De fapt, dacă stau să mă gândesc, o melodie care suna în mod suspect ca *Hangin' Tough* se auzea mai tot timpul pe holurile de la *Mod.* Da, ştiu, ar trebui să-mi fie ruşine pentru că-i ştiu numele. Dar, stai puţin, şi eu am avut odată unsprezece ani. Şi poate că am avut mai mult de un poster cu Donnie Wahiberg pe pereţii dormitorului meu de elevă de clasa a şasea. Poate că începusem să învăţ să cânt la tobe în gimnaziu, pentru că Donnie cânta la tobe. Şi poate că fusesem la două concerte NKOTB, unde stătusem la cucurigu, la kilometri distanţă de scenă, convinsă fiind că Donnie se uita la mine şi numai la mine. Dar asta e altă mâncare de peşte.

Jeffrey Zevon, directorul artistic al revistei şi singurul bărbat din echipă, măsura holul în lung şi-n lat de cincisprezece minute şi nervozitatea lui începea să mă roadă. Ca de obicei era îmbrăcat

impecabil – un tricou inscripţionat şi mulat Kenneth Cole cu pantaloni Armani gri, care îi veneau ca turnaţi de parcă ar fi fost făcuţi pe el.

— Fese de oţel, fato! mi se confesase el odată. Jur pe DVD-urile alea!

Arăta de parcă se ducea la o şedinţă foto pentru GQ. Părul lui negru era puţin grizonat, dar ăsta era tot farmecul, sarea şi piperul care-l făceau să fie distins şi sexy.

Nefiind în stare să mă concentrez pe articolul tâmpit despre aventurile de-o noapte, mă uitam la el în timp ce el o privea pe Marla, angajata sezonieră a departamentului de modă. Marla se ducea la garderobă cu ochii în pământ şi umerii căzuţi. Arăta de parcă voia să treacă neobservată. Şi-a răsucit pe deget buclele şatene date cu fixativ, trupul ei puţin cam mare fiind acoperit cu un balon de material.

— Biata fată! a murmurat Jeffrey, oprindu-se în cele din urmă la intrarea cubiculului meu. Ţţţţ! Prinţesele alea fac aşa de fiecare dată, am dreptate?

— Ce fac? am întrebat eu, în timp ce o urmăream cu privirea pe conştiincioasa Marla.

Încercam să nu-mi mai imaginez inelul cu diamant, pe care Tom putea să-l aleagă chiar în acel moment. Tăietură à *la princesse*? Set Chanel? De un carat, sau de două?

— Le chinuie pe fetele alea! mi-a răspuns Jeffrey, sprijinindu-se cu o mână de peretele

despărţitor al biroului meu şi aplecându-se, fără să bage de seamă viziunile nerealiste despre inelele Tiffany care mi se învârteau în cap.

— Toate vin la *Mod* cu visuri de a deveni editori de modă şi pleacă imaginându-şi că trebuie să aibă patruzeci de kilograme şi 1,83 metri ca să reuşească!

— Ştiu! am zis cu un oftat.

Dar la *Mod,* trebuiau de fapt să cântărească patruzeci de kilograme ca să nu le chinuie Sidra. Aşa că biata Marla avea dreptate. Mă întrebam dacă ştia despre ultima regulă privind hainele de designer şi sezonul anterior (persoanele care reciclează creaţiile din sezonul trecut n-au ce căuta pe străzile New Yorkului! se smiorcăise odată Sidra). Sau cum să-şi ţină nasul pentru a imita vocea nazală a Sidrei.

— Se fac din ce în ce mai rele! a zis Jeffrey ca pentru el. Ar trebui să vezi cum îi vorbeşte Sidra. Şi celelalte două, Sally şi Samantha. Sunt exact ca Sidra. E ceva cu ele, fată!

— E ceva cu ele? am repetat eu sceptică.

Jeffrey avea obiceiul să mai exagereze câteodată.

— Nu ştiu ce e, dar ceva nu-i în regulă în mica lor lume! mi-a spus Jeffrey. S-a aplecat din nou şi a rânjit răutăcios. Poate că Sidra şi-a dat în sfârşit seama că tot colagenul, peelingurile alea chimice şi silicoanele de Manhattan nu pot s-o facă să mai arate ca la douăzeci şi cinci de ani!

Am râs.

— Era şi timpul! am mormăit eu.

Trecuse de mult de douăzeci şi cinci de ani, dar aveam sentimentul că nu-şi dădea încă seama.

— Ştii că de asta o calci atât de mult pe nervi? m-a întrebat Jeffrey, zâmbind cu o sprânceană ridicată. Eşti tot ce vrea ea să fie! Doar că are cu cincisprezece ani mai mult!

Am râs şi am clătinat din cap.

— Neee! am zis. Mă urăşte pentru că sunt frumoasă! i-am spus eu şi i-am făcut din ochi.

Jeffrey a râs – niţel cam prea cu poftă, aş putea adăuga –, apoi şi-a încreţit fruntea a îngrijorare şi m-a privit grav.

— Serios, fată, te-am urmărit! mi-a zis dintr-odată cu o voce extrem de serioasă. Pentru postul de secretar de redacţie ar face moarte de om şi e gata să înjunghie pe la spate pe oricine simte că ar fi o ameninţare pentru ea!

M-am holbat la Jefferson o clipă, sigură că nu auzisem bine.

— Poftim? Postul de secretar de redacţie?

— N-ai auzit încă? m-a întrebat Jefferson, cu ochii strălucind.

Îi plăcea grozav de mult să fie cel care aducea bârfa.

— Donna Foley tocmai a anunţat că se retrage pe 15 august! Se aude că Smith-Baker ar fi hotărât s-o lase pe Margaret să-şi aleagă un succesor din interior!

Am simţit că mi se zbârlesc sprâncenele de uimire. Revistele angajau adesea persoane noi pentru funcţiile importante rămase libere. Dar majoritatea revistelor nu aveau la cârmă o femeie ca Margaret, cu zero abilităţi de şef. Bănuiesc că din cauza asta *Mod* nu era deloc o revistă pentru femei ca toate celelalte. Nu era de mirare că încă ne chinuiam să depăşim tirajele lui *Cosmo.*

— Se pare că Margaret ar fi zis că are în vedere două persoane! mi-a spus Jeffrey, dându-şi din nou ochii peste cap şi arcuindu-şi o sprânceană. Lupta se dă între Maite şi Sidra, care au toată vara la dispoziţie ca s-o convingă înainte de decizia finală!

Un moment m-am uitat la el cu gura căscată.

— Sidra? l-am întrebat eu în cele din urmă cu o voce răguşită.

N-avea niciun sens. Maite Taveras era secretara de redacţie. Lucra în branşă de douăzeci de ani şi era mult prea calificată pentru funcţia asta. Sidra lucrase mai mult de zece ani la diferite reviste, dar avea experienţă numai pe partea de modă. Nu eram foarte sigură că era în stare să scrie o propoziţie fără să facă o aluzie la modă cu un aer de superioritate.

Deja îmi imaginam cum avea să fie. Probabil că ar fi cerut întregii echipe să-şi facă implanturi şi liposucţie, ca să cântărească mai puţin de patruşcinci de kilograme şi să fie la unison cu cele două protejate ale ei. Am rezistat imboldului de a arunca o privire suspicioasă pieptului meu mai

puţin decât generos căruia i se potrivea cupa A. Şi încă o dată m-am gândit că, probabil, oricum m-ar fi dat afară. Înălţimea mea – 1,52 metri – nu se potrivea cu idealul de supermodel al Sidrei.

Şi în plus era, bineînţeles, vrajba pornită de Sidra împotriva mea. Nu era un lucru neobişnuit să fiu umilită din cauza invidiei profesionale. Chestia asta începuse odată ce devenisem cel mai tânăr senior editor din lumea plină de concurenţă şi de viclenie a revistelor pentru femei. Dar Sidra era omul extremelor. Ea şi celelalte două râdeau întotdeauna de alegerile mele vestimentare şi Sidra chiar fusese odată citată în *Page Six,* când afirmase că „un anumit tânăr editor responsabil cu celebrităţile" de la o „anumită revistă pentru femei" are obiceiul de a veni la birou „beată criţă". Bineînţeles că o înfruntasem, iar ea clipise inocent susţinând că bineînţeles că nu se referise la mine.

— Sidra! mi-a confirmat Jeffrey, încuviinţând din cap uimit, ceea ce m-a readus cu picioarele pe pământ. Ştiu. Nici mie nu mi-a venit să cred. Dar se pare că Margaret se gândeşte să se axeze mai mult pe modă. Ştii, în genul lui *Vogue.* Este ultimul ei plan de a face concurenţă lui *Cosmo*!

— I-auzi! am murmurat.

— Şi poţi să-ţi imaginezi? a continuat Jeffrey, aplecându-se înspre mine. Poţi să-ţi imaginezi cât de avidă de putere e Sidra? Practic, ar conduce întreaga revistă. Ar fi un coşmar!

— Cred şi eu! am murmurat dintr-odată foarte neliniştită în privinţa postului meu.

— S-au întâmplat nişte lucruri şi mai ciudate! a zis Jeffrey. Scumpo, pregăteşte-te pentru o luptă nasoală! Sidra poate să fie rea când vrea ceva cu disperare.

Mi-am terminat articolul despre aventurile de-o noapte pe la patru şi, sinceră să fiu, eram destul de mândră de el. Mă rog, nu de conţinutul articolului – cum aş fi putut să fiu? –, eram mândră că reuşisem să scriu ceva coerent şi să întocmesc o listă cu zece motive pentru care aventurile de-o noapte erau de fapt o idee destul de bună. (Hei, ajungi să faci sex când ai o aventură de-o noapte, este? Ceea ce era mai mult decât puteam să spun eu despre relaţia mea.) Wendy, gurmandă înrăită, insistase să includ motivul numărul nouă: „Pentru că este un pretext bun ca să comanzi micul dejun în cameră”. (La Mangia, restaurantul ei preferat pentru gurmanzii din Manhattan, care livrează micul dejun, probabil că aveau numărul ei de telefon între numerele cu apelare rapidă. Era doar o chestiune de timp până să epuizeze chelnerii şi să se orienteze spre băieţii care făceau livrările la domiciliu.)

Motivul meu preferat era numărul trei: „Pentru că te poţi înţelege bine cu un tip şi poţi începe o relaţie”. (Wendy strâmbase din nas, îşi înăbuşise râsul şi îmi zisese ceva de genul că trăiam în „ţinutul care nu există”.) Am fost amândouă de

acord că motivul numărul zece era convingător: „Pentru că ştim cu toate că o partidă de sex te face să te simţi al naibii de bine”. (Ei bine, eu aveam amintiri vagi despre cum te simţi după, aşa că Wendy îmi sărise în ajutor garantând veridicitatea afirmaţiei.)

Nu eram tocmai mândră de mine că scrisesem câteva pagini pro sex la prima întâlnire, dar articolul putea să fi fost scris şi mai prost dacă ar fi fost lăsat pe mâna altcuiva. La naiba, pe cine păcăleam? Poate că ar fi trebuit să iau atitudine şi să refuz să-l scriu pe motive de moralitate. Dar aveam lupte mai importante de dus.

Sau, ca să fiu mai la obiect, lupte mai mari de evitat, ceea ce părea să fie noul meu plan de bătaie.

În plus, cititoarele noastre îşi dădeau întâlniri şi făceau sex, indiferent de ce scriam eu în articol. Bravo lor! Poate că ar fi trebuit să-i scriu lui Tom un articol cu titlul Zece *motive pentru care ar trebui să faci sex cu iubita ta, care doarme în pat cu tine în fiecare noapte.*

Am ciocănit încet la uşa lui Margaret, care era întredeschisă, şi am intrat.

— Uite articolul! am anunţat-o mândră, punându-i pe birou versiunea finală a articolului.

Şi-a ridicat privirea surprinsă cu sprâncenele negre, superpensate, arcuite. A ridicat un colţ al paginii cu două unghii perfect manichiurate, s-a uitat la articol pe deasupra ochelarilor ei perfecţi

cu diamante şi şi-a luat o scamă invizibilă de pe gulerul cămăşii ei perfecte Chloe.

— Claire, dragă! a zis cu tonul ăla formal şi insinuant şi cu o urmă de accent britanic pe care reuşise recent să-l adopte nu ştiu cum, după o călătorie la Paris.

Se pare că uitase că toţi ştiam că era născută şi crescută în Ohio.

— Cred că am uitat să-ţi spun! a zis.

— Ce ai uitat să-mi spui? am întrebat eu suspicioasă.

Mi-am ţinut respiraţia, cât a făcut un fel de piruetă în spatele biroului. Rar se întâmpla ca o şedinţă să treacă fără ca ea să nu amintească echipei *Mod* că Anabella, mama ei, fusese prim-balerină. Cei dintre noi care ţineam la joburile noastre, ne abţineam să adăugăm faptul că Anabella ajunsese la apogeu cu Dayton City Ballet. Nu era nimic ruşinos în asta, dar nu făcuse tocmai arabescuri şi *plié-uri* în toată lumea alături de Barîşnikov.

— Nu mai am nevoie de el pentru luna august! a zis ea încheindu-şi pirueta.

Mi-a căzut faţa gândindu-mă la cele două zile irosite.

— Dar, dragă, bineînţeles că o apară în septembrie! Sunt sigură că e minunat!

Mi-a luat articolul din mână şi l-a pus într-un morman de hârtii de pe colţul biroului ei imens.

— Hmmm, OK! am spus, în timp ce urmăream

cum ajunge articolul în vraful gros de hârtii, iar neliniştea pe care mi-o provocase se stingea.

— Dar stai liniştită! mi-a zis cu o faţă luminoasă. O să folosim spaţiul rămas pentru un articol despre Cole Brannon!

M-am uitat la ea încurcată.

— Dar n-am lucrat la niciun articol despre Cole Brannon!

Era cel mai sexy tânăr actor de la Hollywood şi îşi păstra acest titlu de câteva luni. Jucase cu Julia Roberts, Reese Witherspoon şi Gwyneth Paltrow în ultimul an şi filmele în care juca atrăgeau în sălile de cinema milioane de femei excitate – dintre care multe erau cititoare ale revistei *Mod* – ca fluturii la lumină. Constituţia lui înaltă, musculoasă, părul şaten întotdeauna ciufulit şi ochii de un albastru-intens aprindeau fantezia multora.

Şi, în plus, părea să aibă şi o viaţă socială. Era mereu cuplat în tabloide – nu că ar fi fost credibile întotdeauna – cu diverse actriţe de primă clasă. Şi o anumită prinţesă blondă a muzicii pop fusese auzită de către un reporter al revistei *Page Six,* spunându-i unui prieten la un prânz cât de fenomenal fusese Cole în pat. În consecinţă, revista *People* tocmai îl declarase Cel mai dorit burlac al anului.

Margaret nici măcar nu-mi sugerase vreodată să-i iau un interviu lui Cole Brannon. Şi majoritatea articolelor noastre erau despre

celebrităţile de sex feminin. Era o regulă nescrisă între cele şapte reviste surori pentru femei, care spunea că femeile vor să citească despre femei. Cu toate că, mă gândeam, orice femeie în viaţă ar vrea să citească şi despre fermecătorul Cole Brannon.

— Bineînţeles că ştiu că încă n-ai scris niciun articol despre el! mi-a spus Margaret. Dar impresara lui tocmai a fost de acord să-i luăm un interviu, cu condiţia să-l punem pe coperta numărului din august!

Am privit-o pieziş.

— Gândeşte-te! mi-a zis Margaret, visătoare. Asta ar putea să fie piesa de rezistenţă care să ne ajute să întrecem *Cosmo.* Parcă şi văd: „Interviul exclusiv al revistei *Mod* cu cel mai dorit burlac de la Hollywood, Cole Brannon!” Numărul pe august se va volatiliza la chioşcurile de ziare!

Ochii lui Margaret scăpărau şi buzele-i injectate cu colagen zâmbeau ciudat.

— Dar numărul pe august se închide în seara asta! i-am spus eu pierdută. Asta însemna că toate articolele şi editorialele trebuiau să fie gata.

— Dragă, dar merge la tipografie abia luni dimineaţă! a zis Margaret, zâmbind şi ignorându-mi îngrijorarea.

— Şi interviul cu Cole Brannon a fost programat pentru mâine-dimineaţă! Aşa că ai două zile la dispoziţie!

— Mâine-dimineaţă? am chiţăit.

— Da, mâine-dimineaţă! m-a îngânat Margaret. O să ai două zile întregi ca să termini treaba! Dragă, sunt sigură că o să te descurci! La urma urmei, nu vreau să cred că hotărârea mea de a te face cel mai tânăr senior editor de-aici a fost o greşeală!

Tonul i s-a domolit treptat şi s-a uitat la mine cu o privire plină de înţeles. Ştiam că asta era o ameninţare. Nici măcar nu m-am prefăcut că nu sunt exasperată.

— În orice caz, am încredere că o să obţii toate detaliile corecte, aşa că n-o să mai sun la departamentul de investigaţii în weekend! mi-a spus Margaret cu tonul ei obişnuit. Tu n-ai scris niciodată lucruri neverificate!

Corect. Colegii mei mă tachinau în privinţa asta, dar eu eram atât de nevrozată, că trebuia să verific de patru ori fiecare citat, fiecare detaliu, fiecare rând. Niciodată în cariera mea nu folosisem niciun detaliu minuscul neverificat, lucru de care eram extrem de mândră.

— Şi, apropo, ştiai că trebuie să le plătim ore suplimentare celor de la investigaţii dacă lucrează în weekend? a adăugat Margaret uimită. Ne arde la buzunar! M-a privit tulburată. Zgârcita. Aşa că o s-o pun pe Sidra Desimon să se uite peste el! a continuat Margaret degajată. Asta o să fie o şansă să-şi încerce mâna de redactor!

Am simţit cum îmi pica faţa.

— Sidra? am chiţăit eu, fiindu-mi dintr-odată

greu să respir, în timp ce Margaret mă ignora.

— Claire, o groază de femei ar vrea să fie în locul tău! mi-a zis ea. În definitiv, Cole Brannon este în acest moment cel mai dorit burlac de la Hollywood!

Adică ăsta avea să fie cel mai plictisitor şi egotist interviu al meu de la începutul anului. Strălucirea celebrităţilor nu mă mai entuziasma demult. Am ignorat zâmbetul lui Margaret, care era în mod clar o încercare de a mă îndulci şi de a mă convinge că eram într-adevăr prietene bune.

— Dar… am început eu.

Mi-a tăiat vorba, ridicând un singur deget şi clătinând din cap.

— Mâine, mic dejun la Atelier, la zece! mi-a zis ea dur.

Am oftat şi mi-am dat ochii peste cap. Mic dejun. Minunat. Era cea mai nepotrivită masă a zilei pentru a lua un interviu. Mi se învârteau în cap imagini cu celebrităţi care îşi dregeau mahmureala sorbind un Bloody Mary sau bând lacom un cocktail Mimosa şi ţipând la chelneri că pâinea e prea prăjită şi ouăle prea moi.

În plus, sperasem să-mi petrec weekendul cu Tom. Nimeni – nici măcar eu – nu putea să mai nege faptul că trebuia făcut ceva în privinţa relaţiei noastre. La urma urmei, îl iubeam, chiar dacă se comportase cam ciudat în ultima vreme. Şi acum, în loc de Tom, urma să-mi petrec weekendul cu Cole Brannon şi deadline-ul meu

amenințător. Eram probabil singura femeie din America care nu aprecia situaţia.

— Normal că o să avem nevoie de interviu până duminică după-masă, pentru ca tehnoredactorii să-şi facă treaba, Sidra să se uite peste el şi să putem să-l trimitem la tipar luni dimineaţă! a zis Margaret.

— Dar Margaret, eu… am început eu.

Mi-a tăiat vorba din nou cu un deget şi cu un cloncănit.

— Mersi, Claire, dragă! a zis încheind discuţia.

Am deschis şi am închis gura fără să rostesc un cuvânt pentru că ştiam că-mi consumam energia degeaba.

— Aştept interviul ăla până duminică după-masă! Weekend plăcut!

— La fel! am murmurat eu, învinsă, negăsind altceva de spus.

— Cole Brannon? a ţipat Wendy.

Am rezistat impulsului de a-mi acoperi urechile.

— O să iei micul dejun cu Cole Brannon? La Atelier? Eşti cea mai norocoasă fată din lume!

— Hmm! am mormăit eu.

Nu prea aveam chef s-o suport pe Wendy, dar începusem să-mi dau seama că n-aveam ce să fac. M-am trântit pe scaun şi m-am rotit la birou în tăcere. Mi-am scris parola şi am intrat pe „revista presei”. Am încercat s-o ignor pe Wendy, care încă stătea în picioare şi părea că îndrugă ceva, aşteptând să mă uit la ea. M-am relaxat, i-am

evitat privirea cât am putut şi am tastat „Cole Brannon”. Trei sute treizeci şi şase de intrări în ultimele şase luni. Uau! Tipul ăsta apăruse mult în presă, ceea ce însemna că urma să stau până târziu, ca să mă documentez. Într-un târziu, am scrâşnit din dinţi şi mi-am ridicat privirea la Wendy.

— Ei? m-a întrebat cu ochii cât cepele.

— Ei ce? am făcut eu, nedumerită.

— Păi, nu zici nimic? Aloo, e vorba de *Cole Brannon*!

— Ştiu! am spus. Apoi am oftat şi am încercat să nu fiu crispată. Şi nu că nu sunt emoţionată! Adică, chiar cred că e cool să te întâlneşti cu el. Şi da, recunosc că mi-a plăcut de el în *Goodnight Kiss*!

OK, asta era de fapt o minciună. Adevărul e că mă îndrăgostisem de el în *Goodnight Kiss* – e unul dintre filmele mele preferate –, dar asta n-avea nicio legătură.

— E pur şi simplu faptul că… ştii tu! i-am zis eu, fiind foarte conştientă că ceea ce spuneam nu era convingător.

Lui Wendy îi luceau ochii la auzul numelui Cole Brannon.

— Starurile nu sunt niciodată aşa cum te aştepţi! Câteodată mă gândesc că aş prefera să-i văd doar în filme, fără să ştiu cum sunt în viaţa reală. Altfel, îşi pierd tot farmecul!

În cazul ăsta situaţia mă dezamăgea şi mai tare,

pentru că de fapt îmi plăcea de Cole Brannon. Fără îndoială că micul dejun luat împreună la unul dintre cele mai elegante restaurante din Manhattan avea să-mi schimbe părerea despre el. În plus, dacă toate bârfele cum că ar fi afemeiat şi dependent de sex – pe care nu le credeam în totalitate, pentru că erau adeseori inventate – se dovedeau a fi adevărate?

— Nu sunt toţi răi! a punctat Wendy.

— Ştiu! am recunoscut eu, ca să nu ne încontrăm. Ai dreptate!

— Matthew McConaughey, de exemplu! a completat Wendy.

— S-a purtat frumos! am încuviinţat eu graţios.

— Şi Joshua Jackson!

— Dar se putea să ai aşteptări mai mici de la personajul Pacey? am zâmbit eu, în timp ce Wendy a dat doar din cap. Wendy nu făcea glume pe seama lui. Şi n-aveam timp pentru ironia a la *Dawson Creek.*

— Auzi, mâine-dimineaţă ai o întâlnire cu Cole Brannon. Nu poţi să fii şi tu mai entuziasmată?

Din nefericire, tocmai sorbeam o gură de cafea când am auzit ce mi-a zis şi era cât pe-aci să mă înec.

— O întâlnire? am bolborosit eu, făcând ochii mari şi simţindu-mi dintr-odată obrajii arzând. Nu e o întâlnire! îi iau un interviu!

— Hmm! a făcut Wendy, încrucişându-şi braţele provocator şi aplecându-se conspirativ, după care

mi-a făcut cu ochiul. În locul tău, aş zice că am o întâlnire cu Cole Brannon!

— A început să te inspire Sidra? am întrebat-o, mimând exasperarea.

Wendy a izbucnit în râs. Prezenţa Sidrei Desimon în tabloide era legendară. Se părea că *Tattletale,* revista de scandal mizerabilă, care apărea în fiecare marţi, publica tot timpul câte ceva despre „clipele speciale" pe care Sidra îşi amintea că le petrecuse alături de George Clooney. Iar noi tot nu credeam că se întâlnise vreodată cu el.

— Prima oprire, ziarişti de can-can! Wendy mi-a făcut cu ochiul. Zău, ce altceva aveai de făcut în weekendul ăsta? Ce poate să fie mai important decât să iei micul dejun cu Cole Brannon? Adică, aloo, e Cole Brannon!

De parcă nu ştiam deja asta. Am oftat.

— Ştii, speram să discut cu Tom. Poate petreceam puţin timp împreună ca să rezolvăm lucrurile!

Wendy a clătinat din cap, dezamăgită de răspuns. Desigur că pe faţa ei cu ochii ăia mari şi zâmbetul ăla larg era adesea imposibil să distingi ce emoţie încerca să exprime.

— Asta e! a zis ea. E clar că nu eşti normală! Vrei să-ţi petreci sâmbăta cu un şomer ratat, care nici măcar nu vrea să se culce cu tine, în loc să te întâlneşti cu Cole Brannon? Ar trebui să fii internată!

Nu era de râs.

— Pe bune, Wendy, vorbesc serios! înseamnă mult pentru mine!

M-a privit sceptică, iar eu am schimbat subiectul înainte să lanseze o tiradă anti-Tom.

— Eşti o prietenă bună! am spus serioasă. Şi îţi mulţumesc foarte mult! Dar în momentul ăsta o să-mi faci viaţa grea, sau o să mă ajuţi să mă documentez despre Cole Brannon?

M-a privit o secundă, apoi mi-a zâmbit.

— Să te documentezi? mi-a zâmbit ea viclean. Documentare? I-aş trage eu o documentare! a zis Wendy, arcuindu-şi ispititor o sprânceană.

— OK, gata cu perversiunile! am mustrat-o, zâmbind. Nici măcar nu e amuzant!

Însă Wendy izbucnise în râs.

— Gagico, acum serios, eşti pe cont propriu! a zis, uitându-se la ceas. Doar ştii regula mea! Niciodată să nu stai după cinci într-o vineri, decât dacă eşti absolut obligată să o faci!

— E o regulă bună! am bombănit eu.

În ritmul ăsta o să stau aici toată noaptea! Nu că i-ar fi fost cuiva dor de mine acasă, după cum se prezentau lucrurile.

— Acum ţine minte! a continuat Wendy cu un zâmbet răutăcios, în timp ce-şi închidea computerul şi se îmbrăca. Potrivit revistei *Mod,* care, bineînţeles, trebuie să fie prima sursă pentru toate răspunsurile şi sfaturile, o aventură de-o noapte este nemaipomenită ca să ai o părere mai

bună despre tine! Cred că ar trebui să încerci teoria asta pe Cole Brannon!

Ajunsese deja în hol până să apuc să ghemotocesc o hârtie şi să o arunc după ea.

— Distracţie plăcută! mi-a zis şi a dispărut după colţ.

Am râs, apoi m-am întors la computer, oftând. Am dat click pe „prinţ” şi am auzit imprimanta de pe hol începând să huruie în timp ce scuipa afară cele 326 de articole pe care le găsisem despre Cole Brannon. Era clar că trebuia să mai stau ceva vreme la birou.

Am oftat din nou şi am luat telefonul ca să-l sun pe Tom.

— Voiam să-ţi spun că azi o să ajung acasă puţin mai târziu! i-am spus, după ce a răspuns la al treilea apel.

— O! a zis el cu o voce dezamăgită. Îmi pare rău să aud asta! Voiam să te scot în oraş la cină!

Am simţit cum îmi zvâcneşte inima în piept. Nici nu puteam să-mi amintesc de când nu îmi mai propusese să luăm cina în oraş.

— Chiar îmi pare rău! am oftat eu. Trebuie să iau un interviu mâine-dimineaţă, aşa că sunt ţintuită aici pentru câteva ore, ca să mă documentez!

— Păcat! a zis Tom.

— Mda! am gemut. E vineri şi tot ce vreau e s-ajung acasă!

— Stai liniştită! mi-a zis Tom cu o voce mult mai

veselă decât vocea pe care o auzisem în ultimele luni. O să ajungi acasă la timp!

— Da! am zis eu cu părere de rău, ceea ce nu m-a făcut să mă simt mai bine.

Apoi mi-a trecut prin minte că poate această bună-dispoziţie bruscă se datora faptului că găsise un inel de logodnă şi că urma să mă ceară. Am simţit cum o căldură neaşteptată îmi învăluie corpul şi am zâmbit.

— Dacă nu reuşeşti să ajungi la timp ca să ieşim, îmi iei, te rog, nişte mâncare chinezească? m-a întrebat Tom.

— Sigur! i-am zis eu. Mintea mi s-a umplut dintr-odată cu imagini cu Tom în timp ce mă hrănea seducător cu tăiţei *lo mein* din beţişoarele chinezeşti perfect mânuite.

— OK! mi-a răspuns el. Ne vedem când ajungi acasă! Sună-mă înainte să pleci de la birou, OK, scumpi?

— OK! Ne vedem în câteva ore! Te iubesc!

— Ne vedem acasă! mi-a spus el, după care mi-a închis.

Mda, Claire, şi eu te iubesc! mi-am spus singură punând receptorul jos.

Top 10
cele mai tari lecturi de vară

O să spuneţi că nu sunt normală. Jumătate dintre femeile din America ar fi în stare de orice

pentru a sta de vorbă cu Cole Brannon.

Ei bine, acum câţiva ani aş fi fost şi eu superîncântată, dar asta se întâmpla înainte de a începe să intervievez celebrităţi în fiecare lună. Nu e aşa de captivant pe cât pare. De obicei stau la masă cu un actor, o actriţă sau un star rock, în timp ce respectivii se lasă în voia unui monolog fără sens, din care reiese tot ce nu merge bine în America. Adică, de ce m-ar interesa ce crede Liv Tyler despre politică sau cum Kylie Dane încă se luptă cu timiditatea sau că Winona Ryder n-a vrut de fapt să-şi strecoare nişte lucruri în geantă?

Interviurile nu sunt întotdeauna supărătoare. Şi toate Liv-ile, Kylie-ele şi Winonele din lume sunt realmente persoane amabile. Doar că, după ce am traversat o lună de frecuşuri cu un impresar, am reprogramat interviul de şapte ori, am fost instruită cu privire la lucrurile pe care pot să le aduc sau nu în discuţie şi, în cele din urmă, am reuşit să ajung să iau un interviu, care a fost scurtat în mod misterios de la o masă de două ore la o pauză de cafea de cincisprezece minute, îmi cam sare ţandăra. Dar oricum ar sta lucrurile, afişez un zâmbet, pun întrebările caracteristice revistei *Mod* şi le ofer cititoarelor un profil al starului lor preferat.

Apoi mă întorc la realitate. Bineînţeles că putem savura o ceaşcă de cafea într-o cafenea trendy, superscumpă, ne putem amuza la un şerbet de zmeură, putem să ne compătimim în timp ce bem

un cappuccino, dar apoi eu mă întorc în lumea mea şi ei se întorc în lumea lor – şi lumile noastre nu se mai intersectează niciodată. La sfârşitul zilei, eu îmi fac cumpărăturile de la Gap, iar ei îşi comandă hainele la Armani, în timp ce lenevesc lângă piscinele de la vilele lor imense din Lake Como. Mie mi-e frică că n-o să mai găsesc pe nimeni dacă mă despart de Tom, în timp ce vedetele se gândesc dacă să se întâlnească cu Tom Cruise, Leo Dicaprio sau Ashton Kutcher, după ce se termină actualele lor relaţii. Eu mă zbat să plătesc o mie de dolari pentru chiria fixă a unui apartament care practic se dezmembrează, în timp ce ei cheltuiesc milioane de dolari pe conacele din Beverly Hills sau pe penthouse-urile luxoase din Manhattan fără să clipească.

Bineînţeles că-mi place viaţa mea şi, în orice caz, nu cred că mi-am dorit vreodată să fiu o celebritate. Dar câteodată te deprimă puţin când te apuci şi-ţi analizezi viaţa în comparaţie cu a starurilor.

Aşa că, sexy sau nu – OK, de nota 10 sau nu –, Cole Brannon nu era primul pe lista persoanelor cu care aş fi vrut să iau micul dejun. Vorbesc serios! Poate că era cel mai sexy tip de la Hollywood – posibil şi din toată America –, însă după toate probabilităţile era la fel de egoist ca şi ceilalţi. Poate chiar mai ceva. Egoul este de obicei direct proporţional cu atracţia fizică şi, după toate standardele, egoul lui Cole Brannon ar fi trebuit să

aibă aproximativ dimensiunea Texasului.

În plus, aş fi vrut să iau micul dejun în pat cu Tom, de preferat după o partidă de sex, decât să trebuiască să servesc un mic dejun plictisitor cu încă un star de cinema. Din păcate, a trebuit să-mi reamintesc că micul dejun în pat cu Tom nu era de fapt o opţiune, întrucât Tom nu-mi pregătise niciodată masa. Apoi mai era şi întreaga problemă cu partida de sex, care făcea ca totul să pară şi mai puţin probabil. Ar fi trebuit să facem sex la un moment dat, ca să luăm apoi un mic dejun în pat, postsex. Detalii, detalii!

În cele din urmă mi-am închis computerul, mi-am luat notiţele şi am sunat la serviciul de taxiuri al companiei – singurul beneficiu pentru programul prelungit. Puteam la fel de bine să termin documentarea despre Cole Brannon acasă.

Pe drum am rezistat impulsului obsesiv de a mă uita peste notiţe şi în schimb m-am uitat pe geam la oraşul crepuscular care se revărsa în jurul nostru. Manhattanul trecea pe lângă noi cu valurile sale de taxiuri galbene, cuplurile care se plimbau agale şi oamenii de afaceri care încercau să oprească taxiurile ca să-i ducă acasă. Agitaţia de lumini din Time Square a dispărut în spatele nostru pe măsură ce maşina se îndepărta, trecând pe lângă Flatiron Building, apoi Union Square, de unde sâmbăta îmi cumpăram adesea fructe, legume şi pâine proaspete din piaţă. Luminile puternice ale Virgin Megastore de pe Fourteenth

Street clipeau intermitent în timp ce treceam prin dreptul lor şi posterele cât trei etaje cu Madonna, Matchbox Twenty, Courtney Jaye şi Sister Hazel – pe care îi intervievasem la un moment dat – priveau oraşul de la ferestre. Trecând pe lângă Strand, mi-am amintit cu dor zilele în care avusesem timp să răsfoiesc cu orele stocul lor nesfârşit de cărţi, oprindu-mă în cele din urmă asupra unei lecturi rapide sau chiar două, pierzându-mă la o cafea în Little Italy. Parcă trecuseră secole de când nu mai avusesem timp liber.

Într-un final, maşina a luat-o la stânga pe Eighth Street. Am traversat încet St. Mark's Place, locul în care îşi fac apariţia studenţii NYU şi funkerii Village, îmbrăcaţi în toate culorile curcubeului ca să cerceteze magazinele cu discuri, să scaneze şirurile nesfârşite de inele de argint, ochelari de soare şi eşarfe sau ca să se îngrămădească într-un fast-food ieftin. În timp ce o coteam pe Second Avenue, l-am rugat pe şofer să mă lase la unul dintre restaurantele mele preferate din apropiere, care se afla la două străzi distanţă de apartamentul meu. De-abia când am intrat mi-am amintit că îi promisesem lui Tom să-l sun înainte de a pleca de la birou.

— Credeam că o să mai stai câteva ore! mi-a zis Tom când a răspuns la telefon, câteva minute mai târziu.

M-am strâmbat căci stomacul meu scotea sunete

declanşate de mirosurile dulci şi picante în care eram învăluită. Domnul Wong, patronul, mă privea senin.

— M-am gândit să termin de citit acasă! i-am spus eu, zâmbindu-i domnului Wong. Voiam să te văd mai repede!

— Oh! a spus Tom, apoi a tăcut un moment. Şi unde eşti acum?

— La restaurantul chinezesc! Ce vrei să-ţi iau?

— Te-ai întors deja? Şi-a dres vocea. Ai fost rapidă!

— Cam aşa ceva! am răspuns eu, ridicând din umeri. Vrei pui Szechuan?

— Sună bine! a răspuns Tom.

— Cu *lo mein,* orez alb şi un rulou? l-am întrebat eu.

Doamne cât de bine îl cunoşteam! Fie asta, fie comandam mâncare chinezească prea des. Uitându-mă la domnul Wong, care încă mă privea răbdător, mi-am dat seama că era probabil cea de-a doua variantă. Vorbeam cu domnul Wong mai des decât cu mama – iar domnul Wong de-abia vorbea engleza.

— Da! mi-a zis Tom. Mersi! Ne vedem în câteva minute!

Convorbirea s-a întrerupt şi stomacul meu a început din nou să chiţăie. Am comandat repede şi nu l-am refuzat pe domnul Wong, care îmi citise gândurile, atunci când mi-a pasat tăcut o punguţă de tăiţei crocanţi pe care să-i ronţăi cât aşteptam

comanda.

— Cinaa! am gâfâit în timp ce împingeam uşa apartamentului meu şi îmi trăgeam sufletul după ce urcasem cele patru şiruri de trepte.

Dacă nu obţineam apartamentul ăsta la un preţ foarte redus, cu chirie fixă (verişoara tatei, Josie, locuise aici timp de douăşcinci de ani înainte să mă mut eu şi eram destul de norocoasă pentru că purtam acelaşi nume de familie – de unde şi într-un fel ilegala reducere a chiriei), aş fi insistat cu siguranţă să mă mut într-o clădire dotată cu lift.

— Bună, Claire!

Tom a ieşit din baie, ştergându-şi mâinile cu un prosop. Cămaşa îi era băgată pe jumătate în pantaloni şi arăta de parcă dormise în ea o săptămână. Ziceai că-i un scriitor tipic în procesul creaţiei.

— Ai ajuns!

— În sfârşit! am exclamat eu, aşezând punga maro cu mâncare chinezească pe masa din bucătărie şi gândindu-mă la cât de frumuşel era.

Instinctul meu matern voia să-i bage cămaşa în pantaloni şi să i-o netezească. Femeia de douăzeci şi şase de ani care tânjea după sex şi care îşi petrecuse ultimele patruzeci şi opt de ore scriind un articol despre aventurile de-o noapte ar fi sărit pe el. Stomacul meu se revolta, reamintindu-mi să amân ambele alternative până după cină.

— Ce zi!

Tom a traversat camera şi m-a sărutat pe frunte.

— Mersi pentru cină! mi-a zis el.

S-a aşezat la masă şi a început să desfacă punga, pe care domnul Wong, care nu era numai un telepat, ci se pare şi specialist în ambalaje, o ambalase perfect.

— Îmi aduci o Cola?

— Sigur! am răspuns eu.

Am luat două Cola din frigider – obişnuită pentru Tom şi dietetică pentru mine – şi le-am pus pe masă.

— Mă duc să mă spăl un pic şi vin imediat!

— Sigur! mi-a răspuns Tom cu gura deja plină de tăiţei *lo mein.* Îmi aduci şi un şerveţel?

— Mda! am răspuns eu. Am luat o mână de şerveţele din dulap şi le-am pus pe masă. Vin imediat!

Lăsându-l pe Tom să înfulece tăiţeii crocanţi care nu reuşiseră să umple gaura răsunătoare din stomacul meu, m-am grăbit la baie, am aprins lumina şi am închis uşa în urma mea. M-am spălat pe mâini şi m-am privit cu atenţie în oglindă. Încetasem demult să mă mai stresez de pistruii răspândiţi pe nas şi pe obraji. Cândva îi urâsem – nu prea păreau să se potrivească cu părul meu blond, ondulat, greu de aranjat –, dar acum mi se păreau chiar drăguţi. Cu toate că Tom îmi spusese că mă fac să arăt ca o adolescentă. La douăzeci şi şase de ani eram orice, numai adolescentă nu.

Am oftat şi m-am dus în dormitor să mă schimb în tricoul meu preferat cu Universităţii Georgia şi

într-o pereche de blugi. În timp ce-mi scoteam fusta neagră dreaptă şi tricoul cu guler bărcuţă de la HM pe care le purtasem toată ziua, m-am încruntat aruncând o scurtă privire la formele albe pe care le-am văzut în oglinda cât mine. După cât se vedea, în ultimele luni coapsele începuseră să mi se îngroaşe şi mai pusesem câţiva centimetri în jurul taliei. Cu siguranţă că nu mă îngrăşasem cu mai mult de cinci kilograme, dar când nu ai decât 1,52 metri, fiecare kilogram pare să se tripleze. Normal că niciun strop nu mi se pusese pe sâni. Povestea vieţii mele. Încă mă ţineam tare pe poziţie în categoria femeilor cu cupă A la sutien.

Poate că celulita care apăruse pe coapsele mele şi centimetrii în plus pe talie, care nu se observau decât când eram goală, reprezentau cauza dezinteresului lui Tom. Doamne, ştiam toate astea! „N-o să-ţi găseşti niciodată un bărbat dacă nu ai grijă de felul cum arăţi!” Vocea maică-mii îmi răsuna în cap, ca în atâtea alte momente de criză. Îi era uşor să vorbească aşa. Zilnic făcea o oră de aerobică şi o oră de Pilates. Bineînţeles că altă treabă nu mai avea. Mortimer, cel de-al treilea ei soţ, era un chirurg ieşit la pensie cu un portofoliu de investiţii impresionant. Imediat după căsătoria lor, insistase ca mama să renunţe la serviciu şi ea consimţise cu bucurie.

Stomacul meu dădea un concert, amintindu-mi de scopul meu iniţial. M-am băgat în tricou şi blugi, mi-am netezit şuviţele blonde rebele şi,

hotărâtă să-mi ignor imaginea din oglindă, m-am întors repede în bucătărie ca să mănânc cu Tom. Dar Tom stătea deja la computerul lui, cu braţele încrucişate pe piept şi privea impasibil ecranul. Farfuria şi furculiţa lui, încă acoperite de urme de tăiţei şi legume, erau puse în chiuveta din bucătărie. Cutia goală de Cola era în acelaşi loc pe masă.

— Mulţumesc, Claire, pentru cină! mi-a spus el absent.

M-am uitat la cutia de tăiţei *lo mein,* care era în mijlocul mesei, de parcă m-aş fi putut sătura cu cei trei sau patru tăiţei care atârnau din ea.

— A fost delicioasă!

Am strâns din dinţi şi m-am pus pe mâncat porţia mică de pui cu orez alb, pe care se pare că nu mai putuse să o înfulece.

Oricum mi-am adus aminte că nu trebuia să mănânc mult. Categoric trebuia să dau jos câteva kilograme. Mi-am privit burta, care cânta din nou insistent. Deci, de fapt, Tom îmi făcuse o favoare, nu? Fără să vrea, mă ajuta să slăbesc.

A râgâit satisfăcut, ca şi când acest lucru l-ar fi ajutat să se urnească, şi-a desfăcut braţele şi a început să tasteze.

Câteva ore mai târziu, după ce Tom se dusese la culcare, încă eram cufundată în paginile despre Cole Brannon.

— Sunt chiar terminat! mi-a explicat el. Ne vedem în pat, scumpi!

Mă străduiam să-mi ţin ochii deschişi, în vreme ce citeam la lumina lămpii de birou. Începuse să mă enerveze Cole Brannon ăsta, nu pentru că nu părea să fie un tip de treabă (din contră, din interviuri reieşea că este surprinzător de drăguţ), ci pentru că acum mă priva în mod evident de timpul petrecut cu Tom.

Nu că ar fi ieşit ceva din asta. Dar în seara asta lucrurile s-ar fi putut schimba. Nu se ştie niciodată. Poate că în ziua 30 vraja avea să se rupă. Mi-am ţinut pumnii, ceea ce a făcut ca pe moment să-mi fie imposibil să dau paginile. Am oftat şi m-am întors la Cole Brannon. Ajunsesem deja la ultimele interviuri, cele pe care le dăduse cu câteva săptămâni înainte, şi ecranul laptopului meu era plin de întrebări şi notiţe despre subiectele pe care speram să le aduc în discuţie în dimineaţa următoare.

Toate ziarele şi revistele păreau să-l iubească. *The Boston Globe* avusese cu o lună în urmă un articol semnat de ziarista Kara Brown, care începea aşa:

Cole Brannon este un actor fenomenal şi în realitate nu este mai puţin impresionant decât pe ecran. Îmi deschide uşa la fel ca gentlemanul din Friends Forever, *râde la glumele mele, care recunosc că sunt proaste, cu politeţea încântătoare a personajului său din* A Night în New York *şi mă priveşte drept în ochi cu abilitatea*

derbedeului fermecător din Goodnight Kiss.

Zâmbeşte şi mâzgăleşte cu graţie autografe, pe măsură ce fanii adolescenţi, care se hlizesc, se apropie de masa lui şi stă de vorbă mai mult decât te-ai aştepta cu fiecare fan care îl abordează.

— Fără ei n-aş fi unde sunt acum! spune cu modestie actorul născut în Boston. Ziua în care n-o să mai dau autografe o să fie ziua în care o să încep să-mi fac griji în privinţa carierei! Pur şi simplu sunt atât de recunoscător că oamenilor le place munca mea!

Cu siguranţă că părea OK. Însă mi-am reamintit că era actor. Era treaba lui să te convingă de chestia asta.

Un scurt articol din MSNBC vorbea despre cele mai recente bârfe legate de mult-discutata aventură a lui Cole Brannon cu o actriţă măritată.

Umblă zvonuri despre începutul unei relaţii între Cole Brannon şi actriţa australiană Kylie Dane, însă acesta neagă o astfel de legătură.

— Este o femeie minunată şi sunt mândru că o pot numi prietena mea! a spus Brannon. Însă este absurd să sugeraţi că există ceva mai mult între noi. Este măritată şi respect acest lucru!

Părea sincer, dar era actor şi nu iese fum fără foc. Dar poate că nu era nimic adevărat – eram hotărâtă să cred, aşa cum încercam să fac cu toţi

cei pe care îi intervievam. Aşa era corect! Oricum, sigur se aştepta la o întrebare despre Kylie Dane în fiecare interviu pe care îl dădea, aşa că era probabil pregătit să facă faţă curiozităţii mele.

Poate că ceea ce urmează să spun n-o să sune prea bine din punct de vedere jurnalistic, dar într-un fel regretam că trebuia să-i pun astfel de întrebări. Ei bine, credeam cu tărie că viaţa privată a unei celebrităţi trebuia să rămână privată. Asta uram cel mai mult la jobul meu – faptul că trebuia să întreb tot felul de chestii, care nu erau treaba mea. Personal, nu mă interesa cine cu cine se întâlnea şi cine cu cine se culca. Dar multe dintre cititoarele noastre erau interesate de aceste aspecte. Şi, la fel de mult pe cât uram să stau la o cafea cu o celebritate şi să o întreb cu cine se culca şi dacă îşi înşela nevasta sau bărbatul, ştiam că acest lucru făcea parte din meseria mea. Şi făcea parte şi din statutul de vedetă. În plus, în mod ciudat, cu cât o persoană era mai faimoasă datorită relaţiilor din viaţa privată, cu atât părea să devină mai faimoasă pe ecran sau în topurile *Billboard.* Adică, uitaţi-vă la J-Lo şi întregul dezastru numit „Bennifer”. Sau la Colin Farrell şi modul în care aventurile lui numeroase (OK, cu zâmbetul lui sexy, asimetric) l-au catapultat în rândul vedetelor.

În calitate de reporteriţă, pur şi simplu nu puteam ignora bârfa cea mai fierbinte legată de un actor. Aşa că de obicei puneam astfel de

întrebări cât mai politicos şi mai discret cu putinţă, cu privirea în pământ şi sentimentul de vinovăţie la purtător. În schimb, actorii erau deranjaţi de imixtiunea respectivă, dar bănuiam că în secret le făcea plăcere faptul că lumea vorbea despre ei atât de mult. De când începusem să lucrez pentru *Mod,* procedasem la fel cu toate starurile care ne făcuseră onoarea de a apărea pe coperta revistei.

Ultimul articol era unul scurt din *Page Six:*

În ciuda zvonurilor despre povestea de dragoste dintre Kylie Dane şi Cole Brannon, actorul a fost văzut în cursul acestei săptămâni giugiulindu-se cu modelul italian Gina Bevinetto în camera VIP-urilor la BLVD, după care s-a alăturat la bar actriţelor Rosario Dawson şi Scarlett Johansson.

Mda, mă gândeam eu în timp ce îmi revizuiam întrebările şi notiţele şi dădeam print. Fără îndoială că era cel mai sexy star de la Hollywood în momentul de faţă, iar eu urma să iau micul dejun cu el a doua zi. M-am uitat la poza lui şi am simţit o furnicătură pasageră şi neobişnuită de emoţie, însă a dispărut într-o secundă. Era clar că era timpul să mă duc la culcare.

Şi era evident – norocul meu; sau nu – că nu urma să am emoţii.

Cum să te întâlneşti

cu un star de cinema

La zece fără un sfert eram la Ritz, în Central Park South, cu cincisprezece minute înainte de masa programată cu cel mai sexy tip de la Hollywood. M-am frecat la ochi ca să mă trezesc, în timp ce aşteptam la intrarea în Atelier, sala de mese principală a hotelului Ritz, care era în acelaşi timp unul dintre cele mai şic restaurante din New York. Şi prin şic vreau să spun fastuos, cu pretenţii şi împopoţonat.

Mă mira într-un fel faptul că starul Cole Brannon alesese un astfel de loc pentru întâlnirea noastră. Dar, în zilele noastre, cine mai poate spune ce-i în capul celebrităţilor? Poate că tipul obişnuit, născut în Boston, într-o familie din clasa de mijloc fusese înlocuit de bogătaşul mare amator de caviar, care locuia acum în Upper East Side. Explicaţia asta părea să fie bună. M-am simţit cam prost când, intrând în hotel, mi-au defilat prin faţă numai ţinute Gucci, Prada şi Escada.

Urâsem dintotdeauna să iau masa cu celebrităţile. La prima vedere părea ceva fascinant. Cinam în restaurante exclusiviste, unde nu mi-aş fi putut permite să merg nici într-un milion de ani. Dar, după ce aşteptam câte douăzeci de minute, odată ce starul respectiv îşi făcea apariţia, fiind adesea flancat de un make-up artist, un impresar şi de un asistent personal,

masa noastră devenea imediat centrul atenţiei, nucleul incandescent al sistemului nostru solar. Eu eram ţinta invidiei a zeci de alte persoane care se aflau în restaurant şi care se întrebau cine sunt şi cum de o ţipă aşa de simplă ca mine lua cina cu Julia Roberts, Paris Hilton sau Gwen Stefani.

Apoi totul devenea superficial. Actorul/cântăreaţa/modelul în cauză aproape că uita de prezenţa mea acolo, chiar dacă eu puneam întrebări. În loc să avem un contact vizual şi o conversaţie adevărată, celebritatea scana încăperea pentru a se desfăta cu adoraţia fanilor, îşi verifica mesajele de pe pager sau mobil, sorbea din şampanie şi şuşotea fie cu asistentul personal, fie cu impresarul, şi toate astea le făcea în acelaşi timp. Întotdeauna mă simţeam de parcă intram într-un fel prin efracţie în lumea lor privată, în ciuda faptului că masa pentru acest/această actor/actriţă, cântăreţ/cântăreaţă, manechin şi întregul staff era plătită cu cârdul corporativ al revistei *Mod* – şi adesea mai plecau şi cu o pungă cu mâncare pentru câinele de-acasă.

Aşa că vă puteţi imagina de ce masa pe care urma s-o iau cu minunatul Cole Brannon nu-mi provoca emoţii. Eram sigură că avea să: a) întârzie, b) vină cu un anturaj impresionant şi probabil la braţ cu vreo actriţă sau vreun model cu care se culcase noaptea trecută, c) fie ori mahmur, ori pur şi simplu prea plictisit de întrebările mele şi d) să îl preocupe atât de mult felul în care arată,

încât să se oglindească cât ţinea interviul în lingurile, tăvile şi carafele de argint pe care nu mai pridideau să le aducă chelnerii.

În dimineaţa aceea chiar n-aveam chef de încă un star-primadonă. Dar trebuia să-mi fac treaba şi nu prea aveam de ales. La zece minute după ce am ajuns la Atelier, m-am hotărât din disperare să mă aşez la masa rezervată, gândindu-mă că Brannon putea să mi se alăture când îşi făcea apariţia. Muream să beau un cappuccino şi m-am gândit că n-o să se supere dacă îmi luam ceva ca să mă trezesc, fiind dependentă de cofeină. Am cerut o masă aproape de uşă şi urmăream cu atenţie intrarea, ca să-l pot vedea când vine.

Mesele răsfirate şi plafonul înalt dădeau impresia de spaţiu. Lemnul închis la culoare şi ţesătura de nuanţa bronzului lustruit erau combinate în mod elegant, armonios (un pic cam comun, dacă mă întrebaţi pe mine). Nenumărate piese moderne colorate, evident scumpe, erau aşezate de-a lungul pereţilor. Chelneri inexpresivi se agitau dintr-o parte în alta, aproape în fugă, în timp ce patronii bogaţi chicoteau uşor, folosind tacâmurile de argint corespunzătoare dintre multele care le fuseseră aduse. În privinţa manierelor, eu eram undeva la genunchiul broaştei. După primele trei tacâmuri şi furculiţa pentru salată, mă pierdeam complet.

Conştientă că fusta neagră mulată de la Gap şi cămaşa mea roz-deschis de la Zara nu se

potriveau cu decorul, la fel cum nici eu nu mă potriveam, m-am făcut mică pe scaun şi am încercat să mă contopesc cu peisajul. Din păcate, acesta era mult mai colorat şi mai interesant decât eram eu în acel moment.

La unsprezece, Cole Brannon încă nu venise, cappuccinoul mi se terminase şi buna mea dispoziţie începea să dispară. Celebrităţile întârziau adesea, dar să întârzii o oră? Şi eu care renunţasem la un weekend cu Tom ca să trudesc la interviul ăsta pe ultima sută de metri! Avusesem de gând s-o las mai moale cu Cole – în special pentru că, din majoritatea articolelor pe care le citisem despre el, reţinusem că e un tip de treabă şi cu picioarele pe pământ –, dar acum îmi punea răbdarea la încercare. Era din ce în ce mai clar că era doar un alt fiţos, care se lăsa aşteptat de o reporteriţă, în timp ce el se dichisea, sau dormea ca să-i treacă beţia, sau făcea orice altceva. Mi-am scos mobilul ca s-o sun pe Ivana Donatelli, impresara lui, care aranjase această întâlnire, dar mi-a intrat imediat căsuţa ei vocală. Se pare că nici ea nu se trezise încă.

Cinci minute mai târziu, eram morocănoasă şi încercam încă o dată să-i fac cu mâna chelnerului servil pentru încă un cappuccino, când mi-a sunat mobilul. De pe număr ascuns. Eram sigură că era Ivana.

— Bună? am rostit eu scurt, ştiind că vocea mea suna ca naiba, căci aşa mă simţeam şi eu.

— Claire?

Vocea de bărbat nu era chiar ce aşteptam eu să aud, dar mi-era vag cunoscută. Era mult prea gravă şi răguşită ca să fie vocea lui Tom. Dar felul în care pronunţase r-ul din „Claire” m-a pus pe gânduri.

— Da! am răspuns eu încet, încă încercând să îmi dau seama cui îi aparţinea vocea aceea cunoscută.

— Sunt Cole!

Şi-a dres vocea, iar eu am simţit cum sprâncenele mi se arcuiesc de uimire.

— Hm, Cole Brannon! a specificat el, de parcă puteam să primesc telefoane şi de la un alt bărbat pe care să-l cheme tot Cole.

Ei bine, uite o noutate, m-am gândit eu cu năduf, îndreptându-mi spatele enervată. De fapt, niciodată nu primisem un telefon de la o celebritate ca să anuleze interviul sau să scape de mine sau orice avea de gând să facă.

— Bună! am spus eu.

N-aveam nimic altceva în minte în afară de întrebarea „*Unde naiba eşti*?”, dar n-ar fi fost politicos, nu? Aşa că mi-am muşcat limba şi am aşteptat să văd ce răspunde.

— Eşti aici? În restaurant, adică?

Vocea lui suna sexy, la fel cum suna întotdeauna prin sistemul Dolby Surround din cinematografe, dar asta nu mă încălzea prea mult.

— Da, la Atelier! am zis eu ţâfnoasă. Sunt la o

masă lângă uşă! Singură! Am accentuat ultimul cuvânt. Tu unde eşti? Doar pentru că era un star de cinema, nu însemna că putea să mă facă să aştept atâta.

— O, Doamne!

Cole Brannon a început să râdă. Cu toată starea mea, râsul sănătos şi răsunător m-a făcut să mă relaxez un pic.

— Ai aşteptat aici mai mult de o oră!

— Da, am aşteptat! am spus eu mai degrabă încruntată, fiindcă uram că-mi plăcea atât de mult vocea lui. Mi-am adus aminte că trebuia să fiu supărată pe el. Apoi mi-a picat fisa. Stai aşa! Cum de ai ştiut că am aşteptat atâta?

— Pentru că în tot timpul ăsta am stat la două mese mai încolo!

Spre uimirea mea, mi-am dat dintr-odată seama că râsul nu se auzea doar din telefon, ci şi dinspre un bărbat care purta o şapcă de baseball şi care stătea, de asemenea, singur la o masă în spatele meu. Şapca era trasă bine pe ochi şi nu-l remarcasem când sosisem la restaurant cu un sfert de oră mai devreme. Celebrităţile nu veneau niciodată devreme, aşa că fusesem sigură că ajunsesem prima în dimineaţa aceea. De-aia nici nu mă uitasem la persoanele din restaurant.

— Închide, că vin eu la tine! mi-a spus Cole calm, şi eu am auzit cum se întrerupe convorbirea.

Timp de o secundă am fost paralizată şi am continuat să ţin mobilul la ureche, simţindu-mă

extrem de penibil. Obrajii îmi ardeau şi mă întrebam dacă am fost vreodată într-o situaţie mai jenantă. (Răspunsul era nu, în caz că vreţi să ştiţi. Asta a fost culmea stupidităţii mele.)

Îl făcusem să aştepte mai mult de o oră pe cel mai sexy star de la Hollywood pentru că nu-l văzusem. Asta era o nouă culme a prostiei chiar şi pentru mine. Cu siguranţă că întrecea eşecul cu tocul cui al cizmei sexy prins în grătarul de la metrou.

— Salut! mi-a spus Cole Brannon vesel, când a ajuns lângă mine.

Eu mi-am ridicat privirea precaută. Pentru prima dată m-am uitat atentă la ochii lui albaştri, strălucitori şi la şuviţele castanii care-i ieşeau răvăşite de sub şapca inscripţionată Red Sox. În realitate, era mai frumos decât pe ecran sau în reviste. Deşi ceea ce urmează să spun e o chestie răsuflată, arăta de parcă ar fi fost sculptat de însuşi Michelangelo.

Avea o gropiţă în barbă şi când zâmbea făcea şi alte gropiţe adorabile în obrajii perfect bronzaţi. De obicei uram perciunii, dar instantaneu m-am îndrăgostit de liniile în zigzag, care coborau şi se terminau în mod egal în partea inferioară a lobilor urechilor, tunşi perfect. Avea vreo opt pistrui răspândiţi la baza nasului, pe care nu-i observasem niciodată pe ecran, şi o cicatrice mică, aproape imperceptibilă sub maxilar. Mi-am adus aminte că citisem că o căpătase în liceu la un

meci de fotbal.

Era îmbrăcat simplu, cu o pereche de blugi prespălaţi (care nu arătau deloc a blugi de firmă) şi cu un tricou cu guler albastru-închis, mulat perfect pe formele sculpturale.

Dar ceea ce mă uimea cel mai tare era cât de bine arăta de fapt de aproape. Avusesem contact cu lumea celebrităţilor destul de mult timp ca să-mi dau seama că oamenii aceia nu arătau întotdeauna la fel de bine în viaţa de zi cu zi pe cât arătau pe ecran. Actorii erau să fie întotdeauna mai scunzi în realitate. Părea că au păr mai puţin (chiar observasem meşe la doi dintre cei mai populari actori care jucau numai roluri principale), în mod ciudat, capetele le păreau excesiv de mari faţă de corp. Iar feţele perfecte de pe marele ecran erau în realitate atât de pline de botox, încât arătau ca nişte măşti inexpresive.

Însă Cole era perfect. Perfect. Faţa lui era fără cusur, era perfect proporţionat şi ochii chiar îi sclipeau cu aceeaşi intensitate pe care o ştiam din filme. Întotdeauna bănuisem că ochii ăia albaştri-scânteietori de copil erau o şmecherie cinematografică, dar uite că acum erau în faţa mea şi sclipeau, uitându-se la mine. Avea riduri de expresie în jurul ochilor şi pe frunte, care trădau inexistenţa botoxului şi avea un zâmbet foarte autentic. Purta un cioc mic negru şi părul închis la culoare era, slavă Domnului, natural.

Până în acel moment, crezusem tot timpul că nu

eram chiar atât de superficială încât să mă las sedusă de aspectul fizic. Dar acum era o cu totul altă situaţie. Cole era, fără îndoială, cea mai atrăgătoare fiinţă pe care o văzusem vreodată. Era splendid.

Bineînţeles că mă gândeam la cât de bine arăta, ţinându-mi privirea în pământ de jenă.

— O, Doamne! am spus eu, ridicându-mă şi întinzându-i mâna tremurândă. Dintr-odată nu mai puteam să respir. Îmi cer mii de scuze! Pur şi simplu nu te-am văzut!

Eram foarte conştientă de faptul că roşisem toată. După ce mi-a strâns mâna şi şi-a tras un scaun lângă mine, am remarcat că nu era deloc supărat, ci, din contră, îmi zâmbea. Nu mai înţelegeam nimic. Părea chiar să râdă cu mine, şi nu de mine. Dar poate că senzorii mei nu funcţionau. M-a invitat să iau loc şi chiar mi-a împins scaunul ca un cavaler înainte de a se aşeza.

— Hei, cred că asta înseamnă că m-am deghizat bine, nu? mi-a spus el.

În timp ce mă uitam uimită la el, neştiind ce să spun, mi-am dat seama dintr-odată de ce oamenii descriu uneori ochii unei persoane ca fiind „strălucitori”. Exact asta făceau ochii lui în acel moment – străluceau.

— Um… adică… um… of, mă simt atât de penibil! m-am bâlbâit eu, râzând într-un final prosteşte. De cât timp eşti aici? Mă gândeam că poate nu aşteptase chiar atât de mult. Poate nu

eram chiar atât de tâmpită pe cât mă simţeam.

— Păi, de vreo oră şi jumătate! a zis Cole încă zâmbind.

M-am înroşit şi mai tare. Da, eram într-adevăr o tâmpită cu **t** mare.

— Vai, nu se poate! am suspinat eu. Ce proastă sunt! Adică, normal că ştiam cum arăţi! OK, asta a sunat ca naiba. Şi totuşi nu te-am observat!

Cole a râs din nou, iar eu m-am uitat miratăla el. Chiar nu era nervos. Cred că-mi scăpa ceva. Aproape că mă aşteptam ca bodyguardul lui să se năpustească asupra mea de după o plantă din ghiveciul din colţ ca să mă bată măr. Nicio celebritate pe care o cunoscusem vreodată nu ar fi putut face haz de o situaţie ca asta. Dar, iată că el era un caz aparte. Şi nu era niciun bodyguard în tufiş. Serios. Am verificat.

— De fapt te-am remarcat, dar m-am gândit că nu se poate să fii tu persoana cu care trebuie să mă întâlnesc! a spus Cole. Adică, Ivana mi-a spus că eşti mult mai în vârstă!

Poftim? Nu mă întâlnisem niciodată cu impresara lui. De ce oare a presupus că sunt mai bătrână? Doar dacă nu…

— Nu sunt chiar atât de tânără pe cât par! am spus eu, brusc în defensivă. Adică, ştiu că arăt ca o adolescentă. E greu să arăţi altfel, când ai doar 1,52…

Nu puteam să nu mă gândesc la comparaţia pe care o făcuse Jeffrey cu Clubul Mickey Mouse. Mi-

am dat seama că Brannon începuse din nou să râdă, aşa că am tăcut.

Poate că eram prea sensibilă.

— N-am vrut să spun asta! a exclamat el.

M-am înroşit şi mai tare. Minunat, acum îi mai şi răstălmăceam cuvintele.

— Şi aşa, ca fapt divers, mie nu mi se pare că arăţi ca o adolescentă. Arăţi ca o femeie matură!

Am simţit că iau foc.

— Şi, uau, 1,52? Asta înseamnă că sunt cu mai mult de treizeci de centimetri mai înalt decât tine!

Mai exact cu patruzeci, m-am gândit eu distrată, amintindu-mi de informaţia din fişa lui biografică.

— Pot să-ţi spun Piticot? Sau poate Micuţa Doamnă? m-a întrebat el, făcând pe seriosul.

Am izbucnit în râs.

— Da, dacă asta mă ajută să-ţi reintru în graţii! am răspuns eu.

Am simţit că rămân fără aer şi am oftat adânc uşurată, după care i-am zâmbit.

— Nu e vorba că mi-ai ieşit din graţii! a spus el. Dar o să reţin aceste porecle, în caz că o să am vreodată nevoie de ele!

Am râs din nou şi am ştiut că gheaţa fusese spartă. În mai puţin de cinci minute trecusem de la cel mai prost început de interviu la cel mai bun. Ştiam că avea să fie o dimineaţă minunată. Deşi cred că orice dimineaţă petrecută lângă Adonis e o dimineaţă minunată.

— Auzi… mi-a spus Cole, aplecându-se în mod

conspirativ. Ochii lui albaştri erau larg deschişi şi dinţii albi, perfecţi îi străluceau la doar câţiva centimetri de mine. Nu vrei să mergem în altă parte să luăm micul dejun?

— Ăăă, OK! am răspuns eu, uimită şi un pic dezamăgită.

Starurile şi pretenţiile lor! Taman când începusem să cred că e diferit de celelalte staruri, reorganiza programul. Cu siguranţă că voia să meargă într-un loc şi mai de fiţe. Poate la Nobu. Sau la Tavern de pe Green. Minunat!

— Adică, putem să rămânem aici, dacă vrei! A făcut o pauză şi s-a uitat la mine cu interes, în timp ce eu clătinam din cap. Dar te-ai uitat la meniu? Adică cine naiba mănâncă ouă Cocotte cu sos de trufe la micul dejun? Ce-o mai fi şi asta?

Şi-a ridicat privirea din meniu exact când trecea pe lângă noi un chelner care ducea un platou cu mâncarea mai sus menţionată (cu garnitură de cartofi copţi cu cimbru şi o porţie de caviar de douăzeci şi cinci de dolari, din partea restaurantului). Amândoi am izbucnit în râs şi inima mi-a tresărit în mod misterios când braţul lui drept mi-a atins mâna stângă. M-am scuturat imediat de acea senzaţie şi m-am mustrat singură. Ştiam foarte bine că nu trebuia să mă las vrăjită de celebrităţi. Chiar dacă aveau ochi albaştri superbi şi cel mai perfect zâmbet pe care îl văzusem în viaţa mea.

— Şi uită-te la preţ! a exclamat Cole după ce am

terminat de râs, aruncându-şi încă o dată privirea pe meniu. Un ou din ăla costă treizeci şi şase de dolari! Doar n-am înnebunit!

— Da, e cam ridicol! am consimţit eu. Mi-am aplecat capul într-o parte şi m-am uitat la el atentă, încercând să nu am o privire acuzatoare. Dar atunci, de ce ai vrut să ne întâlnim aici?

— Eu? a întrebat Cole. A clătinat din cap. Ha! Impresara mea mi-a propus locul ăsta! E restaurantul ei preferat! Voia să vină şi ea la interviu, dar, după câte se pare, n-a reuşit să se trezească la timp!

Cole a început să râdă din nou şi eu mi-am dat seama dintr-odată că râsul lui din realitate suna diferit decât cel din filme. Era mai viu, mai muzical.

— Deci, ce zici dacă plecăm de aici înainte ca Ivana să se hotărască să-şi facă apariţia? Vreau un mic dejun adevărat! Ce spui de nişte şuncă cu ouă şi cu cei mai uleioşi şi crocanţi cartofi prăjiţi din Manhattan?

Am zâmbit.

— După tine!

Zece minute mai târziu, după ce ne-am certat cine să plătească pentru cappuccinoul meu de zece dolari – am câştigat în cele din urmă, insistând că era împotriva politicii revistei *Mod* să lăsăm o celebritate să plătească consumaţia –, am ieşit în stradă şi am luat-o încet spre Central Park. În mod surprinzător, Cole nu fusese încă

recunoscut pe stradă. Clădirile cu şaizeci de etaje se înălţau spre cer şi liniştea din Central Park dispărea repede în urma noastră, însă nu eram fugăriţi de niciun fan şi nu ni se aruncau ocheade. Dar eram într-o zonă a oraşului atât de luxoasă, încât oamenii de-aici erau probabil prea preocupaţi de propriile persoane ca să observe chiar şi un extraterestru verde, de doi metri, cu trei ochi, hoinărind pe străzi.

— Vrei să strigăm după un taxi? am întrebat eu, încercând să par relaxată.

Tot nu-mi puteam da seama de ce mă simţeam atât de năucită lângă Cole Brannon. Intervievasem o mulţime de staruri de primă clasă şi nu mai reacţionasem aşa de când vorbisem prima oară cu unele dintre ele. Iar asta se întâmplase cu câţiva ani în urmă.

— Un taxi? a zis Cole, înghiontindu-mă în joacă.

Ciudat, dar pielea mi s-a făcut de găină când m-a atins.

— Nici vorbă, Micuţă Doamnă! Luăm metroul!

— Metroul? M-am uitat la el şocată.

Era imposibil. Fiecare star de cinema pe care îl cunoscusem mergea cu limuzină cu şofer – sau, cel puţin, cu propria lor maşină sport luxoasă. Celebrităţile nu luau niciodată metroul. Numai persoanele obişnuite, ca mine, mergeau cu metroul.

— Da, la naiba! a spus Cole vesel, fără să bage de seamă nedumerirea mea.

M-a luat de braţ în joacă.

— Uite, vezi? Nu mă recunoaşte nimeni. Nu că-i distractiv?

Era adevărat. Am aruncat o privire-fulger de jur împrejur ca să mă asigur că suntem înconjuraţi de fiinţe umane vii, care merg la cinema din când în când. Se părea că avea dreptate. Am rămas uimită.

— Ţi-ai tras şapca aia aşa de bine pe ochi, că de-abia pot să-ţi văd faţa! i-am spus ridicând capul ca să-i zâmbesc. Din poziţia în care mă aflam puteam vedea perfect bărbia lui despicată şi gropiţele din obraji, care se adânceau de fiecare dată când zâmbea – lucru care se întâmpla foarte des.

— Aşa e, aşa e! mi-a zis, zâmbindu-mi înapoi. Lasă-te pe mâna mea! Nu sunt eu maestrul deghizărilor?

— Ba eşti! i-am zis eu.

Nu că cineva care arată atât de bine ar trebui să se acopere, am vrut să spun, dar mi-am muşcat limba. La urma urmei, eram Profesionista Claire. Profesionista! Am încercat să uit că eram de asemenea şi Claire cea moartă după sex. Irelevant!

— Îţi dai seama, nu, că faci şi tu parte din deghizarea asta? m-a întrebat Cole în mod conspirativ.

— Poftim?

— Păi, în ochii tuturor trecătorilor ăstora – a arătat elegant cu mâna la oamenii care forfoteau –

noi doi suntem doar un cuplu tânăr, ieşit la o plimbare romantică!

Obrajii mi-au luat foc brusc. Pe moment am uitat de existenţa lui Tom, în timp ce-mi dădeam seama că într-adevăr ceea ce făceam părea să fie o plimbare romantică cu Cole Brannon. Hmmm, îmi plăcea ideea.

— Adică, toţi aceşti oameni se aşteaptă să ies cu Kylie Dane, nu cu o blondă tânără şi frumoasă! a continuat el, zâmbindu-mi în timp ce mergeam.

Mi-a căzut faţa şi pentru moment n-am fost sigură dacă era din cauză că el însuşi deschisese subiectul Kylie Dane sau pentru că făcuse referire la mine numindu-mă „o blondă tânără şi frumoasă”. (Chiar credea Cole Brannon că sunt frumoasă?) Prin urmare, tot ce am putut să zic a fost o bolboroseală fără cuvinte şi asta l-a făcut să râdă din nou.

— Nicio grijă! mi-a zis el repede.

M-a luat de braţ şi s-a oprit o clipă. M-am oprit şi eu şi stăteam acolo, în mijlocul mulţimii. S-a aplecat spre mine, faţa lui ajungând la câţiva centimetri de obrazul meu drept şi mi-a şoptit:

— Ştiu că trebuie să mă întrebi despre Kylie Dane!

Simţeam cum roşesc din nou, în timp ce respiraţia lui îmi gâdila urechea. Eram uimită că încă nu îl arsese căldura pură pe care o emana faţa mea.

— Dar nu-i adevărat! Jur! Pe bune, e o ţipă de

treabă, dar nu e nimic între noi. Nu m-aş implica niciodată, niciodată într-o relaţie cu o femeie măritată! Ştii, m-am săturat de toate zvonurile astea! Adică, sună aiurea, dar câteodată îmi rănesc sentimentele!

Am scormonit în geanta de umăr după pix şi carneţel şi am notat cuvintele pe care le rostise.

— Vreau să spun că urăsc faptul că cineva gândeşte despre mine că n-am principii morale şi că pur şi simplu m-aş agăţa de o femeie măritată! a continuat el supărat. Da, e o femeie frumoasă! Dar asta nu înseamnă neapărat că vreau să mă culc cu ea sau că ea vrea să se culce cu mine. Pur şi simplu nu înţeleg cum pot inventa unii chestiile astea în tabloide. Şi poţi să citezi ce spun acum! Tot ce spun! De fapt, chiar te rog! Urăsc toată mizeria asta din tabloide!

A dat din cap ca să întărească ultimele cuvinte şi a făcut o faţă care m-a dus cu gândul la un băieţel pierdut, căruia aş fi vrut să-i iau obrajii în palme şi să-i spun că totul va fi bine. Din fericire, am reuşit să mă înfrânez.

— Adică, ştii, e măritată cu un tip cu care am lucrat! a continuat Cole, uşor mâhnit, în timp ce eu notam tot. De unde răsar zvonurile astea?

S-a retras de lângă urechea mea şi, înainte de a-şi îndrepta spatele, m-a privit în ochi. Nasurile noastre erau doar la câţiva centimetri distanţă şi mi s-a pus un nod în gât, căci o senzaţie ciudată de furnicături a pus stăpânire pe mine. Buzele

acelea… pe care le văzusem… pe marele ecran… erau… la doar… câţiva centimetri… de buzele mele. (Trebuia să-mi recapăt răsuflarea.)

Apoi mi-am amintit de Tom şi m-am simţit vinovată pentru că… mă distram atât de bine cu un străin într-o sâmbătă dimineaţă, când ar fi trebuit să fiu acasă cu el. Mi-am dres vocea şi m-am uitat repede în altă parte.

Am ajuns pe Second Avenue şi apoi pe Seven Street, la numai cinci străzi de apartamentul meu, şi ne-am oprit într-un local deschis non-stop, care se numea Over the Moon. Mai fusesem acolo de câteva ori singură. Toţi pereţii erau vopsiţi în albastru-deschis şi tonuri intense de alb, iar artistul care decorase locul adăugase şi nişte văcuţe zburdalnice, pictate în toate culorile curcubeului. Cu gândul la văcuţe, mă abţineam întotdeauna să comand hamburger.

— Iubesc locul ăsta! mi-a spus Cole, în timp ce-mi deschidea uşa. Cred că prăjesc totul de trei ori într-o baie de untură!

— Bleah! am făcut eu, fără să fiu într-adevăr oripilată de baia de untură. Şi mie îmi plăceau la nebunie prăjelile, deşi ştiam că Merri Derekson, editoarea rubricii de sănătate a revistei *Mod,* m-ar fi bătut probabil pentru afirmaţia asta.

Eram sigură că mai aveam puţin şi consumam de trei ori cantitatea de grăsimi pe care ar fi trebuit să o consum zilnic. Aşa că tăceam din gură şi mă străduiam ca picioarele mele sexy să rămână

neschimbate. Cole a izbucnit în râs.

— Hei, Piticot, nu zice nu până nu încerci! a spus el.

A făcut o pauză, timp în care eu m-am strâmbat la el, mirându-mă şi eu de gestul meu, pentru că dintr-odată mă purtam familiar cu unul dintre cele mai mari staruri de cinema.

— Hei, nu-i frumos să scoţi limba la mine! Doar am convenit că pot să te poreclesc oricând am chef!

— Credeam că deja ţi-am reintrat în graţii! am zis eu provocându-l.

— Dragă, e doar o chestiune de amănunt! mi-a răspuns el serios.

Pe când eram conduşi la o masă din colţ lângă geam, mi-am dat seama că-mi plăcea când îmi spunea aşa, cu toate că era o poreclă prostească. Doamne, îmi încălcăm regula principală de reporter şi chiar începeam să-l plac pe Cole Brannon. Mă hlizeam la glumele lui şi mă luase un soi de ameţeală. Şi mai aveam şi un iubit acasă! Ce naiba era în capul meu?

— Um, scuză-mă puţin! am spus eu de îndată ce ne-am aşezat la masă. Trebuie să merg la toaletă!

— Cappuccinoul de la Atelier e de vină, nu? m-a tachinat Cole.

— Am cea mai mică vezică din Manhattan! am recunoscut eu, încercând să nu roşesc.

Cole a pufnit în râs şi s-a ridicat când mi-am împins scaunul. L-am privit uimită.

— Scuze! a spus el cu un zâmbet sfios. Lecţiile de bune maniere de la mama mi s-au întipărit prea adânc ca să le pot ignora. Întotdeauna trebuie să mă ridic când o doamnă se scoală de la masă, că dacă nu, stau cu spaimă că mama o să sară de undeva şi o să mă trimită în camera mea!

Am început să râd, gândindu-mă la imaginea unei versiuni feminine de matroană a lui Cole ieşind din umbră pentru a-şi disciplina băiatul.

— Nu, de fapt e un gest drăguţ! am recunoscut eu. Nu cred că a mai făcut cineva gestul ăsta în prezenţa mea!

— Ce? Cole a simulat groaza cu perfecţiunea cu care numai un actor profesionist putea să o facă. Pentru o doamnă ca tine? Glumeşti! Bărbaţii ar trebui să se calce în picioare ca să te seducă!

Dintr-odată mi-a venit în minte imaginea lui Tom care înfuleca tăiţeii *lo mein,* pe care îi adusesem acasă, înainte să apuc să mă spăl.

— Nu, nu e chiar aşa! am spus eu.

Cole a dat surprins din cap, în timp ce eu m-am întors, ca să mă duc în spatele restaurantului unde speram să găsesc o toaletă – şi să-mi recapăt cumpătul, care începea să dispară.

Trebuia să merg la toaletă, dar de fapt aveam mai mult nevoie să fiu un moment departe de Cole Brannon. Simţeam că lucrurile începeau să iasă de sub control.

Îmi plăcea. N-ar fi trebuit. N-ar fi trebuit să simt furnicături când îmi zâmbea. N-ar fi trebuit să mă

port ca o puştoaică îndrăgostită lulea. Erau două chestii în neregulă aici. Mai întâi, era desigur Tom. Dar gândul la el nu-mi dădea prea mari bătăi de cap. Nu-mi înşelasem niciodată iubiţii şi nici n-aveam de gând. Îl iubeam pe Tom şi nu m-aş fi lăsat sedusă de un alt bărbat.

Ceea ce mă îngrijora cel mai mult era faptul că începeam să renunţ la obiectivitatea mea de reporteriţă. Era bine să descopăr că persoanele pe care le intervievam erau de treabă şi prietenoase, dar acum lucrurile stăteau cu totul altfel. Vorbeam cu Cole de parcă îl cunoşteam de ani de zile şi mă simţeam mai bine alături de el decât cu alţi oameni cu care mă întâlneam zilnic. Era ciudat. Ştiam că n-ar fi trebuit să fie aşa şi totuşi nu puteam să găsesc o explicaţie.

Bineînţeles că mulţi reporteri se încurcau cu celebrităţile pe care le intervievau – sau cel puţin sperau. Şi credeţi-mă că erau mulţi reporteri de genul ăsta. Însă eu îmi jurasem că n-o să fac niciodată aşa ceva. Odată ce te hotărăşti să păşeşti dincolo de bariera profesionalismului, nimic nu te mai poate opri. Lumea revistelor era probabil cea mai bârfitoare dintre lumi. La cinci minute după ce o oarecare reporteriţă fusese văzută ieşind din apartamentul unui star de cinema, editorii de la *Glamour, Vogue, În Style* şi *People* începeau să bârfească. Şi întotdeauna ajungea să fie „reporteriţă aia care s-a culcat cu Colin Farrell” sau „reporteriţă care a făcut sex cu

Chad Pennington”. Nu obţineai niciodată o promovare, oamenii şuşoteau pe la spatele tău şi chiar celebrităţile păreau să aibă un fel de serviciu pentru ponturi legate de sex – în sensul că la o treime dintre interviurile următoare îţi făceau avansuri şi aluzii sexuale ca să se culce cu tine. Şi era foarte greu să iei un interviu serios încercând să parezi tot timpul privirile lascive şi mâinile pipăitoare.

În cele din urmă trebuia să renunţi, pentru că întregul stigmat legat de sex îţi afecta toată munca. Nu mai puteai să aranjezi cele mai bune interviuri, pentru că impresarii îţi ştiau deja reputaţia. În secret şi ei îşi doreau în fiecare zi să se culce cu starurile de cinema, aşa că te urau pentru treaba asta şi refuzau să-ţi răspundă la telefoane. Editorii se încruntau din pricina reputaţiei tale, care le afecta revista. Iar starurile de cinema care nu voiau să se culce cu tine te urau din prima clipă a interviului, pentru că isprava ta îi punea într-o lumină promiscuă.

Toate astea i se întâmplaseră Laurei Worthington, fata cu care împărţisem camera în primul an când mă mutasem în Manhattan. Laura era asistent-editorial la *Rolling Stone* şi era frustrată pentru că, fiind nouă, nu primea niciodată proiecte interesante. Din an în Paşte trebuia să se ocupe de câte o petrecere, dar în marea majoritate a timpului era responsabilă cu redactarea topurilor *Billboard,* confruntarea

informaţiilor din articolele făcute de mântuială de către editor şi contactarea impresarilor pentru verificarea faptelor şi cifrelor. Într-o zi, când editorul s-a simţit rău şi Laura a fost trimisă să-i ia un interviu lui Kirk Bryant, vocalistul ciufulit, tatuat şi cam urât al unei formaţii rock pe val, al cărei single tocmai ce spărsese Top Ten *Billboard,* ea a fost superîncântată şi un pic vrăjită. După treizeci de minute de interviu, pe care el l-a mutat în mod convenabil din holul hotelului Four Seasons, în apartamentul lui de la etajul şase, Laura s-a trezit că era dezbrăcată în patul lui. La patruzeci de minute de la începutul interviului el îşi trăgea fermoarul la pantaloni şi îi arăta uşa. Până să ajungă înapoi la birou, ceilalţi asistenţi-editoriali începuseră să o privească cu suspiciune, iar ea şi-a dat seama că nu obţinuse destule informaţii pentru a scrie articolul despre Kirk, de vreme ce practic nu vorbiseră deloc. Aşa că a inventat citate şi a aşteptat o săptămână să o sune Kirk, întrebându-se în acest timp de ce nu o face. După două săptămâni s-a băgat entuziasmată în patul lui Chris Williams („Ca să pot să-l uit pe Kirk!”, mi-a spus cu un oftat), a cărui formaţie, Mudpile, tocmai se catapultase din obscuritate în rândul celor mai cerute formaţii de la emisiunea MTV *Total Request live.* Bineînţeles că şi pentru interviul ăsta a trebuit să inventeze citatele, fiindcă nu prea avuseseră timp de discuţii pe teme profesionale între gemete şi suspine. După încă un

an – şi încă unsprezece staruri rock –, Laura a fost în cele din urmă concediată. Acum răspundea la telefoane la o agenţie din L.A. Care căuta talente şi era plătită cu şapte dolari pe oră.

Îmi jurasem că n-o să mă implic emoţional niciodată. Eu nu eram Laura. Nu-mi dădeam voie să mă îndrăgostesc. Dar iată-mă acum privindu-l cald pe cel mai dorit burlac de la Hollywood. Ce mă apucase oare?

M-am mustrat pentru că reacţionam ca o boboacă la farmecele lui Cole Brannon. La urma urmei, era meseria lui să mă facă să-l plac, dacă voia să apară ca un tip de treabă în presă. Poate că era doar un tip prietenos care voia să dea bine în paginile revistei *Mod.*

M-am privit în oglindă şi mi-am dat ochii peste cap. Mă cunoşteam foarte bine. Trebuia să mă maturizez şi să încep să mă port ca o profesionistă. Îmi făcusem treaba şi îl făcusem să se simtă în largul lui. Acum era momentul să termin cu sporovăială – cu siguranţă că avea parte de ea în fiecare zi – şi să încep să-i pun întrebări. Cu cât mă întorceam mai repede la birou pentru a transcrie interviul şi pentru a redacta articolul, cu atât mai repede aş fi ajuns acasă la Tom, adică acolo unde-mi era locul.

Poate că în sfârşit aveam să fac dragoste cu Tom – în cea de-a treizeci şi una zi de abstinenţă nedorită – dacă ajungeam acasă mai devreme. Doar era weekend. Cu siguranţă că Tom dormise

până târziu, aşa că nu putea să spună că e epuizat. Da-da, azi era noaptea cea mare. Noaptea pentru o partidă fierbinte de amor. *Voulez-vous coucher avec moi?* cum zice Christina Aguilera în videoclipul *Lady Marmelade.*

Mi-am zâmbit în oglindă cu hotărâre, m-am întors şi am ieşit.

Cole stătea unde îl lăsasem şi m-am abţinut să nu-i admir umerii largi în timp ce mă apropiam de spatele lui. În definitiv, lăţimea umerilor şi întregul lui corp frumos sculptat nu aveau nicio importanţă. Nu-i aşa?

— Salut! mi-a spus el vesel, ridicându-se pe când mă apropiam de el. A aşteptat în picioare până m-am aşezat. Începusem să-mi fac griji că poate ai căzut în veceu!

M-am abţinut să nu izbucnesc în râs şi am încercat să-mi încrunt sprâncenele – bineînţeles ca o profesionistă. Bănuiesc că expresia de pe faţa mea trebuie să fi fost ciudată şi fără sens, căci puteam să jur că observasem o urmă de nedumerire în ochii lui.

— Um, nu! am spus eu.

Mi-am propus să ignor acei ochi albaştri superbi. Trebuia să fiu o profesionistă. Oricum, probabil că avea lentile de contact, şi cât de înfumurat e un tip care îşi pune lentile colorate la micul dejun? Mi-am dres vocea:

— Cred că deja te-am reţinut prea mult? Eşti de acord să continuăm interviul?

— O, nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine! mi-a spus Cole cu acea voce perfectă, muzicală, de bariton, îmi place aici! E restaurantul meu preferat! Şi n-am nimic de făcut astăzi!

S-a lăsat calm pe spătarul scaunului şi mi-a zâmbit. M-am abţinut încă o dată să nu-i zâmbesc înapoi. Eram Profesionista Claire şi îmi luasem rolul foarte în serios.

— Din păcate eu am! i-am zis, încercând să-mi încrunt sprâncenele. Articolul ăsta e musai să fie gata până mâine, ceea ce înseamnă că trebuie să-l scriu de azi!

— Dar e duminică! mi-a zis el, aplecându-se spre mine cu ochii lui albaştri imenşi. Cred că glumeşti!

— Mie-mi spui?

— Deci n-ai cum să scapi de farmecele lui Cole Brannon în weekendul ăsta?

A zâmbit din nou. Eu m-am strâmbat iar la el fără să vreau.

— Nu, se pare că nu!

— Păi, hai să-i dăm drumul atunci, Micuţă Doamnă! a zis el şi i-a făcut un semn chelneriţei. Dar mai întâi trebuie să comandăm! Nu pot să dau un interviu pe stomacul gol!

Am izbucnit în râs şi mi-am aruncat privirea pe meniu, în timp ce chelneriţa se apropia de masa noastră. Nu puteam să-mi dau seama de ce credeam că e atât de drăguţ când îmi spunea „Micuţă Doamnă”. Ceva îmi şoptea că ar fi trebuit să mă simt jignită de aceste cuvinte, dar nu era

deloc aşa. Mă făceau să roşesc.

— Marge lucrează astăzi? a întrebat-o Cole pe chelneriţa care venise lângă masa noastră.

Am ridicat repede privirea şi l-am văzut cum îi zâmbea.

— Nu, domnule! i-a spus ea cu sfială. Azi e ziua ei liberă!

— Păcat! a zis Cole, zâmbind. Salut-o din partea mea! S-a întors spre mine şi mi-a zâmbit. Este chelneriţa mea preferată! îmi aduce aminte de mama!

Eu am zâmbit şi am încuviinţat din cap. Tipul ăsta părea să fie aşa de drăguţ. Dar era într-adevăr aşa, sau doar juca un rol?

— Te-ai hotărât? m-a întrebat el.

De parcă trebuia să mă gândesc! în ultimii ani comandam întotdeauna acelaşi mic dejun.

— Aş vrea două ochiuri nu foarte prăjite, cu şuncă şi o porţie de cartofi prăjiţi foarte crocanţi, vă rog! am spus eu. O, şi dacă puteţi, adăugaţi şi nişte brânză la cartofii prăjiţi!

Cole şi-a arcuit o sprânceană la mine.

— Îmi plac femeile care mănâncă normal! a spus el, zâmbind. Ştii ce? Şi eu vreau acelaşi lucru! a zis Cole la sfârşit. O, şi o cană mare de cafea pentru amândoi. Arată de parcă i-ar prinde bine nişte cofeină, nu-i aşa?

— Hei! i-am spus eu, simţindu-mă uşor jignită pentru o fracţiune de secundă, înainte să primesc încă un zâmbet larg de la Cole. I-am zâmbit înapoi,

înainte de a-mi reaminti jurământul de la toaletă. Hm! mi-am dres vocea, în timp ce chelneriţa se îndepărta.

Eram uşor uimită că nu fusese deloc emoţionată la vederea lui Cole, aşa cum erau toţi ceilalţi chelneri sau chelneriţe pe care îi văzusem în preajma celebrităţilor. Cole părea să fie un obişnuit de-al casei aici. Era posibil ca ei pur şi simplu să se fi obişnuit cu prezenţa lui?

— Începem? am întrebat.

— Sunt gata, când eşti şi tu, şefa! a răspuns Cole, lăsându-se din nou comod pe spătarul scaunului.

— Te deranjează dacă înregistrez? am întrebat eu, deşi nimeni nu mă refuzase vreodată. Mă ajută să văd dacă am reţinut cu exactitate tot ceea ce ai spus, când scriu articolul mai încolo!

— Păi, ce naiba, nu vreau să fiu citat greşit! a zis el. Dă-i drumul!

Cum să vorbeşti cu bărbatul visurilor tale

Două ore mai târziu eram în drum spre birou, încercând să nu explodez de fericire. Reuşisem să-mi păstrez cumpătul şi să mă port ca o profesionistă pe durata interviului – în timpul căruia Cole vorbise deschis despre tot felul de lucruri, începând cu momentul în care tatăl său îl învăţase să gătească, şi continuând cu prima lui

tentativă de a intra la clasa de actorie a Universităţii Boston, relaţia apropiată cu nepotul Nicholas în vârstă de patru ani şi terminând cu filmul *Forever Goodbye*, care urma să fie lansat de Ziua Muncii.

Nu semăna cu niciun alt interviu. De obicei, actorii pe care îi chestionasem mai dăduseră înainte o mie de astfel de interviuri şi din cauza asta, oricât de mult aş fi încercat să fac ca întrebările mele să fie unice şi interesante, primeam de obicei răspunsuri scurte, forţate, care sunau ca şi cum ar fi fost învăţate pe dinafară. Însă în cazul lui Cole, totul fusese diferit.

Râdea din toată inima. Coada ochiului i se încreţea când îl tachinam. Era modest şi nu părea să fie fals. Mă asculta atent când vorbeam, spre deosebire de majoritatea celorlalte celebrităţi, care scanau încăperea în mod repetat, concentrându-se foarte rar asupra mea. Cole chiar mi se destăinuise şi mi se plânsese că uneori îl enerva faptul că era urmărit de fani.

— Nu e vorba că mă deranjează fanii! mi-a spus el cu sfială. Nu mă deranjează! Adică, e foarte cool să ştii că există oameni care, deşi nu te-au cunoscut niciodată, te plac oricum! Vreau să spun că dau autografe şi stau de vorbă cu toată lumea, dar câteodată unele fete mă urmăresc, stau la zece paşi în urma mea şi când mă duc la supermarket. Ştii, e ciudat! Adică, ce pot să fac? Să mă întorc şi să le invit să-mi ţină companie? Să

mă prefac că nu le-am văzut? Niciodată nu ştiu cum să reacţionez!

Cole Brannon era autentic. N-avea nicio mască. Nu se prefăcea. Nu juca un rol. Iar eu nu mă aşteptasem să descopăr acest lucru.

Când ne luam la revedere la capătul scărilor staţiei de pe Eighth Street, Cole m-a îmbrăţişat înainte ca eu să cobor la metroul R.

Acum nu mai puteam să-mi scot din minte imaginea asta.

— Claire, chiar mi-a făcut plăcere să te cunosc! mi-a spus el pe trotuar.

— Şi mie mi-a făcut plăcere să te cunosc! i-am zis eu.

Apoi mi-a dat o bucăţică de hârtie.

— Ai aici numărul meu de mobil, dacă mai ai întrebări! a spus el, punându-mi hârtia în palmă. Aşa mă găseşti mai uşor decât prin Ivana! Probabil că la ora asta e încă în pat!

— Hm, mulţumesc! am zis eu, cu inima tresărindu-mi, în timp ce ţineam strâns numărul lui Cole Brannon.

Oare flirta cu mine? Nu! mi-am zis eu. Era doar drăguţ pentru că ştia că îmi petreceam tot weekendul scriind un articol despre el. Era exclus ca cel mai sexy star de cinema de la Hollywood să flirteze cu mine.

— Bine, Micuţă Doamnă! mi-a spus el. Cred că ăsta e momentul în care ne luăm la revedere!

— Mda, cam aşa ceva! i-am spus eu. Te descurci

să ajungi înapoi la hotel?

— Cred că mă descurc şi fără tine! mi-a zis Cole, după care mi-a zâmbit.

Eu am simţit din nou cum îmi iau foc obrajii.

— N-am vrut să sune…

— Ştiu! m-a întrerupt Cole. Eşti uşor de tachinat!

Apoi m-a îmbrăţişat. Adică, chiar m-a îmbrăţişat şi braţele lui musculoase m-au încolăcit mult mai tandru decât mi-aş fi imaginat, dacă m-aş fi gândit vreodată la cum e să te îmbrăţişeze Cole Brannon. Lucru pe care îl făcusem, deşi îmi era ruşine să recunosc. Era ceva rău în asta? Mă străduiam să nu mai gândesc atât de mult.

Când metroul a plecat în viteză din staţie, încă îi simţeam braţele în jurul meu. *E un star de cinema. Îşi dă întâlniri cu alte staruri de cinema. Iar tu* nu *eşti un star de cinema.* Continuam să-mi repet în minte, ca nu cumva să mă las dusă de val.

Am ajuns la staţia de pe Forty-ninth Street şi am ieşit la suprafaţă, ţinându-mi strâns geanta cu notiţele şi reportofonul cu interviul. Fusese o dimineaţă minunată, dar eram convinsă că nu va ieşi nimic bun de-aici, poate doar caseta cu interviul. Revista *Mod* nu făcea mai multe editoriale cu acelaşi actor, aşa că ştiam că singura ocazie de a-l mai vedea pe Cole Brannon ar fi fost fugitiv la vreo premieră de film sau la petrecerea dedicată Super Cupei, unde nu şi-ar mai fi adus aminte cum mă cheamă, în timp ce eu aş fi strigat

la el de după cordoanele puse de-a lungul covorului roşu.

Gândul ăsta era cam deprimant. În ce lume ciudată trăiam; câteodată ajungeam să cunosc o persoană, doar pentru ca apoi să dispară din viaţa mea pentru totdeauna. Prietenii mei mă invidiau pentru că aveam acces la celebrităţi. Dar ei nu mă credeau niciodată când le spuneam că de fapt slujba mea te făcea să te simţi foarte singur.

Trei ore mai târziu, lucrând într-un ritm ameţitor, reuşisem să transcriu tot interviul în fișierul meu, care se „rezumase” la doar douăzeci de pagini scrise la un rând, care era afişat pe ecranul computerului meu. Acum tot ce-mi mai rămăsese de făcut era să transform totul într-o caracterizare a lui Cole Brannon de două mii de semne. Ştiam că îmi lua mult ca să fac treaba asta. Deja aveam o imagine mentală a articolului şi încercam să nu mă las impresionată de vocea profundă a lui Cole, pe care o ascultam în căşti.

Fusese prea drăguţ ca să fie adevărat. În ciuda tentaţiilor orbitoare de la Hollywood, el părea că rămăsese într-adevăr cu picioarele pe pământ, comportându-se ca un om normal. Era singurul star de cinema, pe care îl intervievasem, care încă îşi făcea cumpărăturile singur, în loc să aibă o asistentă personală, care să-i aleagă totul, de la jachete la şosete. Încă se entuziasma când primea prin poştă haine gratuite de la agenţii de publicitate care încercau să-l convingă să le facă

reclamă.

— Parcă e Crăciun tot timpul! exclamase el, dând din cap cu uimire.

Îi plăcea la nebunie să-şi tragă şapca cu Red Sox pe ochi, să se îmbrace cu un tricou obişnuit şi nişte blugi oarecare şi să se furişeze la cinema, în restaurante şi în malluri fără să fie recunoscut. Era prieten bun cu foştii lui colegi de platou, printre care George Clooney, Mark Wahiberg, Brad Pitt, Julia Roberts, Jennifer Aniston, Matt Damon şi Tom Hanks, dar prietenii lui cei mai buni erau băieţii cu care crescuse şi câţiva prieteni din facultate. Îi plăcea să citească orice, de la Shakespeare la James Patterson sau Dave Barry, dar ura să citească bârfe despre celebrităţi, pentru că le considera foarte improbabile şi tâmpite.

— N-o lua personal! a adăugat el repede. Promit că o să-ţi citesc articolul fiindcă ştiu că n-o să includă bârfe sau invenţii! O să fie diferit de celelalte articole!

Îi plăcea să gătească, să facă surfing şi să pescuiască ton. Şi mi-a mărturisit sfios că suferea de arahnofobie. Pe scurt, părea să fie un om absolut normal şi, chiar îndrăznesc să spun, perfect. Singura problemă pe care o aveam era că trebuia să fac o selecţie dintre numeroasele detalii interesante. Nu le puteam introduce pe toate în articol, deşi mi-ar fi plăcut.

Degetele mele erau poziţionate pe tastatură şi

eram pregătită să încep să scriu, când zbârnâitul telefonului de pe birou a rupt tăcerea.

— La naiba! am zis eu printre dinţi, dând peste ceaşca de cafea şi vărsând-o pe tot biroul pentru a treia oară în săptămâna aia. Am ridicat receptorul.

— Alo? am zis eu la al doilea ţârâit, în timp ce inima încă îmi bătea puternic din cauza sperieturii.

— Claire!

Era Wendy şi avea un ton acuzator.

— Trebuia să mă suni după ce terminai cu Cole Brannon!

— Oops! am zis eu, simţindu-mă dintr-odată vinovată. Scuze, am uitat!

— Ai uitat să mă suni? Wendy a scos un sunet gâtuit. Deci? Cum a fost?

— Ce vrei să spui? am întrebat eu, încercând să fac pe inocenta.

La urma urmei eram inocentă, nu? Doar că mă simţisem puţin atrasă de tip. Nu mă dădusem la el sau ceva de genul ăsta. Nici nu mă culcasem cu el. (Deşi, dacă mă gândeam mai bine, poate că ar fi trebuit să iau în calcul lucrul ăsta. Adică să termin seceta sexuală cu o aventură! Dar iar divaghez…)

— Cum a fost? m-a întrebat Wendy nerăbdătoare, vorbind foarte repede. A fost drăguţ? E la fel de drăguţ în realitate ca în filme? S-a dat la tine?

— Ia-o mai uşor! am zis eu, râzând. A fost foarte drăguţ şi interviul a fost minunat!

— Bla, bla, bla! mi-a zis Wendy, apoi a chicotit. Interviu, parainterviu! Nu mă interesează! Cum e ca om?

— A fost foarte amabil! am repetat eu, deşi ştiam că Wendy nu se lăsa până nu-i dădeam mai multe amănunte.

— A fost „foarte amabil”? a repetat Wendy. Foarte amabil? Fată, trebuie să-mi mai dai nişte detalii!

— OK! am consimţit eu după un moment de tăcere. Am oftat. A fost extraordinar! N-o să-ţi vină să crezi ce ochi are! Vorbeşte despre mama lui şi despre surorile lui mai mari ca despre cei mai buni prieteni – şi cred că aşa şi este. S-a ridicat de fiecare dată când am plecat de la masă, râde tot timpul, iar când m-a îmbrăţişat, a fost mai tandru decât ţi-ai putea imagina!

M-am îmbujorat înainte de a rosti ultimele cuvinte, pentru că vorbisem ca o şcolăriţă îndrăgostită lulea. Wendy a suspinat şi a tăcut câteva secunde, timp în care am început să mă simt stingherită.

— Wendy? am zis eu în cele din urmă cu băgare de seamă.

— Te-a îmbrăţişat? a ţipat ea în sfârşit. Te-a îmbrăţişat?

Mi-am dres vocea şi am început imediat să regret faptul că-i spusesem.

— De bun-rămas! înţelegi… am zis eu, încercând s-o dreg. N-a însemnat nimic! Doar o îmbrăţişare

între profesionişti!

— O îmbrăţişare între profesionişti, zici? mi-a zis Wendy calmă. Vorbeşti cu mine, Claire! Nu există îmbrăţişare între profesionişti! Te-a plăcut!

— Mda, sigur!

— Gândeşte-te şi tu! mi-a zis Wendy. De câte ori ai fost îmbrăţişată după ce ai luat un interviu?

OK, avea dreptate.

— Niciodată! Gagico, trezeşte-te!

— E imposibil! am zis eu fermă. Eram sigură că nu însemnase nimic. La urma urmei, ăsta era un gând fantezist. Cred că aşa e el! Aşa se comportă cu toată lumea! Ar trebui să citeşti articolele despre el, pe care le-am găsit. Cucereşte pe toată lumea!

— Adică le face pe toate să-şi dea pantalonii jos! m-a corectat Wendy repede. Tu nu citeşti *Tattletale*?

Mi-am dat ochii peste cap şi am încercat să mă prefac că ultimele ei cuvinte nu mă deranjaseră.

— Nu cred aşa ceva! am spus eu calmă.

Ştiam exact la ce se referea.

Tattletale era o sursă aşa de nesigură, încât oamenii noştri care făceau revista presei nici nu-i luau în considerare articolele. Dar eu ştiam cum funcţionau bârfele şi ştiam că de obicei conţineau un sâmbure de adevăr. Iar revista mizerabilă relatase de două ori în ultima lună că Brannon se culca cu toate tipele – de la actriţe în roluri principale şi machieuze până la puştoaica de

nouăşpe ani care lucrase la bufetul de pe platoul de filmare al ultimului său film.

Nu credeam nimic din toate astea. OK, poate că nu voiam să cred. *Tattletale* era într-adevăr o sursă nesigură. (La urma urmei era revista de scandal care publicase în mod constant afirmaţiile ridicole ale Sidrei despre „timpul petrecut alături de George Clooney”.) Iar Cole îmi păruse atât de drăguţ. Nu putea fi adevărat.

Wendy a chicotit fără să bage de seamă tulburarea mea.

— Se pare că e cam dependent de sex! a zis ea veselă. Adică, are o reputaţie de mare afemeiat!

— Nu cred! am repetat eu pe un ton neconvingător.

— Crezi ce vrei! a ciripit. Dar m-am gândit că e mai bine să te avertizez, acum că mai are puţin şi-ţi dă pantalonii jos!

A izbucnit în râs. Eu m-am îmbujorat, mulţumind cerului că Wendy nu era de faţă ca să-mi vadă reacţia, care m-ar fi dat de gol. De fapt n-avea ce să dea de gol.

— Nu-mi dă niciun pantalon jos! am protestat eu. Şi oricum, nu e adevărat! Nu e aşa deloc!

— Tu ştii mai bine! a spus Wendy blânduţ.

Ştiam că mă tachina, mă instiga. Şi a continuat.

— Matty, prietena prietenei mele Diane, lucrează la *Tattletale* şi mi-a spus că în weekendul ăsta o să apară un articol în care dezvăluie faptul că Brannon se culcă cu impresara lui. Parcă o

cheamă Ivana!

Am simţit cum îmi sare inima în piept. Pe moment nu am fost în stare să spun nimic. Dintr-odată totul era clar. Iniţial Ivana intenţionase să vină la interviu. Cole ştiuse tot timpul că ea era încă în pat. Am încercat să ignor faptul că mă simţeam trădată şi rănită. Ce naiba aveam? Chiar eram geloasă pe Ivana Donatelli?

— Um, nu cred că e adevărat! am gângăvit eu. Nu pare genul!

— Iar tu te pricepi extraordinar la bărbaţi, nu?

Ştiam că Wendy se referea la Tom, dar am încercat să n-o bag în seamă.

— Deci… a zis Wendy cu subînţeles. Îmi menţin ideea că trebuie să testezi teoria aventurilor de-o noapte pe Cole Brannon, având în vedere că s-a arătat a fi aşa de doritor! A chicotit din nou.

— În primul rând, am spus eu, nu e teoria mea! în al doilea rând, ai uitat de Tom? Eu nu!

M-am uitat la ceas. Era cinci. Îi spusesem că n-o să ajung acasă înainte de ora zece (în cel mai fericit caz), dar redactarea mergea extraordinar de bine. Presimţeam că aveam să termin prima versiune a articolului până la şase şi jumate, dacă reuşeam să scap mai repede de Wendy. Trebuia să vin şi a doua zi, ca să confrunt nişte informaţii şi să fac ultimele retuşuri, dar azi mersese mult mai repede decât mă aşteptasem. Îmi era aşa de uşor să scriu despre Cole!

— Ştii ceva? i-am spus eu într-un final, dacă Cole

Brannon e aşa un afemeiat dependent de sex, de ce nu te duci tu să te culci cu el? între timp eu o să-mi termin articolul şi o să mă duc acasă la iubitul meu!

— Nu eşti deloc amuzantă! mi-a zis Wendy îmbufnată.

— Ştiu! am răspuns eu. Şi pentru că sunt atât de plicticoasă, trebuie să închid. O să dorm aici, dacă nu mă apuc imediat de scris!

— Bine, bine! mi-a zis Wendy resemnată. Cum vrei! Tu ai de pierdut! Claire Brannon ar fi sunat atât bine!

Sau puteai să-ţi scrii numele cu cratimă: Claire Reillybrannon! Ce zici?

Am mârâit şi ea a râs. Ne-am luat la revedere, iar eu m-am întors la computer. M-am holbat indiferentă la monitor, sprijinindu-mă de spătarul scaunului. Cum am putut să fiu atât de proastă? Bineînţeles că se culca cu Ivana. Şi de ce m-ar fi deranjat? Eu îl aveam pe Tom. Şi aveam o regulă de neclintit potrivit căreia nu puteam să mă port decât ca o profesionistă cu persoanele pe care le intervievam. Prin asta mă deosebeam de Sidra Desimon. OK, asta şi o cupă mai mică la sutien, un salariu meschin şi lipsa totală a unei garderobe de designer. Dar totuşi. O fată trebuie să aibă propriile valori, chiar dacă nu-şi poate permite tot timpul produse Luis Vuitton, Chloe sau Chanel.

În plus, ar fi fost ridicol să mă gândesc că sentimentele mele mi-ar fi putut fi vreodată

împărtăşite, în cazul în care într-adevăr începeam să mă îndrăgostesc de Cole Brannon. Era cel mai dorit star de cinema de la Hollywood, iar eu eram cea mai comună, pitică şi plictisitoare ziaristă de mondenităţi. Nu prea scria „compatibilitate” pe noi.

Oricum, ştiam foarte bine că nu trebuia să mă îndrăgostesc de un tip pe care îl intervievam. Ştiam foarte bine că farmecul lui putea să fie doar de ochii lumii. Şi de asemenea ştiam că aveam un iubit pe care nici prin gând nu-mi trecea să-l înşel. Niciodată. Ştiam că nu sunt în stare de-o chestie ca asta.

Am oftat şi m-am pregătit de scris. Chiar dacă era dependent de sex şi îi plăcea sau nu să se culce cu cine apuca, mă încântase ce-mi spusese în timpul interviului. Eram hotărâtă să-l descriu în cele mai frumoase culori.

Conform predicţiilor mele, până la ora şase şi jumătate, terminasem prima versiune a articolului, de care eram mândră. Îmi era uşor să scriu despre Cole Brannon, în parte pentru că citatele lui se împleteau atât de bine cu povestea şi în parte pentru că erau atât de multe lucruri de spus despre el. Mai rar găseai un actor care să vorbească atât de bine. În plus, atacase toate subiectele – interviul nu fusese ca extracţia unei măsele, cum se întâmpla de obicei cu celelalte celebrităţi –, aşa că aveam o mulţime de citate din care puteam să aleg. Şi, după ce le-am pus pe

toate cap la cap, am fost mulţumită de rezultat.

Am ridicat receptorul ca să-l sun pe Tom şi să-i spun că ajung acasă mai devreme, dar l-am pus la loc în furcă înainte de a forma numărul. Îmi spusese că voia să stea acasă toată ziua. Nu se aştepta să apar decât pe la zece, aşa că aveam de gând să-i fac o surpriză, ajungând acasă până la şapte. Poate că în seara asta ne-apucam şi noi să dregem lucrurile în relaţia noastră.

Şi, în definitiv, nu-i aşa că o surpriză de genul ăsta semăna cu ce făceau Ginger şi Mary Ann? (Era oare ridicol că mă comparam cu personajele preferate ale lui Tom din serialul din anii ’60? încercam să nu mă gândesc la asta.)

Am stins lampa de pe birou şi m-am îndreptat spre uşă. Era perfect, mă gândeam eu, în timp ce apăsam pe butonul liftului. Urma să-i fac o surpriză lui Tom şi să-l scot la cină în oraş. Poate că, la urma urmei, weekendul ăsta nu era unul pierdut. Puteam chiar să ne rezolvăm problemele din dormitor. A doua zi puteam să mă trezesc cât de târziu doream, fiindcă îmi ajungea după-amiaza ca să verific informaţiile şi să retuşez articolul.

La naiba cu Cole Brannon ăsta – eu şi Tom puteam fi dependenţi de sex în seara asta.

Treizeci de minute mai târziu, fredonam veselă o melodie, dinaintea uşii apartamentului nostru, după ce luasem metroul din centru până pe Eighth Street şi mersesem pe jos câteva străzi până pe Second Avenue. Tot drumul mă gândisem la cum

urma să fac dragoste cu Tom. Ceea ce explica modul ciudat în care se uitau oamenii la mine, în timp ce eu mergeam visătoare, cu o privire groaznic de hămesită după sex.

M-am oprit să cumpăr o sticlă din vinul meu preferat de la un magazin de băuturi din St. Mark's Place. Ştiam exact cum avea să decurgă noaptea. Urma să bem câteva pahare, apoi mergeam la Mary Ann – fără legătură cu iubita lui Gilligan –, un minunat restaurant mexican de pe strada noastră, pe care îl frecventasem non-stop în primele luni ale relaţiei noastre. Aveam să stăm de vorbă şi să râdem, savurând câte o mărgărită aşa cum obişnuiserăm şi să împărţim un platou gigantic de *burrito,* îndopându-ne prosteşte cu *churro* şi îngheţată de vanilie la desert. Mai târziu, acasă, totul ar fi fost ca pe vremuri. Sorbeam vin, stăteam de vorbă şi făceam dragoste. Urma să fie o noapte minunată.

Totul avea să fie bine. Simţeam lucrul ăsta.

Era întuneric când am împins uşa şi am intrat, cu excepţia unei fâşii de lumină care se furişa de sub uşa de la dormitor. Se auzea casetofonul şi am ştiut imediat că Tom adormise din nou. M-am abţinut să nu râd. Era ridicol de-acum. Dormea optsprezece ore pe zi. Nu era de mirare că nu făcea mari progrese la roman.

De data asta avea să fie în avantajul meu, m-am gândit eu. Mi-am pus încet geanta, sticla de vin şi notiţele pe masa din bucătărie şi am zâmbit,

gândindu-mă la ce urma să fac. Când veneam de la muncă, dădeam întotdeauna năvală şi eram foarte certăreaţă. Poate că dacă m-aş fi furişat şi l-aş fi trezit încet, ghemuindu-mă lângă el, am fi făcut dragoste înainte de cină, înainte de a deschide sticla de merlot. Simţeam că sunt dependentă de sex doar gândindu-mă la planul meu. Seara asta urma să fie seara în care totul avea să se schimbe.

Am luat un tirbuşon şi două pahare de vin şi le-am aşezat pe masă lângă sticla de vin, atentă să nu fac vreun zgomot. Am tras adânc aer în piept şi mi-am rearanjat sutienul cu pernuţe, ca să-mi ridic sânii mici. Cu sutienul şi cămaşa asta parcă aveam şi un pic de decolteu. Trăiască sutienele cu pernuţe! În seara aceea urma să fie arma mea secretă de seducţie.

Cole Brannon dispăruse dintr-odată din mintea mea, de parcă nici n-ar fi fost. Chiar aşa! Cine avea nevoie de un star de cinema de primă clasă, când aveam acasă un iubit minunat?

Am traversat camera şi m-am oprit zâmbind pentru un moment lângă uşa închisă a dormitorului. Muzica urla în difuzoare. N-am înţeles niciodată cum pot să doarmă bărbaţii cu muzica dată la maximum. Am pus mâna pe clanţă şi mi-am imaginat o clipă cum m-aş simţi dacă m-aş ghemui lângă Tom. Dar pe un alt fundal sonor. Cine ar putea să facă dragoste pe *Born în the UŞA*? Am respirat adânc şi am deschis uşa.

— Iubitule, am venit! am zis eu încet în timp ce împingeam uşa.

Dădusem să spun: Ţi-a fost dor de mine? dar nu sunt sigură dacă am apucat să termin fraza, că mi s-a pus un nod în gât. Tom era în pat, unde mă aşteptasem să-l găsesc. Dar ce nu mă aşteptasem eu să găsesc era o brunetă dezbrăcată, ale cărei plete fluturau în timp ce se mişca ritmic în sus şi în jos deasupra lui Tom.

— Ce dracu' faci? am ţipat eu, acoperind muzica.

După câte se părea, Tom nu-mi dusese dorul deloc.

S-a uitat în sus la mine cu gura căscată şi roşu la faţă. Bruneta s-a întors şi m-a privit cu ochi scânteietori.

— Ce caută asta aici? a ţipat ea ascuţit, faţa machiată excesiv înroşindu-i-se.

S-a oprit din zbenguială şi s-a holbat la mine. Pentru o clipă niciunul dintre noi nu a vorbit şi nu s-a mişcat. Deşi eram complet şocată şi Bruce Springsteen urla de mama focului în casetofon – casetofonul meu mi-am dat seama că sânii mari ai brunetei (care cu siguranţă fuseseră măriţi chirurgical) încă se mişcau uşor în sus şi-n jos, ca rezultat al post-şocului, cauzat de întreruperea bruscă a partidei de sex.

Eu tot încercam să articulez ceva, dar creierul meu nu voia să coopereze. Eram conştientă de faptul că rămăsesem cu gura căscată, dar nu

puteam să mă controlez.

— Ai promis c-o să vină foarte târziu astăzi! s-a tânguit bruneta în cele din urmă.

A arătat nervoasă spre mine şi apoi s-a uitat la Tom. Fără să scot o vorbă am închis casetofonul, după care s-a instalat o tăcere umilitoare. Am observat că bruneta nu se dăduse încă jos de pe Tom. Tom era încă înăuntrul ei. Mi-a venit să vomit.

— Deci? a continuat bruneta, întorcându-se şi fixându-mă cu privirea.

— Păi… s-a bâlbâit Tom, uitându-se nervos când la mine, când la brunetă.

Apoi a tăcut un moment, care parcă a durat o eternitate, şi a început să roşească din ce în ce mai tare…

Dintr-odată mi-a picat fisa, ca o revelaţie a unui film rulat cu încetinitorul, că bruneta avea o figură cunoscută. I-am studiat faţa cu atenţie şi imediat mi-am adus aminte de petrecerea de Crăciun a revistei *Mod*, dată de Margaret Weatherbourne în enormul ei penthouse din Upper East Side. Atunci îl târâsem pe Tom după mine, în ciuda protestelor lui. Mi-am amintit că mă simţisem uşurată când îl văzusem foarte implicat într-o discuţie cu o brunetă voluptuoasă, pe care nu o recunoscusem, în loc să stea îmbufnat într-un colţ, aşa cum făcuse aproape toată noaptea. Nu fusesem deloc suspicioasă sau geloasă. Presupusesem că era doar iubita, sora sau soţia cuiva şi că se simţea

nelalocul ei la petrecere, la fel ca Tom.

Şi iat-o în dormitorul meu. Eram sigură că era ea. În patul meu. Cu iubitul meu. Dezbrăcaţi. În cele din urmă eu am fost cea care a rupt tăcerea.

— Am terminat mai devreme! am spus eu, uimindu-mă şi pe mine de calmul cu care vorbeam. M-am abţinut cu greu să nu traversez camera şi să-i snopesc în bătaie pe amândoi. Munca la birou! Da' tu cine dracu' eşti?

În loc să-mi răspundă, bruneta s-a întors spre Tom. Părul ei castaniu strălucea perfect, ceea ce mă înfuria şi mai tare, revărsându-i-se peste umerii înguşti şi foarte bronzaţi. De ce amantele sunt întotdeauna bronzate? E cumva vreo condiţie esenţială ca să te culci cu iubitul sau soţul alteia?

— Ai spus că n-o să ajungă acasă înainte de ora zece! a zis ea tăios.

— Surpriză! am şoptit eu.

Am rămas nemişcată, în timp ce bruneta se dădea jos de pe Tom, care era încă în erecţie. S-a acoperit repede cu un cearşaf, iar eu începeam să mă sufoc cu fierea care mi se urcase în gât. Un milion de întrebări îşi făceau loc în mintea mea, în timp ce bruneta s-a ridicat liniştită din pat şi a început să se îmbrace. Dar toate întrebările erau eclipsate de dezgustul şi şocul pe care le simţeam. Habar n-aveam cum să reacţionez.

— De cât timp durează relaţia asta? am întrebat eu calmă în cele din urmă.

Bruneta cu picioarele până-n gât s-a aplecat ca

să-şi pună în grabă pantofii. Am observat absentă că erau Manolo. Purta o pereche de pantofi de cinci sute de dolari şi şi-o trăgea cu prietenul meu. Nu eram sigură de ce conta amănuntul ăla. Tom nu mi-a răspuns la întrebare şi faţa lui încă avea culoarea ketchupului.

— Din decembrie! a răspuns bruneta într-un final, trecând pe lângă mine în drumul ei spre uşa dormitorului.

Faţa îi era încă îmbujorată şi avea părul răvăşit. Am simţit instantaneu că rămân fără aer.

— Din decembrie? am şoptit, uitându-mă la Tom, care îmi evita privirea.

— Mi-am pierdut timpul ca o proastă! a murmurat bruneta.

S-a sprijinit de uşă şi s-a aplecat să-şi aranjeze pantoful stâng. Apoi s-a uitat la Tom, care arăta de parcă ar fi vrut să se facă nevăzut între cearşafuri, după care, la mine.

— Îmi tot spunea că o să te părăsească! mi-a zis ea, privindu-mă drept în ochi cu o expresie surprinzător de calmă. Ce porcărie! Deşi e bun la pat!

Apoi s-a îmbrăcat repede şi nu s-a mai uitat înapoi. Cuvintele ei îmi răsunau în urechi, în timp ce tropăia spre uşa de la intrare pe pantofii ei cu toc cui. Am rămas acolo într-o linişte perfectă, după ce a deschis şi a trântit uşa în urma ei.

E bun la pat? E bun la pat? Eu de unde naiba să ştiu?

M-am uitat în gol spre uşa de la intrare, înainte să mă întorc încet spre Tom. Era încă acoperit cu cearşafurile de mătase răvăşite, pe care de-abia le cumpărasem luna trecută şi stătea chircit între pernele de fulgi, pe care le aveam de ani de zile. S-a uitat temător la mine, iar pe faţă i se puteau citi frica şi vina, care îl făceau dintr-odată să îmi pară urât şi antipatic. Nimic n-ar fi putut să mă pregătească pentru scena pe care tocmai o văzusem, în care bărbatul pe care îl iubisem făcea sex cu altă femeie. O altă femeie cu sâni de zece mii de dolari, pantofi de cinci sute şi un păr castaniu mătăsos la fel de elastic precum cel din reclamele la şampoane.

— Tom… am început eu în cele din urmă.

Cuvintele s-au stins în gol, pentru că nu ştiam ce să spun. Jumătate din mine voia să sară pe el şi să-l omoare în bătaie şi cealaltă jumătate voia să izbucnească în plâns. Inima mi-a zvâcnit în piept şi simţeam cum mi se urca sângele la cap. O clipă m-am întrebat dacă Tom putea să-mi audă bătăile puternice ale inimii.

— Claire, pot să-ţi explic! a zis el într-un final.

Arăta aşa de ruşinat, încât aproape că mi-a venit să râd. S-a întins să-şi ia boxerii aruncaţi în dreapta patului şi în mod ciudat şi i-a tras pe el pe sub cearşafuri.

— Nu mă interesează ce ai de spus! am zis eu pe un ton rece. Mă surprindea faptul că reuşeam să-mi stăpânesc furia. Nu mă interesează explicaţiile

tale!

— Dar, Claire! a protestat Tom. Se dezvelise şi se ducea să-şi ia blugii care zăceau mototoliţi pe podea. N-a însemnat nimic pentru mine! Doar că tu nu erai niciodată prin preajmă, şi…

S-a oprit, cred eu, din cauza privirii mele de gheaţă. *Pe dracu',* spunea fiecare muşchi de pe faţa mea. Prins asupra faptului, şi tot încerca să mă facă să cred că era vina mea.

M-am calmat şi i-am zâmbit. S-a făcut iar mic între cearşafuri, părând mult mai îngrijorat de zâmbetul meu decât de furia mea.

— Acum plec! am zis eu încet şi calm. Pe dinăuntru, stomacul îmi clocotea. Simţeam ca un pumn de gheaţă, care-mi strângea inima cât de tare putea. Şi când mă întorc, nu vreau să mai găsesc niciun lucru de-al tău aici! Nici măcar o aţă!

— Claire, exagerezi! a chiţăit Tom.

Mi-am dat seama că disperarea din ochii lui nu avea nicio legătură cu relaţia noastră pe cale de a se destrăma. Tom era îngrijorat pentru că fusesem singura femeie destul de proastă să îi pună casa la dispoziţie fără ca el să contribuie cu un chior la cheltuielile inerente, iar acum o făcuse de oaie. Eram furioasă pe mine însămi că ignorasem toate semnele. Îmi dorisem atât de mult să fac această relaţie să meargă, încât îl lăsasem să se folosească de mine timp de aproape un an, în care crezusem orbeşte că mă iubea şi că trecea doar printr-o fază

dificilă, fiind în procesul creaţiei.

— Nu vreau să te mai văd niciodată! am spus eu în încheiere, calmă.

Niciodată cuvintele mele nu fuseseră mai convingătoare. M-am uitat pentru ultima dată la el: avea o expresie jalnică, de om învins, pieptul foarte păros, costeliv şi ochii căprui erau goi, nu exprimau niciun sentiment, îl uram. În acel moment chiar îl uram. Am înghiţit în sec, m-am întors pe călcâie şi am pornit spre uşă. Mi-am luat geanta, cheile şi sticla de merlot pe care ar fi trebuit să o savurăm împreună. După ce m-am gândit mai bine, am înşfăcat şi tirbuşonul şi l-am îndesat în geantă. Îi simţeam privirea în ceafă, când am deschis uşa şi am trântit-o în urma mea. Privirea lui fixă, pe care nu o văzusem, dar pe care o simţisem într-un fel, îmi dădea fiori pe şira spinării.

Am aşteptat până am ajuns în stradă ca să izbucnesc în plâns.

Cum să bei un shot de tequila

Nu vedeam pe unde merg. Şiruri de lacrimi fierbinţi şi sărate îmi curgeau pe obraji. Eram în ceaţă şi picioarele mă purtau în partea de nord pe Second Avenue şi spre vest pe Eighth Street până la staţia de metrou N/R. Era o sâmbătă liniştită. În timp ce aşteptam singură metroul, am deschis sticla de merlot cu tirbuşonul pe care îl

înşfăcasem de pe masa din bucătărie înainte să ies pe uşă. M-am chinuit să desfac sticla fără să mă mai gândesc la faptul că nu era bine, nici frumos să deschid o sticlă de vin în staţia de metrou. Da' cui dracu' îi mai păsa de ce zicea lumea? Eram singură şi nu era nimeni ca să mă oprească.

Într-un târziu am reuşit să deschid sticla cu un „poc" care m-a umplut de satisfacţie, am dus-o la gură şi am luat un gât mare ca să mi se ducă gustul amar din gură. Nu m-am mai obosit să ascund sticla în punga de hârtie şi m-am amuzat pentru o clipă, gândindu-mă că arătam ca o beţivancă bine îmbrăcată, cu o sticlă de vin de 16,95 dolari în mână. Ar fi fost tare dacă m-ar fi văzut cineva. Dar nu mai era nimeni în staţie.

M-am aşezat pe o bancă murdară şi am aşteptat. Am mai luat un gât şi apoi am respirat adânc. Am regretat imediat gestul, înecându-mă cu duhoarea de motorină şi urină care persista în staţie.

Notă autoadresată: Nu mai respira adânc în staţiile de metrou!

Am înecat mirosul cu încă o duşcă de vin.

— Cum am putut să fiu atât de proastă? m-am întrebat cu voce tare după ce am mai luat câteva guri de vin.

N-am găsit niciun răspuns, în schimb începeam să simt vinul. Eram singură în staţie, aşa că mi-am exprimat furia ţipând şi mai tare:

— Cum am putut să fiu atât de proastă? am urlat din toţi rărunchii.

De data asta întrebarea mea a fost întâmpinată de ecoul vocii mele, reflectat de oţelul rece al şinelor de metrou.

Câteva secunde mai târziu, a coborât la metrou un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat la costum şi s-a uitat la mine de parcă eram nebună. Probabil că mă auzise când strigasem. Pentru a-i demonstra că avea dreptate, am mai tras o duşcă mare de vin. Am lăsat vinul dulceag, fin să-mi alunece pe gât până în stomacul gol, provocându-mi astfel niscaiva arsuri. Când mi-am ridicat privirea, bărbatul se holba la mine. Apoi, când ochii noştri s-au întâlnit, s-a uitat repede în altă parte.

Eu am izbucnit în râs pentru că ştiam cum arătam.

Metroul a venit parcă după o eternitate şi bărbatul la costum a dispărut în alt vagon. M-am urcat în vagonul care a oprit exact în dreptul meu şi m-am cuibărit pe un scaun rece, de plastic. În timp ce uşile se închideau, am început să-l fixez cu privirea pe bărbatul din faţa mea. Avea în jur de treizeci de ani, vârsta lui Tom, şi era singur. Îi simţeam mirosul de colonie şi arăta de parcă tocmai se bărbierise.

Mă întrebam dacă avea vreo întâlnire. Poate că se ducea să se întâlnească cu iubita lui. Ea ştia oare că bărbaţii sunt poligami? Cineva ar fi trebuit s-o avertizeze. Cineva ar fi trebuit să-i spună că nu trebuie să aibă încredere în el.

Am tras încă o duşcă fără să-mi iau ochii de la el. Ochii i s-au făcut cât cepele de mirare când am ridicat sticla ca să mai trag un gât revigorant. Îmi venea să râd. Cu fusta mea neagră mulată, perfect croită şi cămaşa roz – aceeaşi ţinută pe care o purtasem la interviul cu starul Cole Brannon – cred că arătam ca opusul unei persoane care de obicei se tratează cu vin dintr-o pungă maro de hârtie într-un vagon de metrou. *Mda, amice, toţi suntem plini de surprize. Nimic nu e ceea ce pare a fi.*

Am coborât din metrou pe Forty-ninth Street (oprirea mea obişnuită) şi am ieşit la suprafaţă, pentru un moment doar inspirând şi expirând. Mă simţeam invizibilă. Rareori veneam în centrul oraşului în timpul weekendului şi era ciudat să văd străzile aşa de goale. Eram obişnuită cu traficul orei de vârf, căci veneam la muncă pe Broadway.

Am tras un ultim gât de vin şi am îndesat sticla într-un coş de gunoi. Oricum era aproape goală şi eu nu mai aveam chef să beau. Eram destul de lucidă ca să-mi dau seama că, dacă mă îmbătăm, nu-mi rezolvam problemele – de fapt, niciodată nu încercasem să rezolv ceva în felul ăsta dar atunci nu prea vedeam alternative. Nu puteam să mă întorc acasă. Nu puteam să mai dau ochii cu Tom. Nu mai suportam să-i văd moaca, îl uram. Din toată inima. Şi totuşi, în acelaşi timp, îl iubeam. Din toată inima. Înainte nu ştiusem că era posibil să urăşti şi să iubeşti pe cineva în acelaşi timp.

„Wendy?”, am bălmăjit eu dintr-odată, dându-mi seama că era singura persoană pe care puteam s-o sun. Ea sigur ştia ce să facă în situaţia asta. M-am oprit un moment. Oare mi-ar spune: „Ţi-am spus eu?” Poate. Sau poate că nu. Doar era cea mai bună prietenă a mea. Se presupune că poţi să apelezi la cei mai buni prieteni în astfel de situaţii, nu-i aşa? Nu că m-aş fi aşteptat vreodată să trec prin aşa ceva.

M-am scotocit în geanta mare, printre paginile pe care le scrisesem în după-amiaza aceea despre Cole Brannon, care era evident un dependent sexual. Mă păcălise şi el. Mă făcuse să cred că era un tip de treabă, când în realitate era un dependent de sex care se culca cu Ivana Donatelli. Şi probabil şi cu Kylie Dane, în ciuda protestelor lui convingătoare. Toţi erau nişte nenorociţi.

Notă autoadresată: Bărbaţii sunt nişte nenorociţi. Nişte nenorociţi mincinoşi.

Mi-am găsit în sfârşit mobilul şi cu mâini tremurătoare l-am scos din geantă triumfătoare. M-am sprijinit de peretele de la Katzenberg’s Deli, chiar la scările de la staţia de pe Forty-ninth Street, ca să-mi menţin echilibrul. Încet şi cu atenţie am format numărul lui Wendy.

A sunat şi a tot sunat de vreo patru ori. Apoi a intrat robotul. Ieşise oare în oraş? La naiba! Era unul dintre ultimii oameni din America care nu-şi cumpăraseră încă un mobil. Nu ştiam cum să dau de ea. „Aţi sunat la Wendy, mi-a ciripit vocea ei

veselă în ureche. Lăsaţi-mi un mesaj şi o să vă caut eu!” Robotul a bipăit şi eu am făcut o pauză.

— Wendy, eşti acolo? Wendy?

Mi-am dat seama că pronunţia mea era foarte neclară. Logica îmi spunea că, dacă bei aproape o sticlă întreagă de vin pe stomacul gol în treizeci de minute, abia mai poţi să vorbeşti. Dar n-ai de unde să ştii până nu-ncerci, nu-i aşa?

— Wendy, să ştii că ai avut dreptate! Ai avut dreptate tot timpul în privinţa lui Tom! Trebuie să mă suni, OK? Trebuie să mă suni, pentru că trebuie să vorbesc cu tine! Wendy, te rog să mă suni! Pe mobil! Nu mă suna acasă! Tom e acasă!

Mă repetam şi vorbeam mai degrabă neinteligibil, când robotul ei s-a oprit. Al dracului robot! Nu ştia că aveam nevoie să stau de vorbă cu cineva? M-am holbat la mobil de parcă ar fi putut să-mi spună unde era Wendy. Când mi-am dat seama că n-o să-mi comunice respectiva informaţie, am oftat şi am apăsat cu putere butonul de închidere. Mi-am îndesat mobilul înapoi în geantă şi m-am sprijinit de vitrina de la Deli.

În clipa în care am început să mă relaxez, imagini cu Tom încălecat de bruneta de la petrecerea de Crăciun, dezbrăcată şi ţâţoasă, mi-au invadat mintea.

— Nu! am spus eu cu voce tare, dând din cap şi forţându-mă să-mi ţin ochii deschişi. Nu voiam să mă gândesc la asta. Nu acolo, nu atunci. Pur şi

simplu nu puteam.

Dintr-odată am ştiut ce să fac. M-am gândit să mă duc la Metro, barul în care Wendy şi cu mine mergeam foarte des după serviciu pentru o oră de relaxare. De fapt, dezastrul cizma de curvă-prinsă-în-grătarul-de la metrou se petrecuse chiar în faţa barului Metro. Dar asta parcă se întâmplase cu milioane de ani în urmă. Şi probabil că nimeni nu m-ar mai fi recunoscut.

În orice caz, era un loc familiar, unde puteam să stau jos. Şi simţeam nevoia să mă aşez. Şi de asemenea simţeam nevoia unui pahar cu apă şi probabil a unui duş rece, dar era clar că, de îndată ce mi-ar fi trecut beţia, aş fi început să mă gândesc din nou la Tom. Şi n-aveam niciun chef. Eram hotărâtă să nu mă mai gândesc la el şi să nu mai plâng. Şi singurul lucru care mă putea ajuta în direcţia asta era încă o băuturică. Iar la Metro era plin de băuturici.

Am luat-o pe Broadway, spre bar.

Metro era aproape gol, când am intrat pe uşă clătinându-mă. Era pentru prima dată când îl vedeam aşa pustiu. Nu mai fusesem aici decât după serviciu, când mulţimea dornică de relaxare se revărsa pe Eighth Street apoi se scurgea întotdeauna în negura de taxiuri, care stăteau în faţa vitrinelor fumurii de sticlă.

Am cuprins cu privirea localul. Un cuplu tânăr era ghemuit într-un separeu, privindu-se ochi în ochi. Bleah. Trei femei la vreo treizeci şi ceva de

ani râdeau şi vorbeau în alt colţ, cu câte un martini viu colorat în mână. Un cuplu de vreo cincizeci şi ceva de ani juca biliard în spate, şi la bar stătea un bărbat îmbrăcat cu o cămaşă neagră şi purtând o şapcă de baseball. Stătea cu spatele la mine şi vorbea cu barmanul. M-am aşezat la capătul opus al barului, cât de departe se putea de bărbatul acela. Ştiam cum arătam. O fată singură într-o sâmbătă seara, deja beată la ora nouă, furişându-se la bar. Arătam de parcă încercam să agăţ pe cineva. Dar pe bune, dacă un tip ar fi încercat să se dea la mine în seara aia, pur şi simplu m-aş fi întors şi i-aş fi tras un pumn în faţă.

Chiar că era o idee bună. Pentru o clipă am meditat asupra ei. Puteam să sar peste toate etapele în care m-ar fi curtat, ar fi plătit el pentru cină, mi-ar fi cumpărat cadouri, s-ar fi mutat la mine şi apoi m-ar fi înşelat. Puteam să scutesc un an întreg printr-un knockout de la prima întâlnire. Ce păcat că nu procedasem aşa cu Tom.

Barmanul şi-a ridicat o sprânceană la mine şi s-a apropiat. Prietenul lui, bărbatul lat în spate, cu cămaşă neagră s-a întors şi s-a uitat la mine din umbră, de la celălalt capăt al barului. Am mârâit la el şi i-am trimis mesaje telepatice (pe care normal că poţi să le trimiţi când eşti beat sau beată).

Amice, nici măcar să nu-ţi treacă prin minte! Doar dacă vrei să ţi-o iei! Am un croşeu de dreapta al dracu' *de periculos.*

— Ca de obicei! am spus eu, în timp ce barmanul se apropia de mine. M-a privit uimit şi a râs prosteşte, întotdeauna mi-am dorit să spun replica asta într-un bar. O Corona! am zis eu, când s-a oprit din râs. Şi un shot de tequila!

Dacă tot voiam să mă îmbăt – OK, beţivanco –, trebuia să fie ca la carte.

— Îmi puteţi arăta un document de identitate? m-a întrebat barmanul suspicios.

La naiba! Aşa mă săturasem să arăt ca de şaişpe ani. M-am scotocit în geantă până mi-am găsit portofelul, pe care l-am scos triumfătoare. Mi-a mai luat un minut ca să înşfac permisul de conducere şi să-l scot din coperta de plastic.

— Aha! am exclamat eu, când permisul a ieşit în cele din urmă. M-am uitat chiorâş o clipă, până am reuşit să citesc numele de pe ecusonul barmanului.

— Ia d-aci, Jay! am zis eu, mimând un ton vesel.

Apoi i-am înmânat documentul de identificare. L-a citit repede cu atenţie, apoi mi l-a dat înapoi cu o expresie ciudată pe faţă, pe care nu prea am putut s-o interpretez. Nu că mai aveam energie ca să-mi pese de asta. Poate că se uitase ciudat doar pentru că era bărbat. Toţi erau nişte ciudaţi.

— OK! a zis el.

L-am urmărit cum s-a dus la celălalt capăt al barului şi a scos o Corona din frigider. I-a spus ceva bărbatului cu şapcă de baseball, care s-a întors şi m-a privit o clipă din umbră. Eu am

mârâit încă un mesaj telepatic în direcţia lui. *Ce te holbezi aşa? Ce, n-ai mai văzut o fată beată până acum?*

— Băutura dumneavoastră! a spus Jay, barmanul, un minut mai târziu, desfăcând sticla de Corona în faţa mea.

A întins mâna sub bar, de unde a scos un shot şi o sticlă de Jose Cuervo.

— Ah, Jose, bătrâne prieten! am mormăit eu, şi m-am ales cu încă o privire ciudată de la barman.

A umplut shot-ul cu lichidul fin, auriu, apoi s-a întins după două felii de lămâie verde. A înfipt o felie în vârful sticlei de Corona şi pe cealaltă mi-a dat-o în mână.

— Poftiţi! a zis el.

Apoi a ridicat un pahar de apă minerală ca să dea noroc cu mine.

— Noroc!

Am băut dintr-o înghiţitură şi am muşcat zdravăn din lămâie, papilele mele gustative fiind decepţionate de gustul acru.

După trei sticle de Corona, două shot-uri de tequila şi patru drumuri la baie, de-abia mai puteam să-mi ţin ochii deschişi, dar cel puţin nu mă mai gândeam la Tom. NUUU! Mă gândeam la ce voiam să mai beau. Ştiam că într-un final ori îmi mai luam o Corona, ori un shot de tequila, ori amândouă, aşa că nu era o decizie dificilă, dar trebuia să mă hotărăsc. În timp ce mă căzneam să citesc etichetele sticlelor de lichioruri, care erau

aliniate pe raftul din spatele barului – ceea ce era imposibil, din cauza alcoolemiei ridicate –, Jay mi-a adus un pahar înalt, plin cu un lichid transparent şi cuburi de gheaţă.

— O băutură de la domnul! a zis el, făcându-mi cu ochiul.

Sau cel puţin aşa mi s-a părut mie. Nu prea mai vedeam bine la ora aia. Am examinat paharul cu ochi înceţoşaţi. Poate că era vodcă! Sau gin! M-am uitat mai bine. L-am mirosit. Era apă.

— Ce? am mormăit eu, în timp ce bărbatul se ridica să plece.

Domn? Care domn? Şi nu era un oximoron, dacă îi spuneai aşa unui bărbat? De ce nu mă gândisem la asta mai devreme? Bărbaţii nu erau domni. Îţi frângeau inima – asta făceau. Chiar şi cei care te îmbrăţişau când îşi luau la revedere. Probabil că erau toţi nişte dependenţi de sex, care voiau să-ţi între sub fustă.

Am privit în lungul barului. Bărbatul cu cămaşă neagră şi şapcă de baseball plecase. Nu observasem când a plecat. Cine îmi trimisese băutura? înnebunise oare barmanul? Sau eu începeam să-mi pierd minţile?

— De două ori în aceeaşi zi! a rostit dintr-odată o voce gravă în urechea mea, făcându-mă să tresar. Am sărit în sus şi aproape că am căzut de pe scaunul de la bar. O mână puternică m-a ţinut să nu cad.

— Ce de două ori în aceeaşi zi? am mormăit eu

nervoasă, răsucindu-mă pe scaun ca să văd cine stătea în spatele meu. Era să mă rostogolesc de pe scaun, dar încă o dată o mână fermă m-a susţinut.

— De două ori în aceeaşi zi stai la câţiva metri de mine şi nici măcar nu mă observi! s-a auzit vocea în urechea mea. Ar trebui să mă simt jignit!

Am clipit, pe măsură ce m-am rotit. Era tipul care stătuse la celălalt capăt al barului, tipul care mă privise din umbră. Despre ce dracu' vorbea? Poate că era o nouă replică de agăţat!

Cu siguranţă că da, iar eu trebuia să ies mai des în oraş. Eram obişnuită cu replicile ieftine de genul: „Te-a durut când ai căzut din rai?" – replici, pe care bărbaţii le utilizaseră prin anii '90 şi în primii ani ai noului mileniu. Dar poate că lucrurile se schimbaseră cât fusesem eu cu Tom.

Bărbatul arăta bine – deşi îl vedeam prin ceaţă – în cămaşă neagră şi pantaloni kaki, cu o şapcă de baseball trasă bine pe ochi, care îl acoperea total. Dar – îmi adusesem eu aminte – bărbaţii erau nişte nenorociţi. Nenorociţi. Poate că trebuia să-i trag un pumn.

L-am privit chiorâş şi dintr-odată mi-am dat seama că îmi era cunoscut. Serios. Mi-a mai luat încă o secundă ca să-mi pice fisa de tot. Când mi-a picat, am rămas înmărmurită. Chiar acolo, cu bine-cunoscuta de-acum şapcă Red Sox, doar la câţiva centimetri de mine stătea Cole Brannon – starul de cinema. Minunatul, politicosul şi perfectul star de cinema. Dependentul de sex şi

mincinosul star de cinema.

Îmi zâmbea, aşteptând să spun ceva. La naiba cu ochii ăia albaştri scânteietori. Mă păcăliseră o dată, dar acum le ştiam secretul. L-am privit chiorâş. *E un dependent de sex!* Cuvintele lui Wendy îmi răsunau în cap.

— Unde e Ivana? l-am întrebat eu repede.

Aha! Asta o să-l înveţe minte! *Gata cu joaca, domnule! Te-am prins!*

— Poftim? M-a privit atent un moment, timp în care nedumerirea începea dintr-odată să i se aştearnă pe faţa perfectă. Ivana? Impresara mea?

Făcea pe prostul. Ce modest! De parcă eu nu ştiam!

— Ştii la cine mă refer! am zis eu, încercând să-mi iau un ton acuzator, care probabil suna a ton de om beat.

— Ivana, impresara mea? a repetat el holbându-se la mine, după care a izbucnit în râs. Ştii, Claire, nu mă însoţeşte peste tot! Am voie să ies şi singur din când în când, fără codiţă după mine.

Am încercat să mă strâmb la el, dar n-am reuşit decât să ameţesc şi mai tare. M-am clătinat şi el m-a ţinut din nou.

— Uuuh, se pare că cineva a băut niţel cam mult! a zis el blând, cu mâna pe spatele meu.

Mi-am dat seama că-mi plăcea treaba asta. Dar numai pentru că mă ţinea să nu cad, ceea ce părea o posibilitate destul de reală în momentul acela. De ce naiba nu aveau spătare scaunele astea?

— Nu eu! am mormăit imediat.

— Nu, bineînţeles că nu! a spus el solemn.

Arăta suspect, de parcă se abţinea să nu zâmbească.

Şi-a tras un scaun lângă mine, ţinând în timpul ăsta o mână pe spatele meu, ca să mă sprijine.

— Atunci asta e o seară de sâmbătă tipică pentru tine?

Mi-a luat un minut ca să-mi dau seama că glumea.

— Nu! am zis eu băţoasă. Nu e! Şi am făcut tot posibilul să am un ton plin de demnitate. Dar pentru tine e o seară tipică? Ce cauţi în barul meu?

Ce căuta acolo? Dintre toate barurile din Manhattan, de ce trebuia să nimerească în acelaşi bar în care eu încercam să mă îmbăt ca să uit de supărare?

— Nu, nu e o seară de sâmbătă tipică pentru mine! mi-a spus Cole, zâmbind cu o expresie care puteam să jur că e de milă binevoitoare.

Dintr-odată am fost destul de lucidă încât să mă simt stânjenită.

— Şi nu ştiam că e barul tău!

M-am strâmbat pentru că eram sigură că mă tachina.

— Jay Cash, barmanul de-acolo, e un vechi prieten de-al meu din liceu! De obicei mă opresc pe la el când sunt în New York!

Când mi-am ridicat privirea, barmanul îmi făcea

cu mâna de la celălalt capăt al barului. Cole s-a uitat la mine timp de un minut.

— Acum e rândul tău!

— Rândul meu să ce? l-am întrebat eu ţâfnoasă. Deja uitasem despre ce discutam.

— E rândul tău să-mi spui ce cauţi aici singură, beată, într-o sâmbătă seara? a spus el. Chiar dacă ăsta e barul tău!

Faţa lui era la doar câţiva centimetri de a mea. M-am uitat chiorâş la el şi am observat că ochii lui albaştri aveau puncte aurii. Cool!

— Nu sunt beată! am zis eu.

Cole a izbucnit în râs.

— Da, sigur, se vede! a spus el. Complet trează! A ridicat paharul cu apă şi mi l-a pus în mână. Uite, ia o gură de apă!

Eram prea obosită ca să protestez. Am luat o înghiţitură mare de apă. Apa era bună. Mai bună ca tequila.

— Vrei să-mi povesteşti ce s-a întâmplat? m-a întrebat Cole încet, în timp ce eu beam apă.

Nu i-am răspuns imediat, fiind prea ocupată cu îngurgitarea apei. Când am terminat de băut, Cole mi-a luat frumos paharul din mână şi l-a pus înapoi pe bar. Am închis ochii, pentru că simţeam cum mi se adunau în minte gândurile despre Tom şi voiam să mă ascund de ele. În sfârşit i-am deschis şi m-am uitat la Cole. Avea o expresie de îngrijorare profundă pe faţa aia perfectă, pe care o văzusem de atâtea ori la cinema.

— Azi, când m-am întors de la birou – am spus eu rar, pentru că ştiam că mi se împleticea limba –, mi-am găsit iubitul în pat. Făcea sex. Cu altă femeie!

Imaginea brunetei călare pe Tom mi-a revenit în minte cu claritatea unui show de televiziune difuzat la preţiosul televizor cu rezoluţie înaltă pe care i-l cumpărasem. Nu mai văzusem aşa ceva la Nick at Nite. Dacă Gillian se cuplase cu Mary Ann în serial, în realitate eu fusesem abandonată.

— O, nu! a răsuflat Cole, după care a început să mă frece pe spate cu mâna aia puternică, care mă sprijinise să nu cad.

Mi-am închis ochii pentru o clipă. Îmi plăcea să-i simt mâna.

— Claire, îmi pare atât de rău!

Am ridicat din umeri, abţinându-mă să nu plâng, dar îmi dăduseră deja lacrimile.

— Trebuia să-mi fi dat seama! am spus eu, smiorcăindu-mă. Am simţit cum o lacrimă mi se rostogolea pe obrazul drept. Sunt o idioată!

— Nu mai spune asta! a zis Cole, aplecându-se uşor.

M-a luat în braţe, iar eu mi-am adus din nou aminte de cuvintele lui Wendy. *Este un dependent de sex!* Oare se gândea că o să facem sex?

Un moment m-am zbătut să mă desprind din îmbrăţişarea lui, dar apoi m-am potolit. La naiba! Doar aşa puteam sta dreaptă. M-am sprijinit de el.

— Claire, să nu mai spui niciodată că eşti o

idioată! mi-a zis Cole, strângându-mă la piept. Prietenul tău e dacă a înşelat o femeie ca tine!

Mila din vocea lui Cole parcă mi-a rupt inima-n două.

— L-am lăsat să stea la mine şi niciodată nu voia să facem dragoste! Băteam câmpii, smiorcăindu-mă cu lacrimile şiroaie. Şi el zicea că scrie un roman, şi nu lucra niciodată, şi nu făcea nimic, şi stătea tot timpul în pat, şi mă trata de parcă nu existam, şi nu ştiu ce-o fi fost în capul meu!

Nu prea se înţelegea ce spuneam. Mi-am dat seama că plângeam în hohote. La naiba! Venisem la Metro ca să uit de Tom, nu ca să vorbesc despre el. Dar oricum era bine că aveam cui să povestesc. În sfârşit aveam cu cine să vorbesc despre asta. Cineva care nu părea să mă judece.

Cole m-a tras mai aproape de el şi m-a mângâiat pe spate, în timp ce eu suspinam pe umărul lui. Era bine să fiu ţinută în braţe. În timp ce mâna lui făcea cerculeţe tandre pe spatele meu, pierdusem din vedere că trebuia să am o relaţie complet profesională cu el. Îl uitasem şi pe Tom. Uitasem că Brannon era un dependent de sex. Uitasem că era un star de cinema care n-ar fi trebuit să-mi reţină numele. Dar în momentul ăla nu mai era decât Cole. Un prieten. Prietenul meu căruia îi păsa de mine şi care voia să-mi asculte povestea.

Într-un târziu m-am desprins din braţele lui şi am încercat să-mi ţin echilibrul pe scaunul de la bar. Dar dintr-odată am simţit că mi se face rău.

— Cole? am spus eu încet.

La naiba! încăperea începuse să se învârtă. Când începuse încăperea să se învârtă?

— Ce-i? m-a întrebat el îngrijorat, aplecându-se spre mine.

— Cred că mi se face rău.

Apoi am vomitat. Pe podea. Şi pe pantofii lui Cole Brannon. Oops!

— Scuze! am cârâit eu jenată.

Asta a fost ultimul lucru pe care îmi amintesc că l-am spus înainte de a leşina.

Bârfe şi vicii
Beţia

Undeva, în depărtare, puteam să aud ţârâitul unui telefon. Îmi doream ca cineva să-l oprească. Cu fiecare sunet strident capul îmi vibra mai tare şi mai tare. Am deschis ochii încet, dar şi cea mai mică rază de lumină părea să fie prea puternică pentru durerea mea de cap. Undeva acolo telefonul ăla continua să sune.

— Tom! am mormăit eu. Tom poţi să răspunzi tu la telefon?

Nu mi-a răspuns nimeni. Într-un târziu telefonul s-a oprit. Am gemut şi m-am cufundat în cearşafuri. Nu voiam nimic altceva decât să nu-mi mai vibreze capul de parcă aş fi fost bătută cu o bâtă de baseball.

Mi-am tras cearşafurile peste mine, ţinându-mi

încă ochii strânşi într-un efort zadarnic de a evita lumina supărătoare a zilei. M-a trecut un fior, mi-era greaţă, aşa că m-am întins după cuvertura mea tricotată. Am pipăit un moment la picioarele patului, dar n-am găsit-o.

— Tom! am mormăit eu, urând felul în care îmi simţeam stomacul şi capul de fiecare dată când deschideam gura. Tom, unde mi-ai pus cuvertura? Mi-e frig!

Mi se părea că strigam, dar în acelaşi timp eram vag conştientă că nu puteam articula decât nişte şoapte. Mi-era teamă că mi-ar fi explodat capul dacă aş fi vorbit mai tare.

Ştiam că mă trezisem dintr-un coşmar – o posibilă explicaţie pentru durerea mea de cap. Dar nu puteam să-mi amintesc prea multe. Tom era acolo şi în vis eu eram furioasă pe el. Şi Cole Brannon fusese acolo, într-un bar – ceea ce mi se părea ciudat. Nu puteam să înţeleg de ce îl visasem pe el, chiar dacă era cel mai sexy bărbat pe care îl întâlnisem vreodată.

— Tom! am mormăit eu din nou, de data asta ceva mai tare.

El tot nu-mi răspundea şi dintr-odată mi-am dat seama că se auzea duşul. Nu-mi aduceam aminte să-l mai fi auzit vreodată din pat. Poate că durerea de cap răsunătoare îmi conferise nişte capacităţi neobişnuite.

Într-un târziu mi-am zis că, dacă voiam cuvertura, trebuia să mă târăsc din pat şi să mi-o

iau singură. Fără tragere de inimă, m-am forţat să-mi deschid ochii, iar lumina soarelui m-a orbit. Camera a început să se contureze încet. Apoi, timpul parcă a stat în loc, când mi-am dat seama că ăla nu era dormitorul meu.

Uimirea amestecată cu o nedumerire absolută pusese stăpânire pe mine în timp ce mă uitam la lucrurile din jurul meu, care încă erau neclare pentru ochii mei adormiţi. Biroul meu cafeniu-deschis, pe care îl cumpărasem în urmă cu patru ani la mâna a doua dintr-un garaj, era înlocuit de o comodă neagră, lucioasă, cu sertare, care avea deasupra o oglindă masivă, ovală. În locul draperiilor mele de in de un albastru-spălăcit era un voal alb subţire, care nu prea oprea lumina soarelui să între prin geamurile imense, cât tot peretele. Eu eram acoperită cu cearşafuri albe de satin şi patul în care mă aflam era de cel puţin două ori mai mare decât patul meu dublu de acasă. Pe jos era o mare de pluş, un covor alb ca zăpada, care acoperea o podea ce cu uşurinţă depăşea suprafaţa întregului meu apartament.

M-am lăsat din nou pe spate cu respiraţia tăiată. Tâmplele continuau să-mi zvâcnească şi stomacul îmi clocotea ameninţător. Dar şi mai neplăcută era groaza pe care o simţeam. Nu aveam nici cea mai mică idee unde mă aflam.

Gândeşte-te, Claire, gândeşte-te! O evaluare rapidă a stării mele fizice îmi spunea că noaptea trecută mă îmbătasem. Dar unde? Cu cine? Nu

cunoşteam camera asta! Să mă fi dus oare acasă la un străin?

Întrebările astea mi-au activat mintea înceţoşată. Aventurile de-o noapte. Parcă era ceva legat de aventurile de-o noapte… Doamne! Articolul pentru *Mod.* Îl pusesem oare în practică? îmi urmasem oare sfaturile greşite şi avusesem o aventură de-o noapte? Nu, n-ar fi fost un lucru bun. Eu nu l-aş fi înşelat niciodată pe Tom.

Tom. O, Doamne. Tom.

Am închis ochii, încercând să scap de imaginile care mi-au apărut dintr-odată în minte, dar era prea târziu, îl vedeam pe Tom cu bruneta cu picioare lungi de la petrecerea de Crăciun. Tom înăuntrul brunetei planturoase. Şi nenorocita aia de melodie a lui Bruce Springsteen, cu versurile alea optimiste. Apoi, eu ieşind ca o furtună din apartament. Sticla de merlot, Metro, shot-urile de tequila şi sticlele de Corona.

Şi Cole Brannon.

O nu! Cole Brannon.

Superîngrozită mi-am amintit cum l-am văzut la bar. Apoi am plâns pe umărul lui din cauza lui Tom şi l-am lăsat să mă ţină în braţe şi să mă consoleze… după care am dat la raţe pe pantofii lui. Nimic din toate astea nu-mi suna a bine.

Apoi, ca şi cum un regizor din filmele lui Cole ar fi strigat „Acţiune!”, uşa de la baia din capătul celălalt al dormitorului imens s-a deschis dramatic şi Cole Brannon şi-a făcut apariţia, având doar un

prosop alb, micuţ, legat în jurul taliei. Bicepşii bronzaţi, perfect lucraţi îi luceau sub picăturile de apă. Abdomenul perfect m-a ispitit să cobor cu privirea spre partea inferioară a prosopului legat mai jos de talie, care părea că nu e departe de a expune ceea ce ar fi trebuit să ascundă. Când ni s-au întâlnit privirile, Cole mi-a zâmbit şi şi-a potrivit repede prosopul, ca să se acopere mai bine.

— Salut, rază de soare! a spus el vesel. Te-ai trezit!

Nu mă puteam mişca. Pur şi simplu mă holbam la el. Încercam cu disperare să-mi amintesc evenimentele din seara precedentă. Era greu; capul îmi zăngănea ca basul de pe un album prost de rap. Oricât m-aş fi forţat, nu-mi aduceam aminte nimic după scena cu vomatul.

— Am decartat pe tine aseară! am murmurat eu în cele din urmă.

Eram complet umilită şi oarecum conştientă de faptul că procesam cu întârziere. Vomitasem pe cel mai mare star de la Hollywood. Şi nu, un jurnalist nu ar fi trebuit să se comporte aşa. Eram sigură că citisem despre asta în *AP Stylebook.*

Dar, în loc să mă privească cu o furie îndreptăţită, Cole a izbucnit în râs.

— Da, aşa e! mi-a zis el şi câteva riduri i-au apărut la colţurile ochilor. Apoi s-a apropiat puţin de mine. Trebuie să recunosc că e prima dată când păţesc aşa ceva! Sunt obişnuit ca ziariştii să-

mi sărute picioarele, nu să vomite pe ele!

— O, Doamne! am gemut eu.

M-am trântit pe perne şi mi-am tras cearşafurile peste cap, întrebându-mă dacă era oare posibil să dispar şi să mă trezesc în patul meu de-acasă.

— Am glumit! a zis Cole cu o voce serioasă, abia audibilă din cauza cearşafurilor sub care mă ascunsesem. Chiar nu m-am supărat...!

Am oftat şi m-am iţit de sub cearşafuri. Era clar că nu puteam să mă teleportez acasă din aşternuturile lui.

— Nu, nu e vorba de ce-ai spus! am zis eu în cele din urmă. Doar că nu-mi vine să cred... O, Doamne, n-am mai făcut niciodată aşa ceva. Niciodată. Şi mai ales cu cineva ca tine!

— Cineva ca mine? Cole a izbucnit din nou în râs. Şi adică ce vrei să spui de fapt?

Aş fi roşit, dacă tot sângele din corp nu mi s-ar fi urcat la cap.

— O persoană pe care am intervievat-o! am mormăit eu. Nici măcar nu ştiu ce să spun! întotdeauna mă comport ca o profesionistă! Şi uite ce-am făcut acum!

Apoi am oftat. În timp ce vorbeam, îmi tot venea ceva în minte şi am strâmbat din nas, concentrându-mă ca să-mi aduc aminte ce era.

— Claire, nu-ţi face griji! mi-a spus Cole blând.

A străbătut camera din câţiva paşi mari şi s-a aşezat lângă mine pe patul imens. Stingherea la mea a fost pe moment umbrită de gândul că cel

mai atractiv bărbat pe care îl văzusem vreodată în viaţa mea stătea la doar câţiva centimetri de mine, aproape dezbrăcat şi într-un pat de mătase. Din păcate, înainte de a apuca să procesez acest gând, porţiunea de creier a jurnalistei hiperprofesioniste s-a băgat din nou pe fir.

— O să-mi pierd jobul! m-am văitat eu.

— Claire! a început Cole cu o voce blândă şi liniştitoare. A pus o mână pe umărul meu şi m-a privit atât de intens, încât am simţit că-mi stă inima. Ţi-am spus deja! Nimeni nu trebuie să afle! Rămâne între noi doi, OK? Nimeni n-o să-şi piardă jobul!

M-am uitat în jos la corpul meu şi am mai primit un şoc pentru care nu eram pregătită.

În locul fustei mele negre, mulate şi a cămăşii roz, cu care fusesem îmbrăcată în ziua precedentă, aveam pe mine un tricou gri imens cu Boston College, care cu siguranţă nu era al meu. Înainte să apuc să mă crizez, mi-a venit un gând sâcâitor. Auzeam iar şi iar în minte cuvintele lui Wendy.

Cole Brannon este un dependent de sex! cârâia din ce în ce mai tare şi mai clar vocea ei decorporalizată. L-am fixat pe Cole îngrozită, în timp ce inima mi se zbătea în piept. El încă îmi zâmbea, ceea ce mi-a dat frisoane. Zâmbea cu subînţeles, aproape mulţumit de sine şi lasciv.

— O, Doamne, am făcut…? Nu am putut să termin propoziţia. Inima îmi bubuia.

— Ce? a întrebat Cole, înclinându-şi capul într-o parte şi privindu-mă uimit.

— Am făcut…? Tot nu puteam pronunţa cuvintele.

Mi-am privit corpul îmbrăcat într-un tricou de-ale lui. Cu siguranţă că făcusem. Acuma trebuia să-mi dau demisia de la revistă. Mă culcasem cu o vedetă căreia îi luasem un interviu. *Şi nici măcar nu-mi aminteam nimic.*

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Cole, cu o expresie de îngrijorare care acum era amestecată cu nedumerire. Îţi vine iarăşi să vomiţi? Te simţi bine?

Eu mă uitam în gol, iar vocea din capul meu urla îngrozită: *Dacă sunt bine? Ce, ai crezut că te-am vrut doar pentru că ai fost în stare să-mi cari corpul inconştient acasă?* Mi-am dat seama că încă mă privea uluit. Ar fi trebuit să ştiu ce se întâmplase.

— Am făcut…? Am făcut…? Nu eram în stare să-mi termin propoziţia. L-am privit exasperată şi ruşinată. Am făcut…? Ştii tu!

Şi dintr-odată s-a prins. Dar de cum i-a căzut fisa, a şi izbucnit în râs. De fapt râdea de mine. Oare fusese atât de rău?

— Vrei să mă întrebi dacă am făcut sex? m-a întrebat el sceptic.

M-au durut cuvintele alea, dar totuşi am dat din cap în semn de aprobare şi apoi am închis ochii strâns. Mi-am făcut curaj ca să aud cuvintele care

ştiam că urmau să pună capăt carierei mele, întregii mele vieţi profesionale. Cole a făcut o pauză, apoi a zis:

— Claire, ai fost inconştientă toată noaptea!

— Ce? ’

Oricât de mult curaj îmi făcusem, nu mă pregătisem pentru aşa ceva. Făcuse sex cu corpul meu inconştient? Era în stare de aşa ceva? După câte se vedea, trebuia să încep să iau mai în serios bârfele din tabloide. M-am cutremurat.

— Deci am…? am început eu. Voiam s-o aud din gura lui. Ştiam că eram terminată.

Cole m-a privit chiorâş.

— Nu, Claire! mi-a spus el în cele din urmă, cam supărat. Bineînţeles că nu!

Eu am clipit şi am încercat să pricep.

— Eu am dormit acolo! a adăugat el, arătându-mi cu mâna un fotoliu pentru două persoane de lângă fereastră, acoperit cu o pătură, un cearşaf şi o pernă.

— Ce? am întrebat eu uimită. Nu cred că era minciună. M-am uitat în jos la tricou şi apoi din nou suspicioasă la el. Dar unde sunt hainele mele?

Cole a oftat exasperat şi a râs cu jumătate de gură.

— Erai, hm, erai plină de vomă! mi-a spus Cole jenat, în timp ce eu mă holbam la el. N-am ştiut ce să fac, aşa că am sunat la recepţie şi mi-au trimis o cameristă care a venit şi te-a ajutat să te schimbi!

— Şi tu…? Vocea mea s-a stins, căci mi l-am imaginat pe Cole uitându-se la mine în timp ce eram dezbrăcată.

— Eu am aşteptat afară! a zis Cole blând. Am rugat-o pe femeie să mă anunţe după ce termină!

L-am privit un moment. Se îmbujorase. Începeam din nou să mă simt prost.

— Aha! am exclamat eu în cele din urmă. Nu ştiam ce altceva să spun. Mulţumesc!

— Hei, stai liniştită! a spus el degajat, după care s-a uitat la mine cu coada ochiului. Deşi încă nu ştiu dacă ar trebui să mă simt jignit de tirada ta de întrebări!

De data asta chiar simţeam cum îmi năvălea sângele în obraji, ceea ce însemna că durerea de cap începea să se domolească.

— Îmi cer scuze! am spus eu. N-am vrut să…! Doar că…! Adică, vreau să spun că… nu sunt îmbrăcată şi sunt în patul tău şi…!

Dintr-odată m-a izbit o altă idee. Nici măcar nu voia să se culce cu mine. Poate că el era dependent de sex, doar că eram eu prea respingătoare. Inima mi s-a făcut cat un purice.

— Prefer partenerii conştienţi! a zis Cole, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Apoi mi-a făcut cu ochiul. E un standard minim!

— O! am exclamat eu ca proasta.

— Claire, glumesc! mi-a zis el, înghiontindu-mă uşor în umăr. Râd şi eu de tine!

— O! am repetat eu.

Mă simţeam ca o idioată. Am oftat, mi-am închis ochii şi m-am lăsat pe perne. Aş fi vrut să adorm, să mă trezesc şi să-mi dau seama că toate astea nu fuseseră decât un vis urât.

— Sper că nu te-ai supărat că te-am adus aici! mi-a spus Cole timid.

Am mijit ochii şi m-am uitat la el.

— Nu ştiam ce să fac şi voiam să fiu sigur că n-o să păţeşti nimic!

— Mulţumesc! i-am spus eu în cele din urmă. Îmi crapă obrazul de ruşine!

— Stai liniştită! mi-a spus Cole, fluturându-şi mâna în semn de „nicio problemă”.

Dar asta nu m-a făcut să mă simt mai bine. M-a cuprins un fior. Era nasol de tot. Depăşisem cu mult bariera eticii profesionale. Situaţia asta era o săritură cu prăjina într-un nou spaţiu fizic, temporal… Ce naiba făceam?

— Trebuie să plec! am zis eu brusc.

Cole, care încă stătea pe marginea patului, s-a uitat surprins la mine.

— Poftim? m-a întrebat el. Unde?

— Pur şi simplu trebuie să plec! am repetat eu, încercând să am un ton ferm.

— A, OK! a răspuns Cole.

M-am gândit că arăta un pic supărat, dar poate că numai mi se păruse.

— Ascultă, ţi-am dat hainele la curăţat!

Mi-a căzut faţa.

— Şi trebuie să sosească în orice moment! Nu

mai bine faci un duş, în timp ce eu sun la recepţie, ca să văd dacă sunt gata?

— Pot să fac duş şi acasă! am protestat eu şovăitoare.

— Ai vomă în păr! a remarcat Cole cuminte.

— O! am exclamat eu, făcându-mă ca racu'.

Asta schimba situaţia. L-am privit o clipă, cum stătea pe pat cu prosopul ăla micuţ în jurul taliei. Câteva picături de apă încă îi străluceau pe corp şi părul lui negru era ud. Am încercat să ignor senzaţia de căldură pe care o simţeam de-a lungul stomacului.

— N-ar trebui să te întorci la baie?

— Nee! a răspuns el. Du-te liniştită! O să mă schimb aici! apoi mi-a zâmbit. Da' să nu tragi cu ochiul!

Am zâmbit şi eu, roşie toată, încercând din răsputeri să nu mă holbez prea tare la corpul lui bronzat şi viguros.

— Bine, nu trag cu ochiul! am consimţit eu numai ca să nu mă dau de gol.

Douăzeci de minute mai târziu, făcusem un duş scurt, înghiţisem două tablete de ibuprofen, îmi uscasem părul, mă spălasem pe faţă şi utilizasem singurele produse de machiaj din geantă – pudra, rujul şi un rimei expirat – ca să arăt cât de cât omeneşte. Nu semănăm deloc cu Gwyneth Paltrow, dar eram în mod exponenţial mult mai atrăgătoare decât fusesem, când făcusem gafa de mai devreme. OK, asta sigur era declaraţia anului!

Stăteam înfăşurată în prosop, când cineva a bătut în uşă.

— Ţi-au sosit hainele! mi-a spus Cole prin uşă, cu o voce în surdină.

— O! am exclamat eu uimită.

Mi-am rearanjat prosopul şi l-am prins bine, ca să fiu sigură că nu cade. M-am mai uitat o dată în oglindă, gândindu-mă că mi-aş fi dorit să nu fi avut coapsele aşa de fleşcăite, dar cel puţin toate zonele importante erau acoperite de prosop.

— Intră!

Uşa s-a deschis încet. Cole Brannon stătea de partea cealaltă a pragului, ţinând în mână un umeraş cu cămaşa şi fusta perfect călcate, care arătau de parcă nimic nu se întâmplase cu câteva ore înainte. Cole era tare sexy într-o pereche de blugi închişi la culoare şi un tricou negru, inscripţionat, care-i contura formele perfecte. Cum stăteam noi acolo tăcuţi, mi-am dat seama că mă scana de jos în sus şi de sus în jos. Dintr-odată m-am simţit goală şi vulnerabilă.

— Micuţă Doamnă, ai grijă să te speli bine, da? mi-a zis Cole într-un final, uitându-se în ochii mei. Părea aproape la fel de jenat ca şi mine. Uite şi hainele! Sunt ca noi!

— Îţi mulţumesc foarte mult! am spus eu sfioasă, cu privirea în pământ. Apoi am luat umeraşul.

— Acum îmbracă-te şi hai să luăm micul dejun!

— Micul dejun? am întrebat eu, făcând ochii mari. Nu, nu pot!

— Păi, e deja aici! mi-a spus Cole, zâmbind. Şi ţi se răceşte cafeaua.

Am dat să protestez, dar mi-a tăiat vorba.

— Şi să nu încerci să-mi spui că nu vrei nicio cafea! Te-am văzut ieri-dimineaţă! Micuţă Doamnă, ştiu că eşti dependentă de cofeină!

— Recunosc! am zis eu şovăitoare, forţându-mă să zâmbesc. Ies într-o secundă!

Mi-am pus repede cămaşa şi fusta, apoi m-am uitat în oglindă. Ce naiba făcusem? Niciodată n-am mai salivat după un actor în halul ăsta şi nu zâmbisem cu subînţeles nici unui cântăreţ. Iar acum mă aflam în baia din camera de hotel a lui Cole Brannon după ce decartasem pe el, dormisem în patul lui şi îl lăsasem să mă vadă îmbrăcată doar într-un prosop anemic. Trebuia să plec mai repede acasă. Nu puteam să mai continui aşa. Mă simţeam de parcă reputaţia mea profesională era distrusă.

Am respirat adânc şi am deschis uşa de la baie. Cole Brannon stătea pe colţul patului. Mi-a zâmbit când am ieşit din baie. M-am încruntat la comandă, dar nu puteam să-mi opresc ochii să nu alunece cu nerăbdare pe lucrurile din cameră.

În faţa lui fusese adusă o masă pe rotile, iar pe masă erau o cană mare de cafea, căni de cristal cu suc natural şi apă, apoi pâine, croissante, brioşe, gogoşi şi fructe de toate culorile curcubeului. Ibuprofenul îşi făcea deja efectul şi stomacul meu cânta, dar l-am ignorat. Trebuia să plec. Poate că,

dacă plecam de acolo, am fi putut amândoi să uităm tot ce se întâmplase. Mă îndoiam, dar trebuia să sper.

— Ţi-a luat ceva timp! m-a tachinat Cole, aparent neatent la conflictul meu interior. Ţi se răceşte cafeaua!

Mi-a întins o ceaşcă.

— Frişcă şi o zaharină! mi-a zis el.

Eu, pur şi simplu, eram uimită.

— Am ţinut minte de ieri, de la micul dejun!

— O! am exclamat eu, luată prin surprindere. Am clătinat din cap şi mi-am dres vocea. Aăă, îmi pare rău, dar trebuie să plec! Ai fost foarte drăguţ că m-ai ajutat noaptea trecută!

Şi că ai ţinut minte cum îmi place să-mi beau cafeaua!

Cole părea încurcat. Am tras aer în piept şi am pornit spre uşă.

— Serios, îţi mulţumesc! i-am spus eu, continuându-mi drumul şi evitându-i privirea. Simţeam că se uita la mine, dar nu puteam să-l privesc în ochi. Dar trebuie să plec! Trebuie s-ajung acasă! Te rog să-mi trimiţi bonul de la curăţătorie!

Cu ochii în pământ, am sărit în pantofi şi am deschis uşa. N-am putut să mă abţin să nu arunc o privire rapidă peste umăr, înainte de a închide uşa în urma mea. La urma urmei, era Cole Brannon, starul de cinema preferat al Americii. Era, între altele, bărbatul care mă salvase de mine însămi în

urmă cu câteva ore. Am simţit un junghi groaznic de vinovăţie, când am aruncat o ultimă ocheadă şi l-am văzut cum se uita fix la mine de după masa plină cu mâncare. Apoi am încercat să-mi ignor pulsul crescut, în timp ce mă grăbeam să ajung în hol.

Remediul Cole
(post-mahmureală)

Câteva minute mai târziu, încă îmi bubuia inima, în timp ce mă chinuiam să fac cu mâna unui taxi pe Park Avenue. Dar, bineînţeles, că în acest oraş cu opt milioane de locuitori, ca un făcut, întotdeauna aproximativ 7,9 milioane voiau să se urce într-un taxi tocmai când voiam şi eu. Ziua aceea nu făcea excepţie. Aşa că dădeam disperată din mâini la taxiurile care treceau unul după altul fără să oprească.

Aproape că renunţasem şi mă resemnasem la gândul că trebuia să iau metroul, când un şofer aflat la două benzi distanţă a făcut o manevră care a sfidat moartea, a traversat aproape pe orizontală bulevardul şi s-a oprit cu un scrâşnet de roţi în faţa mea, fiind cât pe-aci să mă calce pe picioare. Am deschis cu putere portiera şi am spus repede, aruncându-mă pe bancheta lucioasă din spate:

— Second Avenue şi apoi pe Second Street! Şi, vă rog, să vă grăbiţi!

Taximetristul a dat din cap fără să scoată un

cuvânt şi a pornit încet maşina ca să între în traficul oprit la semafor. Am închis ochii şi m-am lăsat pe spate, dorindu-mi să se facă odată verde. Dar era clar că sfinţii din ceruri nu prea voiau să-mi asculte rugile în weekendul ăsta.

La un moment dat cineva a bătut în geam. Gândindu-mă la ce noroc avusesem în ultimele douăzeci şi patru de ore şi la faptul că, dacă-ţi bătea cineva cu pumnul în taxi în mijlocul Manhattanului, nu prea era un lucru bun, am deschis ochii alarmată. Mintea mea a început să se gândească la tot felul de scenarii îngrozitoare. Poate că era un psihopat cu un cuţit în mână. Sau un hoţ cu cagulă, înarmat cu un pistol de 9 mm. Când m-am uitat pe geam, am văzut, în schimb, un bărbat cam agitat şi care tot trăgea de portieră. Am icnit.

— E Cole Brannon! a zis taximetristul cu un accent puternic indian.

S-a întors ca să se uite pe geam plin de uimire.

— Da, el e! l-am aprobat eu încet.

Afară, Cole zicea ceva, în timp ce încerca să jongleze cu o ceaşcă de cafea, un măr, o banană, o brioşă şi un croissant. Taximetristul pur şi simplu se holba la el. Cole gesticula disperat la mine, în timp ce se străduia să rearanjeze micul dejun, pe care-l adusese cu el. Arăta de parcă urma să interpreteze un număr la circ pentru gurmanzi.

— Doamnă, nu-i deschideţi uşa? m-a întrebat taximetristul, care mai avea puţin şi saliva de

poftă. E un mare star!

— Chiar trebuie? am mormăit eu fără niciun chef.

Dar începea să mi se facă milă de Cole. Mi-am înăbuşit un chicotit când a scăpat pe jos o banană şi avea o faţă complet devastată. În jurul nostru traficul se pusese în mişcare, dar taximetristul stătea pe loc şi Cole la fel.

— Da, da! mi-a răspuns disperat taximetristul, fără să se sinchisească de maşinile care îl claxonau. Deschideţi-i!

Fără tragere de inimă, m-am întins şi i-am deschis portiera lui Cole, care imediat a oftat uşurat.

— Claire! mi-a spus el, gâfâind din cauza efortului depus. Ce ţi-a luat atât de mult?

— Cole, trebuie s-ajung acasă! i-am spus eu, încercând să am un ton cât mai rigid.

Fără să-mi spună un cuvânt, mi-a pus în mâini brioşa (care, după cum arăta, era probabil cu afine) şi croissantul. Ţinând încă mărul şi cafeaua, s-a strecurat în taxi, a dat drumul mărului în poală şi a trântit portiera.

— Ăsta e micul dejun! mi-a spus el, arătându-mi cu capul produsele de patiserie pe care mi le înmânase de parcă ar fi fost cel mai obişnuit anunţ din lume.

M-am uitat când la brioşă, când la croissant, neştiind ce să spun.

— O să te simţi mai bine după ce mănânci! E

bine să mănânci produse de panificaţie când eşti mahmur!

— Mda? Mulţumesc, domnule doctor! am murmurat.

Însă Cole m-a ignorat.

— Şi uite şi un măr, dar o să-l ţin eu până mănânci brioşa şi croissantul! a continuat el pe acelaşi ton. Ţi-am adus şi o banană, dar am scăpat-o pe jos! Şi o ceaşcă de cafea! Ai grijă să n-o verşi!

Taximetristul ne privea uimit în oglinda retrovizoare. Claxoanele se potoliseră temporar, căci semaforul se făcuse iarăşi roşu şi eram încă o dată prinşi în trafic.

— Bună ziua, domnule Cole Brannon!

Se pare că taximetristul îşi făcuse curaj ca să-şi întâmpine pasagerul neobişnuit. Faţa îi era îmbujorată.

— Este o onoare că v-aţi urcat la mine în maşină!

— O! a exclamat Cole, ridicând privirea la taximetrist, surprins că acesta se afla acolo. Mulţumesc! Şi pentru mine este o plăcere!

Vorbise de parcă accepta cu graţie un Oscar. M-am abţinut să nu izbucnesc în râs. Totuşi părea sincer. Apoi şi-a întors privirea spre mine, aşteptând să spun ceva.

— Um, mulţumesc! am spus eu într-un final, uitându-mă în jos la croissant şi la brioşă. Chiar că arătau bine! Dar Cole…

— Aşteaptă! m-a întrerupt Cole triumfător, căutându-se în buzunar. În cele din urmă a scos o sticlă de apă şi mi-a prezentat-o. Şi asta e tot pentru tine! Ajută la mahmureală!

Am capitulat şi am izbucnit în râs.

— Cole...! am început eu. Nu prea ştiam ce să spun. Îţi mulţumesc! Dar nu trebuia să te deranjezi! Dar undeva în interiorul meu, unde se ascundea Claire cea Neprofesionistă, mă bucuram că făcuse toate astea pentru mine.

— Mă scuzaţi, domnule Cole Brannon! a intervenit taximetristul încă o dată în mijlocul unui război micuţ care se iscase în mintea mea între Claire cea Profesionistă, Claire Moralista şi Noua Claire Abandonată, Moartă După Sex şi Hrănită de un Star de Cinema. Ar fi o mare onoare pentru mine dacă mi-aţi da un autograf!

— Da, da, bineînţeles! i-a răspuns Cole cordial.

Taximetristul i-a dat o foaie de hârtie şi Cole şi-a mâzgălit repede numele pe ea.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Cole Brannon! a spus taximetristul.

A luat autograful de la Cole, când s-a făcut verde.

— Oricând! i-a spus Cole cu un zâmbet.

Taxiul a intrat brusc în trafic, iar eu m-am uitat la el bănuitoare.

— Vii cu mine? l-am întrebat eu.

— Da! mi-a zis el ferm, nelăsând loc la discuţii.

— De ce? l-am întrebat eu, uitându-mă cu coada

ochiului la el mirată, în timp ce maşina se strecura spre centrul oraşului.

Eram conştientă de faptul că inima începuse dintr-odată să-mi bată cu putere, dar nu cunoşteam motivul. Cole a dat din cap şi a schimbat subiectul.

— De ce ai plecat aşa de repede? m-a întrebat el încet.

Înainte să-i răspund, mi-a arătat brioşa.

— Mănâncă ceva! mi-a ordonat el, ca un părinte îngrijorat.

Pentru o clipă m-am uitat la el, apoi am ridicat din umeri şi am muşcat din brioşă. Se pare că era hotărât să mă însoţească, fie că voiam sau nu. OK, trebuia să recunosc (deşi nu voiam) că-mi plăcea treaba asta. Am stat o clipă şi m-am gândit. Ce era să-i spun? în cele din urmă m-am hotărât să-i spun adevărul:

— N-am ştiut ce altceva să fac! am recunoscut eu, după ce am înghiţit a treia îmbucătură imensă de brioşă.

Îmi era foarte foame. Cole s-a uitat îngrijorat la mine şi mi-a dat sticla de apă. Am băut un gât mare şi i-am pasat-o înapoi.

— Mi-e jenă de tot ce s-a întâmplat şi m-am gândit că, dacă plecam mai repede, puteam să uităm mai repede tot! Adică, eu nu sunt aşa de obicei. De obicei nu fac aşa ceva.

— Ştiu! mi-a spus Cole blând, privindu-mă de-aproape. Aş mai fi făcut ce fac acum dacă aş fi

crezut că eşti genul care se comportă aşa tot timpul?

Ultimele lui cuvinte m-au pus pe gânduri.

— Nu! am recunoscut eu. Avea dreptate. Am respirat adânc, apoi i-am spus: Tot timpul încerc din răsputeri să menţin acele standarde profesionale şi uite ce am făcut acum! Am oftat, apoi am tăcut pentru un moment. Taxiul avansa încet în trafic. Bine, este rândul meu să-ţi pun o întrebare! am spus eu într-un final. Ce cauţi aici? De ce ai venit după mine?

Pe moment Cole a avut o expresie defensivă, apoi faţa i s-a înmuiat.

— Nu ştiam dacă prietenul tău mai este încă în apartament sau nu! a spus el în cele din urmă.

Apoi mi-a pus în mână ceaşca de cafea şi mi-a sprijinit mâna, ca să n-o vărs. Cafeaua era perfectă – avea aceeaşi cantitate de frişcă şi de îndulcitor pe care o adăugam în fiecare dimineaţă.

— N-am vrut să te las să dai ochii cu el singură, în caz că ar mai fi încă acolo!

Pentru o clipă m-am holbat la Cole pe deasupra ceştii.

— Adică ai venit după mine ca să nu mă laşi singură, în caz că dau cu ochii de Tom acasă? l-am întrebat eu sceptică.

— Mda! mi-a răspuns Cole, îmbujorându-se puţin. Ştii, n-am vrut să te las singură cu el! Nu prea pare un tip de treabă!

— Păi, nu e de treabă! l-am aprobat eu,

zâmbind, deşi mă chinuiam să mă abţin. Dar nu-mi venea să cred cât de drăguţ era Cole.

Dar tocmai asta era problema. Era perfect – bărbatul la care visau probabil toate femeile din America –, iar eu nu puteam nici măcar să-l ating. Asta mi-ar fi distrus toată etica profesională. Atunci am înţeles dintr-odată conceptul de fruct interzis.

Ca să nu mai spun că n-aveam nicio şansă să fiu cu el dacă m-aş fi îndrăgostit. Ştiam din „revista presei" că ultima lui relaţie serioasă fusese cu Kris Milan, celebrul manechin, cu siluetă perfectă. Faţa ei lipsită de imperfecţiuni te privea în Time Square dintr-o reclamă Calvin Klein, una la parfum Burberry şi alta la Audi. Nu prea eram din aceeaşi ligă.

— Mulţumesc! i-am spus eu, când mi-am dat seama că mă simţeam mai bine, ştiind că venea cu mine.

Chiar îmi făcusem griji în privinţa unei posibile întâlniri cu Tom. Acum îmi imaginam mirarea lui, dacă se mai afla încă în apartament şi eu îmi făceam apariţia cu cel mai râvnit burlac de la Hollywood.

— Mulţumesc mult!

Cole şi-a lăsat capul în jos.

— N-ai pentru ce! mi-a spus el blând. Apoi şi-a ridicat capul şi mi-a zâmbit cu afecţiune. Acum mănâncă-ţi croissantul, OK? Îţi promit c-o să te simţi mai bine după ce mănânci!

— Bine! am zis eu în cele din urmă, zâmbindu-i.

Taxiul aluneca înainte şi Cole privea tăcut cum mâneam.

Restul drumului parcă a durat o veşnicie şi, până am ajuns la intersecţia dintre Second Avenue şi Second Street, înfulecasem toată mâncarea pe care mi-o adusese Cole şi băusem şi toată apa şi cafeaua. Drept urmare, vezica mea mai avea puţin şi exploda.

— Mi-a făcut plăcere să vă duc cu maşina astăzi, domnule Cole Brannon! a spus taximetristul pe un ton formal, în timp ce ne dădeam jos din taxi. Şi n-o să suflu o vorbă despre dumneavoastră şi despre prietena dumneavoastră. Aveţi încredere în mine!

Cole mi-a zâmbit, iar eu m-am îmbujorat furioasă.

— Mulţumesc! i-a răspuns el pe un ton serios taximetristului.

I-a plătit drumul plus un bacşiş de douăzeci de dolari. Taximetristul nostru, încântat nevoie-mare, a stat pur şi simplu şi s-a holbat la Cole şi la mine până am dispărut în clădire.

Eu m-am repezit la scări, imediat ce am intrat pe uşă. Cole mă urma la două trepte în spatele meu. În timp ce eu pufăiam şi gâfâiam, urcând cele patru şiruri de trepte, Cole nu părea deloc să răsufle din greu.

— Aici stau eu! am spus eu gâfâind, când am ajuns în dreptul uşii.

Am băgat cheia în broască şi am descuiat. Apoi

însă m-am oprit şi am rămas locului.

— Ai păţit ceva? m-a întrebat Cole cu o privire îngrijorată, punând o mână pe braţul meu.

— Nu! am minţit eu. Nu-mi prea venea să intru.

— OK, lasă-mă pe mine să intru primul! mi-a spus Cole, luându-mă de mână. În caz că n-a plecat încă!

Eu am încuviinţat din cap. Cole m-a strâns puţin de umăr, apoi a apăsat pe clanţă şi a dispărut înăuntru, lăsându-mă să-l aştept în pragul uşii. Secundele se scurgeau atât de greu, încât mi s-a părut c-am aşteptat acolo ore întregi. Într-un final, Cole s-a întors la uşă.

— Nu e! mi-a spus simplu, în timp ce-mi deschidea uşa.

— A! am exclamat eu, rămânând încă în pragul uşii.

— Intră! m-a îndemnat Cole.

M-am uitat la el, iar el mi-a făcut loc să intru, ținându-mi uşa deschisă. Am păşit delicat peste prag şi am ajuns direct în bucătărie.

Toate lucrurile erau la fel cum le lăsasem. Mă aşteptam ca Tom să iasă agale din dormitor în orice clipă, pretinzând pe un ton leneş că tocmai terminase lucrul la romanul său. Însă Tom nu mai era acolo. Şi nici nu mai avea să fie vreodată.

M-am dus imediat la baie, unde am stat o vreme sprijinită de marginea chiuvetei. Periuţa de dinţi a lui

Tom dispăruse din suportul de periuţe pe care îl

împărţiserăm. Crema lui de ras nu mai era în dulăpiorul pentru medicamente. Aparatul lui de ras nu mai era lângă epilatorul meu. Tom plecase şi eu ştiam că ar fi trebuit să-mi pară bine. Dar, undeva în adâncul sufletului, într-un colţ întunecat, care nu prea avea ce căuta în inima unui fete care se respectă, îi duceam dorul. Îl uram cu toată furia de care fusesem în stare când îl văzusem făcând sex cu altă femeie, dar nu puteam să ignor acea parte din mine care încercase un an de zile cu disperare să facă relaţia să meargă. Nu puteam să scap aşa de uşor de sentimentul de vinovăţie pe care mi-l provoca gândul că eşuasem, eşuasem în mod jalnic.

M-am uitat în oglindă. Arătam îngrozitor. Aveam cearcăne, iar machiajul aplicat la repezeală în baia lui Cole nu ascundea deloc roşeaţa ochilor umflaţi din cauza şuvoiului de lacrimi pe care îl vărsasem noaptea trecută. Şi, colac peste pupăză, în apartamentul meu era cel mai sexy star de cinema din State, care fără îndoială că se gândea cât de jalnică (ca să nu mai zic cât de jalnic arătam) eram.

Am respirat adânc. Cole Brannon mă ajutase în momentele mele de vulnerabilitate maximă şi cu asta, basta. Dar acum mă simţeam bine. Totul avea să fie bine. Şi trebuia să-l dau afară înainte ca cine ştie ce altceva să se mai întâmple.

Am încercat să nu dau atenţie faptului că pulsul îmi crescuse cam mult din cauza starului de

cinema Cole Brannon – Cole Brannon în persoană – care stătea la mine în bucătărie. Am ignorat mica fantezie nepoftită care se furişase în mintea mea şi care mă includea pe mine, pe Cole Brannon, masa din bucătărie şi ceva mai puţine haine decât aveam în acel moment pe noi. Mă făceam că nu bag de seamă că încep să mă îndrăgostesc de-adevăratelea. Nu numai că o luasem pe arătură, dar era de-a dreptul scandalos. Şansele ca îndrăgosteala mea să ducă la ceva bun erau egale cu şansele de a câştiga la loterie.

Am închis ochii încă o dată şi mi-am jurat să-l trimit pe Cole la plimbare, cât mai politicos cu putinţă, înainte ca totul să se ducă naibii. Tom îmi distrusese oricum şi ultima rămăşiţă de demnitate personală. Nu puteam să las situaţia pe care o provocase noaptea trecută să-mi afecteze şi demnitatea profesională.

— Nu vrei o ceaşcă de cafea? l-am întrebat pe Cole plină de vervă, când am ieşit din baie.

Am încercat să nu mă gândesc prea mult la faptul că el, starul Cole, stătea realmente la masa mea din bucătărie. În scaunul lui Tom. O înlocuire cam prea exagerată, nu?

— Ba da! Mersi! mi-a răspuns Cole.

La naiba! Trebuia să spună că nu şi cu siguranţă că nu trebuia să o spună atât de sexy.

— Um, OK! am zis eu. Ar fi trebuit să fiu nepoliticoasă şi gata. Pun de cafea, OK? Dar după aia va trebui să mă întorc la birou, ca să termin

articolul!

În sfârşit pusesem punctul pe i. Adică, nu eram nesimţită dacă-l dădeam afară cu un motiv bine întemeiat, nu?

— Hmmm, articolul ăla despre mine? m-a întrebat Cole, lăsându-se pe spătarul scaunului şi zâmbindu-mi. Ar fi bine să fie bun! Ai face bine să tragi din greu şi să mă vorbeşti de bine!

Eu am zâmbit şi m-am întrebat cum putea cineva să scrie de rău despre el. Era perfect. Dintr-odată am fost sigură că toată chestia aia, cum că era dependent de sex, era o minciună gogonată.

— Mă duc să mă schimb! am spus eu.

Am pornit vechiul meu aparat Black Decker care îşi făcuse treaba atât de bine în ultimii cinci ani. Aparatul a început să susure aproape imediat şi am simţit mirosul cafelei negre prăjite care deja începea să-şi facă efectul asupra mea.

— Dar hainele de pe tine sunt aşa de curate şi de frumos călcate! m-a tachinat Cole.

— Mda, aşa-i! am răspuns eu. Dar vreau să vezi că am mai multe ţinute!

— O, serios? Ia să le vedem!

M-am strâmbat la el, după care am izbucnit amândoi în râs. Am simţit cum m-a urmărit cu privirea până în dormitor.

Mirosul cafelei adia dinspre bucătărie, în timp ce eu survolam încet camera cu privirea, încercând să nu-mi aduc aminte de scena la care

fusesem martoră noaptea trecută sau să mă gândesc la ce se întâmplase în patul pe care îl împărţisem cu Tom aproape un an de zile. Camera părea să arate ca de obicei – caldă şi primitoare –, ceea ce mi s-a părut ciudat, deşi nu ştiu la ce altceva ar fi trebuit să mă aştept.

M-am uitat în dulap şi am fost pe loc şocată să descopăr că majoritatea hainelor lui Tom încă stăteau agăţate acolo. Din felul în care degajase baia, presupusesem că plecase pentru totdeauna cu tot calabalâcul. Am rămas locului şi m-am uitat fix la haine, până mi-am dat seama că asta însemna că trebuia să-mi mai facă cel puţin o vizită. Am avut o senzaţie ciudată în stomac, încercând să-mi imaginez ce aş fi putut simţi la o următoare întrevedere.

În timp ce continuam să mă uit la lucrurile din cameră, un obiect necunoscut, care se afla într-un colţ, mi-a captat atenţia. M-am apropiat să văd ce era.

Era o mică geantă Luis Vuitton care nu-mi aparţinea. Stătea culcată pe o parte, fiind pe jumătate în întuneric din cauza biroului decolorat şi cureaua ei era întinsă până aproape de pat. M-am uitat la ea cu băgare de seamă.

Am făcut câţiva paşi şi m-am aplecat, simţind că brusc rămân fără aer. Am cântărit-o un moment în mână, am învârtit-o pe toate părţile şi m-am uitat la ea gânditoare. Am ştiut instantaneu că geanta respectivă era a femeii cu păr perfect, sâni

perfecţi şi picioare perfecte. De ce trebuia să aibă şi o geantă perfectă?! Normal că trebuia să aibă!

În geantă sigur se găsea vreun act sau ceva care să-i dezvăluie identitatea. Trebuia să ştiu cine era. Dar nu eram sigură că eram pregătită să mă confrunt cu ea din nou, chiar dacă de data asta m-ar fi privit dintr-o fotografie micuţă.

— Cole, poţi să vii puţin? am strigat eu neputincioasă, după care m-am aşezat pe pat.

— Sigur!

I-am auzit paşii. A bătut încet la uşă.

— Eşti decentă?

— Da! am răspuns eu absentă, în timp ce încă ţineam geanta în mână.

Cole a deschis uşa cât să se strecoare înăuntru şi a venit lângă mine.

— Ai păţit ceva? m-a întrebat el, privindu-mă îngrijorat şi aşezându-se pe marginea patului.

— E a ei! am zis eu, fără să-i răspund la întrebare.

Cole a ştiut imediat la ce mă refeream. I-am dat geanta şi într-un final m-am uitat la el. Pe faţa perfectă i se citea îngrijorarea, când m-a cuprins încetişor de spate.

— Ce vrei să faci? m-a întrebat blând.

— Cred că s-o deschid! i-am răspuns eu, după care am făcut o pauză. Fac rău?

— Nu, ai toate drepturile să afli cine e! mi-a răspuns Cole liniştit. Asta dacă vrei, bineînţeles!

— Nu ştiu dacă vreau!

Dar de fapt voiam. Măcar pentru a-i afla numele femeii care îmi întorsese viaţa cu susul în jos în ultimele douăzeci şi patru de ore. Mai mult decât atât, trebuia să aflu dacă era într-adevăr femeia de la petrecerea de Crăciun. Dacă era aşa, cu cine venise acolo? Era oare posibil ca cineva de la serviciu să fi ştiut de relaţia lui Tom încă de la început?

— Vrei s-o deschid eu? m-a întrebat Cole compătimitor.

— Da! Am dat din cap în semn de aprobare, uşurată că se oferise să deschidă geanta. Stăteam cu sufletul la gură, când a desfăcut fermoarul micuţei genţi şi a scos afară un micuţ portofel Louis Vuitton.

L-a deschis şi s-a uitat la el un moment, apoi mi l-a înmânat tăcut. Era permisul ei de conducere eliberat de o secţie de poliţie din New York şi din poza micuţă femeia aia mă privea sfidător, cu un zâmbet aproape superior. Avea părul lung, închis la culoare şi lucios şi buzele îi erau perfect conturate şi rujate. Tenul era de culoarea fildeşului şi lipsit de imperfecţiuni. Arăta de parcă fusese machiată de un profesionist înainte de a sta la coadă la biroul pentru obţinerea permiselor de conducere.

— Estella Marrone! am citit eu calmă. Însă numele nu-mi spunea nimic. Estella Marrone! am repetat aproape şoptit. Parcă mi-era cunoscută de undeva, dar eram sigură că nu mai auzisem

numele ăsta.

— Eşti în regulă? m-a întrebat Cole, apoi a început să mă maseze încet pe spate, în timp ce eu încă mă holbam la acel permis de conducere.

Într-un târziu am dat din cap că eram în regulă.

— Da! i-am răspuns eu, după care am oftat. Cred că da!

Am stat acolo un moment – eu uitându-mă gânditoare la permis, neştiind ce să mai cred şi Cole masându-mă uşor pe spate.

Dintr-odată s-a auzit un ciocănit puternic în uşa de la intrare. Am sărit în sus pentru că mă luase prin surprindere. Nu aşteptam pe nimeni. Am făcut schimb de priviri uimite cu Cole.

— Cred că e Wendy! am zis într-un final. Sigur intrase la idei când ascultase mesajul meu de om beat. E prietena mea cea mai bună! i-am explicat eu lui Cole. Aşteaptă-mă puţin! Mă duc să-i deschid!

L-am lăsat pe Cole să mă aştepte, aşezat pe marginea patului, în timp ce eu m-am dus să deschid uşa, simţindu-mă dintr-odată uşurată, în ciuda faptului că starul de cinema se afla încă în apartamentul meu şi faţa misterioasei Estella Marrone mă obseda. Wendy era singura persoană din lume care ar fi ştiut în acel moment cum să mă scoată din toată situaţia asta.

Când am ajuns la uşă, aveam o faţă zâmbitoare şi eram pregătită să fiu orbită de zâmbetul larg al lui Wendy şi să mă amuze noua ei ţinută

deşucheată. M-am luptat un pic cu încuietoarea îndărătnică, am deschis larg uşa şi am zâmbit la fel de larg.

Apoi am clipit de mai multe ori la rând când mi-am dat seama că nu era Wendy. În pragul uşii stătea Sidra Desimon. M-am holbat fără să scot o vorbă la directoarea departamentului de modă al revistei *Mod,* care era îmbrăcată în piele din cap până în picioare, deşi afară era o zi de iunie călduroasă. Ca de obicei, părul ei scurt, negru era perfect pieptănat pe spate, sprâncenele erau pensate perfect ca două linii ascuţite, iar rujul de culoarea sângelui era aplicat cu măiestrie. Ca să nu mai spun că parfumul ei umpluse tot holul.

Pentru o clipă s-a holbat şi ea la mine fără să scoată un cuvânt, părând a fi la fel de surprinsă. Mintea mea a început să se umple de scenarii ameţitoare. O, Doamne, probabil că cineva mă văzuse când ieşisem din hotelul lui Cole. Cineva sunase apoi la *Mod.* Margaret o trimisese apoi pe şefa Tripleţilor aici, ca să verifice dacă zvonul era adevărat. Şi ea ce putea să creadă, când Cole se afla în cealaltă cameră? În dormitorul meu! Urma să-l vadă, să-şi imagineze ce-i mai rău şi viaţa mea se termina în curând! Cum de se ajunsese la toate astea? într-un târziu Sidra a deschis gura.

— Bună, Claire! mi-a zis ea, cu o privire fixă, ciudată.

A aruncat un ochi în apartament, iar eu am făcut repede un pas la dreapta, ca să-i blochez vederea.

Încă eram confuză din cauza apariţiei ei neaşteptate, dar nu uitasem că viaţa mea putea fi ruinată dacă Sidra l-ar fi văzut pe Cole Brannon la mine în apartament.

— Hm, pot să te ajut cu ceva? am întrebat-o eu scurt, sperând s-o expediez cât mai repede. Începeam să fiu din ce în ce mai îngrijorată. Mai devreme sau mai târziu, Cole trebuia să iasă din dormitor şi eu n-aş mai fi avut nicio şansă ca să-mi salvez reputaţia.

— Nu m-am aşteptat să te găsesc acasă! mi-a spus Sidra pe un ton ambiguu.

Mă uitam prostită la ea. A făcut o pauză, apoi a continuat.

— Am venit să iau geanta surorii mele!

Mi-a căzut faţa. Dintr-odată m-a fulgerat şi mi-am dat seama de ceea ce ar fi trebuit să-mi dau seama. Femeia cu care se culcase Tom semăna foarte mult cu Sidra Desimon. Acelaşi păr des şi negru, acelaşi nas ascuţit şi aceeaşi pometi proeminenţi (deşi aş fi pus pariu că erau implanturi – poate făcute de acelaşi chirurg plastician), aceiaşi sâni falşi. Bineînţeles!

— Sora ta? am chiţăit eu.

— Asta am spus, nu? mi-a răspuns Sidra enervată. Acum pe bune...! a murmurat ea, dându-şi ochii peste cap şi uitându-se la mine de parcă eram pe jumătate idioată. Şi-a scos o ţigară şi a aprins-o, scuturând scrumul pe pragul uşii mele şi dându-mi fumul în nas. Cred că putem să

terminăm mai repede! N-am toată ziua la dispoziţie!

— Sora ta! am repetat eu ca proasta.

Sidra se uita la mine cu ochii în flăcări. Eu nu mă puteam mişca. Am respirat adânc.

— Da, Claire!

Îmi vorbea rar, cu o răbdare forţată, de parcă îi dădea o explicaţie unui copil.

— Sora mea, Estella, şi-a lăsat geanta în apartamentul iubitului ei şi m-a rugat pe mine să i-o iau. Ce e aşa de greu de înţeles?

— Iubitul ei? Rămâneam fără aer. Era iubitul meu! Şi ăsta e apartamentul meu!

— Mda, mă rog! a zis Sidra plictisită, după care a tras încă un fum lung din ţigară. Ştiu! E cam ciudat!

Colţurile gurii i s-au crispat şi eu am bănuit că ar fi vrut să zâmbească afectat, dacă nu şi-ar fi injectat atât de mult colagen în buze de curând. Pe moment am vrut s-o strâng de gât. Singurul lucru care mă oprea era faptul că-mi dădeam seama că ar fi fost dificil s-o înşfac de costumul lucios de piele.

— S-au întâlnit cumva… nu am fost în stare să-mi duc propoziţia până la capăt, pentru că nu ştiam exact cum s-o închei sau de ce voiam să pun întrebarea aceea… la petrecerea de Crăciun?

— Da, Claire! a zis Sidra răspicat. Acum ce? O să stăm aici toată ziua şi o să jucăm *20 de întrebări fără răspunsuri*? Sau o să-mi dai mai

repede geanta? Să ştii că mai am şi alte treburi pe ziua de azi!

— O! am exclamat eu, cu o tornadă de gânduri în minte. Era prea de tot!

— O? m-a îngânat Sidra. Ştii ceva? Mă aşteaptă cineva cu maşina. N-am timp de discuţii!

— Mă duc să aduc geanta! am spus eu într-un final.

Am strâns din pumni şi m-am mulţumit să-mi imaginez un scenariu în care le băteam măr pe Sidra şi pe Estella, poate cu geanta Louis Vuitton a Estellei pe post de armă. Snopite în bătaie cu produse Louis Vuitton! Un final potrivit pentru vieţile lor superficiale.

Însă brusc am văzut că Sidra nu se mai uita la mine, ci peste umărul meu. Am ştiut imediat cu groază, chiar înainte de a mă întoarce, la ce se uita.

— Tu trebuie să fii Wendy! i-a zis Cole vesel, ieşind zâmbitor din dormitor.

A traversat bucătăria din câţiva paşi şi s-a oprit lângă mine, după care şi-a aşezat tandru, într-un fel aproape protector, mâna pe spatele meu.

— Nu! am murmurat eu, în timp ce Sidra se holba la el. În acel moment puteam practic să simt cum se prăbuşea lumea în jurul meu. Ţi-o prezint pe Sidra Desimon, directoarea departamentului de modă al revistei *Mod*!

— O! a exclamat Cole încurcat, dar păstrându-şi zâmbetul politicos pe buze.

Situaţia asta era mai nasoală decât orice mi-aş fi putut eu imagina.

— Îmi pare bine de cunoştinţă! a spus Cole, întinzând mâna. Eu sunt Cole!

— Da, ştiu! i-a spus Sidra într-un final, dând mâna uşor cu Cole.

Stomacul meu clocotea. Sidra s-a întors spre mine.

— Măi, măi, măi, ce avem noi aici? m-a întrebat ea, arcuindu-şi o sprânceană.

— Nu e ceea ce pare a fi! m-am bâlbâit eu. Serios, tocmai am ajuns aici acum câteva minute, şi de-abia dacă îl cunosc şi…

Sidra mi-a tăiat vorba cu un zâmbet periculos.

— O, ştiu ce e! a spus ea, uitându-se la Cole în mod conspirativ. Ştii că într-o vreme m-am întâlnit cu George Clooney! Ce drăguţ să văd că micuţa Claire îmi calcă acum pe urme! Sidra a chicotit încet. Nu că de fapt te-ai întâlni cu ea pe bune! a adăugat Sidra şi a râs din nou.

— De ce nu? a întrebat-o Cole.

Eu m-am întors ca să mă uit la el şi am fost surprinsă – şi un pic flatată – să văd că zâmbetul lui fusese înlocuit de o privire de gheaţă.

— Cred că e o femeie minunată! Şi e ciudat, dar nu l-am auzit niciodată pe George să pomenească de tine!

Puteam să văd cum Sidra practic îşi scotea ghearele la cele auzite. Ochii ei au scăpărat şi se pregătea să-l sfâşie pe Cole. Aşa că am intervenit

repede.

— Sidra a venit să recupereze geanta surorii ei! i-am spus eu lui Cole, întorcându-mă spre el.

Cole a făcut ochii mari.

— Dar după câte văd, v-am întrerupt de la ceva! a zis Sidra cu răutate, în timp ce gura i se strâmbase pe cât îi permitea colagenul.

— Mă duc să aduc geanta! a spus Cole hotărât.

Ne-a lăsat, pe Sidra şi pe mine, să ne uităm fix una la alta, în timp ce el a dispărut un moment în dormitor. Sidra continua să-mi zâmbească cu subînţeles, iar stomacul meu mă ameninţa din nou cu o revoltă. Atenţia mi-a fost distrasă de fantezia grozavă în care o băteam pe Sidra cu geanta Louis Vuitton.

— Uite şi geanta!

Cole m-a surprins prin faptul că i-a azvârlit geanta Sidrei în loc să i-o înmâneze amabil. Sidra a prins geanta cu dexteritate şi mi-a aruncat un zâmbet infatuat.

— Sunt sigură că echipa editorială de la *Mod* va fi încântată să audă despre asta! mi-a zis Sidra pe un ton periculos, după care s-a uitat când la mine, când la Cole. E o informaţie aşa de preţioasă! a chiţăit ea.

Apoi s-a întors hotărâtă, gata de plecare, dar s-a răzgândit repede şi şi-a întors capul ca să-mi mai livreze un zâmbet de gheaţă.

— Claire, dragă, încă ceva! Nuanţa aia de ruj îţi vine oribil! mi-a spus ea, zâmbind dulce. Un mic

pont de la mine!

Mi-a aruncat o privire rece ca să mă provoace. Şi-a azvârlit ţigara pe covoraşul meu vesel, bleu cu galben, de la uşă şi a stins-o apăsat cu vârful ghetei ei de piele cu toc cui.

— Moa-moa, porumbeilor! a spus ea, după care s-a întors pe călcâie şi a început să tropăie pe hol şi pe scări. Să aveţi o zi minunată! Ştiu că a mea aşa va fi!

Râsul ei răsuna pe casa scării, în timp ce cobora şi dispărea din câmpul nostru vizual.

Dezvăluirile

Stăteam singură în cubicului meu, uitându-mă în gol la monitor, cu ochii fixaţi pentru a suta oară asupra cuvintelor. Ştiam că trebuia să termin articolul despre Cole Brannon, dar nu mă puteam concentra. Eram extrem de îngrijorată de ce ar fi putut să facă Sidra, după ce îl văzuse pe Cole în apartamentul meu în dimineaţa aceea. Faza cea mai tare era că Sidra era responsabilă cu revizuirea articolului despre Cole.

Pe moment m-am gândit chiar să propun ca altcineva să-mi redacteze articolul. Însă trebuia să găsesc şi un motiv. Şi oricum, cât de mult putea Sidra să-mi modifice articolul?

În birou era întuneric. În lumea revistelor pentru femei, era un lucru foarte rar să lucrezi duminica, dar nu prea aveam de ales, luând în

considerare termenul-limită pe care mi-l stabilise Margaret pentru articol. În plus, având în vedere evenimentele din dimineaţa aceea, aveam un sentiment acut că urma să părăsesc în curând această lume. Ştiam că la un moment dat aveam să fiu obligată să plec dezonorată, de îndată ce vorbele Sidrei ajungeau la urechea lui Margaret.

M-am uitat la ceas. Wendy trebuia să sosească în orice moment. Vorbisem cu ea, în sfârşit, după ce plecase Cole. Ştiam că-şi dăduse seama din tonul meu că aveam probleme.

Am oftat şi m-am întors înapoi la ecranul computerului, care afişa aceeaşi pagină cu titlul: COLE BRANNON, CEL MAI SEXY BĂRBAT DE LA HOLLYWOOD, VORBEŞTE DESPRE DRAGOSTE, VIAŢĂ ŞI LUCRURILE PE CARE VREA SĂ LE AFLI. Titlul ţipa la mine şi eu mă strâmbam la el.

După ce Sidra dispăruse, luând cu ea toate speranţele mele (şi geanta Louis Vuitton a Estellei Marrone) am fost prea înnebunită ca să mai fiu politicoasă cu Cole. Nu mai conta că el fusese tipul care avusese grijă de mine la nevoie. Nici nu mai conta că era cel mai atrăgător bărbat pe care îl cunoscusem în viaţa mea sau că era cel mai dorit burlac de la Hollywood. Tot ce conta pentru mine era faptul că în câteva ore viaţa mea urma să fie distrusă.

— Claire, nu e vina ta! mi-a spus Cole, în timp ce coboram scările împreună.

— Ba da, Cole, este! am spus eu tristă. Ştiam

foarte bine că nu trebuia să fac aşa!

— Ce să faci? m-a întrebat Cole blând. Nu e vina ta că a ieşit aşa!

— Nu înţelegi! i-am spus eu încet, clătinând din cap. De îndată ce Sidra îi va spune lui Margaret, redactorul nostru şef, despre toate astea, o să fiu concediată. Apoi Sidra va umple toate tabloidele cu povestea asta neadevărată. Până mâine-dimineaţă toată lumea o să creadă că m-am culcat cu tine!

Roşeam pe măsură ce vorbeam.

— Şi? m-a întrebat Cole liniştit.

M-am uitat disperată la el.

— Şi, o să-mi distrugă complet reputaţia! am răspuns eu. Nu înţelegi cum funcţionează lucrurile? apoi o să fiu pentru totdeauna „fata aia”! Aia care s-a culcat cu un star de cinema pe care trebuia să-l intervieveze! Nimeni n-o să mă mai ia în serios vreodată!

— Dar noi doi nu ne-am culcat împreună! mi-a zis Cole încurcat.

— Acum nici nu mai contează dacă ne-am culcat sau nu! am zis eu cu un oftat. Câteva detalii de la Sidra Desimon şi se porneşte fabrica de bârfe. Nu trebuie să fie adevărat! Doar ştii asta!

Cole şi-a lăsat privirea în pământ pentru un moment, apoi s-a uitat la mine.

— Nu trebuie să crezi întotdeauna ceea ce citeşti! mi-a spus el încet.

— Ştiu! am spus eu exasperată. Dar când o să

circule povestea asta pe-aici… O să-mi dea viaţa peste cap. Ştii cum sunt oamenii!

— Da, ştiu! mi-a spus Cole blând. Ascultă, chiar îmi pare rău că s-a întâmplat aşa! N-am vrut să-ţi fac probleme!

— Ştiu! i-am răspuns eu, când am ajuns la parter. Şi îmi pare rău că mă comport aşa! Nu e vina noastră! Nicidecum! Dar nu-mi vine să cred că Sidra ne-a văzut la mine în apartament. Toată situaţia asta a scăpat complet de sub control!

Am străbătut culoarul în linişte. Înainte de a împinge uşa grea care dădea în Second Avenue, Cole şi-a pus mâna pe braţul meu.

— Claire, uite ce e! mi-a spus el pe un ton liniştitor. Toată treaba asta o să se termine cu bine!

Am dat din cap a îndoială. Cole voia să mă liniştească, dar el nu ştia cum stăteau lucrurile în lumea revistelor pentru femei. Ochii lui albaştri erau aşa de sinceri şi de pătrunzători, încât dintr-odată m-au făcut să mă gândesc la cerul unei zile frumoase de vară.

— Nu poţi să laşi un nenorocit ca Tom ăla să te facă să uiţi că eşti o femeie frumoasă, superbă!

După o pauză în care am fost cam încurcată, căci începusem să roşesc rău de tot, am mormăit un „Mulţumesc!” Dar ştiam că nu era de-ajuns pentru câte făcuse Cole pentru mine. O secundă inima mi-a stat în loc.

— Ştii, unii ţipi sunt câteodată idioţi! mi-a zis

Cole. Claire, serios acum, nu e vina ta! Şi e mai bine să fii singură decât cu un tip ca ăsta!

— Mersi! am spus eu încet. Cole, îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine! Sincer!

M-a îmbrăţişat scurt şi apoi m-a sărutat uşor pe creştet, ceea ce, cu toate că încercam din răsputeri să mă stăpânesc, mi-a făcut inima să bubuie de emoţie.

— Claire, sună-mă dacă ai nevoie de ceva! mi-a spus Cole. Orice!

Avea o expresie tristă când a deschis uşa şi a dispărut în lumina soarelui orbitor de afară. Am lăsat uşa să se închidă în urma lui şi am rămas acolo nemişcată un minut întreg, întrebându-mă cât de idioată puteam să fiu dacă îl dădusem afară în halul ăla pe bărbatul perfect din apartamentul meu.

O oră mai târziu, aveam încă în minte ochii albaştri ai lui Cole, în timp ce mă holbam la articolul pe care îl scrisesem despre el în ziua precedentă, înainte ca lumea mea să se prăbuşească.

Exact în acel moment am auzit soneria de la recepţie. Mi-am revenit din visare şi am văzut-o pe Wendy intrând grăbită, cu o rochie roşu-deschis învolburându-se în jurul ei, pe măsură ce se apropia de mine. M-am simţit atât de uşurată că venise, încât aproape că am sărit în sus, ca sa ma arunc asupra ei.

Pur şi simplu aveam nevoie de un prieten pe

umărul căruia să pot plânge – de preferat cineva care nu era cel mai mare star de cinema din America la ora aia.

— Eşti bine? m-a întrebat Wendy de la celălalt capăt al biroului, aproape fugind ca să ajungă mai repede la mine. Pe faţă i se putea citi îngrijorarea adâncă. Ce s-a întâmplat?

Imediat şi-a tras scaunul cu rotile din biroul ei şi l-a împins lângă al meu. Şi-a trântit geanta Coach pe podea şi şi-a deschis braţele.

— Hai să te îmbrăţişez! mi-a zis ea.

M-am ridicat şi am lăsat-o să mă cuprindă cu braţele. M-a ţinut strâns un moment, în timp ce eu stăteam nemişcată, oftând pe umărul ei. Într-un târziu ne-am desprins din îmbrăţişare şi ne-am aşezat pe scaune.

— Îmi pare rău că nu am văzut mesajul mai devreme azi-dimineaţă! Am venit târziu azi-noapte! Claire, ce s-a întâmplat? E Tom, nu-i aşa?

— Printre altele! am mormăit eu.

Wendy a scuturat din cap.

— Cea mai făcut de data asta? m-a întrebat Wendy, enervată. M-am săturat şi am obosit să tot aud că-ţi face rău!

— L-am prins că mă înşală! am zis eu pe un ton banal.

Wendy a căscat ochii mari de mirare. Nici măcar ea, cu toate predicţiile ei extreme, nu-şi imaginase aşa ceva.

— Ce?

— Mda, de fapt l-am prins asupra faptului! am spus eu, pe un ton mult mai nepăsător decât ceea ce simţeam cu adevărat. L-am prins în timp ce făcea sex cu altă femeie în patul meu!

— O, Doamne! mi-a zis Wendy. Claire, îmi pare atât de rău! Ştiam că e un dobitoc, dar nu m-aş fi aşteptat...!

— O, stai că ăsta nu e cel mai rău lucru! am continuat eu calmă. Femeia era sora Sidrei!

Wendy pur şi simplu s-a holbat la mine de parcă încerca să proceseze informaţiile.

— Sidra Desimon? m-a întrebat ea în cele din urmă cu ochii cât cepele.

Eu am dat din cap.

— Cred că glumeşti! Cum aşa?

— S-au întâlnit la petrecerea de Crăciun!

— O, nu se poate!

— O, stai să vezi! i-am zis eu.

— Mai e ceva? m-a întrebat ea sceptică.

— Îhî! încă nu ţi-am spus că Sidra a venit la mine acasă azi-dimineaţă şi l-a văzut pe Cole Brannon în apartament, iar acum crede că m-am culcat cu el şi sunt sigură că o să fiu dată afară!

Wendy a clipit des.

— Cole Brannon a fost la tine acasă? m-a întrebat ea, respirând într-un târziu.

Ştiam că acum nu mai puteam să scap de întrebări. Ce s-a întâmplat? Ce-a căutat la tine în apartament?

Aşa că i-am spus toată povestea cu un calm pe

care nu-l simţeam cu adevărat. Wendy pur şi simplu se uita la mine cu gura căscată, în timp ce eu îi descriam cum l-am găsit pe Tom, cum l-am văzut pe Cole la Metro, cum m-am trezit în patul lui de la hotel şi cum a apărut apoi Sidra la uşa mea.

— Şi uite-mă acum aici, lucrând la un articol despre un tip care îmi va distruge probabil întreaga carieră! am spus eu la final, arătând cu mâna spre computer. Şi ironia este că articolul ăsta va fi probabil ultimul articol pe care îl scriu în calitate de jurnalistă!

— Nu-i adevărat! mi-a zis Wendy, închizând în cele din urmă gura. N-o să te dea nimeni afară! N-ai făcut nimic imoral!

— Ba da, am făcut! am spus eu jalnic. M-am îmbătat şi m-am trezit acasă cu un star de cinema, pe care de-abia îl intervievasem!

— Dar nu te-ai culcat cu el! a protestat Wendy.

— Crezi că asta mai contează? am întrebat-o eu. Sau că cineva o să mă creadă? Tăcerea lui Wendy spunea totul.

— Uite ce e! mi-a spus Wendy în cele din urmă, după un moment de tăcere. Îţi redactez eu articolul, bine? Tu poţi să stai aici liniştită, că nu schimb nimic fără să te întreb, pentru că nu prea pari în stare să-l termini acum!

M-a privit cu o sprânceană ridicată. M-am gândit o secundă la ceea ce spusese, după care am dat din cap.

— Bine! i-am răspuns eu. Chiar că m-ar ajuta mult, dacă vrei!

— Sigur că vreau să te ajut! mi-a răspuns Wendy calmă. După care o să vii acasă la mine şi o să stai o vreme la mine, bine?

Eu am început să protestez, dar Wendy a ridicat o mână, ca să mă liniştească.

— Da, ştiu că locuiesc într-un chibriţel de apartament cu încă două colege de cameră şi nu mai avem paturi libere. Dar e mai bine decât la tine. E o energie negativă acolo! O să treacă peste câteva zile! Nu cred că vrei să te întorci acasă în momentul ăsta!

Avea dreptate. Ar fi fost oribil să încerc să dorm acasă cu imaginile cu Tom şi Estella proaspete în minte.

— Bine! am consimţit eu în cele din urmă, cu un zâmbet recunoscător. Hei, mulţumesc!

— Prietenul la nevoie se cunoaşte! mi-a zis Wendy, înghiontindu-mă în joacă. Dacă Cole Brannon te-a putut găzdui o noapte, şi eu pot!

— Hmmm… dar arăţi la fel de bine fără tricou pe tine? am întrebat-o eu schiţând un zâmbet.

Treizeci de minute mai târziu, Wendy îmi salvase sănătatea psihică – nu că ar mai fi rămas ceva de salvat – redactând articolul despre Cole Brannon în locul meu, în timp ce eu urmăream tăcută peste umărul ei. A făcut doar câteva modificări şi m-a pus să verific câteva date în notiţele mele, dar în rest, articolul era exact cum îl

scrisesem cu o zi înainte.

— Pare un tip de treabă! mi-a zis Wendy încet, în timp ce salva documentul şi îl închidea.

— Chiar este! am răspuns eu cu o urmă de tristeţe în glas.

Pentru o clipă m-am întrebat ce credea Cole despre mine. Fără îndoială că eram proiectul lui umanitar pentru anul în curs. Renunţase la o seară de culcat cu cine ştie ce star de cinema ca să ajute o femeie nebună care a vomat pe el. Ce viteaz!

Ştiam că nu s-ar fi uitat niciodată la mine aşa cum se uitase la Julia Roberts, Katie Holmes sau la oricare dintre celelalte femei frumoase cu care jucase în filme, pentru că eu n-aş fi putut să arăt niciodată ca ele. N-aveam graţia, strălucirea sau încrederea lor. Eram doar o ţipă obişnuită, de 1,52 metri.

Ruleta rusească

Faptul că Sidra urma să-mi redacteze articolul despre Cole Brannon, făcându-i concurenţă lui Maite pentru funcţia de secretar de redacţie, era o crudă întorsătură a sorţii. Singura mea consolare era că nu putea să facă pe nebuna prea mult, căci altfel şi-ar fi stricat reputaţia şi şi-ar fi compromis credibilitatea. Îmi imaginam ce război se ducea în mintea ei: cred că-i era foarte dificil să se abţină să nu mă pună între ciocan şi nicovală, dar, dacă

ar fi făcut-o, toată lumea şi-ar fi dat seama că revizuirea ei stricase o poveste foarte bună.

M-am uitat peste modificările făcute de Sidra la articolul meu – care erau, slavă cerului, relativ mici – până la ora opt şi până la nouă îl semnasem, ceea ce însemna că povestea despre Cole avea liber să apară în paginile *Mod.* Măcar articolul ieşise bine din toată treaba asta!

După o noapte aproape nedormită acasă la Wendy – am adormit pe la trei jumate şi m-am trezit două ore mai târziu transpirată toată din cauza unui coşmar despre Tom –, m-am dus acasă repede, ca să-mi iau câteva schimburi. Am ajuns la birourile *Mod* la ora şapte şi am stat cu frica-n sân următoarele câteva ore. Eram sigură că până la prânz aveam să fiu aruncată în stradă cu o cutie de carton cu toate lucrurile mele de la birou în braţe.

— ’Neaţa, Claire! mi-a strigat Maite de la capătul celălalt al holului, în timp ce mă aşezam prudentă pe scaun.

— Bună dimineaţa! i-am răspuns eu, făcându-i un semn trist cu mâna.

Maite mi-a zâmbit şi eu i-am zâmbit înapoi, dându-mi seama că erau ultimele ore în care mă mai bucuram de respectul ei. Maite urcase în funcţie în lumea revistelor pentru femei prin talentul ei la scris şi prin faptul că-şi păstrase profesionalismul în orice situaţie. Până în acea zi avusese probabil aceeaşi părere bună despre mine

la fel cum aveam şi eu despre ea. Ştiam că avea să-şi piardă tot respectul pentru mine în momentul în care urma să afle ce se întâmplase.

M-am întors la computer şi am aşteptat în linişte până s-a încărcat. Am oftat atât de tare, încât Maite s-a uitat lung la mine.

— Eşti bine? m-a întrebat ea îngrijorată.

— Da, normal! am minţit eu cu un zâmbet forţat. Scuză-mă că te-am deranjat!

— Nu m-ai deranjat deloc! mi-a răspuns Maite, dând din cap şi zâmbindu-mi înapoi. Pari stresată! Ai avut un weekend obositor, nu?

— Da, cam aşa ceva!

Până la ora nouă ceilalţi membri ai echipei redacţionale începuseră să sosească. Wendy încă nu venise, ceea ce nu mă surprindea deloc. Încă dormea profund şi sforăia (pot să adaug) când am părăsit tiptil apartamentul ei. De obicei punea ceasul să sune la opt, dar ştiam că-i lua mult până să iasă pe uşă. Doar faţa nu i se machia singură în fiecare dimineaţă, iar combinaţia de haine uşchite nu se alegea singură din dulap.

De obicei Wendy făcea piruete în faţa oglinzii, schimbând o varietate de combinaţii posibile de haine timp de vreo treizeci de minute, înainte să se decidă asupra celei mai ciudate şi nebuneşti ţinute, care până la urmă îi venea superbine. Până la nouă jumate venea valvârtej la birou, înainte ca cineva să observe că a întârziat.

Aveam o groază de treabă pentru numărul pe

luna septembrie de care ar fi trebuit să mă apuc imediat, numai că nu mă puteam concentra. La urma urmei, era o pierdere de timp. Nu aveam să mai fiu la *Mod* decât cel mult câteva ore, înainte de a fi concediată.

Exact în momentul acela, a sunat telefonul lui Maite. Maite a vorbit un moment apoi s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Era Margaret!

Inima mi s-a oprit în loc când am văzut expresia ciudată de pe faţa ei. Redactorul-şef nu suna niciodată atât de devreme.

— Şedinţa de redacţie din dimineaţa asta s-a amânat! Mi-a spus că n-o să ajungă la birou până la ora unsprezece!

La auzul acestor cuvinte mi s-a pus un nod în gât.

— Um, a zis şi de ce? am întrebat eu cu tact.

Maite a clătinat uşor din cap.

— Nu! mi-a răspuns ea.

Am înghiţit în sec şi am încercat să nu par vinovată. Era clar că Margaret aflase. Sidra îi spusese tot. Probabil că în momentul acela stătea de vorbă cu avocaţii revistei *Mod* şi îi întreba cum să scape de mine în mod legal cât mai repede cu putinţă.

Taman atunci a ţârâit şi speakerul telefonului meu, semnalându-mi o convorbire internă.

— Claire, eşti acolo?

Vocea nazală a lui Cassie Jenkins, asistenta lui

Margaret, s-a auzit în tot biroul.

— Da, Cassie! i-am răspuns eu.

— Margaret te cheamă în biroul ei la ora unsprezece!

Pe moment mi-am pierdut vocea. Asta era confirmarea! în mai puţin de două ore chiar urma să fiu concediată. Avea să fie primul lucru pe care Margaret urma să-l facă, când venea la birou. Urma să mă dea afară odată cu gunoiul colectat dimineaţa.

— Claire? Claire, mai eşti acolo?

Mi-am dat repede seama că nu-i răspunsesem lui Cassie.

— Um, da, Cassie, sunt aici! am spus eu cu o voce încordată. O să fiu acolo! La unsprezece!

— O anunţ pe Margaret! a spus Cassie indiferentă.

— Mă întreb despre ce-o fi vorba! mi-a zis Maite, când telefonul a ţârâit din nou în semn că se terminase convorbirea.

— Um, nu ştiu! am minţit eu, cu privirea în pământ, încercând din răsputeri să nu arăt vinovată.

— Poate te promovează! mi-a zis Maite veselă. Tot îi spun lui Margaret că eşti valoroasă! Poate că în cele din urmă şi-a dat şi ea seama!

M-am uitat la Maite cu o expresie mâhnită de apreciere.

— Mersi! am mormăit eu.

La unsprezece fără un sfert tensiunea mea era

prea mare şi nu mai rezistam. Wendy venise la birou de o oră şi îi şoptisem despre întrevederea iminentă. Expresia ei tristă şi compătimitoare n-a făcut decât să-mi sporească îngrijorarea cu privire la ce urma să se întâmple la temuta oră unsprezece.

— Claire, pot să te ajut cu ceva? m-a întrebat ea încet, când s-a apropiat ora marii confruntări.

— Nu-ţi face griji! i-am răspuns eu, încercând să par curajoasă. O să fie bine!

La unsprezece fără zece m-am împins înapoi cu scaunul şi m-am ridicat în picioare cu un oftat.

— Wendy, mă duc la toaletă! i-am şoptit eu. Ne vedem când vin de la Margaret! îmi simţeam sufletul greu. Colegele mele se foiau dintr-un birou într-altul cu braţele pline de hârţoage, telefoanele sunau, copiatoarele bâzâiau şi clic-clic-urile de pe tastaturi ne înconjurau din toate părţile.

— Vrei să vin cu tine? m-a întrebat Wendy încet.

— Nu, stai liniştită! i-am răspuns eu cu jumătate de gură.

Nu eram deloc în apele mele! îmi plăcea agitaţia caracteristică birourilor unei reviste pentru femei, camaraderia (majorităţii) tipelor din echipa redacţională, ritmul liniştit al muncii atunci când nu aveam un deadline prestabilit. Eram mândră că la douăzeci şi şase de ani eram în plină ascensiune şi eram respectată de colegii mei. Dar, în zece minute toate astea aveau să-mi fie luate pentru

totdeauna. Şi asta numai din cauza lui Tom. Pentru că fusesem atât de idioată, încât să-l cred.

— Baftă, Claire! mi-a spus Wendy.

S-a ridicat şi a venit la biroul meu, ca să mă îmbrăţişeze.

— O să fie bine, o să vezi!

— Nu! i-am zis eu, strângând-o tare în braţe şi abţinându-mă să nu plâng. Nu prea cred!

În timp ce mergeam spre toaleta de pe lângă biroul lui Margaret, m-am simţit ca o prizonieră condusă pe culoarul morţii înaintea execuţiei. Pe măsură ce mărşăluiam încet spre pierzanie, mă uitam la feţele colegelor pe lângă care treceam, încercând să le ţin minte. Câteva dintre ele şi-au ridicat privirile de la birouri şi s-au uitat la mine când am trecut – câteva chiar m-au salutat.

Unele s-au uitat ciudat, sigur din cauza faptului că îmi trăgeam picioarele înspre birourile executivului cu o expresie de om mort.

Da’ nu eram pregătită să mor!

La baie mi-am dat cu apă pe faţă, m-am şters cu prosopul aspru de hârtie şi m-am uitat în oglindă. Arătam groaznic, lucru care nu putea decât să alimenteze furia lui Margaret. Întotdeauna insistase să fim cât mai prezentabili cu putință – la urma urmei eram angajaţii revistei *Mod* şi trebuia să fim la fel de şic şi de stilaţi ca şi revista la care activam. Niciodată nu înţelesesem cum Wendy, cu ţinutele ei asortate alandala, trecea de ochiul critic al lui Margaret, care nu ierta pe nimeni din

punctul ăsta de vedere.

În dimineaţa aceea pungile de sub ochi şi expresia chinuită de care nu puteam să scap nu se prea pupau cu standardele *Mod*, ca să zic aşa.

M-am uitat la ceas şi mi-am dat seama că mai aveam puţin. Era aproape unsprezece şi riscam să întârzii la propria-mi înmormântare.

Margaret m-a lăsat să aştept cincisprezece minute înainte să o pună pe Cassie să mă conducă la ea în birou. În timp ce aşteptam, mă uitam cât de superîncet se mişca minutarul ceasului Bulova de pe perete. Cassie mă urmărea şi ea tăcută de la biroul ei, cu un fel de zâmbet atotcunoscător. M-am abţinut din greu să nu mă strâmb la ea, în schimb i-am zâmbit uşor, cu gândul că poate-poate în felul ăsta îmi mai îndreptam karma pe ultima sută de metri, dacă îi arătam puţină bunăvoinţă asistentei nesimţite a lui Margaret.

La douăzeci şi doi de ani, Cassie era o proaspătă absolventă de facultate cu o diplomă inutilă în literatura clasică de la nu ştiu ce universitate particulară, pentru care părinţii ei plătiseră o avere. Obţinuse jobul la *Mod* pentru că era fata unei prietene de-a lui Margaret, ceea ce însemnase că Margaret fusese nevoită s-o concedieze pe Karen, chiar dacă aceasta îi fusese asistentă timp de doi ani. Cassie îndepărtase repede pe toată lumea din jurul ei, demonstrându-ne în felul ăsta că, într-adevăr, venise aici să ne ia scaunul de sub fund.

Într-o dimineaţă rânjise la mine şi la Wendy la toaletă şi ne spusese că întotdeauna visase să devină editor de materiale de prima pagină, sau poate un editor responsabil cu articolele despre celebrităţi – cu alte cuvinte, ameninţare pe faţă de genu': „N-o să mai staţi mult pe-aici!"

Dar nu erau toate precum Cassie. Majoritatea femeilor care urcaseră în funcţii, începând de la asistent-editorial, editor-asociat, apoi senior editor – ştiau meserie şi fuseseră promovate pentru că erau talentate, muncitoare şi profesioniste. La urma urmei trebuia să scoatem o revistă bună. Nu puteau fi toate toante dacă voiau să scoată un produs vandabil în fiecare lună.

E adevărat că posturile mai mici de la revistele pentru femei erau ocupate de tinere precum Cassie, care nu lucraseră, de fapt, nicio zi în viaţa lor şi care erau în domeniu doar pentru că prietenul tăticului lor cunoştea pe cineva, care cunoştea pe altcineva, care conducea revista. Cel mai greu lucru în lumea revistelor era să-ţi faci loc printre fătucile de genul ăsta. Din păcate, la cele mai renumite reviste dădeai peste nişte ţipe mult prea preocupate să-şi facă pedichiura ca să mai aibă timp să şi muncească. În cele din urmă, când începeau să se plictisească şi după ce înhăţau un tip cu bani, majoritatea renunţau la posturile respective.

În timp ce Cassie îmi arunca un zâmbet superior de la biroul ei spaţios, mă gândeam că plănuia

deja cum să-mi ia locul de îndată ce Margaret mă dădea afară. Asta e, măcar exista o persoană care avea să fie fericită dacă eram concediată!

Telefonul de pe biroul lui Cassie a ţârâit, ştergându-i zâmbetul de pe buze şi trezindu-mă din coşmarul meu.

— Cassie, invit-o, te rog, pe Claire înăuntru! s-a auzit vocea lui Margaret.

Cassie şi-a ridicat privirea.

— Margaret te cheamă înăuntru! mi-a spus ea pe un ton tărăgănat, zâmbindu-mi cu răutate.

M-am forţat să-i zâmbesc înapoi.

— Mulţumesc, Cassie! i-am spus eu politicoasă.

Cu toată graţia şi curajul pe care le mai aveam la ora aia, m-am ridicat şi am păşit încet spre uşile mari de stejar care dădeau în biroul lui Margaret. Am pus mâna pe clanţă şi am închis ochii o secundă, încercând să mă calmez.

— Intri sau rămâi la uşă? m-a chestionat Cassie.

Pe moment m-am întrebat cât de mult ar fi fost afectată karma mea dacă i-aş fi tras un scaun în cap lui Cassie, ca la Worid-Wrestling. Hei, măcar lăsam ceva în urma mea la *Mod* pe lângă bârfa: „S-a culcat cu Cole Brannon!”, care avea să între în istorie.

Într-un târziu, m-am hotărât s-o scutesc pe Cassie de un meci pe cinste şi am intrat în birou. Margaret era îmbrăcată într-un costum crem, făcut pe comandă. Părul ei închis la culoare era dat pe spate şi ochii erau puternic machiaţi. Arăta

de parcă se pregătea să defileze pe podium – asta dacă ar fi fost cu şase centimetri mai înaltă (şi dacă nu s-ar fi născut cu nasul uşor borcănat al maică-sii şi bărbia prea ascuţită). Dar trebuia să-i dau o bilă albă totuşi – pentru că nu apelase la chirurgia plastică pentru a scăpa de aceste imperfecţiuni şi pentru că ştia să-şi pună în valoare atuurile (care, bineînţeles, le includeau şi pe cele financiare) ca o expertă, aşa că aproape întotdeauna era fermecătoare.

Părea micuţă pe lângă biroul enorm la care stătea, un fel de insulă în mijlocul unei încăperi spaţioase, de mărimea a cel puţin trei birouri de redactori. Covorul pe care călcam era tot crem şi se asorta cu compleul lui Margaret. Biroul masiv şi cele două biblioteci erau negre şi străluceau, fiind şterse şi răsşterse în fiecare noapte la insistenţele lui Margaret de oamenii de serviciu. Coperte înrămate ale revistei, mărite la dimensiunea 24 x 30, erau aliniate pe pereţi, conferind biroului un aer elegant. Coperta de anul trecut din luna iunie care anunţa interviul pe care i-l luasem Juliei Roberts şi coperta de anul ăsta pe ianuarie cu interviul meu cu Reese Witherspoon erau cele mai recente adăugiri la Marele Zid. M-am uitat tristă la Julia şi la Reese, în timp ce mi-am dat seama, deprimată, că n-o să mai am şansa să mai intervievez astfel de celebrităţi – niciodată.

Chiar dacă lumea celebrităţilor era câteodată superficială, eu chiar îmi iubeam jobul. Îmi plăcea

să iau interviuri unor celebrităţi ca Julia şi Reese, să le văd cu garda jos – măcar pentru câteva minute – ca să-mi dau seama cine erau cu adevărat. Îmi plăcea ideea de a umaniza cele mai de neatins staruri de cinema şi ideea asta mă făcea să cred că nu mă iroseam degeaba. Voiam ca cititoarele noastre să ştie că marile staruri de la Hollywood erau în definitiv oameni ca toţi oamenii.

— Stai jos, Claire! mi-a spus Margaret fără să-şi ridice privirea.

Am înghiţit în sec în timp ce mă aşezam pe unul din cele două scaune bej de pluş aşezate în faţa biroului ei. Am făcut o grimasă atunci când am simţit că mă cufund în perna scaunului.

M-am îmbărbătat. Până aici îmi fusese.

— Claire, îţi mulţumesc foarte mult pentru că ai venit atât de repede! mi-a zis Margaret, ridicându-şi în cele din urmă privirea din hârtiile ei şi uitându-se cu atenţie la mine pe deasupra ochelarilor Prada.

Era exact stilul ei – să fie politicoasă, să mă perpelească înainte de a-mi servi ultimele ştiri despre concedierea mea. De parcă nu ştiam ce avea să-mi spună!

— Da! am mormăit eu, după care am tras adânc aer în piept.

— Claire, după cum ştii, avem o serie de standarde profesionale la *Mod,* a început Margaret pe un ton diplomatic, fixându-mă cu

privirea de pe tronul ei.

Mi s-a pus un nod în gât. Minunat, aveam parte de marele *speech*! Ştiam că greşisem, dar nu era ceea ce-şi imagina Margaret. Nu făcusem, de fapt, nimic cu Cole Brannon, contrar gogoşilor pe care Sidra i le îndrugase cu siguranţă. Nu mă culcasem cu el. La naiba – nici măcar nu ne sărutasem –, deşi începeam să-mi doresc să o fi făcut. Dacă tot eram pe punctul de a-mi pierde jobul, măcar puteam s-o fac cu demnitate. Dar, socoteala de-acasă nu se potriveşte cu cea din târg, nu-i aşa?

— Sunt sigură că celelalte reviste la care ai lucrat aveau standarde similare, aşa că n-o să auzi pentru prima dată ceea ce vreau să-ţi spun! mi-a zis Margaret.

Am fixat-o cu privirea până când şi-a arcuit o sprânceană. O, aştepta un răspuns!

— Da! am mormăit eu.

Oare urma să fie mai rău decât îmi imaginasem?

— Pentru a rămâne pe piaţă şi pentru a-şi păstra integritatea, orice revistă trebuie să-şi impună anumite standarde de excelenţă! a continuat Margaret. Sunt sigură că eşti de acord cu mine!

— Da! am spus eu umilă.

Margaret m-a privit cu atenţie o clipă, iar eu m-am făcut şi mai mică – de parcă se putea aşa ceva – sub greutatea privirii ei. Avea o privire atât de serioasă, încât am ştiut că nu mai aveam scăpare. Începusem să număr în minte secundele pe care le mai aveam până să fiu dată afară de la *Mod.* Zece

secunde ca angajat al revistei *Mod.* Nouă. Opt. Şapte…

— De aceea vreau să te felicit pentru treaba minunată pe care ai făcut-o cu articolul despre Cole Brannon! mi-a zis Margaret, radiind dintr-odată de bucurie, în timp ce-mi întrerupea numărătoarea inversă.

— Ha?

Mi-a căzut faţa. Poate că începusem să-mi pierd minţile sau poate uitasem să mă spăl în urechi în dimineaţa aceea.

— Ai făcut o treabă excepţională, care ne va ajuta, cu siguranţă, în războiul nostru cu *Cosmopolitan*! a continuat Margaret veselă. Claire, august poate să fie luna în care să-i întrecem datorită articolului tău! Am hotărât să-l pun pe copertă! Cu condeiul tău şi redactarea Sidrei, articolul este pur şi simplu o mină de aur!

Mă holbam la Margaret, încercând să procesez ceea ce-mi spunea. Adică Sidra nu-i spusese nimic??? Era clar că Margaret nu ştia de weekendul meu cu Cole, căci altfel aş fi ieşit demult afară pe uşă cu un preaviz. În cele din urmă m-am lăsat uşurată pe spate de ziceai că sunt totuna cu fotoliul.

— Claire, de fapt, asta o să fie prima lună în care punem un bărbat pe copertă! Am amânat coperta cu Julia Stiles pentru septembrie! Luna asta Cole ne va zâmbi de pe copertă!

Mi-a căzut faţa din nou. Cu excepţia revistei

Good Housekeeping, care i-a mai pus pe John Travolta şi Tom Hanks pe copertă, nicio altă revistă pentru femei nu punea un bărbat pe copertă. Revistele precum *Mod, Cosmo* şi *Glamour* nu variau niciodată formatul lor bine-cunoscut de copertă, care afişa întotdeauna o femeie frumoasă. Nici nu mai ţineam minte de câte ori apăruseră Jennifer Aniston, Courtney Cox sau Gwyneth Paltrow pe coperţile revistelor de acest gen. Te-ai gândi că oamenii se satură să tot citească despre aceleaşi persoane iar şi iar, dar în mod miraculos nu-şi pierd interesul.

— Uau! am exclamat eu în cele din urmă, pentru că am simţit că Margaret aştepta o reacţie.

Eram prea şocată ca să vorbesc. Nu numai că nu fusesem concediată, lucru pentru care mă pregătisem în ultimele ore, ci lui Margaret îi plăcuse atât de mult articolul meu despre Cole, încât se gândea să facă o mutare riscantă, punându-l pe coperta revistei – primul bărbat din istorie care apărea pe coperta revistei *Mod* – uau!

Dar şi mai mult mă surprindea faptul că redactarea Sidrei îi plăcuse atât de mult lui Margaret. De fapt, Sidra nici nu se atinsese de articolul meu. Să fi avut Sidra, totuşi, talent gazetăresc? Eu, până atunci, crezusem că nu era decât o progenitură diabolică şi atât.

Am fost atât de uimită, că nici nu m-am mai întrebat de ce oare Sidra nu-i spusese lui Margaret că îl văzuse pe Cole la mine în

apartament. N-avea cum să fie aşa de drăguţă! Avea ea un as în mânecă, iar eu începusem deja să-mi fac griji pentru că n-aveam nicio idee despre ce plănuia să facă. Mă simţisem chiar mai bine când ştiam că urma să fugă imediat la Margaret cu noutăţile despre relaţia mea cu Cole. Însă acum eram în ceaţă totală!

— Claire, sunt aşa de sigură că această copertă va fi bine primită şi sunt atât de impresionată de originalitatea şi seriozitatea cu care munceşti, încât am hotărât că meriţi o mică recompensă! mi-a spus Margaret.

Mi-a zâmbit şi, drept răspuns, m-am forţat să-i răspund şi eu cu un zâmbet confuz. Din nou, Margaret părea că aşteaptă ca eu să spun ceva.

— Hm, mulţumesc? am zis eu, ezitând.

Era prea mult dintr-odată. Articolul meu despre Cole fusese bun, dar nu fusese atât de bun pe cât spunea Margaret. Sau aşa crezusem eu. Poate percepţia mea despre articol fusese alterată de tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore. Poate că făcusem o treabă mai bună decât credeam.

— Deci, am hotărât să-ţi măresc salariul! mi-a zis Margaret, încrucişându-şi mâinile şi aplecându-se înspre mine. Sunt sigură că trebuia să ţi-l fi mărit mai demult! De când ai venit, ai făcut o treabă excelentă la revista noastră şi sunt pur şi simplu atât de impresionată de articolul tău despre Cole Brannon, încât cred că meriţi mărirea

asta!

— O mărire de salariu? am întrebat eu. Uau, nu ştiu ce să spun!

Era ca şi cum mă trezisem dintr-un coşmar într-un vis frumos.

— Cu zece mii pe an!

Margaret radia. Zece mii de dolari! Erau destui bani pentru o vacanţă. Erau destui bani ca să-mi achit, în sfârşit, datoriile adunate la cârdurile de credit, pe care încercasem din răsputeri să le ignor. Destui încât să nu mă mai consider un newyorkez sărac.

— Nu spui nimic? m-a întrebat Margaret.

Mi-am dat imediat seama că tăcusem mai mult de un minut, în timp ce Margaret aştepta o reacţie.

— Margaret, apreciez foarte mult gestul tău! i-am spus eu în cele din urmă. Am luat în serios articolul despre Cole Brannon şi am încercat să-l scriu cât mai bine, dar nu m-am aşteptat că o să-ţi placă atât de mult! Sunt de-a dreptul flatată!

Na că, în sfârşit, spusesem ceea ce trebuia. Mintea mea şocată reuşise, de fapt, să lege câteva propoziţii.

— Cei care muncesc şi se implică aşa de mult trebuie să fie întotdeauna răsplătiţi! mi-a zis Margaret cu un zâmbet ciudat pe buze.

M-am holbat la ea o clipă, după care am acceptat laudele.

— Mulţumesc! i-am spus eu, zâmbind.

— Vreau doar să-ţi mai spun că apreciez ajutorul tău în războiul pentru tiraje! mi-a zis Margaret, cu privirea îndârjită şi mândră a unui general, care-şi laudă trupele.

Eu mi-am înăbuşit râsul. Margaret chiar vedea toată treaba asta cu tirajele ca pe un război împotriva lui *Cosmo.* Eh, dacă îndemânarea mea pe câmpul de luptă îmi adusese o mărire de salariu, era foarte bine. Cu un ultim zâmbet sever Margaret s-a întors la hârtiile de pe biroul ei.

— Asta e tot, Claire! mi-a zis ea scurt.

Am dat din cap în semn c-am înţeles şi m-am ridicat.

— Mulţumesc încă o dată! i-am spus eu. Chiar îţi mulţumesc!

Margaret mi-a făcut un semn cu capul fără să-şi ridice privirea.

— Ţine-o tot aşa! mi-a zis ea, arătându-mi semnul OK.

S-a întins după un marker galben şi a urmărit un rând de pe pagină, ignorându-mă deja. Asta fusese tot. Puteam să plec cu jobul şi viaţa încă intacte.

La uşa biroului lui Margaret, Cassie s-a holbat la mine aproape surprinsă de zâmbetul meu. Însă zâmbetul mi-a dispărut imediat de pe faţă, când m-am întors şi am văzut-o pe Sidra, care stătea în hol, aşteptând să între la Margaret.

— O, bună! mi-a spus ea, zâmbind. Tom îţi transmite salutări! Ar vrea să treacă mai târziu, să-şi ia câteva lucruri! Asta dacă nu ai altă treabă!

Mi-a aruncat un zâmbet de gheaţă şi eu am simţit brusc că mi se întoarce stomacul pe dos.

Ştiam foarte bine că povestea era încheiată. Ştiam că era invidioasă pentru că-l văzuse pe Cole Brannon la mine în apartament. Şi mai ştiam că era genul de femeie căreia nu-i plăcea să fie întrecută – de nimeni, în nicio situaţie. Sigur considera vizita lui Cole la mine acasă un afront deliberat la adresa ei. De parcă aş fi încercat să o întrec la concursul „Cine iese cu cel mai sexy bărbat de la Hollywood?" – la care ea concura, chipurile, alături de George Clooney.

În timp ce urmăream cum Sidra se ridica şi se strecura uşor în biroul lui Margaret, eram din ce în ce mai conştientă de faptul că încă avea o carte ascunsă în mânecă şi aveam o bănuială că mă aştepta ceva mai rău decât concedierea.

Flirturile

— Ce crezi c-o să facă? am întrebat-o eu pe Wendy, în timp ce mâneam nişte salate la Les Sans Culottes, un bistro franţuzesc de pe Forty-sixth Street.

Wendy insistase să mă scoată în oraş la un prânz în cinstea măririi de salariu şi a faptului că nu fusesem dată afară.

— Sidra? m-a întrebat Wendy cu mintea în altă parte şi privirea la un chelner, pe al cărui ecuson scria Jean Michel. E drăguţ, nu? mi-a şoptit ea,

fluturând din gene, când respectivul s-a uitat la noi.

El i-a zâmbit timid, după care s-a întors la masa la care servea.

— Da, Sidra! am răspuns eu, încercând să nu par prea disperată.

Trebuia să-mi imaginez că, pentru Wendy, şi masa de prânz reprezenta o oportunitate de a agăţa chelneri.

— Ştiu că nu s-a terminat! Mi s-a zbârlit părul când am văzut cum s-a uitat la mine!

— Claire! a început Wendy cu un oftat, concentrându-şi atenţia asupra mea. Poate că exagerezi un pic! Adică, niciuna dintre noi n-o place, dar poate că nu e atât de a dracului. Poate că o să-ţi mai spună niscaiva chestii despre Tom ca să te enerveze, dar nimic mai mult!

— Poate! am spus eu cu îndoială.

— Deci, nu cred că trebuie să-ţi mai faci probleme!

Mi-a zis Wendy serioasă..

M-a privit îngrijorată, în timp ce eu îmi înfigeam fără tragere de inimă furculiţa într-o frunză de salată verde.

— Nu ştiu ce să zic! am spus eu în cele din urmă.

Felul în care m-a privit… dar ce-ar putea fi mai rău decât să fiu dată afară?

— Vezi, nimic! mi-a răspuns Wendy triumfătoare.

Dacă voia să-ţi facă rău, i-ar fi spus lui Margaret tot şi ăla ar fi fost finalul. Şi, mă rog, de ce-ar vrea să-ţi facă rău?

— Nu fi aşa de naivă! am spus eu pe un ton anost.

Ai văzut doar cum se uită la mine! Ai auzit lucrurile pe care le spune! Mă urăşte pentru că am success! Iar acum mă invidiază şi din alte motive!

— Ce vrei să spui? m-a întrebat Wendy, cu o privire. Intrigată.

S-a oprit din rupt o bucată din bagheta crocantă de pe masă şi, în sfârşit, mi-a acordat toată atenţia, lăsându-l în pace pe Jean Michel pentru un moment. De fapt,

Jean Michel intrase în bucătărie, aşa că nu mai putea să stea cu ochii pe el.

Eu am ridicat din umeri.

— M-a văzut cu Cole Brannon la mine în apartament! am zis eu încet. Adică, tot timpul îi dă înainte cu presupusa ei relaţie cu George Clooney, nu? Şi uite-mă pe mine – colega ei de la *Mod*, pe care deja o urăşte pentru că e cu cincisprezece ani mai tânără decât ea – cu cel mai tare star de cinema de la Hollywood în apartamentul meu, şi totul arată de parcă ne-am fi petrecut noaptea împreună! Şi eu nu pot să dovedesc că, de fapt, n-am făcut nimic cu Cole!

Wendy m-a cercetat cu privirea o clipă şi eu aproape că am văzut cum i se învârteau rotiţele în

cap. S-a uitat în jos la salata ei şi apoi iar la mine cu o expresie serioasă.

— S-ar putea să ai dreptate! mi-a zis ea în şoaptă. Sprânceana arcuită îi trăda îngrijorarea. Dar ce-ar putea să-ţi facă mai rău decât concedierea?

— Nu ştiu! am murmurat eu.

Câteva minute bune ne-am mâncat salatele în linişte cu gândul la ce-ar fi putut să-mi facă Sidra. Dar poate nu eram decât o paranoică şi nu avea să mi se întâmple nimic.

— Destul cu discuţia asta! mi-a zis Wendy într-un final. Am venit aici ca să celebrăm mărirea ta de salariu!

S-a uitat în jur şi i-a făcut cu mâna chelnerului nostru, care a venit imediat, ultraserviabil.

— Două pahare de şampanie, vă rog! i-a zis Wendy solemn.

— Şampanie? am şuierat eu, abţinându-mă să nu zâmbesc. N-ar trebui să bem! În juma' de oră trebuie să ne întoarcem la birou! Şi ştii doar că mă ameţesc repede!

— Mda, păi, cred că ai demonstrat asta noaptea trecută şi sunt sigură că Cole Brannon ar putea să confirme! m-a tachinat Wendy.

— Eu am roşit, împotriva voinţei mele.

— Oricum, la naiba cu toate… Ai muncit tot weekendul! Cui îi pasă dacă eşti un pic afumată în după-amiaza asta? Şi, în plus, cu tot iadul prin care ai trecut de dimineaţă, când ţi-ai făcut

probleme că o să-ţi pierzi jobul, cred că ai nevoie de ceva care să te facă să uiţi!

Am dat să protestez din nou, dar Wendy mi-a făcut semn să tac.

— Insist! mi-a zis ea ferm.

— Bine atunci! am răspuns eu, zâmbindu-i înapoi. Dacă insişti…!

Chelnerul s-a întors într-un minut cu două pahare înalte şi înguste de vin spumos. Le-a aşezat frumos pe masă şi s-a întors spre Wendy:

— Mai doriţi şi altceva, doamnă?

— Um, da! i-a răspuns Wendy, fluturându-şi din nou genele. Îl vezi pe chelnerul de-acolo? Wendy a arătat cu mâna spre Jean Michel, care acum umplea paharele cu apă la altă masă şi stătea cu spatele la noi.

— Da, Jean Michel? a întrebat chelnerul nostru. Doriţi nişte apă? Vă umplu paharele cu cea mai mare plăcere!

— Nu, nu, nu! a răspuns Wendy repede. Ai putea să-l chemi la masa noastră?

Pe moment chelnerul a părut nedumerit, apoi se pare că şi-a dat seama unde bătea Wendy.

— Doamnă, vorbeşte foarte puţin engleza! Nu cred că…!

Wendy i-a retezat-o.

— *Je parle français,* a zis ea într-o franceză perfectă.

Eu m-am uitat surprinsă la ea.

— O! a exclamat chelnerul nostru, cu o expresie

uimită şi umilită.

— *Oui, mademoiselle!* îl chem imediat.

S-a dus repede la Jean Michel, iar eu am privit-o amuzată pe Wendy.

— De când vorbeşti tu franceza? am întrebat-o.

— N-o vorbesc! mi-a zis ea, cu ochii la Jean Michel, căruia chelnerul nostru îi şoptea ceva la ureche; sprâncenele franţuzului se ridicaseră de uimire. I-a zâmbit sfios lui Wendy şi a venit spre noi. Am învăţat cât să agăţ chelnerii francezi! mi-a spus Wendy, continuând să-i zâmbească lui Jean Michel. S-a întins şi şi-a înfoiat buclele roşii, obraznice. Mă înnebunesc după restaurantele franţuzeşti, dar m-am săturat să nu pot lega două vorbe cu tipii care tocmai vin din Franţa. Aşa că am învăţat franceza pentru agăţat!

Am ridicat o sprânceană la ea, căci Jean Michel venise timid la masa noastră, îmbujorat tot. Trebuie să recunosc că Wendy n-avea gusturi rele, chiar dacă eu făceam mişto de tipii cu care se întâlnea. Jean Michel era înalt, brunet, cu părul până la umeri. Avea trăsături aspre şi nişte ochi mari şi verzi.

— *Bonjour, mademoiselle,* i-a spus Jean Michel lui Wendy, cu o voce gravă şi puternică.

Wendy i-a zâmbit.

— *Bonjour,* i-a răspuns ea, cu acelaşi accent franţuzesc perfect.

Eu am dat mirată din cap în timp ce-i urmăream mişcările.

— *Comment allez-vous?*

— *Très bien, merci,* a răspuns Jean Michel entuziasmat, convins că Wendy vorbea franceza. Drept urmare a început să lanseze rapid alte câteva propoziţii în franceză, la care Wendy a dat din cap şi a zâmbit.

— Tu înţelegi ce spune? i-am şoptit eu lui Wendy, când Jean Michel s-a uitat pentru un moment în altă parte, ca să verifice situaţia la mese.

— Niciun cuvânt! mi-a răspuns Wendy, după care mi-a zâmbit. Da' chiar trebuie să înţeleg?

Am dat din cap şi am încercat să-mi stăpânesc râsul, căci Jean Michel îşi îndreptase nerăbdător atenţia spre noi.

— Deci asta e franceza pentru agăţat! am zis eu.

— Mda, asta e franceza pentru agăţat! mi-a confirmat Wendy cu un rânjet.

O oră mai târziu eram înapoi la birou şi răsfoiam „revista presei" pe net. Joi trebuia să mă duc la o conferinţă de presă pentru noul film al lui Kylie Dane şi voiam să citesc tot ce găseam despre peliculă şi despre ea înainte de a-mi face apariţia la eveniment.

Bineînţeles că mă superdocumentam ca întotdeauna. Dar îmi plăcea să mă duc la interviuri – chiar şi la conferinţele de presă – cu temele cât mai bine făcute. Conferinţa asta mă interesa în mod deosebit pentru că numele lui Kylie Dane fusese asociat în paginile tabloidelor şi ale

revistelor de can-can cu al lui Cole Brannon. Însă el insistase că nu era nimic adevărat şi eu presupuneam că şi ea era victima bârfelor, la fel ca şi Cole. Totuşi, nu puteam să mă abţin să nu fiu un pic geloasă.

În timp ce răsfoiam articolele, uimită că eram încă angajată la *Mod,* mă gândeam cât de fascinată e mass-media de viaţa unei celebrităţi. Paparazzii păreau că stăteau ascunşi după fiecare tufiş, aşteptând să surprindă imagini cu vedete de top, în timp ce luau prânzul, îşi făceau cumpărăturile în Beverly Hills sau vorbeau la colţul străzii cu oameni obişnuiţi de sex opus. Se speculau orice detalii, iar zvonurile erau alimentate la nesfârşit. Şi atunci mi-a picat fisa. M-am ridicat repede şi m-am dus la biroul lui Wendy.

— Wendy? am strigat-o eu din prag.

Mâinile îmi transpirau deja şi inima îmi zvâcnea în piept.

— Hei, gagico! mi-a zis ea, întorcându-se spre mine cu şuviţele ei roşii cu tot.

Mi-a zâmbit cu toţi dinţii, fără să-şi dea seama cât de panicată eram.

— Care-i treaba?

— *Tattletale!* i-am spus eu.

Wendy m-a privit mirată.

— Ce?

— *Tattletale!* am repetat. Aşa o să se răzbune Sidra pe mine! Cu un articol în *Tattletale* mâine-

dimineaţă! De ce să nu mă dea afară şi să nu mă facă şi de râsul lumii în acelaşi timp?

Wendy pur şi simplu stătea şi se holba la mine. Inima continua să-mi bată cu putere şi eu simţeam că mai aveam puţin şi leşinam. M-am sprijinit cu o mână de peretele biroului lui Wendy şi am aşteptat răspunsul ei.

— S-ar putea să ai dreptate! mi-a spus ea în şoaptă.

Arăta la fel de îngrozită pe cât mă simţeam eu. Apoi şi-a dres vocea şi a încercat să zâmbească ca să-mi dea curaj.

— Da' probabil că nu! Adică, cine ar crede-o pe Sidra?

— *Tattletale!* i-am răspuns eu prompt. *Tattletale* ar crede-o! Destul cât să-i publice povestea! La *Tattletale* nu contează dacă e adevărat sau nu! Dacă se vinde, e bun! Iar asta ar fi o poveste destul de suculentă, nu-i aşa? Jurnalista de la *Mod* care se culcă cu cel mai sexy star de cinema de la Hollywood?

— Nu cred! mi-a zis Wendy pe un ton hotărât, cu o faţă care exprima încredere forţată. S-a întins să mă ia de mână şi să mă strângă uşor în timp ce-mi zâmbea din nou curajoasă. Reputaţia Sidrei este bine-cunoscută în lumea revistelor pentru femei! Doar nu crezi că cineva înghite povestea aia a ei cu George Clooney?

— Dar *Tattletale* încă o publică! i-am zis eu abătută. În fiecare număr! Pentru că vinde! Şi

pentru că Sidra e prietenă la cataramă cu editorii de-acolo! întotdeauna apare la ei cu citate despre *timpul petrecut alături de George*!

— Ai dreptate! a bombănit Wendy într-un final. Şi-a lăsat privirea în poală, apoi şi-a ridicat-o din nou la mine, cu o sprânceană arcuită a îngrijorare. Dar totuşi ce ar putea să-i facă să creadă povestea asta?

— Dacă cumva există nişte poze? am întrebat eu.

— Poze?

— Dacă ne-a pozat cineva, când am ieşit din hotel, când s-a urcat cu mine în taxi?

— Dar n-ai văzut niciun paparazzo, nu-i aşa? m-a întrebat Wendy plină de speranţă. Şi-a întins mâna şi şi-a aranjat buclele rebele care-i căzeau pe faţă.

— Asta nu înseamnă că nu erau acolo, ascunşi prin tufişuri sau pe undeva! Doar ştii cum sunt paparazzi!!

— O, Doamne! mi-a zis Wendy serioasă.

Ştiam că nu vrea să spună ce gândea – că probabil o îmbulinasem. Şi nu oricum, ci foarte tare! Am tăcut amândouă. Eu ascultam cum sângele îmi pulsa în urechi, căci bătăile inimii mi se dublaseră, în timp ce Wendy îşi muşca nervoasă buza.

— Dar n-aţi plecat împreună de la hotel? a zis ea în cele din urmă. Aşa că nu puteau să vă fotografieze decât cel mult într-un taxi, ceea ce nu înseamnă nimic!

— Asta până nu vine Sidra cu povestea ei! am adăugat eu repede. Până nu le spune că tocmai ieşiserăm împreună din hotel şi ne îndreptam spre apartamentul meu, ca să facem din nou sex!

Wendy a tăcut, încreţindu-şi o sprânceană de concentrată ce era.

— Poate că exagerăm! mi-a spus ea într-un final. Adică, poate că Sidra nu vrea să te distrugă. Putea să facă în aşa fel, încât să fii dată afară, nu-i aşa?

— Ştii doar că mă urăşte! i-am zis eu.

— Da' n-are de ce! mi-a zis Wendy, clătinând din cap. Doar pentru că tu ai ajuns senior editor mai repede decât ea?

— Da, doar pentru că am devenit senior editor cu zece ani înaintea ei!

— Eu cred că în momentul de faţă Sidra ar fi pregătită să spună că sunteţi chit! a murmurat Wendy. Adică, la naiba, soră-sa se culca cu prietenul tău!

Am simţit cum dintr-odată îmi dau lacrimile şi am încercat să mi le ascund înainte să le observe Wendy. Prea târziu însă.

— O, Doamne, îmi pare rău! a zis ea repede. Nu trebuia să spun asta! Despre soră-sa, adică!

— Nu, nu! am răspuns eu, ştergându-mi lacrimile, după care m-am forţat să zâmbesc. Ştii, cred că trebuie să mai treacă ceva timp!

Nu voiam să-i spun lui Wendy despre partea ilogică a problemei mele – ca să nu mai zic că era şi jenantă – legată de sentimentele pe care încă le

nutream faţă de Tom. Ce naiba aveam? Cum de era posibil ca fiecare dram de minte să-mi spună ceva, iar inima să simtă altceva?

— Ştiu! mi-a spus Wendy blând. S-a ridicat şi m-a strâns tare la piept. Claire, e un dobitoc! Trebuie să-l uiţi! N-a fost niciodată destul de bun pentru tine!

— Ştiu! am răspuns eu.

Dar de fapt nu ştiam. Bărbaţii nu făcuseră niciodată coadă la uşa mea. Şi lăsând aparenţele la o parte, cu Cole Brannon nu se întâmplase de fapt nimic.

Telefonul din biroul meu a ţârâit, întrerupând autoanaliza nemiloasă pe care mi-o făceam. Wendy încă mă privea îngrijorată şi mi-am dat seama că stăteam deja pe hol de cel puţin un minut şi mă uitam în gol, gândindu-mă ce catastrofă fusesem la capitolul întâlniri.

— Te simţi bine? m-a întrebat ea, când telefonul a sunat a doua oară. Vrei să răspund eu?

— Nu, lasă! am zis.

Am scuturat din cap, ca să scap de starea de autocompătimire în care căzusem. Din fericire, cubiculele erau atât de mici şi de apropiate, încât am ajuns foarte uşor la al meu, ca să răspund la telefon. M-am întrebat repede de ce mărirea de salariu din dimineaţa aceea nu-mi adusese şi un birou normal. A treia oară când a sunat telefonul, eu tocmai ajunsesem la colţ şi mă întindeam după telefon.

— Claire Reilly! am răspuns eu, fără să respir.

În graba mea dădusem jos de pe birou un teanc de hârtii şi acum începusem să le adun, ţinând receptorul la ureche cu umărul. La capătul celălalt al firului n-a răspuns nimeni. Poate că persoana respectivă închisese deja. Minunat, acum pe lângă toate celelalte mai pierdeam şi telefoanele în interes de serviciu din cauza stării mele.

— Alo? am spus în receptor.

— Claire?

Când am recunoscut vocea, mi s-a tăiat respiraţia de-a binelea. Era Tom. M-am oprit din adunatul hârtiilor şi am rămas locului. Nu i-am răspuns.

— Claire? a întrebat el încă o dată.

Avea o voce disperată. Sau poate mi se părea doar mie şi imaginaţiei mele care spera că îi fusese dor de mine până la disperare.

— Scumpo, eşti acolo? Sunt Tom.

Eu tot nu-i răspundeam. Wendy se ridicase şi se uita nedumerită la mine. Se prinsese că ceva nu era în regulă. Eu nu ştiam ce să fac. Ce naiba voia? Trebuia să-i răspund? Voia să mă roage oare să-l iert şi să ne împăcăm? Ce ar fi trebuit să-i spun? Tot ce am fost în stare să fac, a fost să-mi dreg vocea, ţintuind-o cu privirea pe Wendy, de parcă ea ar fi putut să-mi răspundă la toate întrebările din mintea mea. Nici măcar nu eram sigură că voiam să vorbesc cu el. Nu mă gândisem că putea să mă sune la serviciu.

— Claire? Eşti acolo?

După voce părea îngrijorat. Dar eram prea răvăşită ca să-mi mai pese de asta. Am trântit telefonul fără să scot un cuvânt.

— Eşti bine? m-a întrebat Wendy, privindu-mă neliniştită.

M-am aşezat încet pe scaun, uitând de avalanşa de hârtii care căzuse la picioarele mele.

— Cine era?

— Tom! am răspuns eu rar, holbându-mă la telefon.

Mă întrebam dacă avea să mai sune o dată. Brusc mi-am dat seama că voiam să mai sune o dată. Voiam să insiste să ne împăcăm. Voiam să-mi arate cât de mult însemnam pentru el. Doamne, eram de plâns!

Îmi doream să sune telefonul, dar mă încăpăţânam să nu scot un cuvânt.

— Foarte bine ai făcut! mi-a zis Wendy pe un ton cald, crezând că supărarea mea era provocată de faptul că mă sunase. Să te ţii tare! Bine i-ai făcut că i-ai închis telefonul în nas!

— Mda! am zis eu încet, cu privirea încă aţintită asupra telefonului. Bine i-am făcut!

Toată după-amiaza mi-a fost rău şi pe la ora patru m-am trezit că eram singură la toaletă şi decartam de zor. Mi-am dat seama că stabileam un fel de record personal. Reuşisem să vomit de două ori în ultimele zile, ceea ce era un lucru neobişnuit pentru mine, căci nu mai făcusem aşa o

poznă din clasa a unşpea, când decartasem în toiul orei de istorie americană a domnului Dorsett. În mod surprinzător, reuşisem să termin facultatea fără să vomit măcar o dată – nici măcar după petrecerile cu tone de băutură, unde voma toată lumea. Şi uite-mă acum, decartând a doua oară în ultimele trei zile. Să sune cineva la *Guinness Book*!

Mi-am clătit gura şi mi-am dat cu apă pe faţă, mulţumind cerului că nu mă văzuse nimeni în starea aceea. Când m-am uitat în jos la haine, ca să mă asigur că nu mă stropisem, am băgat de seamă că abdomenul meu era mai plat decât fusese în ultimele luni. Hei, poate că ăsta era secretul unei siluete subţiri – bărbaţi care să-ţi frângă inima şi care să te facă să decartezi. Excelent! Dietă pentru fraiere! Bulimie pentru trădaţi în dragoste! Puteam să lansez propria-mi franciză de dietă.

Am scuipat apa, am respirat adânc şi m-am privit în oglindă. Arătam groaznic. Machiajul mi se şterse din cauza apei şi fără el cearcănele de sub ochi erau şi mai pronunţate, iar pistruii erau palizi şi insipizi pe pielea lipsită de culoare.

Încă îmi făceam evaluarea în oglindă, când Wendy a intrat pe uşă valvârtej, plină de energie ca de obicei.

— Aici erai! mi-a zis ea, în timp ce împingea uşa. Te-am căutat peste tot!

S-a întunecat la faţă, când m-am întors. M-a

scanat de sus până jos.

— Eşti bine?

— Da, sunt bine! am răspuns eu, forţându-mă să-i zâmbesc veselă.

M-a privit cu îndoială, dar ştiam că se vedea pe faţa mea că nu voiam să vorbesc despre nimic.

— Ce s-a întâmplat?

O clipă s-a uitat la mine îngrijorată, apoi s-a hotărât că cel mai bine era să se prefacă că totul era OK, aşa că mi-a zâmbit.

— Tocmai ai primit un buchet de flori! mi-a zis ea. Hai să vedem de la cine sunt! M-am uitat nedumerită la ea.

— Eşti sigură că sunt pentru mine? am întrebat-o eu.

Nimeni nu-mi mai trimisese flori până atunci. Naşpa, nu? Adică, să ai douăzeci şi şase de ani şi să nu fi primit niciodată flori de la un bărbat. Niciodată!

Wendy, în schimb, primea flori de la tot soiul de chelneri o dată sau de două ori pe lună.

— Poate sunt pentru tine! i-am zis eu.

— Scrie Claire Reilly pe bileţel! mi-a zis Wendy, zâmbind. E clar că sunt pentru tine!

O clipă m-am uitat la Wendy, cu o mie de variante învârtindu-mi-se în cap. Probabil erau de la Tom. Îi trântisem telefonul în nas cu câteva ore mai devreme şi el se simţise atât de rău, încât îmi trimisese flori ca să-şi ceară scuze. Pe bileţel probabil că scria ceva de genul: „Te iubesc cel mai

mult pe lumea asta!” sau ceva asemănător. Mai târziu urma să mă sune şi să-mi spună cât de rău îi părea, cât de mult greşise şi cât de mult mă iubea. Mie mi-ar fi luat ceva vreme până să-l pot ierta, dar în cele din urmă aveam să ne împăcăm. Nici n-ar mai fi trebuit să-i spun mamei (care oricum nu-l plăcea) că nu fusesem în stare să găsesc un alt tip în afară de Tom.

— Ei…? mi-a zis Wendy, deschizând uşa de la baie. Vii? Mor de curiozitate! Mi-a făcut cu ochiul şi mi-a zâmbit.

— OK! am zis eu într-un târziu şi am urmat-o în birou.

— De la cine crezi că sunt? m-a întrebat Wendy nerăbdătoare, în timp ce mergeam braţ la braţ.

— Nu ştiu! am răspuns eu încet.

Dar ştiam. Ştiam că erau de la Tom. Dar nu voiam să-i spun lui Wendy ceea ce credeam sau că-mi păsa încă de Tom. Wendy văzuse gestul meu de mai devreme, cu trântitul telefonului, ca pe un semn că sunt mare şi tare şi preferam să rămân aşa în ochii ei. Nu voiam să ştie că toată ziua nu făcusem altceva decât să mă gândesc la cum urma să-şi ceară Tom scuze şi să mă implore să-l primesc înapoi.

M-am uitat la Wendy cu coada ochiului.

— Poate sunt de la Tom! am zis eu cu jumătate de gură.

— Tu-ţi baţi joc de mine? m-a întrebat Wendy scurt. Tom nu ţi-a trimis niciodată flori! E un

dobitoc! Ce-ai, ai luat-o razna?

— Nu ştiu! am mormăit eu.

Dar erau de la Tom. Simţeam eu că sunt de la Tom. Ne apropiam de birou, când am simţit cum mi se taie respiraţia la vederea aranjamentului de pe biroul meu. Era cel mai mare aranjament floral pe care îl văzusem vreodată. Era de trei ori mai mare decât buchetele care aterizau pe biroul lui Wendy de câteva ori pe lună. Trei duzini de trandafiri albi cu cozile lungi erau înfipte drept şi uşor oblic într-o vază uriaşă accesorizată cu o fundă imensă de culoare violet. Trandafirii erau flancaţi de zeci de crini albi perfecţi. Când ne-am apropiat, am văzut un plic alb mic ieşind din câmpul de crini.

— Uau! am exclamat eu în mod involuntar.

Era superb.

— Ştiu! mi-a zis Wendy copleşită. E cel mai frumos buchet pe care l-am văzut vreodată!

— Uau! am repetat eu.

Ne-am oprit lângă birou şi am scos bileţelul dintre flori. Wendy aştepta nerăbdătoare lângă mine, legănându-se când pe un picior, când pe altul ca un copil mic care aşteaptă să primească o prăjiturică. O clipă am ţinut bileţelul în mână şi m-am holbat la flori, imaginându-mi ce-ar fi putut să-mi scrie Tom. Oare ce trebuia să fac după ce citeam bileţelul acela? Trebuia să-l sun? Sau mai bine să aştept să mă sune el?

— Deschide-l, deschide-l! mi-a zis Wendy

nerăbdătoare.

M-am uitat amuzată la ea. Părea să fie de zece ori mai emoţionată decât mine. Mă întrebam cum avea să reacţioneze când afla că minunăţia era de la Tom.

Amanda şi Gail, cele două corectoare, au venit repede ca să se uite la flori, în timp ce eu ţineam bileţelul în mână şi-mi dădusem frâu liber imaginaţiei.

— Sunt superbe! mi-a zis Amanda, zâmbindu-mi.

S-a întins ca să atingă un trandafir, apoi s-a aplecat ca să admire vaza.

— De la cine sunt? m-a întrebat Gail, care-mi zâmbea, în timp ce atingea uşor una dintre flori.

— Nu ştiu! am minţit eu cu zâmbetul pe buze, uitând că doar cu câteva minute înainte credeam că mor la toaletă. Brusc m-am simţit bine, ştiind că undeva, acolo, lui Tom îi păsa de mine. Stai să deschid plicul!

Wendy şi cele două corectoare aşteptau nerăbdătoare, în timp ce eu am desfăcut plicul cu degetul arătător şi am scos afară un mic bileţel. După ce am scanat repede puţinele rânduri, am simţit că rămân iar fără respiraţie şi că inima mi se opreşte în piept.

— De la cine sunt? De la cine sunt? m-a întrebat Wendy nerăbdătoare.

Mi-am ridicat privirea, am schiţat un zâmbet şi am încercat să mă liniştesc. Mă întrebam dacă observaseră cumva cum începusem să mă

îmbujorez uşor sau cum dintr-odată îmi tremurau mâinile, încercând să bag bileţelul la loc în plic.

— Sunt de la mama! am răspuns eu repede.

— Uau! a exclamat Gail plină de admiraţie. E minunat! Mama nu mi-a trimis niciodată ceva de genul ăsta! Eşti norocoasă cu aşa o mamă!

— E ziua ta azi, sau sărbătoreşti ceva? m-a întrebat Amanda.

Wendy pur şi simplu se holba la mine tăcută. Ştia că minţisem.

— Nu! am spus eu încet. Nu e ziua mea!

Am continuat să afişez un zâmbet fals. I-am aruncat o privire scurtă lui Wendy, care mă privea la rândul ei cu suspiciune.

— Ăăă, trebuie să mă duc la toaletă! Mă întorc imediat!

Mi-am îndesat plicul în buzunar şi am luat-o repede spre baie cu Wendy pe urmele mele. Am întors capul, ca să mă uit o secundă înapoi şi am văzut cum Gail şi Amanda ne priveau ciudat, dar le-am ignorat.

— De la cine sunt de fapt? m-a întrebat Wendy, pe un ton aproape acuzator, în timp ce împingeam amândouă uşa de la toaletă.

M-am aplecat tăcută ca să mă uit pe sub uşi. Satisfăcută că eram singure în toaletă, am scos plicul din buzunar şi i l-am înmânat lui Wendy.

Am urmărit-o cum l-a deschis repede şi cum a scanat bileţelul. I-a căzut faţa şi a făcut ochii mari. Şi-a ridicat privirea şi s-a holbat şocată la mine,

după care s-a mai uitat o dată la bileţel, apoi iar la mine şi încă o dată la bileţel.

— *Dragă Claire*! a citit ea cu voce tare în cele din urmă, pe un ton sceptic.

Eu mă îmbujoram şi mai tare, în timp ce ascultam cuvintele respective:

Îmi pare rău, dacă ţi-am făcut probleme. Eşti o femeie minunată şi sunt bucuros că am avut ocazia să te cunosc chiar dacă în circumstanţe nu tocmai ideale. Voiam doar să mă asigur că eşti bine! Sună-mă dacă ai nevoie de ceva!

Toate cele bune,

Cole Brannon.

Wendy s-a uitat la mine şi atunci am văzut că era complet şocată.

— Cole Brannon? a chiţăit ea. Cole Brannon?! COLE BRANNON ţi-a trimis flori?

— Şşşşt! i-am făcut eu repede. Te rog, nu vreau să afle nimeni!

Wendy nu m-a luat în seamă.

— Cole Brannon ţi-a trimis flori! a repetat ea încet.

De data asta fusese o constatare, şi nu o întrebare.

— Cole Brannon mi-a trimis flori! am confirmat eu calmă, dar cu inima încă zvâcnindu-mi cu putere.

— Şi crede că eşti o femeie minunată! mi-a zis

Wendy, trăgând aer în piept.

— Se pare că da!

Am ridicat din umeri, simţindu-mă jenată, dar şi mândră. Am încercat repede să scap de cel de-al doilea sentiment, ştiind că era inutil.

— Şi nici măcar nu te-ai culcat cu el! a zis Wendy.

Am căscat ochii cât cepele.

— Ce? Nu!

Wendy şi-a ridicat din nou privirea la mine. Ţinea bileţelul de parcă ar fi fost Sfântul Graal.

— Claire, e clar că te place! mi-a spus ea în cele din urmă.

— Nu, nu! am protestat eu, conştientă fiind că obrajii mei mai aveau puţin şi-mi luau foc. Asta e o tâmpenie! îi e pur şi simplu milă de mine!

Wendy a dat din cap în semn de dezaprobare.

— Bărbaţii care-ţi plâng de milă nu-ţi trimit flori! mi-a zis ea sigură pe ea.

— Poate bărbaţii care au milioane de dolari cu care n-au ce face trimit! am zis eu repede. Era de-a dreptul absurd. Aşa ceva nu se face. Cel puţin nu la serviciu! Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi văzut cineva bileţelul? Sidra, de exemplu.

— Nu cred! a zis Wendy, dându-mi înapoi bileţelul şi plicul, pe care le-am îndesat în buzunar.

Se uita la mine ciudat.

— Nu înseamnă nimic! am insistat eu, chiar dacă nu credeam o iotă. Faţa îmi ardea şi încercam să

evit privirea lui Wendy. Nu înseamnă nimic!

— Ba eu cred că înseamnă foarte mult! mi-a zis Wendy încet.

Mă chinuiam să nu recunosc faptul că, în adâncul sufletului, îmi doream să însemne mult gestul lui Cole Brannon. Dar ar fi fost ridicol şi complet neprofesionist din partea mea să mă gândesc că se putea întâmpla ceva între mine şi Cole. În plus, Tom era undeva acolo şi ştiam că nu m-aş fi iertat niciodată dacă nu îi mai dădeam o şansă.

Bârfele

Am fost în picioare la cinci şi jumătate dimineaţa după încă o noapte aproape nedormită. Când reuşisem să aţipesc într-un târziu, am avut un coşmar în care Cole apăruse în paginile celor de la *Tattletale,* Margaret mă concediase pe loc, iar Tom refuza până şi să-mi vorbească.

Mă foiam pe toate părţile, când Wendy şi-a făcut apariţia după două, pilită şi mormăind ceva într-o franceză de nedesluşit, după o întâlnire cu Jean Michel. Cred că uitase că dormeam la ea pe o saltea dublă, gonflabilă, aşezată între patul ei şi dulapul îngust, căci s-a împiedicat de marginea saltelei şi m-am trezit cu ea peste mine, în timp ce încerca să ajungă la coşul cu lenjerie din colţul camerei.

După ce ne-am descâlcit şi i-am ascultat

monologul despre virtuţile bărbaţilor francezi în general şi ale lui Jean Michel în particular, am rămas cu ochii în tavan, încercând să nu mă gândesc la Tom, Cole sau *Tattletale,* până când dimineaţa a început să se infiltreze prin ferestrele lui Wendy.

Nu-mi era greu să stau trează, cu toate că eram epuizată. Sforăitul lui Wendy era de ajuns ca să mă împiedice să adorm. În plus, de fiecare dată când închideam ochii, îl vedeam pe Tom în pat cu sora Sidrei. Pe când număram minutele care mai rămăseseră până la răsăritul soarelui (ceea ce, apropo, nu e la fel de eficient ca număratul oiţelor), mă cuprindea din ce în ce mai tare îngrijorarea în legătură cu posibila răzbunare a Sidrei, care m-ar fi costat reputaţia. Până la cinci şi jumătate, când m-am dat jos din pat, eram sigură că asta mă aştepta.

M-am îmbrăcat repede şi mi-am luat lucrurile. *Tattletale* era deja la chioşcurile de ziare şi voiam să văd cât mai repede dacă aveam dreptate. Inima mai avea puţin şi-mi sărea din piept, când mi-am dat repede cu puţin ruj, m-am uitat în oglindă şi am luat-o la fugă pe scări. La două blocuri de apartamentul lui Wendy exista un chioşc de ziare la care am alergat într-un suflet, gândindu-mă cu disperare la ce-aş fi putut găsi în paginile revistei de scandal.

— *Tattletale,* vă rog! am spus eu gâfâind. Vânzătorul încă tăia benzile de plastic cu care

erau legate teancurile de reviste, care urmau să fie expuse şi vândute în curând. Ochisem dintr-un fulger noul număr din *Tattletale* în colţ.

— N-am deschis încă! mi-a răspuns vânzătorul fără să se întoarcă.

Am tras adânc aer în piept.

— Vă rog! am zis eu. Sunt disperată! Vă dau...! Am făcut o pauză, ca să mă caut în portofel. Vă dau doisprezece dolari pe ea! îmi numărasem repede tot mărunţul. Şi şaizeci şi trei de cenţi!

Vânzătorul s-a întors în cele din urmă la mine şi m-a privit din cap până-n picioare.

— Vreţi să-mi daţi doisprezece dolari şi şaizeci şi trei de cenţi pentru o panaramă de revistă care costă un dolar peste jumătate de oră când deschid?

— Da, vă rog! am zis eu grăbită, pasându-i banii. Vânzătorul s-a holbat la mine un moment, a ridicat din umeri şi a luat tot mărunţişul din mâna mea.

— N-am nimic împotrivă! a zis el. Da’ de ce vă trebuie aşa de urgent?

M-a privit cu un ochi critic cu cutterul poziţionat asupra maldărului de reviste. Eu m-am forţat să zâmbesc.

— Conţine un articol important! am răspuns eu. Vânzătorul s-a mai holbat o dată la mine. Nu mai puteam să suport tensiunea.

— Vă rog! l-am implorat eu.

Vânzătorul şi-a dat ochii peste cap.

— Femeile! şi-a zis el în barbă.

În cele din urmă a hăcuit benzile şi a ridicat tacticos un exemplar din *Tattletale,* holbându-se la copertă înainte să mi-l dea. Mă abţineam cu greu să nu sar pe el ca să-l înşfac.

— *Harrison Ford şi Calistra Flockbart au certuri ca între iubiţi*? m-a chestionat el, citind rar unul dintre titlurile de pe copertă. Asta vă interesează?

— Nu, nu! am răspuns eu. Vă rog! Daţi-mi-l mai repede!

Vânzătorul a zâmbit, iar eu mi-am dat seama că-i plăcea să mă tortureze în felul ăsta.

— *Clay Terrell vorbeşte despre fundul Tarei Templeton*? m-a întrebat el rar, citind un alt titlu.

S-a uitat la mine cu o sprânceană ridicată, după care a izbucnit în râs.

— Nu! am zis eu din nou.

S-a uitat din nou pe coperta revistei şi am ştiut că tocmai se pregătea să citească alt titlu. I-am smuls revista din mână înainte de a apuca să deschidă gura.

— Mulţumesc! i-am spus eu peste umăr, ignorându-i şocul şi îndepărtându-mă. Dădusem doisprezece dolari şi şaizeci şi trei de cenţi pentru o revistă de bârfe pe care o uram. Puteam să fiu scutită de comentariile vânzătorului, nu?

Am aşteptat să ies din raza vizuală a vânzătorului ca să deschid ca disperata revista. M-am sprijinit de peretele unei clădiri şi am citit repede cuprinsul. Inima mi-a stat în loc când am ajuns la al cincilea subiect al rubricii *Articolele*

săptămânii.

Femeile lui Cole Brannon: Cine e fata cu care umblă cel mai sexy bărbat de la Hollywood?

— La naiba! am zis eu cu voce tare, în timp ce dădeam mai repede paginile ca să ajung la pagina 18.

— La naiba, la naiba, la naiba! mi-am zis eu, răsfoind disperată revista şi întrebându-mă de ce paginile se lipesc întotdeauna una de alta, când cauţi ceva într-o revistă. Cred că asta e legea lui Murphy pentru reviste.

— La naiba, la naiba, la naiba!

Într-un târziu am trecut de paginile 16 şi 17 şi am respirat adânc. Până acolo îmi fusese! încă o pagină şi viaţa mea se termina. Urma să văd poze cu noi doi şi citate din Sidra. La naiba, poate că îl găsiseră chiar şi pe taximetristul ăla şi-l plătiseră ca să povestească amănunte. Am tras adânc aer în piept şi am dat pagina.

Ochii albaştri, de acum familiari, ai lui Cole Brannon străluceau dintr-o fotografie imensă care se întindea pe două pagini. Inima mi-a zvâcnit în piept când m-am uitat mai bine la fotografie. Cole luase pe după gât o blondă cu care se plimba – ea se uita cu drag la el, în timp ce el privea undeva, departe.

Dar femeia din poză nu eram eu. Era Kylie Dane. Actriţa aia măritată. Parcă îmi jurase că nu se întâlnea cu ea!

— Poooftim? m-am întrebat eu singură.

Bineînţeles că eram uşurată, dar în mod ciudat şi neaşteptat începusem să fiu geloasă pe Kylie Dane asta.

Da’ chestia asta n-avea niciun sens. Ce mă interesa pe mine dacă Cole Brannon se culca cu Kylie Dane? Treaba lui! Dar eram nervoasă pentru că mă minţise. Da, asta era. Eram nervoasă pentru că-l crezusem. Am respirat adânc şi m-am autosugestionat că eram calmă. Cu tot efortul meu, starea de tulburare m-a cuprins din nou când am citit cuvintele tipărite în colţul din josul paginii: *Pentru mai multe amănunte despre femeile lui Cole Brannon, citiţi pagina 33!*

— La naiba! am bombănit eu din nou.

Fotografia mare cu Cole şi Kylie Dane nu fusese decât un material de aţâţare a interesului. Ea era cel mai cunoscut star cu care se culcase Cole vreodată. Însă la pagina 33 urma să fiu desfiinţată chiar mai rău decât îmi imaginasem iniţial. Probabil că eram trecută ca vioara a doua după una dintre cele mai curviştine actriţe de la Hollywood.

— La naiba, la naiba, la naiba!

Am dat paginile cât am putut de repede (care bineînţeles că se lipeau iarăşi), ca să ajung la pagina 33. Am găsit în cele din urmă continuarea articolului şi m-am holbat disperată la trei fotografii care îl înfăţişau pe Cole cu trei femei diferite, fiecare având un comentariu propriu. Am scanat repede fotografiile. Nu eram în niciuna

dintre ele.

Am oftat uşurată şi am încercat să mă abţin să nu fiu geloasă, în timp ce mă uitam la fotografiile cu Cole care se plimba prin Central Park alături de despuiata Kylie Dane. Apoi Cole la cină într-un restaurant luxos împreună cu o brunetă, care fusese identificată ca fiind Ivana Donatelli, impresara lui. Şi o a treia fotografie cu Cole în timp ce o îmbrăţişa pe Jessica Gregory, un star din show-ul TV *Spy Chicks,* care era în formă şi îmbrăcată toată în piele.

Am dat pagina ca să fiu sigură că povestea nu continua şi, din fericire, pe pagina următoare era prezentat felul în care a slăbit Carnie Wilson. Am rezistat tentaţiei de a-mi privi coapsele ca să mă compar cu Carnie Wilson.

Am dat din nou la pagina 33 şi m-am holbat îndelung la fotografiile alea.

Mă minţise. Nu-mi venea să cred că mă minţise. Mă făcuse să cred că era altfel. Mă făcuse să cred că era un gentleman adevărat şi că poveştile despre relaţii cu alte femei nu erau decât invenţiile ziarişti lor. Se uitase în ochii mei şi-mi spusese că el nu s-ar fi încurcat niciodată cu o femeie măritată şi uite cum se giugiulea în Central Park cu o Kylie Dane aproape dezbrăcată. În toată splendoarea! De obicei nu credeam poveştile din *Tattletale,* dar fotografiile din revistă nu erau trucate.

Iar informaţiile lui Wendy despre Ivana Donatelli

erau la fel de adevărate ca şi fotografiile alea. Într-una dintre ele Cole se aplecase peste o măsuţă ca să-i şoptească ceva la ureche, iar ea se îmbujorase toată. Între ei era o sticlă de şampanie şi fiecare avea câte un pahar plin de vin spumos la îndemână. Părul strălucitor al Ivanei se revărsa ca o cascadă peste umerii ei goi, iar la gâtu-i subţire avea un colier cu diamante – cu siguranţă vreun cadou primit de la Cole.

Şi fotografia cu Jessica Gregory numai inocentă nu era. Starul din *Spy Chicks* îl ţinea de după gât. El o luase în braţe şi stăteau nas în nas, uitându-se unul în ochii celuilalt. Arătau de parcă erau gata-gata să se sărute. Costumul ei de piele roşu i se mula pe formele perfecte, lucind în soare.

Am dat iar la paginile 18 şi 19, unde i-am găsit pe Cole şi pe Kylie îmbrăţişaţi pe două pagini. Şi un puşti de cinci ani şi-ar fi dat seama că erau mai mult decât amici. În timp ce se plimbau, ea îl sorbea din ochi, agăţată ca o liană de corpul lui. El o trăsese înspre el, şi-şi ţinea braţul pe umărul ei, iar ea îl atingea cu pieptul. El se uita în direcţia aparatului, deşi nu chiar în obiectiv. Un moment am stat şi am fixat ochii aceia albaştri, care păruseră atât de inocenţi şi de buni duminică.

— Mincinosule! am bombănit eu cu voce tare, uitându-mă la fotografia aceea.

Şi dintr-odată m-am enervat. Eram furioasă pe mine, pe Cole. Cum putusem să fiu atât de tâmpită ca să mă las vrăjită de farmecele lui? Cum

putusem să-l cred, chiar şi pentru o secundă, atunci când îmi spusese că-i păsa? Era actor. Era meseria lui să mă facă să cred ceea ce voia el să cred. Şi la naiba, îi căzusem în plasă ca o boboacă, ca o reporteriţă prostuţă care n-a mai întâlnit niciodată o celebritate. Ca o fetiţă naivă care tânjea după dragoste. Ca o persoană care voia cu disperare să fie apreciată.

Eram aşa o tâmpită!

În mod normal nu m-aş fi comportat aşa. Dar Tom îmi frânsese inima şi într-un moment de slăbiciune picasem în mrejele unui escroc sentimental profesionist. La naiba, se culca cu jumătate din Hollywood. Iar eu fusesem gata să-i cad în plasă.

Am închis nervoasă revista *Tattletale* şi mi-am îndesat-o în geantă. M-am îndepărtat de peretele de cărămidă de care mă sprijinisem şi mi-am îndreptat fusta şi bluza. Am tras adânc aer în piept şi am luat-o pe jos spre metrou. Era doar şase şi jumătate şi ştiam că, dacă plecam atunci, ajungeam la birou până la şapte şi un sfert, dar n-aveam ce să fac la ora aia. Nu aveam unde să mă duc şi, în plus, nu era asta cea mai bună metodă de a fugi de probleme? Munca te face să uiţi de probleme!

— Îţi place de el! mi-a şoptit Wendy fără ocolişuri, fixându-mă cu nişte ochi mari din biroul ei cubic.

— Ce? am întrebat-o eu nedumerită. E ridicol!

Nu-mi place de el!

— Atunci de ce-ţi pasă cu cine apare în *Tattletale*? m-a întrebat ea pe un ton inocent.

Azi, stilul ei tipic neobişnuit era mai potolit, în sensul că purta un machiaj natural şi o pereche strâmtă de blugi Diesel. Singurul indiciu care-i trăda gustul fistichiu în materie de îmbrăcăminte era bluza decoltată, de culoarea lămâii verzi, pe care o purta pe sub o jachetă tricotată subţire, de culoare bej şi eşarfa portocalie pe care şi-o legase în jurul gâtului.

— Nu e vorba că-mi pasă cu cine apare în *Tattletale*! am zis eu, uitându-mă urât la revista de scandal care se vedea din geanta mea. E vorba că m-a minţit!

— Şi că te-a făcut să crezi că te place! mi-a zis Wendy, ghicindu-mi gândurile.

— Nu! am protestat eu. Nu-mi pasă dacă mă place sau nu! De ce mi-ar păsa? Ştii că oricum nu s-ar întâmpla nimic! Ar fi total neprofesionist!

— Hmm! a zis Wendy, cu o sprânceană ridicată. Deci, nu-ţi pasă? Niciun pic?

— Nu!

— OK! mi-a zis Wendy, făcându-mi cu ochiul. Cum spui tu!

M-am uitat urât la ea. De ce credea oare că-mi păsa? Nu-mi păsa de Cole Brannon.

— Asta dovedeşte că toţi bărbaţii sunt nişte nenorociţi! am spus eu încheind discuţia.

Wendy şi-a ridicat o sprânceană.

— Toţi bărbaţii? m-a întrebat ea. Sunt de acord că marea majoritate sunt! Dar chiar toţi? Nu cred!

— Eu da! am mormăit eu.

Mai întâi Tom, apoi Cole. Nenorociţi mincinoşi care te înşelau. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult mă enerva Cole. Cine naiba se credea? Doar pentru că era un star de cinema sexy?

— Jean Michel nu e un nenorocit! mi-a zis Wendy visătoare, fluturând din gene.

— Mă bucur să aud asta! am zis eu, încercând să nu-mi dau ochii peste cap.

N-aveam chef să ascult despre virtuţile chelnerilor cu care ieşea Wendy. Nu înţelegeam cum făcea! Ea le dădea papucii! Ea era întotdeauna cea care-şi pierdea interesul şi pleca. De când o cunoşteam, nu fusese părăsită niciodată de vreun tip. Nu fusese înşelată niciodată. Nici măcar nu fusese tratată altfel decât ca o prinţesă. De ce oare eu trăgeam doar la ţipi cărora le plăcea să mă seducă ca apoi să mă mintă?

— Haide, Claire, fii serioasă! Nu poţi să crezi tot ce scrie în presă! mi-a spus Wendy cu blândeţe.

— Nu cred tot! am răspuns eu hotărâtă. Dar cred ceea ce văd cu ochii mei! Şi fotografiile alea numai inocente nu erau! Cu niciuna dintre femei!

— Poate există o explicaţie! mi-a zis Wendy încet.

— Da’ poate că nu există! am spus eu, ridicând privirea la ea. Wendy, m-a minţit! E un mincinos şi

un dependent de sex! Se culcă cu toată lumea! Şi m-am săturat să discut subiectul ăsta! Chiar m-am săturat! Am făcut o mare greşeală că l-am crezut, dar acum m-am convins! O să-i apară în *Mod* articolul laudativ pe care şi-l doreşte atâta şi eu n-o să trebuiască să mă mai văd cu el vreodată!

Nu ştiu cum, dar cuvintele pe care le scoteam pe gură nu mă făceau să mă simt mai bine.

— Da' ce zici de florile pe care ţi le-a trimis? m-a întrebat Wendy încet.

Încercasem să le ignor toată dimineaţa, ceea ce era destul de dificil, având în vedere că se revărsau pe tot biroul meu. Florile încă arătau perfect şi te îmbiau cu mirosul lor.

— N-ai de gând să vorbeşti cu el?

Am strâmbat din nas.

— Nu! am răspuns fermă. De fapt o să mă comport ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat!

Am deschis sertarul biroului şi am scos bileţelul care venise odată cu florile – scumpul şi drăguţul bileţel, care era în mod evident o minciună. Nu-i păsa deloc de mine. L-am făcut bucăţi şi l-am aruncat în coşul de gunoi. Wendy a suspinat adânc.

— Arunci bileţelul de la Cole? m-a întrebat ea.

— Tocmai l-am aruncat! am răspuns eu. Şi nu vreau să mai vorbim despre asta!

Margaret convocase o şedinţă la ora unsprezece în locul celei pe care o amânase cu o zi înainte. Mă bucuram de marea adunare, pentru că aveam

un motiv ca să mă concentrez şi asupra altui subiect pe lângă Cole Brannon. În plus de asta, îmi doream să scap mai repede de privirile pe jumătate compătimitoare, pe jumătate acuzatoare ale lui Wendy.

Singurul aspect negativ legat de şedinţă era faptul că Sidra avea să fie prezentă şi că trebuia s-o văd din nou. Aveam să mă simt naşpa sub privirile ei înfumurate, dar şi mulţumite că ştie cum prietenul meu, care acum i-o trăgea soră-sii, îmi dăduse papucii în cel mai jenant mod cu putinţă.

Când m-am aşezat la masa ovală, i-am zâmbit Annei Amster, singura senior editor care sosise la şedinţă odată cu mine. Ea era şefa directă a lui Wendy, o editoare fantastică, care-şi făcea foarte bine treaba. Ca şi mine, Anne arăta mult mai tânără decât era şi uneori, din pricina asta, nu era luată în serios de persoanele care nu o cunoşteau. Părul ei negru, sârmos era tuns scurt şi coafat obraznic, iar faţa îngustă avea trăsături de copil. Anne mi-a zâmbit.

Încă nu mă puteam decide dacă şedinţele săptămânale de sumar erau într-adevăr utile sau nu. În principiu, membrii seniori ai staffului de la *Mod* ar fi trebuit să discute despre revistă şi articolele pe care le publicam în numărul la care lucram. Ar fi trebuit să venim cu rapoarte despre stadiul în care se aflau materialele de publicat, să dezbatem problemele şi să hotărâm ce trebuia să

fie făcut pentru revistă. În schimb, noi făceam sugestii jalnice, care erau imediat respinse de Margaret, în timp ce secretarul general de redacţie, Donna Foley, care mai avea puţin până la pensie, încerca să ne încurajeze din priviri. Donna îşi nota propunerile noastre şi mai târziu le discuta cu Margaret. În cele din urmă ideile bune ajungeau să fie puse în practică în numărul la care se lucra. Dar bineînţeles că Margaret şi le atribuia de obicei, spunând fraze de genul: „Mi-a venit ideea asta în timp ce luam cina la Lutece seara trecută!”, chiar dacă existau opt martori care puteau confirma faptul că ideea respectivă fusese propusă de una dintre noi în cadrul vreunei şedinţe. Însă învăţasem demult că era mai bine să tăcem şi să fim pur şi simplu recunoscătoare pentru faptul că Margaret conducea echipa de la *Mod* cu ajutorul unor persoane care ştiau cu ce se mânca meseria asta – chiar dacă nu le ridica nimeni statuie.

Sidra s-a furişat înăuntru cu cinci minute mai târziu, prăvălindu-se în scaunul gol de lângă Anne, care i-a spus bună ziua pe un ton politicos, fără să observe cum Sidra mă săgeta deja cu privirea. Sidra a ignorat-o şi, în cele din urmă, Anne a ridicat din umeri şi a dat din cap. Nu vorbisem niciodată cu Anne despre Tripleţi, dar bănuiam că nici ea nu era fana lor.

Astăzi, Sidra purta o pereche de pantaloni mulaţi de piele bej, care îi accentuau şoldurile

înguste, şi un top negru, care-i scotea în evidenţă sânii falşi.

— E Gucci! a zis ea dispreţuitoare, drept răspuns la privirile fixe cu care au întâmpinat-o ceilalţi editori.

Chiar dacă o văzusem pe Sidra de atâtea ori, alegerile ei vestimentare tot continuau să ne lase cu gura căscată pe toţi. N-o văzusem niciodată să poarte acelaşi lucru de două ori şi hainele ei ne frapau întotdeauna.

— *Couture*! a adăugat Sidra, chicotind încet. George era înnebunit când mă vedea îmbrăcată aşa!

M-am abţinut să nu-mi dau ochii peste cap. Toate o ignoram. Aluziile ei la George Clooney sunau ca o placă stricată pe care uram să o tot ascultăm.

Înainte ca cineva să apuce să spună ceva, Margaret a năvălit în birou şi s-a aşezat în capul mesei. Vă veţi gândi probabil că într-o sală de conferinţe cu o masă ovală ne aliniam în mod egal, precum cavalerii de la curtea regelui Arthur. Asta crezusem şi eu la prima mea şedinţă, care avusese loc în urmă cu un an şi jumătate, până când mi-am dat seama că poziţionarea scaunelor împărţea masa în două. Opt dintre noi stăteau înghesuite în prima jumătate de lângă uşă, în timp ce Margaret domina din cealaltă jumătate de masă, având în faţă fel de fel de hârtii şi privindu-ne de sus ca pe nişte supuşi loiali. Timp de o oră trebuia să ne

înghesuim şi să ne lovim cu coatele, în timp ce Margaret se lăfăia în cealaltă jumătate de cameră.

— Bună diMODneaţa! ne-a salutat Margaret cu aceleaşi cuvinte stupide cu care obişnuia să deschidă fiecare şedinţă.

— Bună diMODneaţa! am mormăit toţi în cor, ştiind că ne-am fi luat-o zdravăn de la Margaret, dacă nu i-am fi răspuns.

— Să începem! ne-a zis Margaret, lăsându-se mulţumită pe spătarul tronului ei.

I-a făcut semn din cap Donnei.

— Donna? a spus ea.

Donna a oftat. Ea modera toate şedinţele de la *Mod* din scaunul ei din mijlocul mulţimii de opt membri, aşezaţi la capătul inferior al mesei ovale.

— Se pare că am terminat la timp numărul pe luna august! a spus Donna, spicuind din notiţele ei şi încercând să nu dea cu cotul peste Jeffrey, care stătea în stânga ei, şi peste Carol, care stătea în dreapta. După cum aţi aflat probabil, Margaret a luat o hotărâre de ultim moment, şi anume l-a pus pe copertă pe Cole Brannon în locul Juliei Stiles, rupând într-un fel tradiţia revistei *Mod*!

Vocea Donnei era încordată. Câteva perechi de sprâncene s-au ridicat de uimire şi câţiva editori au întors capul înspre mine. Sidra şi Margaret erau suspicios de înfumurate.

— Margaret crede, a continuat Donna, uitându-se în treacăt la şefa ei, că interviul pe care Claire i l-a luat lui Cole Brannon este uluitor şi cu ajutorul

lui avem şansa de a ne creşte tirajul!

M-am străduit să nu roşesc, căci mai multe capete se rotiseră în direcţia mea. Câţiva editori mi-au zâmbit încurajator.

— Eu încă nu l-am citit, dar sunt sigură că Margaret ştie ce face!

Donna nu avea un ton prea convingător. Stomacul meu a început să scoată sunete din cauza stresului.

— În rest, totul a rămas neschimbat, aşa cum am plănuit! a continuat Donna. Am vorbit cu impresara Juliei Stiles şi a fost de acord să o punem pe Julia pe coperta numărului din septembrie. Filmul ei se lansează de Ziua Muncii, aşa că e chiar mai bine pentru ea. Dar a trebuit să-i promit şi altui client de-al ei un interviu în numărul din septembrie, ca să nu facă mare caz pe chestia asta. Claire, poţi să te ocupi tu de interviu?

Eu am dat din cap şi m-am simţit uşurată. În domeniul nostru cronometrarea e cea mai importantă. Dacă filmul Juliei ar fi fost programat pentru lansare la sfârşitul lui iulie sau în august, impresara ar fi strigat acum din toţi rărunchii că trebuia să apară pe copertă. Majoritatea celebrităţilor nu dădeau interviuri toată ziua. Vedetele filmelor de categoria A şi B acceptau să dea interviuri doar când lansau un film pe marele ecran, un serial TV sau un album, pentru că apariţia într-o revistă de top pentru femei

reprezenta o metodă sigură de a-ţi atrage mai mulţi fani. Acum şase luni când conveniserăm cu impresara Juliei să publicăm un articol despre actriţă în vară, lansarea noului ei film fusese programată pentru sfârşitul lui iulie şi imaginea ei ar fi fost perfectă pentru coperta numărului din august. Din fericire, data lansării filmului fusese amânată de Ziua Muncii, aşa că impresara ei fusese mai mult decât încântată de treaba cu copertele.

— OK, acum despre numărul pe septembrie! a continuat Donna.

Câţiva şi-au scos carneţelele şi au început să ia notiţe.

— Conform departamentului de publicitate, o să avem patru pagini în plus pentru articole, ceea ce este minunat. Vreau să mai alocăm o pagină secţiunii de modă, pentru că Sidra, Sally şi Samantha se duc în Italia pentru un shooting şi ne-au promis o serie de fotografii superbe cu ce se mai poartă toamna asta făcute într-un cadru romantic la Veneţia!

Sidra a dat din cap fără să-şi ridice privirea şi a început să-şi pilească unghiile cu o pilă bătută cu diamante.

— În ceea ce priveşte celelalte trei pagini… eu… noi… aşteptăm sugestii!

Donna i-a aruncat o privire scurtă lui Margaret, să vadă dacă Margaret remarcase pauza din discurs, dar Margaret se uita aiurea pe geam.

— Astăzi norii arată ca nişte oiţe! a zis Margaret pe neaşteptate.

Toţi ne-am uitat ciudat la ea. Eu mi-am înăbuşit râsul. Margaret se purta câteodată ca un copil mic. Donna a tras adânc aer în piept şi a continuat.

— Claire! a spus ea.

M-am întors.

— Margaret şi cu mine am discutat despre publicarea unui interviu cu o celebritate în devenire!

Cu colţul ochiului mă uitam la Sidra. Cu siguranţă că era furioasă pentru că mi se dădea mai multă atenţie.

— Ai fi interesată de un astfel de interviu? Dacă are succes, am putea să-l transformăm în rubrică lunară! Nu o să fie ceva foarte greu de făcut, doar o pagină de întrebări şi răspunsuri cu tinere vedete! *Identificaţi noul Brad Pitt!* Ceva de genu' ăsta!

— Sigur! am zis eu.

— A fost ideea mea! a intervenit Margaret, uitându-se la noi. Inspirată de articolul lui Claire despre Cole Brannon!

Margaret mi-a făcut cu ochiul, iar eu am afişat un zâmbet forţat. Donna a oftat din nou, iar Margaret a continuat să se uite pe fereastră.

— Aveţi idei pentru umplerea celor două pagini rămase? ne-a întrebat Donna.

Şi-a notat ceva în carneţelul ei, apoi şi-a ridicat

privirea la noi.

— Ce spuneţi de două pagini despre *Cele mai sexy 20 de lucruri pe care femeile le pot face în pat?* ne-a întrebat cu vocea ei metalică Cathy Joseph, capul limpede al corectorilor, care avea vreo şaizeci şi ceva de ani.

Eu am zâmbit. Mi se părea ciudat ca o femeie care se apropia de şaptezeci de ani să vorbească despre sex. Şi chiar luna trecută tot ea fusese cea care sugerase articolul: *10 metode noi pentru atingerea orgasmului!* Eu chiar speram să mai am orgasme la vârsta ei. De fapt, îmi doream să le am şi la vârsta mea.

Donna i-a răspuns lui Cathy cu un zâmbet.

— Sună bine! a zis ea.

Bineînţeles că suna bine. Cathy era veterană în domeniu de patruzeci de ani şi nu era întâmplător faptul că avea cele mai multe idei din toată echipa editorială de la *Mod.* Lucrul amuzant legat de revistele pentru femei era acela că, odată ce te abonai la o revistă pe cinci ani, să zicem, citeai toate articolele scrise vreodată. Normal că apăreau celebrităţi noi în fiecare lună şi abordări noi ale unor idei vechi, dar revistele pentru femei reciclau la fiecare câţiva ani aceleaşi aproximativ o sută de sfaturi legate de sex, *self-help* şi articole despre ce ar trebui să facă o femeie. De exemplu, nu aveam niciun dubiu că *Cele mai sexy 20 de lucruri pe care femeile le pot face în pat* urma să includă măcar un lucru menţionat anterior în *Mod*

– sau în *Cosmo, Glamour* sau *Marie Claire.* La urma urmei, oricât de creativi am fi, există un număr finit de lucruri pe care cineva le poate face, de fapt, între cearşafuri. Aveam o bănuială potrivit căreia Cathy avea acasă un teanc de reviste pentru femei din anii ’60 şi că înainte de fiecare şedinţă pur şi simplu răsfoia revistele respective şi extrăgea câteva idei din numărul pe luna februarie a revistei X din 1968 sau numărul pe luna iulie a revistei Y din anul 1975. Dacă într-adevăr aşa stăteau lucrurile, înseamnă că era mai deşteaptă decât noi toţi la un loc.

— Anne? a întrebat Donna. Cum ţi se pare ideea cu *Cele mai sexy 20 de lucruri*?

În calitate de redactor coordonator, Anne era cea care trasa diferite sarcini şi edita articolele, aşa că trebuia să-şi dea acordul.

— Da, sigur! a ciripit Anne, zâmbind. Tocmai am început să lucrez cu un *freelancer* nou, care scrie în mod regulat la *Maxim.* Cred că ar fi persoana perfectă, dacă este disponibilă!

Donna a dat din cap şi şi-a notat ceva în carneţel.

— Margaret? a întrebat Donna, cu o voce aproape timidă.

Margaret şi-a ridicat repede privirea şi a făcut un semn cu mâna.

— Da, e perfect! a zis ea. Tocmai mă pregăteam să sugerez un articol similar. Ideea e foarte bună!

— Excelent! a spus Donna, mai notând ceva,

după care a făcut o scurtă recapitulare. Deci, o pagină extra pentru modă, una pentru celebrităţi şi două pentru rubrici fixe! E toată lumea de acord?

I s-a răspuns în cor că e OK. Margaret s-a abţinut, pentru că nu trebuia să-şi dea consimţământul odată cu masele. Sidra a tăcut, fiindcă avea o părere prea bună despre ea ca să vorbească la unison cu cineva.

Restul şedinţei am subliniat şi confirmat sarcinile pe care le aveam fiecare pentru numărul din septembrie. Majoritatea articolelor fuseseră deja împărţite şi se lucra la ele. *Freelancerii* din toată ţara se chinuiau să descopere cele *10 metode de a ateriza în braţele bărbatului visurilor tale, 15 metode pentru a afla dacă te iubeşte cu adevărat* şi *10 modalităţi pentru a obţine promovarea binemeritată.* (Deşi eram convinsă că răspunsurile la toate aceste întrebări puteau fi găsite în multe dintre paginile revistei *Mod*) Tripleţii se dădeau de ceasul morţii cu ţinutele pe care să le ia pentru shoo-tingul de la Veneţia.

Pentru următoarea lună eu trebuia să vin cu cinci propuneri pentru pagina cu celebrităţi din noiembrie, să-mi actualizez materialul despre Julia Stiles pentru numărul din septembrie, să găsesc un interviu cu o celebritate în devenire şi să promovez noul film al lui Kylie Dane, care urma să fie lansat de Ziua Muncii. În plus, trebuia să scriu vreo două pagini despre ce obişnuiau celebrităţile

să mănânce la cină (ideea lui Margaret) şi încă un articol despre secretele poveştilor lor de dragoste.

Din păcate, multe dintre cititoarele noastre aplicau orbeşte sfaturile pe care le dădeau starurile lor preferate, care în marea majoritate a cazurilor jonglau cu iubirea şi dizolvau căsnicii cu aventurile lor trecătoare. Multe dintre femei nu se gândeau de două ori înainte de a urma ponturile pentru o căsnicie de durată pe care le dădea o actriţă de televiziune în vârstă de treizeci şi doi de ani, care avea deja trei căsătorii la activ. Sau trucurile pentru tonifierea corpului venite din partea unei zeiţe a ecranului, în vârstă de treizeci şi patru de ani, al cărei corp era opera celor mai buni chirurgi plasticieni ai lumii occidentale (ca să nu mai spunem că actriţa cu pricina nu pusese vreodată piciorul într-o sală de sport). Ori sfaturile despre politică ale unui VJ de la MTV, care fusese odată pus în încurcătură de Jay Leno pentru că nu ştiuse numele vicepreşedintelui Statelor Unite.

Asta aşa, ca să vă dau câteva exemple despre „capetele luminate” care conduc lumea.

Când şedinţa s-a terminat, la douăşpe fără trei minute, am plecat uşurată pentru că aveam destul de multă treabă, care să mă distragă de la subiectul Cole Brannon şi eram bucuroasă că în ultima oră nu mă gândisem la el decât o dată. OK, recunosc, poate de două ori. Dar a doua oară nu se punea, pentru că Donna adusese vorba despre el.

Nu că mi-ar fi păsat. Ar fi fost ridicol să-mi pese, nu?

Starurile de cinema
Starleta

Conferinţa de presă de joi dimineaţa pentru filmul lui Kylie Dane, *Atracţie magnetică,* se ţinea într-o sală de conferinţe a hotelului Ritz. În timp *ce* intram în Atelier, o paradă de haine de designer, prea scumpe pentru toate buzunarele mele, îmi defila prin faţa ochilor. Am încercat să nu mă gândesc la micul dejun de sâmbătă, dar încercarea de a ignora amintirea zilei în cauză era ca şi cum ai încerca să ajungi la bradul de Crăciun din Rockefeller Center într-o zi de decembrie fără să fii înghiţit de o mare de turişti. Exact, mi-era imposibil!

Bineînţeles că ştiam că în Atelier Cole Brannon nu se mai ascundea sub o şapcă cu Red Sox. La naiba, acum era probabil în spate, cu presa, susţinând-o pe măritata Kylie Dane. Am încercat să nu mi-i imaginez pe cei doi împreună.

Conferinţa de presă se ţinea într-o sală, undeva la capătul primului etaj. M-am aşezat pe locul meu, salutând cu capul ceilalţi ziarişti, pe care îi cunoşteam de la multe evenimente similare. Mă întrebam, ca de obicei, dacă vreunul dintre ei îşi dădea seama ce de doi bani era toată afacerea asta. M-am uitat de jur împrejur şi am primit

confirmarea bănuielii mele – majoritatea fusese demult sedusă de strălucirea Hollywoodului. M-am simţit un pic exclusă. Bineînţeles că toată treaba asta cu Hollywoodul era distractivă şi fascinantă într-o anumită măsură, însă eu nu fusesem niciodată impresionată până peste cap. Câteodată chiar mă întrebam ce era în neregulă cu mine.

Sesiunea de interviuri din ziua aceea era una restrânsă, organizată special pentru revistele lunare ca a noastră. Ziarele şi săptămânalele ca *People* urmau să aibă parte de o altă conferinţă cu două săptămâni înainte de lansarea filmului de Ziua Muncii, pentru a stimula apetitul iubitorilor de cinema exact la momentul potrivit. Reporterii de la cele mai importante reviste lunare – *Mod*, *Glamour*, *În Style*, *Maxim, Cosmo* şi altele – fuseseră invitaţi astăzi, astfel încât presupusele noastre laude înflăcărate la adresa starurilor din film să poată apărea în numerele din septembrie (care, de fapt, ieşeau la jumătatea lunii august) exact în momentul în care amatorii de cinema îşi făceau planuri pentru Ziua Muncii. Mi se părea amuzant că noi, deşi nu văzuserăm filmul, fiind încă la montaj într-un studio din Burbank, trebuia să ne dăm cu părerea şi să-l recomandăm oamenilor. Aşa cum făceam de obicei la astfel de evenimente, mă întrebam dacă un glob de cristal nu fusese cumva inclus în mapa pentru presă.

Tot valsul ăsta cu presa avea o coregrafie foarte bine studiată pentru beneficiul maxim al

studioului. Era o formulă care nu prea lăsa loc de eşecuri: se lua un mare star de cinema, se amesteca cu un film acceptabil spre bunicel, se limita accesul presei pentru stârnirea interesului şi mai băgau şi nişte ziceri de-ale starurilor. Rezultatul era un mare tam-tam în jurul filmului respectiv, care nici măcar nu era gata încă.

Când aşteptam să înceapă conferinţa, i-am spus Victoriei Lim, editorul de la departamentul de divertisment al revistei *Cosmo* şi prietena mea de patru ani, de când luam parte împreună la tot felul de conferinţe de presă tâmpite, că mă despărţisem de Tom. În timp ce-i mai dădeam câteva detalii despre cum decurseseră lucrurile, m-am simţit oarecum penibil, de parcă ar fi fost vina mea că Tom îmi fusese infidel. Oare eu eram vinovată?

M-am mai liniştit când a recunoscut că şi ei îi căzuse cu greaţă de prima oară. Tom şi cu mine ieşisem odată, mai demult, în oraş cu Victoria şi soţul ei, Paul, şi Tom îşi petrecuse toată seara ţinându-i o prelegere lui Paul despre „porcii ăia împuţiţi de capitalişti din Washington”. N-au mai ieşit a doua oară cu noi în oraş.

— Păi, să ştii că poate fi aranjat! mi-a spus Victoria pe un ton serios, când am terminat de povestit. Adică, chiar ştiu nişte oameni care pot! Merită cu vârf şi îndesat să fie aranjat!

— Aranjat? am întrebat eu.

Victoria mi-a zâmbit.

— Normal! mi-a zis ea. În limbajul mafioţilor? Tu

nu te uiţi la *Clanul Soprano*?

— Chiar aşa se zice, „aranjat”?

— Păi, nu ştiu! Tot timpul adorm la serialul ăla. Da’ acum pe bune, chiar cunosc nişte oameni care l-ar putea scoate din circuit!

— „Scoate din circuit”?

— Scos din circuit, rezolvat, săpunit, ce mai contează? a spus Victoria. Cu toate că încă mai cred că Lorena Bobbitt a fost genială la capitolul ăsta! L-a superaranjat! L-a aranjat cum scrie la carte!

— Şi n-aş avea nicio durere de cap! am zis eu serioasă.

— Nici eu! m-a completat Victoria.

Înainte de a mă pierde prea mult în această fantezie, a apărut pe scenă o blondă oxigenată, îmbrăcată într-o rochie roşie Prada, mulată şi lungă până la genunchi, care ţinea în mână un teanc de hârtii. Părul îi era prins la spate şi purta un mic ecuson, după care putea fi identificată drept una dintre PR-istele din stafful companiei de producţie. Şoaptele micului grup de unsprezece jurnalişti au fost reduse la tăcere şi toţi ne-am îndreptat privirile asupra ei.

— Doamnelor şi domnilor! ni s-a adresat ea politicos.

Eu i-am făcut un semn cu cotul Victoriei, iar ea şi-a dat ochii peste cap. Se vedea că tipa era începătoare. PR-istele veterane ale studioului se obişnuiseră demult să trateze jurnaliştii ca pe

nişte copii, pe care îi hrăneau cu informaţii cu linguriţa. Nu ni se adresau niciodată cu „doamnelor şi domnilor”, întrucât în ochii lor *nu* eram doamne şi domni, ci nişte copii creduli, care puteau şi trebuiau să fie manipulaţi. În acest sens primeam şi mită pentru cronicile favorabile – cei de la Ritz alergau toată sala cu tăvi pline cu gustări, Perrier şi apă minerală.

— Sunt Destiny Starr! (Eu şi Victoria ne-am înăbuşit chicotelile.) Bine aţi venit la Ritz! Avem o dimineaţă foarte specială astăzi! în câteva momente vor veni şi Kylie, şi Wally, ca să stea de vorbă cu dumneavoastră, dar mai întâi daţi-mi voie să vă spun câteva cuvinte despre acţiunea filmului!

Eu mă gândeam la ale mele, în timp ce Destiny se lansase pe orbită într-un monolog despre filmul *Atracţie magnetică.* Nu înţelegeam de ce PR-istele deschideau întotdeauna conferinţele de presă de vreme ce: a) primisem prin poştă dosarele de presă cu câteva săptămâni înainte, iar mapele alea conţineau o proză superficială despre cum pelicula avea să fie cel mai bun film al anului, poate chiar al deceniului, b) dosarele de presă pe care le primeam la intrarea în sala de conferinţă ne povesteau mai succint (da’ tot superficial) despre cum filmul avea să fie cel mai bun film al deceniului, poate cel mai bun film al tuturor timpurilor, c) mai multe telefoane primite de la PR-istele studioului în ultimele săptămâni ne

reaminteau, chipurile, de conferinţa (în ciuda faptului că noi confirmasem deja participarea prin e-mail, fax sau telefon) care urma să se transforme într-o serie de monologuri înflăcărate despre cum filmul avea să ia cu siguranţă toate premiile Academiei şi să fie considerat cel mai bun film din istoria cinematografiei.

Credeţi-mă, am auzit toate discursurile posibile şi imposibile despre marile premii ale Academiei la fiecare conferinţă de presă – chiar şi la petrecerea pentru *Gigli,* şi ştim cu toţii cum au ieşit lucrurile în cazul ăsta. După cum vă puteţi imagina, toate astea nu făceau decât să ne scadă în mod considerabil încrederea în discursul respectiv.

În timp ce Destiny povestea câte ceva despre *Atracţie magnetică,* vedeam feţele de zombie ale colegilor mei, care erau absorbiţi de propriile gânduri, cu excepţia unei feţe noi, o proaspătă angajată a revistei *Teen People.* Reporteriţa cu pricina se uita fascinată la Destiny de pe locul ei din centrul inertului rând doi. Îmi aducea aminte de mine la începuturile carierei mele la *People,* în urmă cu patru ani, când încă nu învăţasem că aceste conferinţe de presă nu însemnau mare lucru, poate cu excepţia şansei de a pune mâna pe nişte citate gata învăţate de la staruri şi pe nişte delicatese gratis. La anumite conferinţe de presă, precum cea de faţă, se servea şi şampanie, chiar dacă era ora zece dimineaţa, oră considerată

nepotrivită chiar şi pentru această castă hollywoodiană de agenţi.

În plus, dacă luam în considerare experienţa mea cu băutura din săptămâna în curs, poate că era mai bine să fi evitat alcoolul o perioadă. Cel puţin în preajma starurilor de cinema. Cu toate că partenerul lui Kylie Dane din film nu arăta nici pe departe ca un Cole Brannon, avea un sex-appeal vizibil şi o reputaţie cam dubioasă. Wally Joiner, un actor britanic în vârstă de douăzeci şi şase de ani, care fusese numit „viitorul Hugh Grant", apăruse din plin în presă datorită noilor sale isprăvi care includeau o aventură cu un star pop, un triunghi amoros cu două modele de la *Playboy* şi o noapte albă în Vegas într-o cameră plină de stripteuze.

Într-un târziu, Destiny şi-a încheiat monologul pe un ton afectat, spunându-ne că respectiva comedie romantică (băiatul întâlneşte fata, băiatul face o greşeală – băiatul trebuie să recâştige încrederea fetei, băiatul câştigă inima fetei – băiatul şi fata trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneți – mare surpriză, cică) era una dintre preferatele Academiei de Film, după care a făcut o pauză studiată şi ne-a anunţat că „talentele" urmau să apară dintr-un moment într-altul.

Pe moment în sală s-a făcut linişte, după care am început toţi să vorbim între noi, de parcă Destiny nici n-ar fi fost mai devreme pe scenă. Niciunul dintre noi (cu excepţia noii reporteriţe

entuziaste de la *Teen People)* nu-şi luase vreo notiţă, când Destiny ne citise aproape cuvânt cu cuvânt din comunicatul de presă, pe care-l primiserăm la intrarea în sală.

Destiny s-a întors înapoi pe scenă în mai puţin de trei minute, după ce-şi reîmprospătase rujul roşu-intens de pe buze.

— Doamnelor şi domnilor, vreau să vă prezint două staruri de cinema din filmul *Atracţie magnetica,* care bineînţeles că nu mai au nevoie de niciun fel de prezentare!

— Atunci de ce ni-i mai prezintă? i-am şoptit eu Victoriei, care a chicotit.

— Doamna Kylie Dane şi domnul Wally Joiner! a spus Destiny teatral.

Apoi a făcut o pauză, aşteptând probabil aplauzele noastre, însă niciunul dintre noi nu a aplaudat. Jurnaliştii nu-şi arătau de obicei emoţiile sau entuziasmul în timpul conferinţelor de presă, la premiere, evenimente sportive etc. De fapt, nu cred că trebuia să manifestăm în mod oficial vreun sentiment.

Dacă aşa ar fi stat lucrurile, viaţa – şi dormitul peste noapte la starurile de cinema – ar fi fost mult mai uşoară.

— OK! a zis Destiny, revenindu-şi după reacţia noastră neaşteptată. S-a întors spre cortina din spatele scenei. Kylie şi Wally, arătaţi-vă!

Kylie Dane a ieşit prima de după cortină, arătând fenomenal, chiar şi într-o pereche de blugi

şi o cămaşă neagră. Mie în sută că blugii ăia rupţi erau Paper Denim Cloth, iar cămaşa superbă cu două numere mai mici îi scotea în evidenţă perfect formele, dezvăluind o bună parte din decolteul ei ispititor şi terminându-se destul de sus, încât să lase la vedere abdomenul ei lucrat şi bronzat, de culoarea scorţişoarei. Kylie purta nişte pantofi Jimmy Choo cu tocuri cui imposibile, care o făceau să pară extraordinar de înaltă. Era atât de subţire, încât mă gândeam că n-am mai vedea-o dacă s-ar fi întors în profil. Părul ei blond, des (de o strălucire şi elasticitate de care al meu nu avusese niciodată parte) era răvăşit în mod profesionist şi cârlionţat, conferindu-i un aer jucăuş şi în acelaşi timp foarte sexy. Când a păşit pe scenă, Kylie ne-a zâmbit sfioasă.

— Bună ziua! ne-a spus ea delicat, zâmbind la toată sala.

Nu mi-a plăcut de ea din prima şi am încercat să mă conving că era din cauza faptului că părea să fie prea plină de ea. Bineînţeles că era – majoritatea starurilor de cinema erau –, dar ştiam că motivul adevărat pentru care nu-mi plăcea era faptul că nu puteam să-mi şterg din minte imaginea ei la braţul lui Cole, felul în care îi zâmbea, de parcă îi promitea sex şi acţiune din paginile revistei *Tattletale.* Oare n-avea destul fără să-l includă şi pe Cole în colecţia ei de bărbaţi?

La urma urmei, era măritată cu Patrick O’Hara,

un actor extraordinar, care era cu douăzeci de ani mai mare decât ea. Inelul ei strălucitor de logodnă, care avea aproximativ mărimea unui glob de discotecă, a proiectat raze mici de lumină în sală, când Kylie s-a aşezat graţioasă pe scaunul cu perne de catifea din mijlocul scenei. M-am simţit stingherită din pricina scaunului meu pliant cu spătar tare şi am încercat să n-o urăsc pentru faptul că micuţele raze reflectate de inelul ei imens mă orbeau când se mişca.

E un mincinos, mi-am spus eu. *Cole Brannon m-a minţit. Şi o ajută pe Kylie Dane să-şi înşele bărbatul. Nu este cu nimic mai bun decât Tom.* Am înghiţit ca să scap de nodul care mi se pusese în gât şi am încercat să mă concentrez pe altceva în afară de frumoasa şi perfecta Kylie Dane. Ceea ce nu era deloc uşor de făcut.

— Şi Wally Joiner! a anunţat Destiny.

Actorul britanic a venit cu paşi mari pe scenă, foarte stăpân pe el şi emanând senzualitate pură. Era nebărbierit, avea mersul hotărât şi relaxat în acelaşi timp, iar blugii lui prespălaţi, Levi's, mergeau perfect cu cămaşa creponată, albă, cu trei nasturi de sus descheiaţi.

— Bună! ne-a spus el, cu un accent britanic atât de puternic, de ziceai că se preface.

S-a uitat pe îndelete la toate reporteriţele din sală, zâmbind ca un drăcuşor de fiecare dată când se uita în ochii lor. Am auzit-o pe Victoria, care stătea lângă mine, cum a chicotit ca o şcolăriţă

când ochii lui arzători s-au oprit asupra ei, dar înainte de a ni se intersecta privirile, eu m-am concentrat intenţionat asupra paginilor albe din carneţelul pe care îl ţineam în mână.

Oricât de sexy era domnul Wally, eu avusesem parte din plin de actori sexy în săptămâna aia, aşa că mulţumesc, dar nu!

— OK, continuăm cu întrebările! a spus Destiny după o pauză scurtă, care i-a permis lui Wally să se oprească din analizat fiecare femeie din sală. Destiny şi-a rotit privirea în jurul încăperii până când a dat peste Karen Davidson de la *Glamour,* care-şi ridicase creionul în aer.

— Da, dumneavoastră! a spus Destiny, arătând cu mâna înspre Karen.

— Karen Davidson de la *Glamour*! a zis bruneta tunsă franţuzeşte, identificându-se aşa cum ni se cerea să facem la fiecare conferinţă de presă. De parcă starurilor le-ar fi păsat cine eram. Eu eram sigură că numele noastre le intrau pe o ureche şi repede-repede le ieşeau pe cealaltă. Kylie Dane a salutat-o din cap politicos, iar Wally a făcut o plecăciune, după care i-a făcut golăneşte cu ochiul. Karen a chicotit.

— Am o întrebare pentru Wally? Karen începuse deja să roşească. În film joci rolul unui fizician atomic. Ţi-a fost greu să înveţi formulele alea pentru a putea fi cât mai convingător în acest rol?

Eu m-am aplecat spre Victoria.

— *Fizician atomic?* i-am şoptit eu. E corect să

spui aşa?

Victoria şi-a înăbuşit din nou chicotelile şi a clătinat din cap.

— Karen, ai pus o întrebare excelentă! a zis Wally, lăsându-se confortabil pe spătarul scaunului. Părea că o dezbracă pe Karen din priviri, în timp ce vorbea, iar ei părea să-i placă. Ştii, fizica nucleară a fost întotdeauna pasiunea mea! Aşa că eram deja familiarizat cu unele lucruri! îmi plac la nebunie toate chestiile complicate pe care le presupune. Aşa că mi-a fost uşor să citesc tot scenariul şi să învăţ pe dinafară formulele! a concluzionat Wally într-un mod inteligent. Fizica nucleară este un domeniu atât de vital în zilele noastre!

Karen Davidson a dat din cap şi şi-a notat totul cu fervoare. Eu mi-am dat ochii peste cap pentru că puteam vedea deja viitorul articol din *Glamour:* WALLY JOINER ESTE UN INTELECTUAL RAFINAT PASIONAT DE FIZICA ATOMICĂ! Mda, sigur! Asta să i-o spuneţi lu' mutu!

— Dumneavoastră! a spus Destiny, arătând cu mâna spre Victoria.

— Victoria Lim de la *Cosmopolitan*! a zis Victoria cu o voce timidă ca de copil. Am o întrebare pentru Kylie!

Kylie a dat din cap inexpresiv.

— Kylie, este a treia oară când joci un astfel de rol – femeia neajutorată care e salvată de bărbatul puternic şi inteligent. Nu te îngrijorează faptul că

deja eşti distribuită numai în astfel de roluri?

— Nu! a spus Kylie fără să se uite în ochii vreunui jurnalist din sală.

S-a uitat la unghiile manichiurate perfect, după care s-a retras undeva în micuţa ei lume, de unde îşi admira inelul de logodnă. Eu am schimbat cu Victoria câteva priviri pline de înţeles. Devenea clar că nu avea de gând să dezvolte subiectul, chiar dacă începuse să se lase o linişte jenantă.

— Uh, OK! a spus Victoria.

Destiny părea depăşită de situaţie. Nu prea decurgeau bine lucrurile.

— Atunci îmi poţi spune dacă rolurile astea te reprezintă?

Asta era o întrebare bună. O întrebare bună, de la care se putea obţine un răspuns palpabil.

Kylie şi-a ridicat în cele din urmă privirea, dar nu s-a uitat în ochii nimănui.

— Nu cred că mi se potriveşte un anumit rol! a răspuns ea, plictisită.

Şi-a luat o scamă imaginară de pe blugi, în timp ce se holba în tavan. Şi-a dat o şuviţă cârlionţată de păr după ureche şi şi-a reluat examinarea unghiilor.

— Actorii talentaţi se transpun în orice fel de rol!

Am auzit-o pe Victoria bombănind încet lângă mine şi mie mi-a venit să râd. Toată chestia asta era aşa de superficială.

Am ridicat mâna şi Destiny mi-a dat voie să

vorbesc.

— Claire Reilly de la *Mod*! am spus eu repede, uitându-mă la Kylie. Ce părere aveţi despre exemplul pe care îl daţi tinerelor? am întrebat-o eu.

Destiny şi-a arcuit o sprânceană, iar Victoria a chicotit lângă mine. Ştiam că ceea ce spusesem sunase fals, dar nu mă interesa.

— Ceea ce vreau să vă întreb este dacă vă îngrijorează faptul că tinerele se vor gândi că este OK ca femeile să fie salvate în loc să încerce să se salveze singure?

— Este OK! a răspuns Kylie, după care a oftat şi şi-a dat ochii peste cap.

Eu mi-am ridicat o sprânceană.

— Adică spuneţi că este OK ca femeile să stea şi să aştepte să fie salvate de bărbaţi? am insistat eu.

— Asta am spus, nu? Kylie a oftat din nou şi şi-a întors privirea spre Destiny. Găsesc subiectul acesta plictisitor! a spus ea. Putem continua cu altceva?

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi m-am holbat uluită la ea. Cum putea să-i placă lui Cole o astfel de femeie? Cu asta fusese numele lui asociat? Pe femeia asta o trăgea lângă el cu atâta adoraţie în fotografia din *Tattletale*? Ce era oare în capul bărbaţilor?

Dar ea era Kylie Dane – cea care cucerise inimile a mii de bărbaţi, nu? Iar eu, la polul opus, îl pierdusem pe singurul bărbat pe care reuşisem

să-l seduc vreodată. Poate că trebuia să-i urmez sfatul şi să aştept liniştită să fiu salvată de nu ştiu ce prinţ din poveste. Se părea că la ea ţinuse figura. În orice caz, Kylie Dane avea ceva mai mulţi bărbaţi gata să-i cadă la picioare decât mine, aşa că avea cu siguranţă şanse mai mari de a-şi găsi prinţul printre broaşte. În schimb eu aveam un ditamai trecut de pupat broscoi, care ar fi făcut-o pe Miss Piggy să roşească cu Kermit al ei cu tot.

Conferinţa de presă a continuat în mod obişnuit şi eu mi-am luat notiţele necesare, care semănau izbitor de mult cu toate notiţele pe care le luasem la conferinţele anterioare de presă la care participasem: o mulţime de declaraţii fabricate gata, laudă plină de zel la adresa regizorului, comentarii afectate despre cât de minunat ar fi ca filmul să câştige un Oscar şi referiri vagi la răsturnările de situaţie din desfăşurarea acţiunii, care erau păstrate ca elemente-surpriză. Aproape că mă decuplasem de la conferinţă – îmi era uşor să-mi notez citatele şi să mă gândesc la ale mele în acelaşi timp, pentru că aveam ceva practică la activ în acest sens – când deodată mi-a atras atenţia o întrebare a reporteriţei de la *Teen People.*

— Kylie, care este actorul tău preferat dintre cei cu care ai lucrat? a întrebat ea dintr-un foc, căci era tânără şi nerăbdătoare să vorbească cu un star de cinema atât de renumit.

Tânăra reporteriţă zâmbea şi aştepta un răspuns, fără să-şi dea seama că marea Kylie era prea mândră ca să se uite la ea măcar.

Eu mi-am ţinut respiraţia. *Nu spune că e Cole Brannon! Nu spune Cole Brannon!*

— Cole Brannon! a răspuns Kylie, după o scurtă pauză.

Wally părea surprins, iar ea l-a săgetat cu privirea.

— Şi, bineînţeles, Wally Joiner! a încercat ea repede să redreseze situaţia. Însă era prea târziu.

— Nu este soţul dumneavoastră, actorul Patrick O'Hara? a întrebat Ashley Tedder de la *În Style.*

— O, ba da, bineînţeles şi Patrick! a zis Kylie, fixând-o pe Ashley cu privirea.

Excelent, în sfârşit îşi dăduse şi ea seama că eram acolo în sală şi începuse să se uite la noi.

— Deci asta înseamnă că ceea ce a apărut în *Tattletale* este adevărat? m-am trezit eu întrebând, după care m-am înroşit toată ca un rac.

Privirea lui Kylie era acum concentrată exclusiv asupra mea. De ce pusesem oare întrebarea aia? Era clar că butonul meu de autocontrol fusese dezactivat.

— Cole Brannon.. A spus ea printre dinţi, deşi n-am putut să nu observ că-i plăcea să vorbească despre el… este un foarte, foarte bun prieten de-al meu! Un prieten apropiat! Las restul la voia imaginaţiei dumneavoastră!

Apoi a bătut din gene, iar câţiva reporteri au

izbucnit în râs. Eu m-am înroşit mai tare.

Kylie şi-a concentrat din nou atenţia asupra plafonului, ceea ce era un lucru bun, pentru că o fixam cu privirea de parcă eram gata s-o strâng de gât. Lăsa restul la voia imaginaţiei mele? Ce însemna chestia asta? Era evident că avea o relaţie pasională cu Cole Brannon. Cum era posibil? Ce era în capul lui?

Şi mie de ce-mi păsa de relaţia lor? Kylie Dane era frumoasă, superbă, perfectă, strălucitoare. Eu eram, probabil, în ochii lui Cole tipa aia mică, ciudată, penibilă şi acoperită în vomă de tequila.

O imagine deloc drăgălaşă pe lângă actriţele cu care jucase.

— Kylie Dane şi Cole Brannon! mi-a şoptit Victoria după conferinţa de presă, în timp ce ne adunam lucrurile să plecăm.

Eu eram stupefiată. M-am întors şi m-am uitat la ea, încercând din răsputeri să par indiferentă.

— Doamne, e superb! a bolborosit Victoria, fără să bage de seamă expresia ciudată de pe faţa mea. Ce cuplu! Normal că umblă după cea mai frumoasă femeie de la Hollywood!

— Mda! am zis eu, simţind că mi se face rău. Normal!

Actorul în rol principal

Când am ajuns înapoi la birou, mi-am verificat mesajele şi m-am simţit uşurată când am văzut că

norocul se întorcea iar pe strada mea. Nu norocul în dragoste! Ce credeaţi? La capitolul dragoste se părea că aveam ghinion permanent. Dar cel puţin lucrurile stăteau bine pe plan profesional. În acel moment, aveam tot ce îmi puteam dori.

Mă sunase Carol Brown, impresara Juliei Stiles, ca să-mi spună bucuroasă că îmi stătea la dispoziţie toată după-amiaza, în caz că doream să-i mai pun alte întrebări, ceea ce însemna că aveam să termin ultimele retuşuri la materialul meu până la sfârşitul programului. Mai aveam un mesaj de la impresara lui Mandy Moore, care îmi propunea un interviu cu clienta ei (iar eu trebuia s-o conving pe Margaret să-l accepte, căci cititoarele noastre erau înnebunite după starurile tinere şi multitalentate) şi un mesaj de la impresara lui Taryn Joshua, prima celebritate pe care o alesesem pentru rubrica de interviuri cu staruri în devenire, pe care Maite o propusese la şedinţa de marţi. Impresara ei îmi spusese că Taryn ar fi încântată să apară în revistă. Urma să o sun a doua zi pentru a stabili o convorbire telefonică. Aveam deja asigurată şi organizată rubrica mea cu celebrităţi pentru luna viitoare. Nu-mi venea să cred cât de bine se aranjaseră lucrurile.

Mi-am petrecut următoarea oră notându-mi câteva întrebări pentru Carol. Mi-am luat o scurtă pauză pentru masa de prânz. Mi-am cumpărat o cutie de lapte degresat din holul clădirii şi apoi următoarea oră am transcris notiţele de la

conferinţa de presă cu Kylie Dane, dându-mi ochii peste cap de fiecare dată când îi auzeam vocea plictisită în reportofon. La ora două mi-am mai luat o pauză ca să arunc florile de la Cole la gunoi, în ciuda protestelor lui Wendy – care, sincer vorbind, erau prea înflăcărate. Chelnerul francez, Jean Michel, îi trimisese o duzină de trandafiri la prânz şi cred că în adâncul sufletului îi părea bine că florile mele, care le umbreau de departe pe ale ei, nu mai erau în birou.

În plus de asta, puteam să-i dau ei vaza aia frumoasă. Măcar tipul care-i trimisese flori nu se culcase cu jumătate din Hollywood, aşa că mi s-a părut normal ca buchetul lui să stea într-o vază frumoasă, şi nu buchetul lui Cole.

Tocmai terminasem de vorbit la telefon cu Carol şi începusem să-mi revizuiesc articolul despre Julia Stiles, când am auzit cum personalul de la recepţie ţipa de bucurie. Mi-am ridicat privirea la timp ca să pot vedea cum încă două asistente editoriale săreau în sus de fericire, după care au zbughit-o repede după colţ.

Eu am făcut un schimb de priviri confuze cu Wendy, căci Amber, reportera de investigaţii a revistei, o tulise la uşă, bătând din palme în culmea fericirii. Alte ţipete emoţionate se auzeau de pe holul care nu era în raza noastră vizuală, după care chiar şi Anne Amster a trecut în fugă pe lângă noi.

— N-o să credeţi cine e aici! a exclamat ea, când

s-a repezit pe lângă noi. Courtney de la recepţie tocmai m-a sunat să mă duc să văd cu ochii mei! Nu-mi vine să cred!

Eu m-am uitat din nou la Wendy. Wendy m-a privit chiorâş.

— Ce dracu' se întâmplă? m-a întrebat Wendy pe un ton grosolan.

— N-am nici cea mai mică idee! am murmurat eu. N-am mai văzut aşa ceva aici până acum!

Era adevărat că femeile din echipa noastră erau ciudăţele de obicei – câteodată de-a dreptul bizare. Dar asta, orice ar fi fost, întrecea orice măsură.

Una câte una dispăreau după colţ scoţând ţipete ascuţite de excitare. Mulţimea care se tot mărea şi care se revărsa acum pe hol, după colţ, în biroul principal ne bloca vizibilitatea. Am mai schimbat câteva priviri cu Wendy şi m-am uitat la Marge, care ieşise din biroul ei ca să urmărească nebunia. Parcă era ceva de pe Discovery. Mai-mai că mă aşteptam să apară de după colţ un australian îmbrăcat în haine kaki, care să ne povestească despre noul ritual de împerechere de la *Mod* sau ceva asemănător.

Mulţimea începuse uşor să între în raza mea vizuală. Două angajate, care se vedea cu ochiul liber că erau înnebunite după staruri, s-au retras şi s-au uitat una la alta emoţionate, scoţând ţipete scurte înainte de a fugi înapoi la birourile lor. Editorul de muzică, Chloe Michael (care era de

obicei întruchiparea însăşi a cuvântului „beton”), sărea în sus ca o şcolăriţă, împingându-se ca să ajungă în mijlocul mulţimii.

— Au înnebunit toate! mi-a confirmat Wendy.

Şi dintr-odată acolo, în holul revistei *Mod* – revista la care lucram eu –, înconjurat de colegele mele care nu se manifestaseră niciodată în halul ăla, am văzut ultima persoană pe care mă aşteptam s-o văd vreodată în biroul revistei *Mod.* Era Cole Brannon. Cole Brannon al meu.

OK, bine, de fapt era Cole Brannon al lui Kylie Dane. Acel Cole Brannon în faţa căruia mă făcusem de râs, înainte de a-mi da seama că mă minţise. Acel uluitor Cole Brannon care fugise după mine cu cafeaua şi croissantul. Acel Cole Brannon care îmi trimisese flori de milă, făcându-mă să mă simt prost. Acel Cole Brannon care arăta mult prea bine ca să se întâlnească cu o fată ca mine.

Eu mă holbam la el, în timp ce el scana încăperea, mâzgălind în acelaşi timp autografe pe foile de hârtie pe care i le vârau sub nas femeile trecute de o anumită vârstă şi care nu-şi mai permiteau să ţipe ca adolescentele.

În cele din urmă privirea lui s-a oprit asupra mea şi el a început să-mi zâmbească peste toate capetele alea.

I-am zâmbit şi eu puţin înainte de a-mi lua o mină serioasă. La urma urmei, nu eram fericită că-l revedeam. Doar era un mincinos, nu? Cui îi mai

păsa că arăta senzaţional? Cu siguranţă nu mie.

— E Cole Brannon! mi-a şoptit Wendy, deşi vedeam şi eu cu ochii mei că era Cole. Cole Brannon este în biroul nostru!

— Da, este! i-am confirmat eu calmă.

Încercam să-mi spun că imaginea lui, cu gropiţe adânci în obraji şi ten bronzat, cu umeri laţi, bine lucraţi, acoperiţi de picături de apă şi cu zâmbetul acela perfect, nu însemna nimic.

Cole mi-a zâmbit încă o dată peste mulţimea aceea de capete care se buluceau şi a luat-o în direcţia mea. Oare de ce îmi ardeau obrajii? Roşisem? Dar n-avea niciun sens! Eram o profesionistă şi nu simţeam nimic pentru bărbatul ăla. Chiar dacă era uluitor de sexy, nu însemna nimic pentru mine. Nu simţeam nimic pentru el. Nu puteam să simt ceva pentru un bărbat care mă minţise. Un bărbat care se culca cu o femeie măritată. Un bărbat atât de sexy şi totuşi atât de inaccesibil.

La urma urmei, era un lucru stupid şi autodistructiv să mă gândesc că un bărbat ca el ar fi vrut vreodată să iasă cu o fată ca mine.

Cole zâmbea şi se conversa politicos cu fiecare persoană din mulţime care îl aborda. Încetul cu încetul, grupul s-a micşorat, pe măsură ce fiecare colegă îşi primea autograful şi se îndepărta fremătând de emoţie. Anne Amster chiar i-a cerut permisiunea să-l îmbrăţişeze. Cole a zâmbit şi a acceptat ca un gentleman. Probabil că doar mie mi

se părea că îmbrăţişarea pe care i-o dăduse lui Anne nu fusese la fel de caldă, de strânsă sau de apropiată ca îmbrăţişarea pe care o primisem eu de la el.

— E preferatul meu! a recunoscut Anne cu sfială, când a trecut veselă pe lângă noi în drumul spre biroul ei.

Două editoare care se hlizeau au alergat grăbite pe lângă noi, strângând la piept autografe.

Într-un târziu, Cole a dat şi ultimul autograf şi a rămas singur – sau cel puţin atât de singur pe cât putea rămâne într-un birou plin cu femei care îl sorbeau din ochi. Un moment a rămas acolo pe hol, uitându-se la mine. Privirile noastre s-au intersectat peste cubicului meu. Era oare normal să simt că mă topesc toată? Şi de ce începuse stomacul meu să bolborosească de parcă urma să vomit din nou?

Dintr-odată am devenit foarte conştientă de cât de rău se prezenta situaţia. Ce avea să creadă Maite? Dar Margaret? Sau celelalte colege de birou? De ce venise Cole Brannon la *Mod* ca să mă vadă pe mine? De ce? Nu era el starul încurcat cu Kylie Dane? Am simţit că mi se face greaţă, căci mi-au revenit în minte cuvintele lui Kylie.

„Las restul la voia imaginaţiei dumneavoastră!”, spusese ea cu un zâmbet batjocoritor. Minunat, ce pot să zic? Aveam o imaginaţie bogată la ora aia.

Cole a ajuns în cele din urmă la biroul meu şi s-a sprijinit de uşă, la fel de sexy ca în dimineaţa

aceea de duminică. Avea părul dat pe spate, obrajii îmbujoraţi şi era înalt, perfect proporţionat. Blugii Diesel şi cămaşa neagră îi veneau de minune.

Dar eu încercam să ignor toate astea. La urma urmei, n-avea nicio legătură faptul că era cel mai sexy tip pe care-l văzusem vreodată în carne şi oase şi că arăta din ce în ce mai sexy de fiecare dată când ne întâlneam. Ce legătură avea?

— Bună! mi-a spus el blând, uitându-se la mine cu aceeaşi privire energică şi încărcată de emoţie, pe care o ştiam din filme.

Eu am roşit şi mi-am zis că de fapt nu era sexy. Mincinoşii nu pot să fie sexy, nu-i aşa?

— Bună! m-am trezit eu spunând, încercând să-mi reamintesc că ar fi trebuit să fiu supărată pe el pentru că mă minţise. Pentru că o ajutase pe Kylie să-şi înşele bărbatul. Pentru că se culca cu Ivana Donatelli. Pentru că mă făcuse să cred, chiar şi pentru un moment, că mă puteam compara cu acele femei. Pentru că eram şi eu cineva.

OK, începusem să mă simt mai bine. De fapt şi de drept, nu eram doar excitată la maxim, ci şi supernervoasă că se afla aici.

Am aruncat o privire de jur împrejurul încăperii. Tot felul de capete erau ridicate de la birouri şi se chiorau la noi. Telefoanele sunau, dar nimeni nu răspundea. M-am simţit nasol. Puteam practic să văd ce era în mintea lor, în timp ce se holbau şi bănuiau că aveam o relaţie cu Cole, suspectându-

mă de compromiterea convingerilor mele morale. I-am aruncat repede o privire lui Wendy, care şi-a ridicat uimită sprâncenele.

— Cred că ar fi trebuit să port şapca de baseball, nu? a glumit Cole, făcându-mi cu ochiul.

Eu m-am abţinut să nu mă încrunt la el.

— Ştii, mi-a spus el, arătând de parcă era uimit de ceea ce voia să spună. Să nu fiu recunoscut…?

— Ştiu! am răspuns eu încet.

Mi-am aruncat privirea pe tastatură şi mi-am dorit să fi dispărut. Sau măcar, când mă uitam din nou la el, Cole să nu fi fost aşa de superb şi irezistibil şi, recunosc, de treabă. Pentru că nu era. Totul nu era decât o iluzie. Eu ştiam adevărul.

— Claire! a şuierat Wendy din biroul ei cubic.

Mi-am ridicat privirea neajutorată. Wendy se uita la mine cu nişte ochi mari şi se tot strâmba, părând să-mi indice că ar fi trebuit să fac ceva.

— O! am spus eu într-un final. Ea este prietena mea Wendy!

Wendy şi-a ridicat sprâncenele la mine, ceea ce-mi spunea că nu la asta se referise. Bineînţeles că nu la asta! Ceea ce voia Wendy era ca eu să fiu politicoasă şi să-i fac ochi dulci lui Cole. Dar nu arăta de parcă ar fi deranjat-o faptul de a fi prezentată ca premiu de consolare.

— O, deci tu eşti Wendy! i-a spus Cole cu entuziasm. Îmi pare bine să te cunosc, în sfârşit!

S-a apropiat de Wendy şi i-a întins mâna. Wendy s-a ridicat şi a dat mâna cu el, iar obrajii ei cu

pistrui s-au îmbujorat instantaneu.

Eu am încercat să mă fac mică în scaun, sperând disperată ca el să nu mai fie acolo, când îmi ridicam din nou privirea. Am închis ochii pentru o clipă. *Pleacă! Pleacă!*

— Îmi cer scuze că te-am deranjat la serviciu! mi-a spus Cole, întrerupându-mă din gândurile mele.

Mi-am deschis ochii. Era clar că nu dispăruse.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat eu. Pentru o clipă am putut să jur că arătase de parcă îi rănisem puţin sentimentele.

S-a aplecat şi mi-a spus destul de încet, încât să nu fie auzit de tot biroul, care era ochi şi urechi.

— Nu am numărul tău de telefon şi am trecut pe la tine de câteva ori, dar nu erai acasă şi am început să mă îngrijorez! Am vrut să mă asigur că eşti în regulă! mi-a zis el cât se poate de discret. Ştii… după… tot ce s-a întâmplat! mi-a spus el şi mai încet.

Obrajii îmi ardeau. Nu-mi venea să cred ce auzeam. Trecuse pe la mine de mai multe ori? Şi acum era atât de îngrijorat, încât venise să mă vadă la birou?

— Aşa că ai venit aici? i-am şoptit eu.

Cole a ridicat din umeri stânjenit.

— Am avut o şedinţă foto în clădire pentru coperta revistei *Mod*! mi-a zis el. Şi m-am gândit să trec pe la tine să văd dacă eşti OK!

Pentru o clipă m-am simţit flatată, înainte să-mi

dau seama că zecile de ochi încă erau aţintiţi asupra noastră. Sentimentul de căldură pe care l-am simţit înăuntrul meu s-a transformat repede în umilinţă şi apoi în furie – deşi era ilogic să fie aşa – pentru că dintr-odată mi-a venit în minte imaginea lui Cole împreună cu Kylie din paginile revistei *Tattletale.*

— Mulţumesc! i-am spus eu indiferentă. Apreciez gestul tău! Dar sunt bine!

Am încercat să mă mai liniştesc, pentru că nu eram sigură de ce dintr-odată inima începuse să-mi bată de parcă aveam un sistem bass 808 instalat în piept.

— O! a exclamat Cole.

S-a dat înapoi şi pentru o clipă mi-a studiat faţa. Îmi imaginam eu, sau chiar păruse a fi dezamăgit de primirea mea rece?

— Păi, mă bucur, pentru că eram îngrijorat! N-am mai ştiut nimic de tine de când ţi-am trimis florile, aşa că mi-am făcut probleme!

— Mulţumesc pentru flori! i-am spus eu băţoasă.

Se vedea că se aşteptase la mai mult din partea mea şi dintr-odată mi-am înmuiat vocea, în ciuda încercărilor mele de a rămâne impasibilă. OK, era un mincinos, dar totuşi îmi trimisese flori. Poate că trebuia să fiu o ţâră mai drăguţă.

Am tras adânc aer în piept şi am expirat încet.

— Îmi cer scuze! i-am spus eu în cele din urmă. Florile au fost foarte frumoase. Îmi cer scuze că nu te-am sunat! Dar… am avut multă treabă aici!

Ca de exemplu, m-am chinuit să nu te urăsc pentru că m-ai minţit în legătură cu Kylie Dane, mi-a şoptit piticul de pe creier. *Am încercat să scap de sentimentul de jenă pe care l-am trăit la gândul că m-ai putea găsi atrăgătoare chiar şi pentru un moment. M-am gândit că e clar că sunt o idioată care-și face iluzii deşarte. Am ajuns la concluzia că probabil n-o să mai găsesc niciodată un bărbat care să mă iubească. Ce zici de câtă treabă am avut, ha?*

— Ştiu! mi-a spus Cole, care nici măcar nu bănuia ce-mi trecea prin mintea mea creaţă. Adică, m-am gândit că eşti ocupată. Voiam doar să-ţi spun că dacă ai vreodată nevoie de ceva…! A făcut o pauză şi m-a privit tandru. Puteam să jur că se îmbujorase şi mai tare. Adică, am vrut să-ţi spun că poţi să mă suni oricând ai nevoie de ceva. Sau dacă vrei să vorbeşti cu cineva!

— Mulţumesc! i-am răspuns eu.

M-am uitat cu coada ochiului la Wendy, care mai avea puţin şi leşina acolo. Restul colegelor de la *Mod* stăteau cu urechile ciulite şi aşteptau cu interes continuarea discuţiei. Dintr-odată m-am simţit expusă şi umilită.

— Eşti sigură că eşti în regulă? m-a întrebat Cole îngrijorat.

— Da! i-am răspuns eu cu o voce tăioasă, fără să-i dau alte detalii.

Privirile fixe deveneau din ce în ce mai intense şi în acelaşi timp, credeam eu, mai puţin

prietenoase. Nu-mi păsa dacă lumea credea că starul Cole Brannon se îndrăgostise de mine. Dar nu concepeam ca oamenii cu care lucram să se gândească că făceam ceva imoral. Pentru că eu nu făceam aşa ceva. Nu aş fi putut niciodată să fac aşa ceva. Nici măcar nu bănuiau cât de jalnică eram cu adevărat, pentru că cineva precum starul de cinema Cole nu s-ar uita niciodată la mine cu subînţeles.

La urma urmei, dacă propriul meu iubit nu mai voia să se culce cu mine, cum Doamne iartă-mă mi-aş fi putut imagina că cel mai sexy star de film din lume ar fi vrut?

— Ştii ce? Nu putem sta de vorbă aici! i-am spus eu dintr-odată. Vedeam în acel moment cum reputaţia mea se ducea pe apa sâmbetei.

— O! a exclamat Cole, cu o faţă uimită.

A scanat repede încăperea, după care s-au uitat la mine.

— Îmi pare rău, n-am vrut să…

— Hai să mergem!

M-am ridicat repede, l-am apucat de braţ şi l-am condus pe hol. Am trecut pe lângă acele cubicule pline de ochi curioşi ca de pisică, care ne urmăreau fiecare mişcare. Nu ştiam nici eu încotro ne îndreptam, până când nu am văzut uşa de la toaleta bărbaţilor de la capătul holului. M-am oprit o clipă, apoi l-am tras pe Cole înăuntru, ştiind că acolo puteam discuta între patru ochi. Şansele ca singurul bărbat al echipei noastre

editoriale formată din cincizeci şi două de persoane să folosească toaleta în acel moment delicat erau foarte mici.

Cu siguranţă că toaleta nu era ocupată şi rămâneam, în sfârşit, singuri.

— Uite ce e! i-am şoptit eu lui Cole, când s-a închis uşa în spatele nostru, punându-ne la adăpost de zecile de perechi de ochi curioşi. Nu poţi să apari aşa aici! Ce-o să creadă toată lumea?

— Îmi pare rău! mi-a zis Cole, uimit şi cam rănit de cuvintele mele.

Pe moment m-am simţit un pic vinovată, chiar dacă ştiam că aveam dreptate.

— Voiam doar să mă asigur că eşti bine! Nu m-am gândit la…!

Cuvintele lui s-au pierdut treptat. S-a sprijinit de perete, iar eu m-am aşezat în faţa lui şi am continuat în acelaşi stil.

— E şi aşa destul de rău că Sidra ne-a văzut împreună şi bănuieşte că… ştii tu! Iar acum ne-a văzut tot biroul!

Mi-am dat seama că îl certam ca o mamă dezamăgită de fiul ei. M-am oprit, am tras adânc aer în piept şi dintr-odată m-am simţit stânjenită.

— Iartă-mă! i-am spus eu cu un oftat. Voiam doar… ştiu că ai venit pentru că-mi vrei binele şi apreciez asta. Dar mi-e aşa de frică de ce o să creadă lumea!

— De ce? m-a întrebat Cole blând.

Când mă privea, mi-am dat seama că nu era

supărat pe izbucnirea mea de mai devreme, dar părea că se uita la mine cu milă. Instantaneu mi s-a făcut ruşine. Nu voiam şi nici nu aveam nevoie să fiu compătimită. Nu voiam să mă compătimească şi dup-aia să fugă repede la drăgălaşa Kylie Dane sau la frumuseţea rece numită Ivana Donatelli.

— De ce-ţi pasă atât de mult ce gândeşte lumea?

— Pentru că-mi pasă! i-am răspuns eu bosumflată, ştiind foarte bine că mă comportam ca un copil supărăcios. Şi pentru că-mi pasă de jobul meu şi de reputaţia mea şi nu vreau să risc să le pierd!

Dintr-odată, în timp ce ne uitam unul la altul, am simţit că mai aveam foarte puţin şi izbucneam în lacrimi. Cole nu mă înţelegea. N-avea cum să înţeleagă cum era să fii cea mai tânără persoană în funcţia de senior editor din cadrul departamentului de divertisment al unei reviste importante, cu un tiraj de milioane de exemplare şi să trebuiască să fii tot timpul la înălţime din punct de vedere profesional, pentru ca nimeni să nu se poată gândi că ai ocupat funcţia respectivă pe alte criterii.

Pur şi simplu nu putea să înţeleagă cum era să-ţi prinzi iubitul înşelându-te cu altă femeie, când tu făcusei tot posibilul ca să-l faci să te iubească. Când tu făcusei pe dracu’-n patru şi tot nu era de-ajuns. Că o prefera pe sora de plastic a colegei tale de serviciu. Că ştiai că nimeni altcineva nu te

va mai dori vreodată.

Eram jalnică şi ştiam că aşa mă vedea şi Cole în acel moment. Apoi, pentru o clipă privirea lui blândă m-a făcut să vreau să-l îmbrăţişez, să-l fac să mă cuprindă cu braţele, să mă tragă la pieptul lui musculos şi să mă liniştească, spunându-mi că totul va să fie bine. Dar era ridicol să mă gândesc la toate astea.

— Mai ştii ceva de el? m-a întrebat Cole încet şi tandru.

Eu am clipit de mai multe ori la rând.

— De cine?

— De prietenul tău! mi-a zis Cole stânjenit, după care s-a mutat de pe un picior pe altul. Sau ex-prietenul tău, sau ce-o fi fost. Tipul pe care l-ai prins asupra faptului!

— O! am exclamat eu.

Ce chestie! După o relaţie construită într-un an de zile, Tom ajunsese să fie doar „tipul pe care îl prinsesem asupra faptului”. Bineînţeles că nu-mi mai dăduse niciun semn de viaţă, ceea ce mă făcea să par şi mai demnă de milă. Nu mai puteam să suport situaţia.

— Um, da, de fapt! M-a sunat şi am vorbit puţin! am minţit eu repede.

Am tras cu coada ochiului la Cole, care părea să fie uimit. Mi-am dres vocea şi am continuat să dezvolt o ditamai minciuna. Nu ştiam de ce nu-i spusesem adevărul adevărat, dar deja intrasem în joc.

— Mi-a trimis şi flori! Totul e în regulă acum! N-a fost decât o neînţelegere!

Cole a tăcut pentru o clipă. Îmi venea să-mi dau pumni în cap. Se putea să fiu atât de idioată? O „neînţelegere”? Ce, Doamne iartă-mă, voiam să spun cu asta?

— O! a exclamat Cole în cele din urmă.

Eu fixam podeaua cu privirea.

— Bine! Adică, se pare că, um, v-aţi împăcat!

— Mda! am răspuns eu veselă, servindu-i o minciună şi mai mare. Continuam să dezvolt ideea. Adică, şi-a dat seama că mă poate pierde şi că mă iubeşte mult! am bolborosit eu, evitând privirea lui Cole. Trebuie să mă hotărăsc dacă să-l iert sau nu, dar când este evident că cineva te iubeşte atât de mult… ştii…!

Nu mi-am mai continuat fraza, căci era clar unde băteam, în schimb m-am uitat pe furiş la faţa lui Cole, care încă părea uimit.

— O, foarte bine, mă bucur! mi-a spus el.

Dar mie mi s-a părut că a încercat să-mi evite privirea. Pentru o clipă n-a spus nimic.

— Atâta timp cât se poartă frumos cu tine, e OK!

Însă Tom bineînţeles că nu se purtase niciodată frumos cu mine. Niciodată.

— Da, o să trecem şi peste asta! i-am spus eu băţoasă. Şi apreciez gestul tău!

— E normal! mi-a spus Cole repede. Adică, voiam să-ţi spun doar că poţi să mă suni, dacă ai nevoie de ceva! Că te ajut oricând pot! Dar văd că

eşti bine!

— Da, îmi merge superbine! i-am zis eu, afişând un zâmbet de învingătoare. Serios! îmi merge foarte bine! Viaţa e frumoasă!

— Mă bucur să aud asta!

— Da!

Apoi a urmat un moment de linişte apăsătoare, în care eu am evitat să mă uit în ochii lui. Dintr-odată eram din nou conştientă că mă aflam la câţiva centimetri de Cole Brannon. Mă poziţionasem hotărâtă în faţa lui, în timp ce el se sprijinea de perete şi eram atât de aproape de el, încât îi simţeam mirosul discret de colonie şi respiraţia caldă. În acel moment am avut o dorinţă ciudată – doar pentru o clipă aş fi vrut să rămânem aşa împietriţi în timp. Dar asta era o idee tâmpită. Cole Brannon era un star de cinema. Şi, colac peste pupăză, credea despre mine că eram jalnică. (De fapt, chiar eram destul de jalnică, aşa că gândea corect.)

Mi-am dres repede vocea şi am făcut un pas în spate.

— Uite, apreciez foarte mult gestul tău, dar ar trebui să pleci! i-am spus eu dintr-odată.

Doar nu înnebunisem, nu? Nu puteam să mă las sedusă de Cole Brannon. În plus, el avea o relaţie. La fel ca Tom. Scria negru pe alb despre ea în *Tattletale.* Chiar dacă *Tattletale* nu era întotdeauna o sursă de încredere, fotografiile nu erau trucate. Nenorocitul.

— Îţi mulţumesc foarte mult, dar nu am nevoie de ajutor! am spus eu scurt. Sunt bine şi sunt sigură că ai lucruri mai importante de rezolvat! *Sau alte persoane! Ca drăgălaşa Kylie Dane!*

Cole m-a privit o clipă încurcat.

— Îţi mulţumesc foarte mult pentru că m-ai ajutat cu articolul! am continuat eu, forţându-mă să par veselă şi făcând tot posibilul să vorbesc ca o profesionistă şi să ignor faptul că mirosea atât de bine, arăta senzaţional şi că avea o voce sexy. Dar, cu toate astea, trebuia să-mi reamintesc tot timpul că nu era extraordinar. Se culca cu Kylie Dane, ceea ce-l transforma într-un nenorocit. Un nenorocit mincinos!

— Îhm, OK, sigur, pentru puţin! mi-a spus Cole pe un ton nesigur.

Dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş fi crezut, probabil, că-i rănisem sentimentele. Dar era un actor, iar eu eram sigură că putea să joace tot felul de emoţii. Era clar că putea să mintă ca un profesionist.

— Super! am spus eu veselă, întinzându-i mâna.

Pentru o clipă n-a avut nicio reacţie, după care mi-a strâns mâna uşor. Eu am încercat să ignor furnicăturile pe care le-am simţit când m-a atins.

— O s-o sun pe impresara ta când apare articolul şi o să-i trimit nişte exemplare!

— OK! mi-a răspuns Cole, care încă părea încurcat. Mersi!

— Nicio problemă! Eu îţi mulţumesc!

După acest schimb de replici, m-am grăbit să-l

scot din toaletă şi am dat peste un mic grup, care se adunase pe hol la o distanţă de câţiva paşi, lângă dozatorul de apă. Hmm. Acum îmi dădeam seama că nu fusese o idee prea bună să-l duc la toaletă ca să evit ochii aceia curioşi.

Se pare că reuşeam şi singură să-mi distrug reputaţia. Mi-o făceam cu mâna mea. Şi mai eram şi extrem de eficientă. Of!

— Cole, mi-a părut bine să te revăd! i-am spus eu veselă, în timp ce-l conduceam la uşă.

Spre mâhnirea mea, simţeam cum începuseră să-mi ardă obrajii.

— Echipa de la *Mod* chiar apreciază colaborarea ta! încercam să vorbesc cât mai detaşat cu putinţă pentru că încă aveam ceva audienţă pe hol.

— Claire, şi mie mi-a părut bine să te văd! mi-a spus Cole.

Mi se părea mie, sau Cole chiar era trist? Ne-am oprit o clipă în faţa uşii de la recepţie. Cole s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:

— O să mă suni dacă o să ai nevoie de ceva, da?

Inima mi-a sărit din piept, dar mi-am revenit repede.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă! i-am zis eu hotărâtă. Dar nu cred că o să fie cazul! vorbim când apare articolul!

— Oh! a exclamat Cole. OK!

Apoi a ieşit pe uşă cu o privire perplexă.

— OK! am zis eu veselă. Îţi doresc o zi bună! Mersi că ai venit să mă vezi!

Muşchii feţei mă dureau, căci mă forţam să zâmbesc. De ce dintr-odată mă simţeam de parcă eram vinovată de ceva? Uşa s-a închis după el şi l-am văzut cum mi-a aruncat o ultimă privire peste umăr înainte de a dispărea în lift.

Bărbatul bine

— Ce naiba a fost în capul tău? m-a întrebat Wendy.

Era şase şi ceva şi mă hotărâsem să mă duc acasă la mine în noaptea aia. Se părea că viaţa mea începea să se destrame bucată cu bucată. Mă gândeam că, poate, trebuia să mă duc şi să-mi îndrept karma negativă în locul unde începuse totul.

Însă Wendy nu mă lăsa să plec cu una, cu două. Am mers împreună până la staţia de la intersecţia dintre Forty-ninth Street şi Seventh Avenue, strivite în marea aceea de oameni care ieşise de la serviciu. În jurul nostru, traficul de pe Broadway se mişca cu viteza melcului înspre sud. Şoferii încercau să traverseze de la est la vest, claxonând întruna şi făcând tot felul de manevre.

— Nu ştiu ce-a fost în capul meu! i-am spus eu pe un ton jalnic.

Am ridicat din umeri şi m-am uitat la ea cu coada ochiului.

— Deci i-ai zis că te-ai împăcat cu Tom, după care i-ai spus în faţă să plimbe ursu’?

— Da, dar nu cu cuvintele astea! am murmurat eu.

— Claire! De ce?

— Nu ştiu!

Mi-am ridicat privirea la Wendy şi expresia de pe faţa ei m-a redus instantaneu la tăcere. Se holba la mine de parcă aş fi fost nebună, ceea ce cred că şi eram. Serios.

— Dar vorbim despre Cole Brannon! mi-a zis Wendy, accentuând fiecare silabă. Cole Brannon! a repetat ea cu emfază, de parcă vorbea cu o retardată. Ştii, Cole Brannon, faimosul star de cinema, cel mai sexy tip din America! Acel Cole Brannon!

— Ştiu! i-am spus eu încet.

OK, poate că asta nu fusese cea mai inteligentă mişcare a mea.

— Şi, pur şi simplu, i-ai spus că eşti cuplată! a recapitulat Wendy. Cu un bărbat despre care ştim cu toţii că e un nenorocit!

— Ştiu! am repetat eu.

— De ce?

— Nu ştiu!

— Nu ştii?

— Nu!

Wendy a oftat şi pentru o clipă şi-a întors privirea. Eu mi-am dres vocea şi am încercat să-i explic.

— Ştii, a venit doar pentru că i-a fost milă de mine!

— O, da! mi-a spus Wendy cu o privire tăioasă. Pe mine mă vizitează tot timpul la serviciu staruri de cinema cărora le e milă de mine!

— Wendy, ştii la ce mă refer!

— Nu, nu ştiu! Ţipi de genu' ăsta nu trec pe la nimeni doar din milă! Şi tu tocmai l-ai îndepărtat de tot!

— Asta e! i-am răspuns eu, ştiind că vorbeam ca un copil obraznic. Şi, mă rog, ce putea să vrea de la mine? O are pe Kylie Dane! Eu nu sunt decât o reporteriţă sărită de pe fix, care a vomat pe el!

Wendy s-a oprit şi s-a uitat disperată la mine. Într-un târziu a clătinat din cap.

— Auzi, ţie nu ţi-a trecut niciodată prin cap că poate ţi-a spus adevărul despre Kylie Dane?

— Dar ea a spus cu gura ei!

Wendy mi-a retezat vorba.

— Treaba ei ce-a zis. Poate că are nişte motive la care tu nici măcar nu te gândeşti. Ce carieră a vreunei actriţe n-ar fi propulsată de asocierea cu numele Cole Brannon?

— Bine, dar pozele…?

— Ar putea avea o explicaţie logică! mi-a completat Wendy propoziţia, după care a dat din nou din cap dezaprobator. Doar ştii că joacă amândoi într-un film! Poate că poza respectivă a fost făcută pe platourile de filmare, când filmau o scenă!

Eu m-am uitat uimită la Wendy.

— Atunci ce zici de pozele cu Ivana, impresara

lui? am continuat eu. Sau de cea cu Jessica Gregory?

— Poza cu Ivana a fost, probabil, doar o cină şi nimic mai mult! mi-a spus Wendy. Mie mi se pare că n-are nimic romantic în ea! Şi ştii doar că a filmat o reclamă la *Spy Chicks*, show-ul Jessicăi Gregory la care a fost invitat. Sunt convinsă că un fotograf le-a făcut repede o poză în timp ce filmau în exterior! Din ce să trăiască şi tabloidele astea?

— Da, cred că ai dreptate! am încuviinţat eu. Dar să ştii că nu-mi place chestia asta! Adică, problema e că o poate avea pe oricare dintre femeile alea! Şi n-ar avea niciun motiv să se întâlnească cu cineva ca mine! E o idee nebunească!

— Ba nu! mi-a zis Wendy pe un ton hotărât. Doar că tu nu ai destulă încredere în tine!

Am clătinat din cap, încercând să alung ultimele ei cuvinte. Apreciam încrederea pe care Wendy o avea în mine, dar ştiam că nu era decât încrederea oarbă a celui mai bun prieten. Nici măcar Tom – care, să recunoaştem, era genul *loser* – nu mă voia. Aşa că era ridicol să mă gândesc că i-aş fi putut stârni vreun interes starului Cole Brannon.

— Încă nu sunt pregătită să cred că imaginile din *Tattletale* nu înseamnă nimic! am spus eu, schimbând subiectul, care era, de fapt, motivul supărării mele. Hai, o poză! Dar să apară în poze cu trei femei diferite? Nu ştiu ce să zic! Nu cred că pot să cred că nu are nimic de-a face cu niciuna

dintre ele!

— Claire, să ştii că nu toţi bărbaţii sunt mincinoşi ca Tom! mi-a zis Wendy, aruncându-mi o privire tăioasă.

Eu mă uitam în jos.

— Ce s-a întâmplat cu tine? înainte aveai încredere în oameni!

— Mda, poate că ar trebui să am! am răspuns eu. Am tras adânc aer în piept. Auzi, tu ştii foarte bine cum m-am simţit când a circulat zvonul ăla că mi-am obţinut funcţia la revistă pe alte căi decât cele profesionale. Ce crezi că ar spune iarăşi lumea dacă s-ar întâmpla acum ceva între mine şi Cole? Nu că ar fi vreo posibilitate, dar aşa…

Wendy a oftat.

— Dar tu n-ai încercat să te culci cu toate starurile de film pe care le-ai intervievat! mi-a spus Wendy. Asta ar fi dat sigur de bănuit! Dar cu un singur tip? Cu un tip cu care ai o relaţie?

— Nu există nicio relaţie! am sărit eu cu gura. E o idee nebunească! Cole nu este decât un star căruia i-am luat un interviu! Punct! Mi s-a părut de treabă, dar e probabil la fel ca toţi bărbaţii!

Wendy mi-a aruncat o privire şi a inspirat adânc.

— OK! mi-a zis ea în cele din urmă. Scuză-mă! Nu e treaba mea! Doar că aş vrea ca cineva să se uite la mine în felul în care s-a uitat el la tine!

După ce ne-am despărţit la staţia de metrou, am început să mă simt cam naşpa. Dar n-avea niciun rost! în plus, de ce ar fi avut Wendy nevoie ca

bărbaţii să se uite la ea aşa cum se uitase Cole la mine? Bărbaţii o dezbrăcau din priviri şi nu-şi ascundeau dorinţa de a-i intra în pat. Cole Brannon mă privise cu milă.

Nici nu-mi mai aduceam aminte când cineva se uitase ultima oară la mine cu poftă. Cu atât mai puţin iubitul cu care locuisem şi care-şi petrecuse ultimele luni dezbrăcând altă femeie. Se pare că începusem să simt numai repulsie faţă de bărbaţi.

A doua zi dimineaţă telefonul a sunat la şapte fără un sfert, cu patruzeci şi cinci de minute înaintea deşteptătorului şi am fost trezită brutal dintr-un vis cu Cole

Brannon. Nu mi-am putut aminti mare lucru din acel vis în primele câteva secunde. Dar pot să spun că fusese un vis drăguţ, care nu prea făcea parte din categoria AG (audienţă generală) folosită pentru clasificarea filmelor. Atât îmi aminteam. M-am simţit puţin jenată, având în vedere circumstanţele. Am încercat să-mi găsesc o scuză, spunându-mi că mai erau câteva mii de femei în America, care aveau fantezii cu Cole Brannon.

Doar că ele nu erau aşa de înfometate de sex ca mine.

Şi Cole Brannon nu le găzduise peste noapte. Şi nici nu le trimisese flori la birou. Dar deja divaghez. Dezamăgită de faptul că fusesem trezită la ora aia şi că nu puteam să mai evadez în lumea visului, m-am întins după telefonul care suna

strident.

— Alo? am răspuns eu somnoroasă.

— Claire?

Vocea aia m-a trezit imediat. M-am ridicat repede într-o rână.

— Tom! am zis eu, simţind că mi se taie respiraţia.

— Bună, iubito! mi-a zis el.

Timp de un minut nu am putut să vorbesc. Ce voia de la mine? De ce mă sunase? îşi dăduse seama că-i era dor de mine? Că avea nevoie de mine? Că mă voia înapoi?

— Bună! i-am răspuns eu în cele din urmă. M-am uitat la ceas. Tom, e şapte fără un sfert! De ce m-ai sunat la ora asta? Mă forţam să vorbesc normal. Claire cea normală. Claire cea calmă şi raţională. Asta eram eu. Am tras adânc aer în piept.

— Voiam să fiu sigur că te găsesc acasă! mi-a zis Tom calm. Încerc să te sun de câteva zile, dar niciodată nu eşti acasă! Unde ai fost?

Am deschis gura ca să-i spun că dormisem la Wendy în ultimele zile, dar m-am răzgândit.

— Nu e treaba ta! am rostit eu scurt.

Bine i-am zis. Lasă, să-şi pună şi el întrebări! Poate că mă întâlnisem cu bărbaţi care lucrau – nu ca el. Sau poate că petrecusem până la primele ore ale dimineţii. La naiba, poate că mă culcam cu un star de cinema. Mda, sigur!

— Scuză-mă, ai dreptate! mi-a spus el blând.

Normal că aveam dreptate. Chiar dacă nu mă

culcam de fapt cu starul de cinema pe care-l visasem. Am tăcut şi am aşteptat să văd ce-mi spune.

— Claire, uite, îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat! Nu aveam dreptul să...! Nu meritai asta!

Vocea lui Tom era moale şi calmă şi suna de parcă îi părea rău cu adevărat. Nu ştiam ce să mai spun.

— Ai dreptate! i-am spus eu în cele din urmă. Dar nu aveam de gând să-l las să scape aşa de uşor. Nu meritam asta! Nu după tot ce am făcut pentru tine! Clocoteam de furie.

— Ştiu, Claire, ştiu! mi-a spus Tom blând. N-am nicio scuză!

— Nu, nu ai! Dădeam pe dinafară de nervoasă ce eram. Ai cumva idee cum m-am simţit când te-am văzut în dormitor? Când te-am prins aşa? Cu... cu... femeia aia?

Mi-am dat seama că strângeam cuvertura atât de tare, încât aproape că mi se oprise circulaţia. Mi-am descleştat mâna încet şi am tras adânc aer în piept.

— Ştiu! mi-a spus Tom cu tristeţe în glas. Ştiu şi-mi pare aşa de rău!

I-am auzit respiraţia sacadată şi m-am mai înmuiat puţin în acea clipă de tăcere.

— Claire, pot să te invit la cină în oraş astă-seară?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere. Cină?

Cu
Tom? Nu i-am răspuns imediat, aşa că a continuat.

— Ştiu că sunt obraznic să-ţi cer aşa ceva, dar chiar mi-e dor de tine şi simt că, dacă ne-am întâlni faţă în faţă, aş putea să-ţi explic mai bine ce s-a întâmplat!

Eu tot nu-i răspundeam. Nu ştiam ce să-i spun.

— Claire, vreau doar să te văd! a insistat el. Îmi lipseşti atât de mult!

Nici gând. Ştiam că nu trebuia să mă duc. Eram o proastă dacă acceptam să mă văd cu el aşa de repede.

— OK! m-am trezit spunând.

Stai puţin. Tocmai acceptasem să ies cu el în oraş? Ce era în capul meu?

— Excelent! a spus Tom de parcă i se luase o piatră de pe inimă.

Începusem să mă simt foarte prost. Nu numai pentru că acceptasem, dar şi pentru că simţeam că-mi crescuse inima când Tom îmi spusese că îi era dor de mine. Şi pentru că chiar aşteptam să luăm cina împreună. Era clar că ceva era în neregulă cu mine. Foarte în neregulă.

— Hai să ne vedem la Friday’s din Time Square la şase şi jumătate! i-am zis eu răspicat.

Ştiam că nu-i plăcea la Friday’s. Bineînţeles că era o modalitate neînsemnată de a-l pedepsi, dar făceam tot ce puteam în privinţa asta.

— Bine! s-a conformat Tom. Ne vedem în faţă la

şase şi jumătate!

— OK! am zis eu din nou.

Stomacul meu începuse să se agite şi inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. O întreagă echipă de acrobaţi care se antrena cu organele mele interne. Era clar că nu mă simţeam bine.

— Bine, ne vedem atunci! Şi, Claire? Pentru un moment Tom a făcut o pauză.

— Da? am zis eu în cele din urmă.

— Te iubesc! a spus Tom încet.

Mi-a căzut faţa. Apoi a închis telefonul înainte ca eu să apuc să-i răspund. Am pus încet receptorul înapoi în furcă şi pentru o clipă m-am holbat la telefon.

— Ai un mod ciudat de a o arăta! am murmurat eu într-un final, după ce Tom îmi închisese demult.

— Doar n-ai de gând să te duci? m-a întrebat Wendy la prânz, privindu-mă ţintă peste sendvişul cu curcan.

Stăteam într-un colţ la Cosi şi, într-un târziu, îmi făcusem curaj să-i povestesc despre telefonul primit şi despre faptul că acceptasem să mă întâlnesc cu el. Ştiam că Wendy credea că sunt nebună şi, sinceră să fiu, începusem şi eu să-mi pun întrebări în această privinţă.

În timp ce Wendy se holba la mine fără să-i vină a crede şi picături mici de muştar îi căzeau din sendvişul pe care nu-i mai ardea să-l mănânce, încrederea mea se risipea văzând cu ochii.

— Ba am! am răspuns eu într-un târziu.

— Claire! mi-a zis Wendy încet. A lăsat sendvişul din mână şi s-a aplecat peste masă ca să mă ia de mână. De ce? Ce câştigi cu asta?

— Nu ştiu! i-am răspuns eu încet. Dar ce am de pierdut?

— Multe! mi-a spus Wendy.

Nici vorbă. Wendy era prea dură, nu-i aşa?

— Încearcă să se folosească de tine din nou!

— Nu, n-ai dreptate! am sărit eu imediat. Am simţit din vocea lui că îi părea rău cu adevărat!

— Mda, îi pare rău că nu mai are sursă de venit! a bombănit Wendy.

— În plus, ce ar putea să vrea de la mine? am spus eu, ignorând comentariul lui Wendy. Cred că de data asta chiar vrea să stăm de vorbă!

Wendy s-a lăsat pe spătarul scaunului. Pentru o clipă m-a studiat cu atenţie. Voiam să mă aprobe. Voiam să-mi spună că era în regulă dacă mă întâlneam cu el. Nu era vorba decât de o cină. Doar nu acceptasem să mă mărit cu el sau să-i fac copii. Cel puţin nu încă. Nu că m-ar fi cerut. Nu că cineva m-ar fi cerut vreodată.

— Cred că iar o să te rănească! mi-a spus Wendy în cele din urmă. Dar… dacă asta vrei, ştii că te susţin orice ai face!

Am oftat.

— Mulţumesc! i-am zis eu drăgăstos.

Wendy şi-a aplecat capul într-o parte şi a început din nou să mă studieze.

— Ştii, ar trebui să-l suni pe Cole Brannon! mi-a

zis ea încet.

Am făcut ochii mari.

— Credeam că vorbeam despre Tom!

Wendy s-a uitat în jos la sendvişul ei, apoi din nou la mine.

— Vorbeam! Dar acum am trecut la Cole Brannon!

— Nu pot să-l sun aşa, fără motiv! i-am spus eu. Ar fi o nebunie.

Oare Wendy o luase razna?

— Ba da, poţi! a insistat ea. Ţi-a dat numărul lui de mobil! De ce să nu poţi?

— Pentru că…! am spus eu îndărătnică.

Wendy se uita la mine, aşteptând continuarea. Aşa că i-am spus tot ce gândeam.

— Pentru că el este un star de cinema! Pentru că i-a fost milă de mine şi nu am nevoie de aşa ceva! Pentru că e clar că se culcă cu Kylie Dane! Şi cu impresara lui, Ivana! Ce-ar putea să vrea de la mine?

— Nu cred că povestea aia cu femeile e adevărată! mi-a zis Wendy calmă. Chiar nu cred!

Eu am dat contrariată din cap.

— Uite ce e! i-am zis, încercând să nu fiu dură. N-o să-l sun şi gata, bine? Ar fi un gest total neprofesional! Cole mi-a dat numărul de telefon pentru orice problemă care ar putea apărea în legătură cu interviul. Şi, în plus, n-o să mai vorbesc cu el niciodată! Cred că a înţeles ce i-am spus când a venit la birou!

Am încercat să fiu mulţumită de ceea ce tocmai spusesem, dar de fapt m-am simţit puţin idioată. Tocmai îl expediasem rapid pe Cole Brannon din viaţa mea, nu? însă motivele erau cât se poate de bune! Sau nu erau?

Wendy a ridicat din umeri, iar eu m-am prefăcut că n-am văzut.

— Dacă zici tu! mi-a spus ea pe un ton misterios, de parcă ar fi ştiut ceva ce eu nu ştiam.

Eu m-am strâmbat la ea şi am schimbat subiectul.

— Cum merge treaba cu chelnerul francez? am întrebat-o eu.

— Jean Michel! m-a completat Wendy visătoare.

— Da, Jean Michel! am zis eu. Cum e?

— Super! a zâmbit şi şi-a lăsat pe farfurie sendvişul cu curcan. Ştii, e deosebit! Nu e aşa de tânăr pe cât pare! E doar cu un an mai mic decât mine şi e isteţ foc! Prinde repede engleza! Şi eu am făcut franceza în liceu şi am început să-mi mai aduc aminte câte ceva!

— Foarte bine! i-am spus eu, în timp ce-i studiam faţa plină de pistrui.

Radia de fericire. N-o mai văzusem demult aşa. De obicei îi plăcea să sară de la un chelner la altul – printre care se mai strecura şi câte un analist financiar sau un avocat –, dar deja ieşise de patru ori cu Jean Michel şi în seara aia se întâlneau a cincea oară. Se întorsese oare lumea cu susul în jos? Devoratoarea de chelneri Wendy se cuminţise

în cele din urmă?

— Nu m-am mai simţit demult aşa! mi-a spus ea, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Claire, chiar îmi place Jean Michel!

— Mă bucur pentru tine! i-am spus eu. E minunat!

— E minunat! a repetat Wendy, cu zâmbetul ei larg pe buze. Jean Michel e minunat! M-am dus aseară să mănânc la Azafran, când era Jean Michel la serviciu şi, ştii ceva? Nici măcar nu m-am uitat la alt chelner! Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să mă uit! Nu că e ciudat?

M-am întins peste masă şi am luat-o de mână.

— Uau! am murmurat eu, privind-o de aproape. Nici măcar nu te-ai uitat?

— Nu! mi-a zis Wendy, părând a fi la fel de surprinsă ca mine. Nu cred că mi s-a mai întâmplat vreodată aşa ceva! Ce crezi că înseamnă?

— Poate te-ai îndrăgostit! i-am spus eu.

— Poate că da! a consimţit Wendy încet, după care mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul. S-au întâmplat lucruri şi mai ciudate!

Nu ştiu exact la ce fel de primire mă aşteptam la birou după vizita lui Cole, dar în niciun caz la una prea prietenoasă. Mă aşteptasem să fiu întâmpinată cu aceeaşi suspiciune cu care mă privise Sidra. În schimb, colegele mele veneau rânduri-rânduri la biroul meu ca să-mi spună cât de cool fusese faptul că starul Cole Brannon

trecuse să mă vadă.

Se părea că nici uneia nu-i trecea prin minte că ar fi putut exista ceva între mine şi Cole. Nu ştiam dacă trebuia să mă simt jignită sau flatată de faptul că ele erau conştiente că nu aş fi trecut niciodată dincolo de graniţa profesionalismului. În cele din urmă m-am oprit asupra celei de-a doua variante şi mi-am permis să oftez uşurată. Chiar m-am simţit un pic mândră că mă invidiau pentru faptul că „acel Cole Brannon" mă căutase la birou.

— Ce-a căutat aici? m-a chestionat Chloe Michael pe un ton piţigăiat în momentul în care am pus piciorul în birou.

— Aăă, a trecut ca să-mi confirme câteva detalii pentru interviu! m-am bâlbâit eu înainte să mă pot gândi la un alt răspuns.

Chloe a acceptat explicaţia, care a făcut apoi ocolul pământului. Câteva asistente-editoriale chiar au venit să-mi mulţumească că-l chemasem la birou – erau înnebunite să-i ia un autograf. Nimeni nu a adus în discuţie faptul că-l dusesem la toaleta bărbaţilor, ceea ce evident că nu prea se potrivea cu restul explicaţiei mele.

Detalii. Detalii.

Liniştea mi-a fost repede spulberată când Sidra a trecut pe lângă biroul meu la cinci fără un sfert în după-amiaza aceea, în drumul ei spre ieşire. Avea părul tapat şi era îmbrăcată într-o rochie de firmă, neagră şi mulată şi purta nişte pantofi Jimmy Choo negri, cu vârful ascuţit. De fapt, arăta

cum ar fi arătat diavolul însuşi dacă ar fi fost editor de modă. Dar poate că asta era doar părerea mea.

— Deci, acum îţi aduci iubiţii la birou, da? mi-a zis ea pe un ton tărăgănat. Am auzit despre scurta ta întâlnire cu Cole Brannon!

Mi s-a tăiat respiraţia. Da, cu siguranţă era diavolul în persoană. Belzebut în carne şi oase.

— Nu! am răspuns eu repede. Nu e nimic de genul ăsta! A trecut doar ca să-mi răspundă la nişte întrebări!

— Aşa zic puştanii la treaba aia în zilele noastre? De când se dau interviurile în toaleta bărbaţilor? Nu mă mai mir că ai ajuns senior editor aşa de repede!

Eu m-am înroşit de furie şi am început să protestez. Sidra mi-a tăiat tot elanul, fluturându-şi inocent genele lungi.

— O, şi starurile de cinema pe care le intervievezi – şi cu care refuzi să te culci, după spusele tale – îţi trimit întotdeauna flori? m-a întrebat ea drăgăstos.

Eu încă încercam să-i dau un răspuns, când s-a îndepărtat cu un zâmbet superior lăţit pe toată faţa. M-am cutremurat. Era clar că Sidra nu terminase cu mine. Dintr-odată m-am simţit ameninţată.

Apoi mi-a căzut fisa. Florile. De unde aflase ea despre flori? Wendy era singura persoană căreia îi spusesem. O, nu se poate.

— Wendy? am întrebat eu peste peretele cubiculului, ridicându-mă încet în picioare. Mă simţeam un pic ameţită. Nu i-ai spus Sidrei despre florile pe care le-am primit, nu?

Ştiam deja răspunsul la întrebare, dar era ultima încercare înainte de a crede ce era mai rău.

— Nu, bineînţeles că nu! mi-a răspuns Wendy prompt, după care a pălit la faţă. De ce?

— Ştie că erau de la Cole! i-am spus eu calmă.

Nu era de bine.

— O, nu! a zis Wendy. Ce-ai făcut cu bileţelul?

— L-am aruncat! am zis eu încet.

— Aici? La birou?

Am dat din cap. Cum putusem să fiu atât de proastă? Pentru o clipă ne-am uitat una la alta fără să scoatem un cuvânt. Am închis ochii, apoi i-am deschis şi m-am uitat îngrozită la Wendy.

— A pus mâna pe bileţel, mi-a zis Wendy în cele din urmă.

Eu am dat din nou din cap.

— Ce crezi că vrea să facă?

— Nu ştiu! am răspuns eu. Dar nu cred că ceva de bine!

Idiotul

Tom întârzia.

În timp ce aşteptam la intrarea din TGI Friday’s din Time Square la şapte fără un sfert, am încercat să nu mă enervez. La urma urmei,

probabil că întârzia din cauza traficului sau ceva de genul ăsta. Trebuia să apară dintr-un moment într-altul.

M-am cufundat într-o canapea lipicioasă de vinilin, care se întindea de la uşa principală până la biroul hostessei. În jurul meu se perindau turişti cu accent texan, sudist sau inflexiuni din Vestul Mijlociu, care se îngrămădeau pe uşa mare dintre coloanele împodobite cu fâşii de trestie de zahăr. Chelneri şi chelneriţe, veseli, alergau dintr-o parte într-alta cu tăvi, purtând tot felul de insigne în piept cu mesaje de genul renumitelor *Dă o şansă păcii, Lasă-i bacşiş chelnerului* şi arhicunoscutul *Unde dragoste nu e, nimic nu e.* Eu, sinceră să fiu, nu prea îl înţelegeam pe ultimul. Ce vorbă tâmpită!

Cât am stat şi am aşteptat acolo pe canapea, am încercat să nu-mi pierd răbdarea. Oare ce aveam să simt când îl vedeam prima dată pe Tom după noaptea de sâmbătă? Oare aveam să-l urăsc?

Dar la şapte fără cinci, când a intrat pe uşă, nu l-am urât. Îmi plăcea cum arăta într-o cămaşă albă, o pereche de pantaloni kaki şi mocasinii Kenneth Cole pe care i-i cumpărasem de ziua lui. Mi-a plăcut cum mi-a zâmbit cu toată faţa când m-a văzut. Îmi plăcea zâmbetul lui strâmb, tâmp. Şi uram faptul că nu-l uram.

— Bună, iubito! mi-a zis el, când m-am ridicat de pe canapea.

M-a tras la pieptul lui şi m-a surprins cu o

îmbrăţişare caldă. L-am îmbrăţişat şi eu înainte să-mi dau seama de ceea ce făceam, după care m-am desprins şi am luat o faţă rigidă.

— Ai ajuns mai devreme!

— Mai devreme? m-am uitat eu la el sceptică.

Tom a făcut ochii mari şi şi-a luat o faţă inocentă.

— Nu am ajuns mai devreme! Tu ai întârziat douăzeci şi cinci de minute!

Tom părea uimit.

— Poftim? Despre ce vorbeşti? Am zis că la şapte!

— Am zis şase şi jumătate! i-am răspuns eu, încercând să nu mă enervez.

— Nu, nu! Sunt sigur că am zis şapte!

— Nu! am insistat eu. Eram sigură că spusesem şase jumate. Corect? Da! Dar dintr-odată am început să mă îndoiesc. Se poate, am întors-o eu.

Tom părea satisfăcut.

— Super! mi-a zis el.

M-a luat de gât şi eu m-am gândit să mă împotrivesc, dar m-am abţinut. M-a tras mai aproape de el şi, deşi ştiam că n-ar fi trebuit să fie aşa, m-am simţit bine.

— Hai să ne aşezăm la o masă!

O hostessă pe al cărei ecuson scria *Bate-n lemn! Salvează balenele!* şi *Votează Kennedy!* ne-a condus la o masă din centrul încăperii, într-o mare de turişti.

— Claire, îmi pare bine că ne-am întâlnit! mi-a

zis Tom pe un ton formal, după ce hostessă s-a îndepărtat. M-am uitat la el peste meniul pe care îl răsfoiam.

— Şi mie îmi pare bine! am murmurat eu, după care m-am întors la meniu, ca să mai trag de timp.

Dintr-odată nu mai ştiam ce simţeam pentru Tom. Am clipit de câteva ori şi am încercat să mă concentrez. Nu trebuia să rezolv enigma aşa de repede. Am tras adânc aer în piept şi mi-am jurat să rezist până la sfârşitul cinei.

În timp ce Tom comanda aperitivele şi băuturile, eu mă simţeam stânjenită. O şuviţă de păr îi cădea uşor pe frunte până în sprânceana stângă. Acum o săptămână m-aş fi întins peste masă ca să i-o netezesc, dar astăzi nu eram sigură că voiam să-l ating.

N-ar fi trebuit să simt nimic când îi studiam ochii. N-ar fi trebuit să-mi placă atât de mult felul în care gura lui se încreţea în colţul stâng. N-ar fi trebuit să iubesc cicatricea aia micuţă, aproape imperceptibilă de pe obrazul drept, pe care o căpătase când căzuse de pe bicicletă la unsprezece ani. N-ar fi trebuit să simt cum îmi creştea inima de fiecare dată când ni se intersectau privirile.

Şi totuşi simţeam toate astea. Eram o idioată, nu-i aşa?

L-am privit tristă cu coada ochiului. Cum de ajunsesem în situaţia asta? În urmă cu un an, când se mutase în apartamentul meu şi ne petreceam

tot timpul împreună, hrănindu-ne cu dragoste, crezusem că avea să dureze o veşnicie. Nu-mi trecuse deloc prin minte că m-ar fi putut înşela într-o zi.

Mă întrebam ce gândea, ce voia să-mi zică. Aş fi vrut să-mi spună cuvinte magice care să îndrepte lucrurile, ca să putem să revenim la viaţa noastră de cuplu de dinaintea zilei de sâmbătă. Nu ştiam care ar fi trebuit să fie acele cuvinte magice sau dacă chiar existau astfel de cuvinte. Şi-mi era ruşine că îmi doream asta cu fiecare părticică a corpului meu. În adâncul sufletului ştiam că ar fi trebuit să am destul respect de sine, încât să întorc capul şi să plec, să-mi văd de viaţa mea. Dar eram dependentă de el şi nu mă puteam abţine.

Gândurile astea complicate mi-au fost întrerupte de reapariţia chelneriţei, ale cărei bucle castanii erau prinse în nişte codiţe obraznice. Lui Tom i-a adus un Bud light, iar mie o Cola şi ne-a zâmbit.

— Doriţi să comandaţi? ne-a întrebat ea.

S-a întors spre mine şi eu tocmai deschisesem gura să-i spun, dar Tom mi-a luat-o înainte. A comandat, bineînţeles, friptura Jack Daniels şi meniul cu creveţi, unul dintre cele mai scumpe feluri de mâncare. Eu am comandat o salată de pui Caesar.

După ce chelneriţa ne-a luat comanda, Tom s-a întins peste masă ca să mă ia de mână. Mi-a strâns-o uşor şi a ţinut-o aşa câteva minute bune.

— Claire! a început el, după care a făcut o pauză

şi a oftat. Mi-a strâns mâna din nou şi m-a privit cald. Nici nu ştiu cum să încep! mi-a spus el blând. Am greşit atât de mult! Am fost atât de prost că am pierdut tot ce am avut! Ştiu că n-o să poţi să mă ierţi niciodată şi nici nu-ţi cer asta, dar…!

Tom mă implora din priviri. Eu nu ştiam ce să spun şi m-am uitat în altă parte.

Părea să fie într-adevăr disperat şi să regrete tot ce se întâmplase, aşa că mi s-a făcut milă de el. O parte din mine voia să-i strângă mâna tandru, să-i zâmbească şi să-i spună că totul era în regulă, că-l iertasem. Dar nu-l iertasem. Şi nu era în regulă. Poate că într-o zi, dar nu acum.

— Tom! am început eu.

Nu mi-am retras mâna şi el continua să o strângă uşor. Trebuie să recunosc că îmi plăcea. Îmi plăcea strânsoarea uşoară şi felul în care mâna lui mare se încolăcise în jurul mâinii mele mici. Mi-am dres glasul şi m-am uitat în ochii lui.

— De ce? l-am întrebat eu într-un final. Dintr-odată m-am simţit obosită. Spune-mi de ce!

Tom m-a privit o clipă, care parcă a durat o eternitate. Inima îmi bătea cu putere în aşteptarea răspunsului lui.

— De ce… ce? m-a întrebat el într-un final, cu acelaşi ton blând de mai devreme.

Eu i-am aruncat o privire tăioasă. Despre ce credea că vorbesc?

— De ce m-ai înşelat? l-am întrebat eu încet.

Şi-a întors privirea pentru o clipă, apoi m-a fixat

cu ochi plângăcioşi.

— Îmi pare rău! mi-a zis Tom blând. Am greşit foarte mult! Ştiu! Cred că mă gândeam că tu erai prea ocupată toată ziua şi nu mai aveai timp şi de mine! Şi nu-mi convenea!

Avea dreptate. Ştiam că uneori munceam ca o nebună. Poate că n-ar fi trebuit să îmi canalizez aproape toată energia asupra carierei. Dintr-odată m-am simţit eu cea vinovată.

— Nu spun că a fost vina ta! a adăugat Tom repede. Scumpo, sunt sigur că eu am fost prea sensibil!

Mai avea oare dreptul să-mi spună „scumpo”? De ce-mi mai plăcea când îmi spunea aşa?

— Am făcut o greşeală foarte mare pentru că nu mai eram sigur dacă mă iubeai!

Am suspinat.

— N-am încetat niciodată să te iubesc! i-am spus eu.

Ochii mi s-au umplut dintr-odată de lacrimi. Am clipit repede ca să le alung.

— Acum ştiu asta! mi-a zis Tom, strângându-mă de mână. Şi ştiu că am stricat totul! îmi pare atât e rău!

Chelneriţa ne-a întrerupt, aşezând pe masă platoul imens pe care îl comandase Tom.

— Poftă bună! ne-a urat ea, zâmbind încurajator, de parcă am fi fost doi adolescenţi la prima întâlnire, care aveau nevoie de o încurajare.

Pentru un moment ne-am ocupat de mâncare,

evitând să ne uităm unul în ochii celuilalt. Am descojit cartoful din farfurie, dar n-am putut să iau nicio îmbucătură.

— Ai cunoscut-o la petrecerea de Crăciun de la *Mod*? l-am întrebat eu într-un final. Nu mi-era deloc foame. Tom şi-a ridicat privirea uimită, cu gura plină. Pe Estella! am clarificat eu lucrurile. Pe Estella Marrone! Ai cunoscut-o la petrecerea de Crăciun?

Tom s-a uitat la farfurie, după aceea la mine, mestecând gânditor şi înghiţind cu zgomot.

— Da! mi-a răspuns el simplu, fără să pară că se simţea câtuşi de puţin vinovat, aşa cum ar fi fost normal. De unde ştii cum o cheamă?

— Şi-a uitat geanta în apartament! i-am răspuns eu. Şi sora ei a venit s-o recupereze! începusem să clocotesc de furie. Ştii, sora ei este Sidra Desimon! Directoarea departamentului de modă de la *Mod*! Te-ai culcat cu sora unei colege de-ale mele!

Mă aşteptam la o reacţie de uimire din partea lui, în schimb Tom m-a aprobat din cap şi şi-a luat o faţă de om vinovat.

— Ştiu! mi-a spus el. Îmi pare rău!

— Ştiai? l-am întrebat eu sceptică. Ştiai că lucrez cu sora ei?

— Nu de la început! a adăugat el repede. Dar da, ştiam! Deşi, nu de la început! Nu am făcut-o în mod intenţionat! Ce coincidenţă, nu? mi-a zis Tom, după care a râs stingherit.

— Cum o coincidenţă, dacă ai întâlnit-o la petrecerea de Crăciun? l-am întrebat eu.

Tom a ridicat din umeri.

— Păi, eram atâţia oameni necunoscuţi acolo! a spus el sfios. De unde era să ştiu că tu o cunoşteai pe soră-sa?

M-am uitat tristă la mesele din jurul nostru. Nu-mi mai era foame. Am înghiţit din nou în gol.

— Îmi pare aşa de rău! mi-a spus Tom încă o dată. Dacă aş putea da timpul înapoi…!

— Ai schimba momentul în care te-am prins? l-am întrebat eu cu amărăciune în glas.

— Nu! mi-a răspuns Tom sobru. Meritam lucrul ăsta! Aş schimba faptul că te-am înşelat. N-aveam niciun drept! Uite la ce am dat cu piciorul! Tom arăta la fel de jalnic pe cât mă simţeam eu pe dinăuntru.

— O! am exclamat într-un târziu, pentru că am simţit că aştepta un răspuns.

Nu ştiam ce altceva să-i spun. Apoi am tăcut amândoi, dar de data asta nu mai era nimic care să ne distragă atenţia. Nu ne aveam decât unul pe altul şi zidul invizibil şi incomod care ne despărţea.

Chelneriţa a venit şi ne-a luat farfuriile. De-abia mă atinsesem de mâncare. O clipă mai târziu au venit şi antreurile. Am evitat privirea lui Tom şi am început să înfig indiferentă furculiţa în salată.

— Pot să te întreb ceva? mi-a spus Tom în cele din urmă.

L-am privit uimită.

— Da!

Oare urma să mă întrebe dacă voiam să ne împăcăm? Să mă roage să-l iert?

— Te...? A făcut o pauză, timp în care s-a uitat în farfuria lui, după care şi-a ridicat privirea la mine. Te culci cu Cole Brannon?

Preţ de un minut n-am fost în stare să deschid gura şi m-am uitat doar la el.

— Nu! am răspuns eu îngrozită. Estella ţi-a spus asta?

Tom a făcut din nou o pauză, după care a dat din cap.

— Mi-a spus că sora ei, Sidra, v-a prins în apartamentul nostru! mi-a zis Tom într-un final.

— În apartamentul meu! l-am corectat eu, fără să ştiu ce altceva să spun.

Normal că nu-i puteam explica lui Tom cât de jalnică fusesem în noaptea aia, că mă îmbătasem şi că vomasem pe starul de cinema Cole Brannon – şi toate astea din cauza lui. Nu trebuia să afle că avusese atâta putere asupra mea. L-am fixat cu privirea.

— Nu s-a întâmplat nimic! am spus eu băţoasă. A venit pentru un interviu!

Tom m-a privit o clipă, după care a dat din cap aprobator, părând să accepte explicaţia mea.

— OK! mi-a zis el. Te cred!

Eu am tăcut o clipă, apoi am schimbat subiectul.

— Şi eşti tot cu ea? l-am întrebat.

Tom m-a privit surprins şi a clătinat din cap.

— Nu! mi-a spus el solemn. Nu, Claire, nu sunt! Tu eşti singura femeie din inima mea! întotdeauna ai fost singura! Doar că înainte n-am ştiut cum să preţuiesc lucrul ăsta!

M-a speriat faptul că nu simţeam repulsie la auzul acestor cuvinte. Din contră, vorbele lui mă încălzeau, dar încercam să nu-i arăt acest lucru.

— Ţi-au mai rămas nişte lucruri în apartament! i-am zis eu rece.

— Chiar vrei să mă mut de tot? m-a întrebat Tom încet.

Eu mi-am ţinut respiraţia. Adică mă întreba dacă putea să rămână în continuare? Răspunsul meu mult aşteptat a fost amânat de chelneriţa care a venit să-mi reumple paharul de Cola şi să-i mai aducă o bere lui Tom. Ne-a adus şi nota, iar Tom i-a înmânat cartea lui de credit.

— Claire! a început Tom după ce chelneriţa s-a îndepărtat. S-a întins din nou, ca să mă apuce de mână. Te iubesc atât de mult! N-am mai iubit pe nimeni atât de mult! Şi n-o să pot niciodată să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru ceea ce am făcut!

Ochii mi se umpluseră de lacrimi şi încă o dată am fost nevoită să clipesc des, ca să le alung. Inima îmi bătea cu putere, în timp ce ne uitam unul în ochii celuilalt. Era ca unul dintre momentele alea din filmele cu Hugh Grant. Puteam practic să aud şi viorile pe fundal.

— Nu îţi cer să mă ierţi acum! Poate că n-o să

poţi să mă ierţi niciodată! Claire, dar vreau o nouă şansă! Doar o şansă!

Mă pregăteam să-i răspund, când chelneriţa ne-a întrerupt şi a trebuit să-mi iau ochii plini de lacrimi de la Tom.

— Mă scuzaţi! a zis ea, mutându-se de pe un picior pe altul. Îmi cer scuze că v-am întrerupt! Dar, domnule, cârdul dumneavoastră nu este valabil! Aveţi un alt card?

Tom şi-a scos portofelul din buzunar şi a început să se scormonească repede prin el, după care şi-a ridicat privirea la chelneriţă.

— Doamne, cât de penibil! Nu, nu am! apoi s-a uitat la mine. Claire? îmi pare rău! Poţi să plăteşti tu masa asta? Mă revanşez data viitoare!

Eu am înghiţit nodul de indignare care mi se pusese instantaneu în gât şi am dat din cap. M-am întins după portofel şi i-am înmânat chelneriţei cârdul meu Visa. Chelneriţa mi-a zâmbit uşor şi s-a îndepărtat.

— Claire, îmi pare aşa de rău! mi-a zis Tom, întinzându-se din nou după mâna mea. Am crezut că mi-am achitat restul de plată, dar se pare că încă n-au procesat datele! Mă simt ca un tâmpit!

— Nu-ţi face probleme! i-am spus eu cu fermitate în glas, spunându-mi că nu putea s-o fi făcut special. Nu când încerca să mă roage să-l primesc înapoi. Nu când îmi declara cât de mult mă iubea. Mi-am alungat repede din minte acest gând şi l-am apucat de mână. Ce spuneai?

— Da! a zis Tom. M-a strâns de mână, după care şi-a dres vocea. Claire, te iubesc mai mult decât orice pe lume şi vreau să ne împăcăm! Chiar vreau!

— Şi eu vreau! i-am spus încet, deşi nu voiam să recunosc lucrul ăsta în faţa lui.

Nu fusesem sigură de ceea ce simţeam până nu m-am trezit vorbind. Oare îi spusesem prea multe într-o singură propoziţie? Dar inima îmi bătea cu putere şi am ştiut că puteam să-l iert. Lucrurile se puteau rezolva, încă îl iubeam. Şi acum ştiam că şi el mă iubea. Ar fi trebuit să-l urăsc, dar nu puteam. Nu-l uram.

— Dar ştiu că ai nevoie de timp! mi-a spus Tom rar. Nu mă aştept ca lucrurile să revină la normal imediat!

— Aşa e! i-am spus eu încet, uimită de faptul că-şi dădea şi singur seama că relaţia noastră nu putea să mai fie ca înainte.

Exact atunci s-a reîntors chelneriţa cu cârdul meu de credit, două copii ale bonului şi un pahar mare de Coca Cola pentru mine. Am semnat bonul, mi-am pus cârdul în portofel şi am băut puţină Cola. Tom m-a luat din nou de mână.

— Şi mă întrebam…

A făcut o pauză şi şi-a înclinat capul într-o parte, luându-şi în acelaşi timp o privire rugătoare. Eu m-am aplecat înspre el nerăbdătoare să aud ce voia să-mi spună. Asta era momentul mult aşteptat. Urma să mă implore să-l primesc înapoi.

— Mă gândeam dacă n-ai putea să mă împrumuţi cu nişte bani pentru o perioadă! De vreme ce m-ai dat afară şi trebuie să mă descurc singur! Ştii, putem să stăm o perioadă separat şi poate după aia să încercăm să rezolvăm lucrurile!

Mi s-a tăiat tot cheful şi mi-am retras repede mâna. Pur şi simplu stăteam şi mă holbam la el. El mă privea cu nişte ochi rugători şi îşi luase o expresie inocentă.

Am vrut să mă întind şi să-l strâng de gât chiar acolo. Sigur ar fi fost legitim. Orice curte de juraţi m-ar fi înţeles.

— Vrei să te împrumut cu bani? l-am întrebat eu încet.

Tom a ridicat din umeri.

— Doar câteva mii! Până mă pun pe picioare!

— Doar câteva mii! am repetat eu pe un ton banal.

Inima îmi îngheţase. M-am uitat la bonul pentru cina pe care tocmai o plătisem. Nu-mi venea să cred. Fusesem atât de proastă. Luasem de bun tot ceea ce-mi spusese. Muşcasem momeala şi Tom mă pescuise fără probleme. Din nou.

— Da! mi-a zis el.

Eu i-am aruncat o privire încărcată de toată furia pe care o simţisem vreodată.

— Ştii, mi-a zis el, cu un zâmbet fals – am auzit că ţi-au mărit salariul! Nu cred c-ar trebui să ne mutăm înapoi împreună imediat! Asta ar pune prea multă presiune asupra noastră! Te vreau

înapoi şi vreau să ne împăcăm ca la carte. Şi, pentru că m-ai dat afară din apartament cu toate lucrurile… A făcut o pauză, după care mi-a oferit un zâmbet de încurajare.

— Deci, vrei câteva mii de dolari! i-am zis eu indiferentă.

El a ridicat din umeri.

— Cam aşa ceva! mi-a răspuns el absolut normal.

Mi-a făcut cu ochiul, iar mie îmi venea să-l omor.

Venisem aici pregătită să-i ascult explicaţiile şi poate chiar să mă împac cu el, în timp ce el venise ca să încerce să mă păcălească să-i mai dau un cec. Mi s-a făcut rău. Şi el tot îi dădea înainte cu prefăcătoria.

— Vreau să îndreptăm lucrurile! mi-a zis Tom cu jumătate de zâmbet.

Eu m-am holbat lung la el, după care i-am zâmbit tacticoasă.

— Ştii ceva? i-am spus eu. Mă calmasem. M-am gândit şi eu la asta! Şi vreau să îndreptăm lucrurile!

— Serios? m-a întrebat Tom plin de speranţe.

— O, da! M-am sculat de la masă. Cu o mişcare de felină mi-am ridicat paharul plin de Cola şi i l-am turnat în cap, administrându-i un duş rece şi lipicios.

Tom a sărit în picioare, răsturnând scaunul. În jurul nostru oamenii s-au oprit din mâncat şi se holbau la noi, dar mie nici că-mi păsa.

— Ce dracu’? a strigat Tom furios, ştergându-se de suc.

Faţa şi părul îi erau ude leoarcă. Arăta ca un şobolan murat. Un şobolan înecat, jalnic, păros şi respingător, îmi venea să râd.

— Am crezut că ai vrut să îndreptăm lucrurile! am repetat eu calmă. Am ridicat din umeri şi i-am rânjit în nas, când mi-a aruncat o privire fioroasă. Păi, ăsta a fost începutul!

Cu zâmbetul pe buze m-am întors pe călcâie şi am luat-o elegant spre ieşire, ţinând capul sus. Fusesem o proastă când crezusem că s-ar fi putut întâmpla ceva bun între noi. Acum ştiam cum stăteau lucrurile şi nu aveam să mă mai întorc niciodată.

— Bravo, fato! mi-a şoptit o femeie, când am ieşit în grabă din restaurant.

— Mersi! i-am răspuns eu din mers. Mă străduiesc!

Sirena sexy

Wendy m-a scos în oraş în weekendul ăla şi, pentru prima dată de sâmbătă încoace – poate pentru prima dată în acel an am simţit că în sfârşit îmi mergea bine. Nu aveam nevoie de Tom ca să-mi meargă bine. Nu aveam nevoie de cineva care să mă trateze cum mă tratase el. Şi, după cum dovedea şi povestea înfloritoare de dragoste dintre Wendy şi Jean Michel, nu se ştia niciodată

când sau unde puteam să dau peste Bărbatul Potrivit.

Sau cel puţin peste *Bărbatul Potrivit pentru Acum.* La naiba, în momentul ăsta m-aş fi mulţumit şi cu *Bărbatul Poate* sau chiar cu *Bărbatul Şanse Mici,* dacă mi-ar fi acordat puţină atenţie. Dar n-aveam eu norocul ăsta.

Duminică, Wendy a venit la mine ca să mă ajute să fac curat în dulap. Am pus toate lucrurile lui Tom în nişte saci mari şi verzi de gunoi. Apoi, după ce ne-am gândit noi mai bine, am căutat în saci şi am scos toate hainele pe care i le luasem lui Tom de fiecare dată când mersesem împreună la cumpărături şi cartea lui de credit fusese respinsă. Am scos toate cămăşile pe care i le cumpărasem ca să-i fac o surpriză, cravatele pe care le luasem doar aşa pentru că mă gândisem la el, pantalonii kaki Van Heusen, rezistenţi la pete, pe care-i cumpărasem pentru că mă săturasem să tot frec la petele alea de cerneală de pe pantalonii lui înainte să-i duc obosită la spălătoria de pe strada noastră. Când am terminat de scos din saci toate hainele pe care i le cumpărasem din banii mei, pe podeaua sufrageriei se adunaseră câteva grămezi de cămăşi, şosete, boxeri, pantaloni şi cravate.

Wendy rânjea la mine.

— Ce vrei să faci cu ele? m-a întrebat ea.

Eu i-am zâmbit. Hainele alea nu erau ale lui Tom. Le obţinuse prin prefăcătorie, jucând rolul

de iubit fidel şi atent. Ceea ce evident nu fusese niciodată.

— Am câteva idei! am murmurat eu.

Ne-am aşezat şi am tăiat câteva cravate ca să ne mai descărcăm, după care am strâns restul hainelor, hotărâte să le ducem la centrul de donaţii. Am pus hainele pe care Tom şi le cumpărase singur într-un teanc la uşa apartamentului şi Wendy l-a sunat ca să-i lase un mesaj pe căsuţa vocală.

— Hainele tale sunt la uşa lui Claire şi le găseşti acolo doar până la ora zece în seara asta! a ciripit Wendy la telefon. Dacă le vrei, va trebui să vii să le iei până la zece!

După ce a închis telefonul mi-a spus:

— Nu trebuie să stai acasă şi să te întrebi când o să-şi facă apariţia! Dacă nu vine în seara asta, îi punem hainele pe foc şi gata!

Wendy a chemat apoi un lăcătuş care a venit repede şi mi-a schimbat încuietorile. La sfârşit mi-a dat un set nou de chei, iar Wendy mi-a pus în palmă vechea cheie.

— Ar trebui s-o arunci într-o fântână! mi-a zis ea. Poate o să-ţi aducă noroc!

Adevărul e că n-aveam ce pierde. Mai ghinionistă de atât nu puteam fi.

Am plecat imediat la centrul de donaţii, fiecare trăgând după ea un sac de plastic plin cu lucrurile pe care i le cumpărasem lui Tom. După ce le-am lăsat acolo, Wendy a insistat să-mi facă cinste cu o

cină, ca să sărbătorim despărţirea definitivă de Tom. Am luat metroul şi ne-am dus în centru direct la Rockefeller Center ca să arunc cheia în fântână. Vechea mea cheie a căzut peste sutele de monede din apă – mărturie a atâtor şi atâtor dorinţe ascunse.

— Ce dorinţă ţi-ai pus? m-a întrebat Wendy când ne îndepărtam.

— Dacă-ţi spun, nu se mai îndeplineşte! i-am răspuns eu jucăuş.

Dar îmi dorisem să nu mai fiu niciodată cu un bărbat care să nu mă respecte aşa cum meritam.

O, şi am mai adăugat o dorinţă: să mai fac sex o dată până la treizeci de ani. La urma urmei, o cheie e mai mare decât o monedă şi mă gândisem că trebuia să-mi pun cel puţin două dorinţe.

În timpul cinei (pe care a plătit-o Wendy cu un card de credit care nu a fost respins), am râs şi am vorbit şi am ţinut toasturi pentru libertate şi respectul de sine. Chelneri drăguţi îmi zâmbeau şi eu începusem să observ acest lucru. Îi zâmbeau şi lui Wendy, dar ea părea să nu-i bage deloc în seamă. Uite cum se întorsese roata!

Când am ajuns acasă, am văzut că Tom îşi luase lucrurile de la uşa mea. Mă simţeam uşurată pentru că nu trebuia să-l mai sun o dată, să mă mai întâlnesc cu el sau să mai avem vreun contact de orice fel.

— Pentru că i-ai dat papucii definitiv lui Tom! a zis Wendy triumfătoare, desfăcând sticla de

şampanie pe care o cumpăraserăm în drum spre casă.

— Hai noroc! am zis eu, ridicând paharul. Şi pentru apartamentul *meu* care a redevenit apartamentul *meu*!

— Păi, voiam să vorbesc cu tine despre asta! mi-a zis Wendy, lăsându-şi capul într-o parte şi zâmbindu-mi. Acum că eu şi Jean Michel avem o relaţie stabilă, n-o să mai ies să mănânc în oraş atât de des şi cred c-o să-mi rămână mai mulţi bani pentru chirie! Mă întrebam dacă nu te-ar interesa o nouă colegă de apartament?

— O, Doamne, ba da! am răspuns eu bucuroasă, lăsând din mână paharul de şampanie, ca s-o îmbrăţişez.

Wendy m-a strâns tare în braţe şi am râs amândouă şi am început să sărim în sus de bucurie.

— Serios? Mi-ar plăcea mult de tot să stăm împreună! Nu-mi vine să cred! Vorbeşti serios? Putem transforma biroul în dormitorul tău!

— Pe bune? Eşti sigură că vrei o colegă de apartament?

— Da, da, da!

Am toastat din nou pentru asta. După aia Wendy s-a dus acasă, iar eu m-am cufundat într-un somn fără vise.

Telefonul a sunat marţi dimineaţă la şapte fără un sfert, trezindu-mă din primul vis plăcut pe care îl avusesem în ultimele luni de zile. Primul meu

gând a fost că era din nou Tom şi-mi venea să-l omor. De când apăruse moda asta nouă cu trezitul cu noaptea-n cap? Eu nu eram o persoană matinală.

Am răspuns morocănoasă şi am fost uimită să descopăr că nu era Tom, ci mama.

— Cum îndrăzneşti? m-a întrebat ea furibundă.

M-am ridicat uimită într-o rână şi m-am frecat la ochi. M-am uitat din nou la ceas, ca să mă asigur că nu-l visasem. Nu, era şapte fără un sfert. Mi-am dres vocea.

— Îmm, bună dimineaţa! am zis eu somnoroasă.

— Domnişoară, nu-mi vine să cred că m-ai făcut de râs în asemenea hal! Sunt de-a dreptul şocată de comportamentul tău!

Am luat receptorul de la ureche şi pentru un moment pur şi simplu m-am holbat la el. Apoi l-am pus din nou la ureche. Nu-mi dădeam seama despre ce era vorba.

— Despre ce vorbeşti? am întrebat-o eu în cele din urmă.

— Nu face pe mironosiţa cu mine! mi-a zis mama nervoasă.

Am tras adânc aer în piept, am scanat repede în minte toate acţiunile ofensatoare la care aş fi putut lua parte, dar n-am găsit niciuna.

— Chiar nu ştiu despre ce vorbeşti! i-am spus mamei într-un final.

— Tocmai m-a sunat mătuşa Cecilia! mi-a spus mama răspicat, pe un ton rece. Se ducea la

serviciu, când a văzut revista aia oribilă, *Tattletale*! Cum îndrăzneşti să mă faci de râs în asemenea hal?

Inima a început să-mi bată cu putere, deşi încă nu aveam nicio idee despre ce vorbea mama. Dar aveam o senzaţie ciudată în stomac. Am închis ochii şi tot ce am putut vedea a fost faţa îngâmfatei Sidra Desimon.

— Ce e în *Tattletale*? am întrebat-o încet pe mama.

Era clar că nu era ceva de bine.

— Oh, cred că ştii şi tu! mi-a zis mama pe acelaşi ton rece. Dacă vrei să te încurci cu un star de cinema, treaba ta! Dar e de neiertat să murdăreşti numele familiei noastre, apărând pe o copertă a unei reviste de scandal ca jucăria sexuală a lui Cole Brannon! Nu te-am crescut ca să ajungi o curvă!

Dintr-odată am rămas fără aer. O jucărie sexuală? Jucăria sexuală a lui Cole Brannon?

— Mamă, n-am făcut niciodată nimic cu el! am chiţăit eu într-un final cu greu. Palmele îmi transpiraseră şi gura mi se uscase. Jur! Eşti sigură că e vorba despre mine? Mătuşa Cecilia era sigură?

— E sigură! mi-a zis mama. Claire, eşti pe copertă! Cum să trec cu vederea aşa ceva? Ce să-i spun bunicii tale în vârstă de optzeci şi cinci de ani când o să te vadă pe coperta unei reviste de scandal, arătând ca o curvă ieftină?

— O, Doamne! am murmurat eu, şocată de faptul că propria mea mamă mă acuza că arătam ca o curvă ieftină. Pulsul meu o luase razna. În cele din urmă i-am spus: Mamă, îţi jur, e o mare invenţie! L-am intervievat pe Cole Brannon, dar asta a fost tot! Mamă, *Tattletale* e o revistă de scandal! Nu publică ştiri reale! Nu poţi să crezi tot ce tipăresc oamenii ăia!

— Claire, nu ştiu ce să-ţi mai spun! mi-a zis mama după un moment de pauză. Se vede că nu mai eşti domnişoara pe care am crescut-o!

Am simţit cuvintele mamei ca pe un cuţit înfipt drept în inimă. Am tras adânc aer în piept şi am încercat din nou să-i explic cum stăteau lucrurile la *Tattletale.*

— Mamă, nu e nimic adevărat! i-am spus eu. Trebuie să mă crezi!

— M-ai dezamăgit aşa de mult! mi-a spus mama pe acelaşi ton de gheaţă, după care mi-a închis telefonul în nas fără să mai aştepte vreo explicaţie.

Pentru o clipă am rămas împietrită cu receptorul la ureche, până când tonul telefonului m-a readus cu picioarele pe pământ.

— La naiba, la naiba, la naiba! am bombănit eu, sărind din pat şi alergând la dulap.

Mi-am tras repede pe mine o pereche de blugi şi un hanorac decolorat – primele haine care mi-au căzut în mână.

Am coborât în fugă cele patru şiruri de trepte,

am alergat pe hol şi am năvălit în strada care era încă goală. Am zbughit-o la magazinul de la intersecţia dintre Second Avenue cu Fourth Street, am scanat raftul cu reviste şi ziare şi am înşfăcat un exemplar din *Tattletale.* Când m-am uitat la copertă mi-a îngheţat sângele în vine.

În colţul din stânga sus era o fotografie alb-negru cu mine şi Cole ieşind din toaleta bărbaţilor de la sediul revistei *Mod.* Se vedea că era o imagine filmată de una dintre camerele de supraveghere, ceea ce însemna că cineva de la *Mod* – fără îndoială Sidra – o trimisese celor de la *Tattletale.* Cole mă ţinea de mijloc, iar eu mă uitam la el. Era o poză destul de incriminatorie. Dar nu însemna nimic pe lângă titlul incitant de o şchioapă, care anunţa: NOUA JUCĂRIE SEXUALĂ A LUI COLE BRANNON ESTE EDITOR LA REVISTA *MOD.*

— Ooooo, la naiba! am zis eu destul de tare, încât bărbatul de la casă s-a uitat nedumerit la mine.

— Domnişoară, s-a întâmplat ceva? m-a întrebat el repede.

Am făcut o grimasă, după care i-am spus:

— Da! Cu mâini tremurânde am lăsat revista pe tejghea şi i-am plătit un dolar. Am o mare problemă!

Am ieşit ca o furtună din magazin, răsfoind nervoasă paginile revistei. Când am ajuns la pagina 32, am împietrit în mijlocul trotuarului,

văzând cele două pagini dedicate „legăturii ilicite”. Stăteam pur şi simplu şi mă holbam la ce scria, simţind că rămâneam fără aer.

Pe două pagini erau tipărite diferite poze însoţite de un articol scurt. Le-am studiat pe rând. Mai întâi era o poză cu buchetul impresionant pe care îl primisem de la Cole şi o poză mărită a bileţelului lipit cu scotch care sosise odată cu el – procurate cu siguranţă prin amabilitatea Sidrei. În altă poză ne urcam amândoi, eu şi Cole, în taxi. Exista chiar şi o poză cu mine singură ieşind din clădirea în care locuiam.

Pe cele două pagini era tipărit negru pe alb: COLE BRANNON ŞI-A GĂSIT O NOUĂ JUCĂRIE SEXUALĂ şi continua în felul următor: „Claire Reilly, senior editor în cadrul departamentului de divertisment, este cel mai recent capriciu al starului de cinema – o poveste exclusivă a revistei *Tattletale*!”

Pe măsură ce scanam textul sarcastic, simţeam cum mă lua ameţeala.

Reporterii noştri de investigaţii au aflat că cel mai dorit bărbat de la Hollywood, Cole Brannon, umblă cu Claire Reilly, douăzeci şi şase de ani, senior editor la revista Mod, *care va publica un interviu cu Cole în numărul din luna august.*

„S-au cunoscut cu ocazia interviului pentru articolul tipărit în numărul din august H, ne dezvăluie o sursă internă de la Mod *Vorbeşte despre el non-stop! Ne spune cât de minunat e în*

pat!

Domnişoara Reilly a lucrat înainte la Rolling Stone *şi la* People *la secţiunile dedicate celebrităţilor. S-a mutat la revista* Mod *în urmă cu un an şi şase luni pe postul de senior editor în cadrul departamentului de divertisment. La ora actuală este cel mai tânăr senior editor la o revistă din top treizeci.*

Oamenii noştri de la Tattletale *au aflat că domnul Brannon şi domnişoara Reilly au fost văzuţi ieşind împreună din hotelul la care a stat el, ieşind apoi din apartamentul ei şi nu în ultimul rând din toaleta bărbaţilor de la sediul revistei* Mod.

Mai există oare vreo îndoială?

M *Păreau destul de apropiaţi!", spune taximetristul Omar Sirpal, care i-a dus pe domnişoara Reilly şi pe domnul Brannon de la hotel la apartamentul ei săptămâna trecută. „Cole Brannon chiar i-a adus domnişoarei micul dejun în taxi!”*

Domnişoara Reilly s-a despărţit de curând de iubitul ei, aşa că, nouă celor de la Tattletale, *relaţia cu Cole Brannon ni separe a fi un ricoşeu. În ceea ce-l privește pe starul Cole Brannon, acesta separe că s-a îndrăgostit lulea de noua sa pisicuţă sexuală, care se alătură colecţiei sale de iubite din care mai fac parte actriţa Kylie Dane şi impresara lui, Ivana Donatelli.*

„Săptămâna trecută i-a trimis un buchet imens

de flori la birou!”, ne dezvăluie sursa noastră de la Mod. *„A început să spună imediat la toată lumea de la cine e şi de ce i-l trimisese! Separe că el a apreciat toată atenţia pe care i-a acordat-o ea – dacă înţelegeţi la ce mă refer!”*

Despre cefei de atenţie o fi vorba? *Nu ştim, dar bănuim. Potrivit sursei noastre, domnul Brannon şi domnişoara Reilly au fost văzuţi joia trecută intrând împreună în toaleta bărbaţilor de la sediul revistei* Mod *şi ieşind după cincisprezece minute, părând jenaţi de situaţie şi satisfăcuţi în acelaşi timp.*

„Cu toţii ştim ce s-a întâmplat acolo!”, spune sursa de la Mod. *„Chiar dacă nu am văzut, s-a auzit clar ce făceau în toaletă!”*

Cine va fi viitoarea ţintă a celui mai sexy şi mai râvnit burlac de la Hollywood? Răspunsul îl veţi afla numai în numărul de săptămâna viitoare al revistei Tattletale.

După ce am terminat de citit articolul, m-am holbat mult timp cu groază la el. L-am mai citit o dată, sperând poate că a doua oară o să sune mai puţin condamnabil. Nicio şansă însă.

— O… Dumnezeule!

Împietrisem în mijlocul trotuarului şi nu ştiam ce să fac. Era cuvântul meu împotriva sursei celor de la *Tattletale,* care nu era nimeni alta decât invidioasa Sidra Desimon. Textul ăla defăimător era opera ei. Eram sigură de asta.

La urma urmei, de ce să nu fugă repede la

prietenii ei de la *Tattletale* dacă avea posibile dovezi. Cei de la *Tattletale* plăteau bine pentru o poveste ca asta. Şi se împrietenea şi mai mult cu ei. Soră-sa, Estella, cred că murea de bucurie, iar pe mine mă desfiinţase. Ştiam că urâse de la început faptul că devenisem senior editor la numai douăzeci şi şase de ani. Întotdeauna considerase succesul meu un afront personal la adresa ei.

Esenţialmente cariera mea avea să ia sfârşit în scurt timp. Era evident faptul că Sidra nu-i spusese lui Margaret despre Cole, dar fără îndoială că Margaret urma să citească articolul din *Tattletale* în dimineaţa aia în drum spre birou. La urma urmei, numele revistei ei – ca să nu mai vorbesc de numele meu şi faţa mea – apăreau pe coperta uneia dintre cele mai citite reviste de scandal din toată ţara. Şi, cu toate că Margaret pretindea că e rezervată şi bine-crescută, cu toţii ştiam că savura pe ascuns publicaţii ca *Star* sau *Naţional Enquirer.*

Tattletale era întotdeauna pe biroul ei în fiecare marţi dimineaţă. N-avea cum s-o rateze.

Am înghiţit nodul care mi se pusese în gât, când mi-am dat seama că urma să fiu concediată în dimineaţa aia. Ochii mi s-au umplut de lacrimi pentru că era o nedreptate.

Şi, în plus de asta, mă gândeam la reacţia lui Cole. Cu siguranţă credea că aveam legătură cu mizeria asta de articol. Am rămas împietrită din cauza ruşinii şi a dezamăgirii. E adevărat că era

un mincinos, dar acum se părea că eram şi eu la fel; că minţisem la o revistă de scandal. Eram sigură că avea să creadă că eu eram în spatele poveştii oribile despre aşa-zisa noastră relaţie.

Mi-am ridicat privirea şi mi-am dat seama că trecătorii se uitau la mine ca la o nebună, cum stăteam aşa cu ochii holbaţi în mijlocul trotuarului. Poate că înnebunisem. Am închis repede revista şi m-am grăbit să ajung acasă, panicată toată.

Patruzeci de minute mai târziu, după o călătorie torturam de lungă cu destinaţia Brooklyn – în timpul căreia am văzut cu ochii minţii tot articolul ăla şi am intrat din nou în panică, băteam cu putere în uşa lui Wendy. În cele din urmă a deschis uşa, după o veşnicie parcă, îmbrăcată într-un tricou şi nişte pantaloni de lână, frecându-se la ochi de adormită de era.

— Claire! A căscat, după care ochii i s-au dezlipit de somn. Şi-a aranjat părul roşu şi creţ, care i se prefăcuse peste noapte într-o chestie gen aureolă şi o freză afro în acelaşi timp. Ce faci aici?

Fără să scot un cuvânt i-am pus în mână revista *Tattletale.* S-a uitat la copertă şi pe urmă la mine – era trează de-a binelea.

— O, nu se poate! a zis ea încet. E aşa de rău pe cât pare?

Am dat din cap.

Wendy a răsfoit repede revista ca să ajungă la cele două pagini. A suspinat adânc când le-a

văzut. A citit repede articolul scurt, apoi s-a uitat la mine îngrozită.

— E oribil! mi-a zis ea încet.

— Ştiu! am spus eu.

S-a mai uitat o dată la revistă, după care mi-a dat-o înapoi.

— Ce pot să fac?

— Nu ştiu! mi-a răspuns ea.

Pentru o clipă ne-am uitat una la alta fără să scoatem un cuvânt; apoi Wendy şi-a îndreptat spatele, făcându-mi semn s-o urmez în casă. Parcă eram în transă.

— Măcar o să-l scoată din sărite pe Tom! mi-a spus Wendy, încercând să mă înveselească puţin în drum spre bucătărie.

Eu am încercat să schiţez un zâmbet.

— Asta da! am zis. Am oftat şi m-am uitat din nou la revistă. E mâna Sidrei!

Ne-am aşezat amândouă la masa din bucătărie. Când s-a uitat la mine, Wendy avea o expresie dură pe faţă.

— Numai ea putea să fie! a încuviinţat.

— De ce mă urăşte atât de mult femeia asta? N-a fost de-ajuns faptul că soră-sa mi-a furat iubitul?

— De fapt… a ţinut Wendy să clarifice… dacă stai să te gândeşti, soră-sa ţi-a făcut un serviciu!

— Mda, e adevărat! am zis eu iritată.

Mâinile îmi îngheţaseră şi puteam să aud cum îmi zvâcnea sângele în tâmple. Eram încordată toată.

— Trebuie să fac ceva! am zis eu.

Wendy s-a uitat la mine şi a aprobat din cap. Eu m-am uitat la revistă, apoi la ea.

— Dar ce? Ce-ar trebui să fac?

— Nu ştiu! mi-a răspuns încet.

Treizeci de minute mai târziu, când ne-am urcat în metrou ca să ne ducem la serviciu, nu găsiserăm nici pe departe o soluţie, dar cel puţin mă simţeam mai bine, ştiind că nu eram singură. Eram conştientă că trebuia să mă îmbărbătez pentru niscaiva priviri holbate şi şuşoteli, dar Wendy îmi promisese să meargă cu mine şi să se uite urât la oricine ar fi îndrăznit să-mi adreseze vreun cuvânt nepotrivit.

— Ştii, cred că astăzi o să fiu concediată! i-am spus eu jalnic în metrou.

Eu şi Wendy stăteam ca sardelele între o femeie corpolentă, îmbrăcată într-un costum XXL din anii ’80 şi un bărbat înalt, cu nasul acvilin şi bretele cu ajutorul cărora îşi suise pantalonii până-n gât. În jurul nostru toată lumea răsfoia ziarele în drum spre o nouă zi de lucru. Am încercat pe cât posibil să stau cu privirea în pământ ca să-mi ascund faţa, căci observasem în vagon câteva persoane care citeau *Tattletale.* Cine ar fi crezut că atât de mulţi oameni citeau mizeria aia?

— Nu fi aşa de sigură! mi-a zis Wendy cu hotărâre.

Dar cuvintele ei n-au reuşit să mă liniştească prea mult.

Când am intrat în birou la câteva minute după ora nouă, toţi ochii erau, într-adevăr, aţintiţi asupra mea, aşa cum de altfel mă aşteptasem. Mă simţeam complet umilită. Wendy m-a strâns uşor de braţ când am păşit pe coridorul lung care ducea la cubiculele noastre.

— O să fie bine! mi-a şoptit ea, când ne uitam la revistele *Tattletale* expuse pe birouri.

Zeci de perechi de ochi mă scrutau pe deasupra revistei.

Mă simţeam ca în visele alea în care te duci dezbrăcată la birou. Dar într-un fel era mai rău, iar eu eram trează de-a binelea.

Voiam s-o iau la fugă, să ţip pe hol că nu era adevărat, că totul era o mare minciună. Dar, aşa cum îmi reamintise şi Wendy, când cineva protestează prea mult, oamenii încep să creadă că are ceva de ascuns. Deci, în loc de proteste, am ţinut capul sus şi m-am prefăcut că nu văd privirile fixe care mă ardeau în ceafă şi că nu aud şuşotelile venite din toate părţile. Wendy m-a ţinut uşor de braţ, până când am ajuns la biroul meu.

— Ignoră-i şi încearcă să-ţi faci treaba, OK? mi-a spus ea pe un ton blând, când m-am aşezat pe scaun.

Eu am încuviinţat din cap. E mult mai uşor de zis decât de făcut!

Când am ridicat telefonul ca să-mi ascult mesajele, am fost uimită să aud că aveam deja douăsprezece mesaje. Nu era decât nouă şi

jumătate dimineaţa. M-am albit toată când l-am ascultat pe primul.

„Bună ziua, domnişoară Reilly! Sunt Sal Martino, producător la *Access Hollywood.* Suntem foarte interesaţi de povestea dumneavoastră. După cum ştiţi desigur, ştirile despre Cole Brannon fac senzaţie la ora actuală. Sunaţi-mă la numărul de telefon 212555-5678, de îndată ce aveţi ocazia! “

Cel de-al doilea mesaj era de la *Hollywood Tonight.*

„Sunt Jen Sutton de la *Hollywood Tonight,* îmi comunica o voce piţigăiată şi veselă. E super povestea! Ne-a plăcut la nebunie! O tânără editoare la o revistă renumită se lasă sedusă de cel mai sexy bărbat de la Hollywood. Vrem să-l trimitem imediat pe Robb Robertson ca să-ţi ia un interviu. Fato, povestea asta se vinde ca pâinea caldă! Sună-mă repede la 212-555-3232!”

Celelalte zece mesaje sunau la fel. Sal Mario mă mai căutase de două ori. Cei de la *Naţional Enquirer* îmi ofereau bani pentru povestea mea. *Access Hollywood* voia să-l trimită pe Billy Bush să mă intervieveze. Revista *Page Six* voia un material exclusiv. Până şi postul local al NBC voia să trimită o echipă cu un cameraman în seara aia la mine, ca să filmeze live pentru ştirile de la ora unsprezece. După ce am ascultat toate mesajele, am gemut îngrozită de ce auzisem. Simţeam cum lumea mea se prăbuşea.

Tocmai mă pregăteam să mă ridic şi să mă duc la biroul lui Wendy, când a sunat telefonul. Am ridicat repede receptorul.

— Revista *Mod*, Claire Reilly la telefon! am răspuns eu.

— O, Claire, nu-mi vine să cred că te-am prins! a ciripit o voce pe care am recunoscut-o imediat între mesajele lăsate. Sunt Jen Sutton de la *Hollywood Tonight.* Apoi a făcut o pauză, aşteptând răspunsul meu.

— Bună ziua! am spus eu într-un final.

— Bună, fato! a continuat Jen veselă. Te invidiez! Povestea asta e super! Eşti de-a noastră! O ziaristă care încalcă toate regulile ca să se culce cu cel mai sexy tip de la Hollywood! Eşti extraordinară!

— Dar n-am făcut nimic! am început eu să protestez, dar Jen îi dădea înainte de parcă nu auzise ce-i spusesem.

— Robb Robertson e fascinat de povestea asta! a ciripit ea. Îl ştii pe Robb, nu-i aşa? E cel mai cunoscut reporter al nostru şi e foarte interesat de povestea asta! Fato, eşti aşa de tare!

— Dar n-am făcut nimic!

Din nou protestul meu a fost întrerupt. Oare femeia asta nu mai tăcea din gură ca să mai respire din când în când?

— Toată lumea e înnebunită după povestea ta! a continuat ea, cu o voce şi mai piţigăiată – probabil din cauza lipsei oxigenului. Îţi promitem c-o să fii

tratată ca un star! Te machiem, te îmbrăcăm – tot tacâmul. O să fii strălucitoare!

Într-un final s-a oprit şi a aşteptat răspunsul meu. Eu mi-am tras sufletul.

— Nu! am răspuns eu. Nu m-am culcat cu el! Nu m-am culcat cu Cole Brannon! Jur că nu s-a întâmplat nimic!

Jen a tăcut pentru un moment.

— O să-ţi arătăm întrebările dinainte! clocotea de bucurie Jen, de parcă nu auzise nimic din ce-i spusesem. Ştiu că Robb pare un tip destul de dur când îl vezi la televizor, dar o să te lăsăm să vezi lista cu întrebări şi o să-l fac să promită că n-o să te atace cu alte întrebări, OK?

— Nu! am zis eu hotărâtă. Oare era surdă? Nu e OK! Nu există nicio poveste! Nu m-am culcat cu Cole Brannon!

Jen a tăcut din nou pentru o clipă.

— Cum vrei, dragă! mi-a zis ea rece. Dar noi o să continuăm cu povestea cu sau fără ajutorul tău!

— Dar cum? Nu aveţi nicio dovadă!

— Suntem un trust profesionist! a contracarat repede Jen. Găsim noi ceva! Dă-mi un telefon, dacă te răzgândeşti până la patru! a zis ea, după care mi-a închis.

Am rămas blocată, cu casca de la telefon în mână.

— Cine era? m-a întrebat Wendy de la biroul ei, cu o privire îngrijorată.

— *Hollywood Tonight!* am răspuns eu, uitându-

mă îngrozită la ea. O să facă un reportaj indiferent dacă cooperez sau nu! Şi am primit tot felul de alte mesaje asemănătoare!

— O, nu se poate! mi-a zis Wendy încet.

— O, ba da!

La ora zece inima aproape că mi-a stat în loc, când a ţârâit telefonul cu circuit intern de pe biroul meu. Era Cassie, care îmi transmitea în stilul ei cinic că Margaret dorea să mă vadă imediat. Se părea că şefa mea nu voia să-şi mai piardă timpul cu mine.

— Vrei să vin cu tine? m-a întrebat Wendy.

— Nu! i-am răspuns eu cu un oftat. Acum trebuie să mă descurc singură!

M-am ridicat încet de pe scaun şi m-am îndreptat uşor spre hol, ca să-mi iau soarta în mâini.

Scorpia

Parcă aveam o senzaţie de dejà-vu în timp ce mă îndreptam spre biroul lui Margaret, căci trăisem aceleaşi stări şi săptămâna trecută, când fusesem convinsă că urma să mă dea afară. Acum aveam convingerea fermă că ăsta era sfârşitul meu.

Probabil că nu aveam să mai lucrez la nicio revistă.

În loc să mă lase să aştept ca de obicei, Margaret a rugat-o pe Cassie să mă conducă imediat înăuntru.

Pe când mă aşezam pe unul din acele scaune imense din faţa biroului ei şi mă afundam în pernele alea moi, a început să-mi fie din nou frică de ce avea să urmeze. Margaret s-a uitat la mine de sus. Avea pe ea un costum roz, făcut pe comandă, care-i venea perfect, şi părul negru tapat. O clipă a fost tăcere. Până să apuce să deschidă gura ca să-mi spună ce avea de zis, inima îmi bătea aşa de tare, încât mi-era frică că o putea auzi. În urechile mele inima-mi suna ca o tobă pe câmpul de luptă, deşi mă tot autosugestionam că aici nu era vorba de nicio luptă. Dar chiar asta simţeam.

— Presupun că ştii că am văzut deja numărul de azi-dimineaţă al revistei *Tattletale*, mi-a spus Margaret calmă, deschizând discuţia noastră fără niciun fel de greutate.

— Îhm, da!

Doamne, ce bine mai articulam silabele în dimineaţa asta.

— Şi presupun că şi tu l-ai văzut! a adăugat ea inutil.

De data asta, n-am reuşit să vorbesc, căci mi se pusese un nod în gât, dar am dat din cap.

— Of, of! am bolborosit eu în cele din urmă, pentru că, după câte se părea, Margaret aştepta un răspuns înainte de a continua discuţia.

Apoi m-a măsurat cu privirea, în timp ce pulsul meu galopa nebuneşte. Palmele îmi erau ude şi simţeam picături de transpiraţie la rădăcinile

firelor de păr. Mi se ridicase părul pe mână şi mă chinuiam din răsputeri să stau locului. Îmi venea să mă bag sub scaun, ca să mă ascund de ceea ce avea să urmeze.

— Lucrezi la *Mod* de optsprezece luni! mi-a spus Margaret încet, în timp ce inima bubuia în piept. Aşa că sunt sigură că ştii că, atunci când propun un articol care să fie publicat de către *Mod,* mă aştept ca redactorii şi editorii noştri să se conformeze anumitor standarde!

Eu am dat din nou din cap.

— Of, of! am bolborosit eu încă o dată. Simţeam cum îmi curgeau pe şira spinării picăturile de transpiraţie. Margaret a tăcut din nou.

— Articolul ăsta din *Tattletale* nu corespunde cu standardele mele privind comportamentul redactorilor şi al editorilor, însă… mi-a spus ea răspicat, sfredelindu-mă cu ochii ei negri pătrunzători.

Începusem să mă foiesc de ruşine.

— Ştiu! i-am spus eu. Îmi pare aşa de rău! Dar jur că nu m-am culcat cu Cole Brannon!

Margaret a dat din mână ca şi cum lucrul ăsta n-ar fi contat deloc. S-a uitat la mine de parcă nu auzise ceea ce tocmai îi spusesem.

— În orice caz, m-am gândit foarte mult! mi-a spus Margaret.

A ridicat revista, iar eu mi-am ferit privirea. Am închis ochii ca să mă mai îmbărbătez puţin.

— Claire, eşti absolut genială! am auzit-o pe

Margaret spunând parcă de undeva de foarte departe.

Pentru o clipă am rămas acolo cu ochii strâns închişi. Eram sigură că aveam halucinaţii sau, în cel mai bun caz, nu înţelesesem ce-mi spusese. Însă, când mi-am deschis ochii într-un târziu şi am clipit de două ori, am fost întâmpinată de zâmbetul larg al lui Margaret.

— Ha? am făcut eu consternată.

Zâmbetul lui Margaret se făcea din ce în ce mai mare. Oare înnebunise? Poate avea boala vacii nebune, de care tot auzisem.

— Claire, e cea mai bună publicitate pe care mi-o puteam dori! s-a entuziasmat vaca nebună. A lovit uşor coperta revistei *Tattletale* ca să sublinieze acest lucru. E minunat! Când o să iasă revista noastră luna viitoare, toată lumea se va îmbulzi să o cumpere şi să afle povestea relaţiei tale cu Cole Brannon! Claire, nu e tocmai ceea ce aşteptam din partea ta, dar îmi place!

N-am putut să-i răspund tot printr-un zâmbet. Eram uluită.

— Dar n-am făcut nimic! i-am spus eu într-un final.

Nu puteam să suport bizareria ei. Mi-am încruntat o sprânceană şi am studiat-o îngrozită.

— Claire, nu e nevoie să fii modestă cu mine! a insistat Margaret, punându-mi pumnul în gură. Trebuie să recunosc că sunt puţin dezamăgită de faptul că numele *Mod* apare într-o revistă de

scandal, dar ce modalitate minunată de a-i face reclamă! Am primit deja telefoane de la unii dintre cei mai mari investitori ai companiei, care sunt teribil de intrigaţi!

— Minunat! am zis eu fără vlagă. Eram complet nedumerită. Am schiţat un zâmbet palid.

— Claire, ştii ce înseamnă asta? m-a întrebat Margaret aplecându-se nesăţioasă spre mine.

Eu am clătinat încet din cap. S-a lins pe buze şi mi-a zâmbit.

— Claire, înseamnă că o să-i luăm faţa *Cosmopolitanului*! Pentru prima dată în istoria revistei *Mod*! O să întrecem *Cosmopolitan* la tiraje cu numărul pe luna august! Claire, datorită pasiunii tale pentru Cole Brannon, *Mod* se va cumpăra pe rupte de la chioşcurile de reviste şi ziare!

— Dar… am încercat să-i dau un răspuns, dar se părea că nu eram în stare să deschid gura.

— Claire, pentru că ai muncit foarte mult şi cu folos, m-am hotărât să-ţi măresc din nou salariul! mi-a spus Margaret, radiind de fericire.

Eu am început să protestez, dar Margaret m-a întrerupt.

— Claire, mi-aş dori mai mulţi editori la *Mod* cu asemenea iniţiative! Bine lucrat!

Am deschis şi am închis gura de mai multe ori ca un peşte, fără să scot un cuvânt. Apoi am tăcut, căci Margaret începuse să trăncănească despre statistici privind tirajele, relaţii cu celebrităţi şi

pasiunea ei veche pentru Robert Redford, la care visase dintotdeauna. Mă blocasem. Când a terminat, am încercat cu curaj să neg încă o dată totul, dar m-am lăsat tăcută pe spate, întrucât Margaret mi-a închis din nou gura cu râsul ei cristalin. Eram complet consternată când m-a condus afară din birou, rugându-mă să-mi continui treaba bună pe care o făceam la revistă.

— O, Doamne, eşti bine? m-a întrebat Wendy îngrijorată, alergând să mă îmbrăţişeze pe hol, căci mă întorceam la biroul meu ca un zombie.

Nu i-am răspuns imediat, pentru că eram prea şocată de tot ce se întâmplase. Wendy a interpretat tăcerea şi comportamentul meu în cel mai rău mod cu putinţă.

— O Doamne, te-a concediat, nu-i aşa? Doamne, Claire, am nişte draci…! Mă duc chiar acum să-mi dau demisia! S-a uitat la mine nervoasă de parcă era în defensivă şi s-a aplecat ca să mă mai îmbrăţişeze o dată.

— Nu! i-am spus eu într-un final.

Mă simţeam de parcă umblam prin ceaţă.

— Nu ce? m-a întrebat Wendy uimită. Hei, eşti bine? Nu i-am răspuns. M-am uitat în pământ şi apoi la

Wendy.

— Nu, nu m-a concediat! i-am răspuns eu într-un final.

Vedeam cum se schimbă la faţă de uimire.

— Atunci ce s-a întâmplat? m-a întrebat Wendy.

Răspunsul la întrebare asta era încă foarte năucitor pentru mine.

— Mi-a mai mărit salariul! i-am spus eu încet. Nu înţeleg ce s-a întâmplat!

Până la prânz nu am mai răspuns la telefoane pentru că tot felul de reporteri sau producători mă înnebuneau cu interesul lor exasperant pentru dedesubturile relaţiei mele cu Cole Brannon.

Şi tot până la prânz mi-am dat seama că telefoanele erau mai mult decât stresante. Niciunul dintre zecile de oameni cu care vorbisem nu mă luase în serios. Într-un interval de câteva ore ajunsesem dintr-o reporteriţă respectată – chiar dacă puteai avea îndoieli privind calitatea jurnalismului care se făcea la *Mod* – o curvă obişnuită, care urcase pe scara celebrităţii pentru că avusese norocul să ajungă în patul lui Cole Brannon.

Cea mai mare fricǎ a mea devenise realitate. În calitate de cel mai tânăr senior editor la o revistă de gen, întotdeauna îmi fusese teamă ca oamenii să nu creadă că-mi obţinusem postul culcându-mă cu vreun şef. Asta era într-adevăr o practică ce se aplica şi la revista noastră şi la alte reviste pentru femei etc… în alte domenii de activitate, în lumea corporaţiilor, era ştiut faptul că anumite femei ajungeau în vârf după ce trecuseră prin paturile şefilor lor. În lumea noastră, treaba era la fel de eficientă dacă te culcai cu o persoană importantă din afara companiei – un actor, un politician, un

star de muzică rock –, lăsându-i apoi să tragă ei sforile pentru tine.

Iar acum, toată lumea gândea aşa despre mine. Fusesem întotdeauna atât de atentă să-mi păstrez etica profesională. Iar acum toată lumea zicea că mă folosisem de starul Cole Brannon, şi nu de propria mea muncă, ca să-mi fac un nume.

În timpul prânzului, pe care l-am luat singură la birou, după ce mi-am închis atât telefonul de serviciu, cât şi celularul, m-am gândit la Cole, întrebându-mă dacă văzuse până la ora aia *Tattletale*-ul.

Probabil că era furios pe mine. Mi-am ros nervoasă unghia arătătorului. Era umilit. El, starul de cinema, nu se întâlnea niciodată cu femei ca mine. Şi, cu siguranţă, că nu se culca cu femei ca mine. Iar acum probabil că se gândea că îl ademenisem la toaletă tocmai ca să obţin o fotografie bună pentru *Tattletale.*

Dar de ce mi-ar fi păsat? Era un mincinos şi acum sigur era în patul vreunei actriţe măritate. Dar nu puteam să nu mă gândesc la el.

Am respirat adânc, am deschis sertarul de la birou şi am găsit agenda pe care o folosisem când îl intervievasem pe Cole sâmbăta trecută. Am căutat în notiţe până am găsit numărul de mobil pe care Cole mi-l dăduse şi pe care îmi jurasem să nu-l folosesc niciodată. Dar acum era o situaţie de urgenţă. Trebuia să-i spun că povestea din *Tattletale* nu-mi aparţinea.

Am format numărul nervoasă, observând că încă avea prefixul din Boston, 617 în loc de 323, prefixul Los Angelesului, sau de 646, prefixul de Manhattan, contrar aşteptărilor mele.

Telefonul a sunat de două ori şi timpul părea că trece mai greu. Simţeam cum îmi bătea inima, palmele îmi transpiraseră, iar gura mi se uscase. Poate că nu era cazul să-l sun. Poate că era mai bine să închid.

— Alo? mi-a răspuns o voce adormită de femeie în mijlocul celui de-al treilea apel.

Pe moment am fost atât de uimită, încât nu am putut să rostesc niciun cuvânt. M-am uitat la telefon, ca să văd dacă formasem corect numărul. Într-adevăr, ăla era numărul.

— Alo? s-a auzit din nou vocea, de data asta puţin deranjată.

— Aăă, bună ziua! am zis eu într-un final. Îl caut pe Cole Brannon!

De ce oare răspunsese o femeie la telefonul lui? Şi mult mai important – de ce eram geloasă pe femeia aia?

— Cine îl caută? a întrebat vigilentă femeia necunoscută.

— Sunt Claire Reilly! am zis eu cu o voce intimidată.

A urmat o clipă de tăcere, după care femeia a început să râdă pe înfundate.

— O, domnişoara Claire Reilly! a spus femeia pe un ton oarecum mânios. Claire, sunt Ivana

Donatelli, impresara lui Cole! Sunt sigură că ştii cine sunt!

Am înghiţit în sec şi am început să transpir. Ce căuta la Cole? De ce-i răspundea la mobil? Poate că avusesem dreptate şi poate că pozele din *Tattletale* cu ea şi cu Cole erau o dovadă a relaţiei dintre ei. Mă simţeam ca o idioată. Acum probabil că se gândea că-l sunasem pentru că eram o infatuată sau ceva de genul ăsta.

— Bună, Ivana! i-am spus eu cât mai prietenos şi inofensiv cu putinţă. Am sunat în legătură cu…!

— *Tattletale*! a completat Ivana propoziţia în locul meu.

— Da! Voiam…!

Mi-a retezat-o imediat.

— Şi eu voiam să te sun în legătură cu povestea asta! mi-a spus ea direct. Dar văd că mi-ai luat-o înainte!

Nu puteam să-mi dau seama ce fel de ton al vocii avea. Acum mi se părea că era unul total neutru, care nu dezvăluia nimic din ceea ce gândea.

— Am sunat ca să-mi cer scuze faţă de Cole! m-am bâlbâit eu. Jur că nu am nimic de-a face cu articolul din *Tattletale*! Nu s-a întâmplat nimic între mine şi Cole şi voiam să-i spun că…

Ivana mi-a retezat vorba din nou.

— Claire, noi de-abia ne-am dat jos din pat! mi-a spus Ivana verde-n faţă.

Inima mi-a stat în loc.

— Cole e la duş, aşa că din păcate nu poate vorbi cu tine! În plus, cred că nu mai aveţi nimic de discutat!

— Dar… am început eu să protestez şovăitoare.

Dumnezeule, deci chiar se culcau împreună.

— Cred că şi-a făcut deja o părere despre caracterul tău! a continuat Ivana fără nicio jenă. În ceea ce mă priveşte, aş aprecia dacă te-ai abţine să ne mai contactezi pe viitor!

— Nu, Ivana, nu înţelegi! am încercat eu să-i spun repede. Jur că n-am nicio legătură cu toată povestea asta! Lasă-mă să-ţi explic…

— Nu, lasă-mă pe mine să-ţi explic cum stă treaba! mi-a spus Ivana pe un ton care devenise deja ameninţător. Mă scârbeşte comportamentul tău! Mă scârbeşte vulgaritatea cu care vrei să profiţi de generozitatea lui Cole, care a fost drăguţ şi ţi-a acordat un interviu! mai bine te-ai ruga la Dumnezeu ca articolaşul tău din *Mod* să fie perfect, pentru că în caz contrar o să-mi asmut avocaţii asupra ta mai repede decât ţi-ai putea tu imagina!

— Dar…

— Şi acum ascultă-mă cu atenţie! mi-a zis ea răspicat. Să nu mai îndrăzneşti să suni la numărul ăsta! Să nu-l mai contactezi niciodată pe Cole! Eşti cea mai neprofesionistă reporteriţă pe care am văzut-o vreodată şi mă dezgusti! Dacă mai îndrăzneşti vreodată să ne contactezi pe oricare dintre noi doi, o să am grijă să-ţi fac viaţa un

calvar, ai înţeles?

— Dar…

— Cole Brannon nu s-ar uita niciodată la una ca tine! a rostit Ivana printre dinţi. O zi bună, domnişoară Reilly!

Mi-a închis telefonul în nas înainte să apuc să mai rostesc vreun cuvânt. Timp de câteva minute am rămas uluită de ceea ce-mi auziseră urechile. Nu ştiam ce să mai fac.

Cole Brannon mă ura. Eram convinsă de asta. Şi se mai şi culca cu Ivana Donatelli. Nu-mi venea să cred. Exact când începusem să accept că poate nu era un mincinos. Dar ar fi trebuit să nu-mi fac iluzii.

M-am abţinut cu greu să nu plâng, dar în ciuda efortului meu lacrimile au început să-mi cadă pe obraji. Într-o singură dimineaţă pierdusem atât de mult…

La ora patru şi jumătate după-amiază, după încă o duzină de mesaje primite de la tot soiul de reporteri şi producători, care întreceau orice limită cu insistenţa lor, am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac cu o săptămână în urmă. M-am ridicat de pe scaun clocotind de furia pe care o acumulasem în cursul zilei şi, fără să-i spun vreun cuvânt lui Wendy sau altei colege, m-am dus direct la departamentul de modă, ca s-o găsesc pe Sidra.

— Ia uite cine a venit! a mieunat Sidra când am intrat în biroul ei.

Era îmbrăcată într-un costum negru cu pantalon şi purta tocuri de zece centimetri. Stătea cu picioarele pe birou, când am intrat ca o furtună.

— Cine dracu' te crezi să-mi faci aşa ceva? am întrebat-o eu fără să mă intereseze răspunsul ei.

Parcă nu era vocea mea, dar nici eu nu mai eram eu.

Sidra m-a măsurat încet din cap până în picioare, după care a afişat un zâmbet şters pe buzele alea, care arătau de parcă iar fuseseră injectate cu colagen. Şi-a dat tacticoasă picioarele jos de pe birou. Eu îmi încleştam şi-mi descleştam pumnii.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! mi-a zis ea, fluturându-şi genele inocent.

A apăsat lenevoasă cu degetul ei lung, manichiurat perfect butonul interfonului de pe birou şi le-a chemat pe Sally şi Samantha, în timp ce încă mă privea cu zâmbetul ăla pe buze.

— Veniţi în biroul meu! N-o să vă vină să credeţi cine e aici! E fata care face senzaţie în *Tattletale*! a zis ea, după care iar a început să mă măsoare gânditoare cu privirea din cap până-n picioare. Cu siguranţă nu prea ai faţă de o asemenea revistă! mi-a zis Sidra cu un zâmbet ironic.

— Du-te dracului! i-am zis eu.

Eram atât de nervoasă, încât de-abia mai respiram. Sidra şi-a arcuit o sprânceană, mimând uimirea.

— Poftim? m-a întrebat ea inocent. Cuvinte

urâte din gura noii iubiri a lui Cole Brannon? Ce ruşine!

Exact în acel moment şi-au făcut apariţia Sally şi Samantha, care stăteau în uşă una lângă alta, de parcă erau doi gemeni siamezi. La fel ca şefa lor neînfricată, cele două gemene erau gătite din cap până-n picioare în haine de firmă de culoare neagră – Sally purta Prada, iar Samantha, Escada. Pentru o clipă m-am întrebat dacă Sidra ţinea o mică şedinţă în fiecare dimineaţă pentru a alege ţinutele pe care Tripleţii să le poarte în ziua respectivă. Asta putea să fie o explicaţie plauzibilă a faptului că Tripleţii întârziau întotdeauna la birou şi arătau mereu de parcă ar fi coborât de pe podiumul unei prezentări de modă.

— Claire! s-a miorlăit Samantha. Nu ne vine să credem...!

— ...că ai apărut în Tatt*letale! a* terminat Sally propoziţia, care se pare că fusese concepută de mintea pe care o împărţeau.

— Da, exact! s-a băgat Sidra în vorbă cu un zâmbet afectat. A fost un şoc pentru noi toţi! Nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva de la tine!

— Încetează cu teatrul ăsta de doi bani! i-am strigat eu, simţind că faţa îmi lua foc de furie. Chiar mă crezi tâmpită? Ştiu că tu ai fost!

— Poftim? Sidra simula acum o reacţie de şoc. *Moi?* De ce aş avea eu vreo legătură cu povestea asta?

Între timp, Samantha se postase în stânga

Sidrei, iar Sally o flanca din dreapta. Pentru o clipă, când mă holbam la ele cum stăteau de pază în uniformele alea negre, mi-a venit în minte imaginea sinistră a lui Saddam Hussein şi a celor doi fii ai săi.

— Nu ştiu! i-am răspuns eu. Nu ştiu de ce ai face aşa ceva. Poate din invidie!

— Eu? Să fiu invidioasă pe tine? Sidra a râs rece şi răutăcios.

Imediat a fost acompaniată de chicotelile de gheaţă ale celor doi discipoli.

— De ce mă urăşti? am întrebat-o eu.

Din nou începeam să mă simt copleşită din punct de vedere numeric. Îmi aducea aminte de şcoala primară, când fusesem dată la o parte şi exclusă din jocuri de puştii „şmecheri”. Sidra a izbucnit din nou în râs.

— Ia te uită, cred că ţi s-a urcat celebritatea la cap! mi-a zis Sidra sigură pe ea. Claire, dragă, nu te mai crede buricul pământului! Dacă s-a întâmplat o chestie ca asta, nu înseamnă că cineva îşi pierde timpul ca să-ţi facă ţie rău!

— Atunci de ce?

— Vezi că te joci cu focul! mi-a zis Sidra cu o voce metalică şi ameninţătoare, aplecându-se înspre mine. Şi o să te arzi, până o să înveţi să stai în banca ta!

Sally şi Samantha au dat din cap, iar Sidra s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu o expresie satisfăcută.

— La ce te referi? am întrebat-o eu, ridicând vocea. Nu mă joc deloc! Nu m-am jucat niciodată! Dacă-mi amintesc bine, sora ta se „juca” în pat cu fostul meu iubit! Ştii foarte bine că nu m-am culcat cu Cole Brannon!

— O, din pragul uşii se vedea altceva! mi-a zis Sidra, zâmbindu-mi subtil.

Samantha şi Sally au chicotit la unison.

Mi-am încleştat pumnii de-a lungul coapselor.

— Sper c-ai terminat cu toate mizeriile! i-am spus eu într-un final. Am expirat şi am început dintr-odată să mă simt obosită. Foarte bine, te-ai răzbunat pe mine pentru o jignire imaginară din mintea ta! Dar acum suntem chit, OK? Orice crezi că ţi-aş fi făcut a fost în mod sigur egalat de materialul din *Tattletale*!

— Tot nu ştiu despre ce vorbeşti! a zis Sidra pe un ton tărăgănat.

Am ignorat-o.

— Termină cu mizeria asta! i-am zis eu obosită. Vorbesc foarte serios! Ai obţinut ce-ai vrut! M-ai umilit! Poţi să te feliciţi! Misiune îndeplinită!

În timp ce ne fixam una pe alta, ochii noştri au început să se ia la întrecere ca într-un joc de copii în care câştigă cine reuşeşte să se holbeze mai mult timp, iar eu simţeam că furia mea începea să-şi piardă puterea. Era ridicol. Eram două femei mature şi ne purtam ca nişte şcolăriţe care se certau pe terenul de joacă.

— Lasă-mă în pace şi gata! i-am spus eu într-un

final. O să încerc să te evit, cu condiţia să faci şi tu acelaşi lucru!

— De acord! mi-a zis Sidra pe un ton de gheaţă.

Când m-am întors, ca să plec din biroul ei, a ţinut să adauge următoarele:

— Şi, Claire? Vrei să-i transmit salutări din partea ta lui Tom?

Am îngheţat pe loc, dar nu m-am oprit din mers.

— O să ia cina diseară cu părinţii noştri! a continuat Sidra. Estella s-a gândit că e timpul să-l prezinte familiei!

Cuvintele Sidrei m-au lovit ca o palmă rece peste obraz.

— Da, salută-l din partea mea! am spus eu încet, continuând să merg.

Nu puteam să mă întorc. Nu trebuia să mă întorc.

Am plecat repede, lăsând-o pe Sidra cu cele două slugi ale ei în mica ei lume ciudată, din care nu voiam să fac parte.

Ingenua

Noaptea care a urmat a fost cu siguranţă cea mai oribilă noapte din viaţa mea. Wendy a fost drăguţă şi a stat cu mine, dar nici măcar ea n-a reuşit să mă facă să mă simt mai bine, după ce mi-am văzut faţa la *Access Hollywood*, *Entertainment Tonight* şi la alte două ediţii ale ştirilor locale. Începuseră să mă sune prietenii din liceu, care îmi

spuneau cu voci afectate cum nu le venea să creadă că „micuţa Claire Reilly” umbla cu Cole Brannon. Mama mă sunase din nou ca să-mi facă morală, în caz că nu băgasem la cap tot ce-mi spusese de dimineaţă, şi chiar sora mea mai mică, Carolyn, mă sunase să-mi spună: „Claire, toată lumea a aflat! Mi-e aşa de ruşine!!!”

Dar, în cele din urmă, viaţa a început să-şi reia încet-încet cursul normal. Nu m-au mai căutat cei de la *Access Hollywood* sau de la *Entertainment Tonight* şi, cu toate că în următoarele săptămâni am citit toate numerele revistelor *Tattletale* şi *Page Six,* numele meu n-a mai fost deloc menţionat. Respiram mai uşurată.

Cu toate că mama nu mi-a cerut scuze, începuse şi ea să se poarte mai normal. Mă rog, normal în viziunea ei, care nu era neapărat considerată normală de restul lumii. Totuşi, revenise la vechile ei obiceiuri, mă cicălea că ar fi trebuit să-mi găsesc un soţ până la treizeci de ani (Doamne, mai aveam încă patru ani!), mă certa că puneam cariera pe primul plan şi mă critica pentru că mă îngrăşasem câteva kilograme.

Oricum, am muncit mult în următoarele câteva săptămâni. Apele se liniştiseră dintr-odată, dar nu într-un sens bun. Impresarii, care obişnuiau să mă sune imediat înapoi când solicitam un interviu cu o celebritate pentru revista *Mod,* nu mai erau de găsit; interviurile care fuseseră programate erau acum contramandate şi de trei ori le prinsesem pe

colegele mele cum mă bârfeau în pauza de masă.

Ca să nu mai spun cum mă simţeam când ştiam că toată lumea credea că mă culcasem cu cel mai sexy tip din America, când, în realitate, eu nu făcusem sex de aşa de mult timp, că probabil nici nu mai ţineam minte cum se face.

În fiecare săptămână mă luptam cu deadline-urile cu care înainte nu avusesem probleme. Petreceam ore întregi aşteptând faxurile cu răspunsurile la propunerile pentru interviuri – câteodată răspunsurile prin fax la întrebările interviului, venite de la celebrităţi care dintr-odată erau „prea ocupate" ca să stea de vorbă cu mine – şi aproape în toate zilele stăteam până târziu la birou ca să compensez pe cât posibil faptul că propria mea carieră se prăbuşea încet, dar sigur.

Poate că cel mai grav lucru legat de jobul meu şi de incidentul cu Cole Brannon era faptul că Margaret încă părea să creadă povestea din *Tattletale* şi mă trata de parcă se aştepta să mă comport aşa cum mă portretizaseră cei de la revistă.

Când i-am spus că aveam probleme cu obţinerea unui interviu cu Orlando Bloom, ceea ce nu trebuia de fapt să constituie o problemă, mi-a făcut cu ochiul şi mi-a zis: „Sunt sigură că o să găseşti tu o metodă să-l convingi!" Când Jerry O'Connell a contramandat un interviu pe care trebuia să-l facem, Margaret mi-a sugerat să port o lenjerie ceva mai sexy. În privinţa lui Hugh

Grant, sfatul ei a fost să am un decolteu mai adânc.

Scenariul ăsta se repetase în cazul fiecărui bărbat celebru pe care nu reuşisem să-l intervievez în ultimele şase săptămâni şi protestele mele repetate, care susţineau că între mine şi Cole Brannon nu se întâmplase nimic, păreau că-i intrau pe-o ureche şi-i ieşeau pe cealaltă. Margaret chiar făcuse de două ori referire la persoana mea în cadrul şedinţelor de sumar, numindu-mă „vulpiţa noastră de la *Mod".* Eu mă înroşisem toată ca o vulpiţă roşie, deşi nu eram aşa ceva.

Luna iunie şi prima jumătate a lunii iulie au fost nişte luni bune – cel puţin în afara orelor de la birou. Wendy se mutase la mine la o săptămână după articolul din *Tattletale,* aşa cum îmi promisese, iar eu descoperisem imediat că era cea mai bună colegă de apartament pe care o avusesem vreodată. Când ajungea acasă de la birou înaintea mea – ceea ce se întâmpla aproape în fiecare seară, din cauza jobului meu care devenea din ce în ce mai dificil –, se apuca de gătit şi Jean Michel ne ţinea companie de obicei, când nu lucra seara. Wendy gătea extraordinar de bine şi se jura că toate reţetele erau originale.

— Vreau să-mi deschid propriul meu restaurant într-o zi! mi-a mărturisit ea sfioasă.

Seara, când intram pe uşă, mă întâmpina întotdeauna un miros îmbietor de condimente,

carne şi pâine coaptă.

A fost o vară fierbinte. Wendy şi cu mine ne petreceam weekendurile la soare, sorbind limonadă la Sheep

Meadow în Central Park, luând metroul ca să vedem atracţiile ridicole de pe Coney Island sau bălăcindu-ne la Sea Bright sau Highlands de-a lungul ţărmului Jersey.

Pe măsură ce treceau săptămânile, observam că mă deranja faptul că nu mai ştiam nimic despre Cole. Revista *Tattletale* nu mai publicase nimic despre el. Sigur credea că eu pusesem totul la cale şi mi se rupea inima din cauza asta. Însă acum eram sigură că se culca cu Ivana Donatelli. Ştiam că nu trebuia să mă gândesc la el. Dar nu mă puteam abţine. Îmi păsa de el. Prea mult chiar.

Cole fusese mai mult decât drăguţ cu mine, avusese grijă de mine când mă îmbătasem, mă consolase în privinţa lui Tom şi venise chiar la birou ca să se asigure că eram bine. Iar acum credea că-l răsplătisem cu o minciună ordinară tipărită într-o revistă de scandal. Probabil că-l umilisem mai mult decât îmi puteam imagina. Dacă eşti star de cinema la Hollywood, probabil că e jignitor ca toată lumea să creadă că te-ai culcat cu o urâtă, demodată, care câştigă puţin, are sânii mici şi se îmbracă la reduceri de la Gap. Era clar ca lumina zilei că nu aveam ce căuta în decorul hollywoodian. Cole era obişnuit să se culce cu femei precum Kylie Dane – înaltă, planturoasă, cu

un corp perfect, îmbrăcată perfect – sau femei ca Ivana –, de o frumuseţe rece, putred de bogate, cu ochi scânteietori şi cu o voce aspră şi sexy. Era o prostie să mă gândesc că un star de cinema s-ar fi putut uita de două ori la mine. Când mi-am dat seama de acest lucru, m-am simţit şi mai insipidă, şi mai plictisitoare decât mă crezusem înainte.

Nu mă ajuta deloc faptul că îl vedeam oriunde întorceam capul. Faţa lui era prin tot oraşul pe panouri publicitare, pe autobuze, iar la televizor se făcea reclamă la noul său film. În unele seri zapam de la un canal la altul şi dădeam peste vreo redifuzare a emisiunii *Saturday Night Live* la care participase sau peste vreo comedie romantică în care juca rolul principal.

De fiecare dată era ca şi cum viaţa îmi punea sare pe rană, căci îmi revenea sentimentul acut de vinovăţie, îi spusesem practic unui om care se interesase de sănătatea mea că nu voiam să-l mai văd niciodată.

Îl visam noaptea şi lucrul ăsta mă speria. Eram convinsă că nu era decât din pricina faptului că-l vedeam peste tot în jurul meu şi pentru că încă aveam conştiinţa încărcată pentru modul în care sfârşiseră lucrurile. Mă autosugestionam că nu peste mult timp, odată cu apariţia numărului pe luna august, avea să se încheie toată povestea asta. Eu urma să-i trimit câteva exemplare ale revistei noastre împreună cu o scrisoare politicoasă şi formală, pe care avea s-o primească

prin intermediul impresarei lui, aşa cum procedam întotdeauna cu celebrităţile care apăreau pe copertă. Apoi eram pregătită să-l uit o dată pentru totdeauna. Nu mai era mult şi apărea şi articolul meu. Bârfele din *Tattletale* erau deja învechite. Şi eu nu aş mai fi avut nicio legătură cu Cole Brannon.

Gândul ăsta trebuia să mă liniştească, dar nu mă liniştea deloc.

Iar asta mă speria cel mai tare.

Jurnalism 101

Materiale de prima pagină

Cea de-a doua zi de miercuri din luna iulie începuse mai promiţător decât alte zile. De dimineaţă mă sunaseră deja doi impresari ca să-mi confirme interviurile pe care trebuia să le iau actriţelor pe care le reprezentau, vorbisem deja cu Molly Sims şi Kirsten Dunst despre apariţia pe coperta din luna noiembrie, respectiv pe cea din luna decembrie şi aproape că terminasem ultimul articol prostesc pe care mi-l încredinţase Margaret: *Cum să-l faci să se îndrăgostească de tine în mai puţin de o săptămână!*

Mă simţeam atât de bine, încât aproape că uitasem că numărul revistei noastre pe luna august apărea în ziua aceea.

La urma urmei, avea să mi se ia o piatră de pe

inimă când urma să văd articolul meu fără nicio aluzie sexuală la chioşcuri. Poate că, după ce articolul avea să apară, Cole ar fi încetat să-mi mai bântuie gândurile. Eram foarte conştientă de faptul că între timp el nu-mi mai dăduse niciun semn de viaţă. Ştiam că mă ura.

Primele exemplare ale revistei, care soseau legate în teancuri de câte douăzeci şi cinci de bucăţi, nu veniseră încă până la ora douăsprezece şi jumătate. M-am dus repede să iau masa de prânz fără să am prea multe emoţii.

Îmi plătisem deja salata şi mă aşezasem la o măsuţă incomodă – înghesuită în spatele cafenelei Paris, la intersecţia dintre Broadway cu Forty-fifth Street când m-a sunat Wendy pe telefonul mobil.

— Vino repede înapoi la birou! mi-a zis ea imediat ce am răspuns la telefon.

După voce mi-am dat seama că era nervoasă, ceea ce nu era deloc bine.

— Ai păţit ceva? am întrebat-o eu, gândindu-mă că se întâmplase ceva între ea şi Jean Michel; tot timpul îmi fusese frică că era o relaţie prea minunată ca să dureze.

— Unde eşti? m-a întrebat ea, în loc să-mi răspundă la întrebare.

— La cafeneaua Paris! Ai nevoie să te ajut cu ceva la birou?

— Hai să ne întâlnim cât mai repede în curtea din faţa clădirii noastre! mi-a zis ea scurt. Eu o să cobor imediat!

Mi-a închis telefonul înainte să apuc să-i mai spun ceva. Pulsul mi-a crescut brusc, am lăsat restul de salată, mi-am înşfăcat geanta şi am ieşit valvârtej din restaurant, ajungând pe Broadway. În timp ce aşteptam la semafor ca să traversez strada, am recunoscut-o pe Wendy în faţa clădirii după părul ei morcoviu care-i flutura în vânt. În mână ţinea o publicaţie, care bănuiam că era numărul pe luna august al revistei *Mod.* Se uita nervoasă în jurul ei, dar încă nu mă văzuse.

— Hei! i-am zis eu, speriind-o.

Wendy a sărit în sus şi s-a întors repede, privindu-mă cu nişte ochi mari. Am încercat să-i zâmbesc.

— Unde arde?

Wendy nu mi-a zâmbit înapoi, ceea ce am considerat a fi un prim indiciu că se întâmplase ceva grav. Stomacul meu a început să-mi clocotească când am văzut cât de nervoasă era, cum făcuse ochii mari, iar pe faţă i se întipărise o expresie serioasă. M-am întins să văd revista pe care o ţinea, dar Wendy a ferit coperta de ochii mei.

Nu era semn bun.

— Hai să stăm jos! mi-a spus ea în cele din urmă, luându-mă de mână şi conducându-mă la una dintre băncile de ciment amplasate în faţa clădirii noastre.

M-am aşezat ascultătoare şi am aşteptat să văd ce voia să-mi spună Wendy.

— Eşti bine? am întrebat-o eu într-un final.

Wendy m-a privit o clipă fără să scoată un cuvânt, după care mi-a pus revista în braţe, luându-şi o expresie de resemnare disperată.

Uneori în filme, când urmează să se întâmple ceva îngrozitor, personajele încep dintr-odată să vadă totul cu încetinitorul. Un glonţ îngheaţă la câţiva centimetri de capul personajului, iar acesta îl vede venind spre el, având timp să mediteze la viaţa sa înainte ca glonţul să-i facă o gaură în cap. Un tren este pe punctul de a-i lovi pe membrii tineri ai unei familii aflaţi în maşina lor, dar timpul se oprește în loc şi respectivii privesc locomotiva care vine spre ei atât de încet, încât au impresia că au timp să coboare şi să fugă un kilometru înainte ca trenul să lovească maşina. O femeie este aruncată de pe un pod şi în cădere are tot timpul din lume ca să vadă şepcile albe, marea înspumată, peştii de la suprafaţa apei, înainte de impact.

În prima clipă în care mi-am aruncat ochii pe coperta numărului din august al revistei noastre, am simţit că timpul încetinise dintr-odată la fel ca în filme. În acele câteva secunde, care mi-au fost necesare ca să scanez coperta, lumea părea că se oprise în loc. Toate sunetele pe care le-aş fi auzit în mod normal într-o zi de vară au amuţit: pălăvrăgeala spectatorilor gălăgioşi care se duceau vizavi la matineul de la Winter Garden Theater pe Broadway, claxoanele nerăbdătoare şi

zgomotoase din traficul care se îndrepta spre sud etc… în locul zgomotului, nu mai rămăsese nimic.

— Claire? Claire? am auzit apoi vocea îngrijorată a lui Wendy, dar suna de parcă era foarte, foarte departe.

Ochii mei încremeniseră pe coperta revistei, ale cărei titluri le citeam şi le reciteam ca să mă asigur că nu aveam halucinaţii. De fiecare dată îmi închideam ochii după care îi redeschideam, sperând că ceea ce văzusem dispăruse. Dar cuvintele alea erau tot acolo, pe copertă. Erau tipărite cu o culoare vie – un albastru-deschis.

— Claire? Ţi-e rău? Spune ceva!

Într-un final Wendy s-a apropiat de mine şi m-a zgâlţâit uşor. M-am uitat stupefiată la ea.

— E o greşeală! i-am spus eu încet, aproape în şoaptă.

Nu-mi venea nimic altceva în minte. Nu puteam să-mi imaginez aşa ceva.

M-am uitat din nou la copertă, măsurând cu privirea umerii frumoşi ai lui Cole, ochii aceia luminoşi, sprâncenele lui frumos arcuite, buzele moi care schiţau un zâmbet timid. Era una dintre cele mai frumoase poze ale lui Cole. Pentru o clipă am crezut cu tărie că, dacă m-aş fi concentrat numai pe poza lui, totul ar fi fost în regulă.

Apoi, inevitabil, privirea mi-a fost atrasă de titlul albastru aşezat la nivelul umerilor lui. Marginea dreaptă a copertei era acoperită de titlurile obişnuite ale revistei *Mod: 35 de modalităţi de a*

scăpa de kilogramele în plus, 20 de trucuri sexuale pentru luna aceasta, 50 de ţinute de toamnă. Dar de-abia le observasem. Sub poza lui Cole Brannon, care arăta perfect şi uşor ca un ştrengar sub logoul elegant al revistei *Mod,* era tipărit cu litere mari un titlu oribil. Ştiam că avea să vândă revista ca pâinea caldă.

CUM S-AGĂŢI UN STAR DE CINEMA: AVENTURA DE O NOAPTE A REPORTERIŢEI NOASTRE

CU COLE BRANNON – Un material exclusiv al revistei *Mod,* de Claire Reilly

— O, Doamne! am şoptit eu într-un final.

M-am uitat la Wendy îngrozită. Wendy făcuse ochii mari şi fruntea îi era brăzdată de cute de îngrijorare.

— Cum…? Ce…?

— Nu ştiu! mi-a spus ea serioasă. Claire, nu ştiu!

Eu pur şi simplu mă holbam la ea.

Nu mai eram în stare să gândesc. Să mă mişc. Să respir.

— Şi în interior? am întrebat-o eu, înecându-mă cu propriile-mi cuvinte. E la fel de rău?

Wendy a avut un moment de ezitare, după care a dat din cap.

Amorţită toată cum eram, am deschis revista la cuprins şi am găsit repede presupusul meu articol. Exact în mijlocul paginii era o poză imensă, mărită, cu Cole în timp ce mă îmbrăţişa de la revedere la uşa clădirii în care locuiam. Era o poză

care nu apăruse în *Tattletale* şi care fusese făcută cu siguranţă în dimineaţa în care Sidra îl văzuse pe Cole la mine în apartament. Cole mă îmbrăţişase aşa cum obişnuia când ne luam la revedere. Nu era o fotografie făcută de un profesionist, de un paparazzi – asta se putea observa clar din faptul că era uşor neclară şi necentrată. Cel puţin fotografiile făcute de paparazzi erau de calitate.

Sidra se întorsese cu un aparat, după ce îl văzuse pe Cole în apartamentul meu în acea zi.

Textul articolului aducea şi mai multe prejudicii decât poza în sine. Am început să citesc cu inima gata-gata să-mi sară din piept.

Bărbaţii au dorit dintotdeauna să aibă aventuri de-o noapte cu femei naive, învăluindu-le în îmbrăţişări, şoptindu-le dulci nimicuri la ureche, făcându-le să creadă în dragoste la prima vedere şi în toate celelalte lucruri care se îndeplinesc în basme.

Imediat mi-am dat seama cu groază că pasaje din articolul pe care Margaret mă pusese să-l scriu în ultimul moment, intitulat *10 motive pentru a avea o aventură de o noapte* erau amestecate cu pasaje din interviul pe care i-l luasem lui Cole. Suspinam adânc, pe măsură ce citeam.

De atâtea ori ne-au frânt inimile şi ne-au călcat în picioare sentimentele, doar pentru că le-am crezut promisiunile. Doamnelor, dar cine spune că nu putem şi noi să preluăm controlul asupra

situaţiei? Şi noi avem puterea de a frânge inimi şi de a ne desfăta cu aventuri de-o noapte!

— O, nu se poate! am murmurat eu, citind în continuare şi simţind că mi se făcea rău. Brusc articolul despre aventurile de-o noapte trecea la cel de-al treilea paragraf al interviului, pe care i-l luasem lui Cole.

Dacă te uiţi o singură dată la Cole Brannon, îţi dai seama imediat cum reuşeşte să-şi cucerească partenerele din filme sau din viaţa reală. Zâmbetul poate încălzi o încăpere, râsul îi este prietenesc şi natural, iar strângerea de mână, hotărâtă şi tandră în acelaşi timp.

După aceea articolul devia îngrozitor într-un text scris de către o altă persoană.

Din prima clipă în care l-am văzut am ştiut că trebuia să-l seduc.

Am suspinat adânc. Articolul sărea din nou la un fragment din cel despre aventurile de-o noapte. Eram uluită de cât de bine era scris textul, de parcă ziceai că eu scrisesem într-adevăr despre o aventură de-o noapte cu Cole Brannon.

De ce aţi dori să aveţi o aventură de-o noapte? Pentru că e în primul rând o ocazie extraordinară de a vă gâdila egoul, în special dacă vă aventuraţi cu un tip pe care voi l-aţi ales.

Mi-am recunoscut primul motiv din topul celor zece motive, alcătuit la repezeală – pe care îl redactasem ca pe o glumă –, fiind eu însămi uimită de ceea ce scrisesem. Acum cuvintele alea se

întorseseră împotriva mea şi eram de-a dreptul oripilată de următorul paragraf, ale cărei aluzii erau evidente.

La fel ca majoritatea femeilor din America, visam de ceva vreme la Cole Brannon, considerându-l întruchiparea bărbatului perfect pentru o aventură de-o noapte.

Am gemut îngrozită.

S-a tot zvonit că ar avea o relaţie cu partenera lui din filmul Pe aripi de vultur, *actriţa Kylie Dane – lucru pe care îl neagă categoric.*

„Nu aş face niciodată aşa ceva!" a mărturisit Cole revistei Mod. *„Kylie este o femeie drăguţă şi îmi face plăcere să lucrez alături de ea, dar nu există nimic între noi! Nu m-aş implica niciodată într-o relaţie cu o femeie măritată!"*

Am recunoscut cuvintele pe care Cole mi le spusese pe stradă, după ce plecasem de la Atelier. Paragraful următor, care nu-mi aparţinea, m-a făcut să mă îngrozesc din nou.

Din discuţie părea că era singur şi, când m-a săgetat cu privirea şi mi-a aruncat zâmbetul acela irezistibil, mi-am dat seama că-mi făcea avansuri. Îmi făcea avansuri ca şi cum mi-ar fi zis în faţă: Sunt disponibil!

— O, Doamne! am gemut eu, uitându-mă la Wendy, care stătea împietrită lângă mine. N-aş fi îndrăznit niciodată să scriu aşa ceva! Nici măcar n-aş fi îndrăznit să mă gândesc la aşa ceva!

— Ştiu! mi-a spus Wendy încet.

Am continuat să citesc oripilată.

Unul dintre cele mai bune motive pentru care să aveţi o aventură de-o noapte: pentru că ne place sexul al naibii de mult.

M-am albit la faţă, căci recunoscusem motivul numărul zece pe care îl scrisesem în glumă în articolul meu original, fiind sigură că Margaret avea să-l elimine. Dar, se părea că nu avusesem destul noroc.

Şi cu cine aţi putea avea fantezii sexuale, dacă nu cu cel mai dorit star de la Hollywood?

— Nu se poate! m-am tânguit eu. Nu-mi vine să cred!

— Ştiu! mi-a spus Wendy pe un ton jalnic. Nici mie! E oribil!

Am continuat să citesc. Articolul se întindea pe patru pagini, fiind un amestec între articolul meu despre aventurile de-o noapte, interviul meu cu Cole şi cuvintele jignitoare ale unei persoane necunoscute. Articolul se termina la fel de îngrozitor cum începuse.

Când ne-am despărţit la uşa apartamentului meu, m-am uitat la el tandru şi mi-a venit în minte cel mai bun lucru legat de-o aventură de o noapte: ai posibilitatea să dai peste un tip care să-ţi placă şi să începi o relaţie cu el.

— Nu! am gemut eu din nou, uitându-mă la Wendy.

Era cel de-al treilea motiv din lista mea originală, cel pentru care mă tachinase Wendy.

În cazul lui Cole Brannon, timpul va decide totul. Cole e tipul de bărbat de care s-ar îndrăgosti orice femeie. Chiar dacă mi-e greu să recunosc, adevărul e că şi eu m-am îndrăgostit de el. Şi, indiferent de ce se va întâmpla în continuare, o să rămân întotdeauna cu amintirea aventurii noastre de-o noapte.

Am închis revista de îndată ce am terminat de citit ultimul rând şi i-am dat-o imediat înapoi lui Wendy. Mă gândeam că, dacă scăpăm de ea mai repede, m-aş fi simţit ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu puteam s-o mai văd în faţa ochilor. Pe lângă articolul ăsta, povestea din *Tattletale* părea o joacă de copii. Era cel mai rău lucru pe care mi l-aş fi putut imagina vreodată.

— Ce mă fac? am întrebat-o în şoaptă pe Wendy.

— Nu ştiu! mi-a răspuns ea, nefiind în stare să-mi spună altceva.

— E mâna Sidrei, nu-i aşa? am întrebat-o eu blazată. Dintr-odată nu mai simţeam nici furie.

— Numai ea putea să fie! mi-a confirmat Wendy. A ezitat o clipă, după care a adăugat: Ea ţi-a revizuit articolul!

— Dar am văzut corecturile ei! i-am şoptit eu lui Wendy.

— Înseamnă că s-a întors mai târziu în seara aia, după ce ţi-ai dat şi tu acordul pentru tipărire! mi-a spus Wendy. Articolul ăsta e mană cerească pentru ea! S-a răzbunat pe tine pentru că te-ai culcat cu un star de cinema adevărat şi pe

deasupra câştigă şi postul de secretar de redacţie în faţa lui Maite cu debutul ei genial în revizuirea articolelor.

— O, Doamne! am spus eu încet, uitându-mă îngrozită la Wendy.

Bineînţeles că avea dreptate. Fusesem o idioată că nu mă gândisem la asta. Articolul o să ne crească tirajul şi fireşte că o să pară că e meritul Sidrei! Wendy mă privea cu o expresie gravă.

— Trebuie să fac ceva! i-am spus eu într-un final.

Wendy m-a aprobat.

— Ai putea să dai revista în judecată! mi-a zis ea încet.

Am privit-o uimită. Nu-mi trecuse niciodată prin minte că aş fi putut să dau în judecată revista la care lucram. Wendy a observat imediat privirea mea reticentă.

— Ştii, e o situaţie în care chiar ar trebui să-i dai în judecată! E o treabă serioasă! Eşti chiar obligată să-i dai în judecată, pentru că, dacă nu o faci, înseamnă că accepţi bătaia lor de joc şi în plus lumea o să creadă că tu ai scris articolul!

— Eşti sigură?

— Au întrecut orice limită! mi-a spus Wendy hotărâtă. E calomnie pe faţă! Nu încape îndoială!

Mintea mea o luase razna şi pentru un moment m-am uitat la Wendy fără să spun un cuvânt.

— Bine! îi dau în judecată! am zis eu într-un final.

Apoi am tăcut din nou, gândindu-mă la celelalte

lucruri pe care le mai aveam de făcut. M-am ridicat şi m-am uitat cu ochi trişti la Wendy.

— Mă duc să-mi dau demisia!

— Vin şi eu! mi-a spus Wendy, după care m-a îmbrăţişat. Cel puţin o să fim amândouă şomere!

— Tu n-ai de ce să-ţi dai demisia! am exclamat eu.

— Dar vreau să mi-o dau! a sărit Wendy imediat. Ţi-au făcut un lucru îngrozitor şi nu pot să mai lucrez aici, ştiind că te-au tratat în halul ăsta!

Am urcat tăcute cu liftul până la etajul patruzeci şi şase. Nu ştiu ce era în mintea lui Wendy. Eu încercam să mă concentrez pe ceea ce aveam de făcut, dar gândul îmi tot fugea la Cole şi mi-am dat seama cu deznădejde că, dacă nu mă urâse în cazul poveştii din *Tattletale,* articolul ăsta din *Mod* punea capac la toate.

Ceea ce era şi mai rău era faptul că el nu ştia adevărul. Probabil că se gândise că voiam să-i fac rău, să-i stric imaginea sau că mă folosisem de el ca să devin cunoscută. Tocmai el, care avusese încredere în mine, nu ştiu din ce motiv, şi care avusese grijă de mine cum niciun alt bărbat nu mai avusese vreodată. Şi uite de ce avea parte acum drept răsplată.

— Te las pe tine prima! mi-a spus Wendy încet, când am coborât din lift şi am intrat pe uşa de la recepţie. Baftă! a adăugat, când am dat colţul, după care mi-a pus în braţe exemplarul revistei *Mod.*

— Mersi! i-am zis eu cu vocea întretăiată.

Am mai cotit o dată şi am ajuns în faţa biroului lui Margaret, unde stătea asistenta ei, Cassie, care, de cum m-a văzut, s-a hlizit la mine, ţinând în mână revista cu pricina.

— Vai, ce jenant! mi-a zis ea pe un ton rece.

Eu am ignorat-o.

— Margaret e înăuntru? am întrebat-o eu.

— Da, dar vorbeşte la telefon! mi-a răspuns Cassie, însă eu trecusem deja de ea şi ajunsesem la uşile imense de stejar, ce dădeau în biroul lui Margaret. Hei, aşteaptă, nu poţi să dai buzna aşa…! a strigat Cassie după mine, când am trântit de pereţi uşile şi am intrat în birou.

— Claire! a exclamat Margaret, când am trântit furioasă uşile în urma mea. A bălmăjit repede ceva la telefon după care l-a închis. Ce surpriză să te văd! mi-a spus ea.

Părea să fie puţin încordată şi cred că avea şi motive.

— Ia loc! a adăugat ea, indicându-mi graţios cu mâna cele două scaune din faţa biroului ei.

— Prefer să stau în picioare! i-am zis eu răspicat, strângând în mână exemplarul noului număr al revistei.

Margaret s-a uitat la revistă şi a deschis şi a închis gura fără să scoată un cuvânt. S-a lăsat o linişte grea şi apăsătoare, timp în care Margaret se agita pe scaun.

— Hm, am veşti bune! mi-a zis ea veselă,

încercând să rupă tăcerea supărătoare care se instalase în birou. Tocmai am vorbit cu preşedintele companiei! Tirajul a crescut deja în mod ameţitor. Numărul ăsta face vâlvă! Am primit deja telefoane de la CNN, Fox News, *New York Times, Los Angeles Times* şi Reuters. Supertare! Felicitări, Claire!

M-a privit plină de speranţe, aşteptând o reacţie din partea mea. După expresia feţei, mi-am dat seama că ar fi vrut să fiu la fel de entuziasmată ca şi ea, să sar şi să o felicit. Însă, pentru că am continuat să o fixez cu privirea, a început să se foiască din nou pe scaun. De-abia acum părea să-şi dea seama că nu aveam de gând să beau şampanie cu ea de bucurie.

— De ce? am întrebat-o eu într-un final.

Pentru o clipă m-a privit nedumerită.

— De ce a crescut tirajul? mi-a întors ea întrebarea cu un râs nervos. Păi, Claire, articolul tău e minunat şi toată lumea vorbeşte despre el şi…

În momentul ăla i-am retezat vorba din gură.

— Nu! i-am spus eu încet. Te întreb de ce mi-ai făcut una ca asta.

Din nou părea a fi cuprinsă de îngrijorare.

— De ce am făcut ce? m-a întrebat ea încurcată.

— Asta! i-am răspuns eu, ridicând revista şi arătându-i cu degetul titlul imens de sub poza cu Cole. De ce mi-ai făcut una ca asta?

— De ce, Claire? mi-a răspuns Margaret

inocentă. Am crezut că o să-ţi placă!

Pentru o clipă am clocotit în tăcere, formulându-mi în minte cu grijă următoarele cuvinte pe care aveam de gând să le rostesc.

— Ai crezut că o să-mi facă plăcere? am întrebat-o eu, aproape înecându-mă cu ultimul cuvânt. Margaret, asta e o minciună! E calomnie! E calomnie la adresa lui Cole Brannon! N-ai nicio scuză pentru aşa ceva!

— Ce vrei să spui? m-a întrebat Margaret fără vlagă.

Se vedea pe faţa ei că începuse să se îngrijoreze.

— Sidra m-a prevenit c-o să fii puţin supărată, dar m-a asigurat în acelaşi timp că totul este adevărat!

— Dar eu nu m-am culcat cu Cole Brannon! m-am răstit eu la ea.

Margaret a izbucnit în râs. Nu-mi venea să cred că râdea.

— Claire, dragă, mi-a vorbit ea de sus pe un ton fals, care se voia a fi unul relaxat, dar care nu reuşea să-i ascundă starea de nervozitate. Despre asta e vorba? Ştiu că te-ai culcat cu Cole Brannon. Dragă, nu e nevoie să te mai fereşti de mine! N-are de ce să-ţi fie ruşine!

— Nu m-am culcat cu Cole Brannon! i-am spus eu, accentuând fiecare cuvânt. Nu mi-am tras-o cu el! Nu l-am pupat! Nici măcar nu i-am făcut ochi dulci! înţelegi? Pot să dau în judecată revista *Mod*

şi să cer despăgubiri de milioane de dolari pentru treaba asta! înţelegi că nu ai voie să faci aşa ceva nimănui?

În momentul în care am pronunţat cuvântul „judecată”, Margaret s-a albit la faţă. Dintr-odată părea să fie speriată şi nesigură pe ea.

— Claire, doar nu vorbeşti serios! mi-a zis ea pe un ton deranjat.

A început să tremure, iar falsul ei accent britanic dispăruse în doi timpi şi trei mişcări.

— Sidra mi-a spus că te-a surprins cu Cole Brannon în apartamentul tău! Că te-ai culcat cu el!

— Iar eu ţi-am tot repetat că nu m-am culcat! i-am spus eu hotărâtă.

— Da, ştiu! mi-a zis Margaret promptă. Dar am crezut că… ei bine, am presupus… că nu voiai să te mândreşti cu asta sau că îţi era frică că ai fi putut să-ţi pierzi jobul! în plus de asta, povestea aia din *Tattletale* apăruse deja, iar eu dădusem revista la tipărit!

Margaret şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a privit cu nedumerire şi frică.

— Adică tu chiar vrei să-mi spui că nu te-ai culcat cu Cole Brannon?

Părea complet surprinsă. Pe moment mi-a fost milă de ea. O luase pe arătură rău de tot. Nici măcar nu-i trecuse vreodată prin minte că articolul ăla putea fi o mare minciună. Ştia doar că eu aveam să fiu umilită, dar nu mai conta. Nimic

nu mai conta în afară de tirajele ei!

Dar acum aflase că putea să fie dată în judecată pentru câteva milioane bune şi avea o faţă de copil speriat.

— Da, chiar îţi spun că nu m-am culcat cu Cole Brannon! i-am zis eu încet. Margaret era şocată şi speriată. Ceea ce ţi-am mai spus de nu ştiu câte ori, dar se pare că nu te-a interesat! am adăugat eu.

— Dar Sidra a spus că… a protestat Margaret neputincioasă, arătând de parcă i se făcuse rău.

— Sidra vrea să ajungă secretar de redacţie cu orice preț – pentru mărirea semnificativă de salariu şi puterea de decizie aferentă! i-am spus eu calmă. Şi ăsta a fost planul ei de a obţine postul! Uite, tirajul a crescut ameţitor datorită articolului pe care ea l-a revizuit!

— Dar…

Margaret nu ştia ce să mai spună şi mă privea mirată.

— Dar tu ai scris articolul!

— Nu! am spus eu hotărâtă. Eu am scris un profil al starului de cinema Cole Brannon! Sidra a rescris articolul, adăugând paragrafe din articolul ăla stupid despre aventurile de-o noapte, pe care m-ai pus să-l scriu în ultimul moment!

Era prima dată când îi vorbeam aşa lui Margaret. De fapt îi spuneam adevărul în faţă. Întotdeauna visasem la ziua în care să-i pot spune cât de ridicolă era cu articolele ei cu tot. Dar nu

mă gândisem niciodată că ziua aceea avea să vină atât de repede.

— Nu, e imposibil! a şoptit Margaret, cu o expresie îngrozită pe chip.

Eu stăteam cu privirea aţintită asupra ei.

— Am originalul, versiunea pe care am aprobat-o – e salvată în computerul meu şi e printată şi pusă la dosar! i-am spus eu pe un ton rece. Ţi-o aduc, dacă vrei s-o vezi!

— Nu! mi-a zis Margaret într-un târziu.

Avea umerii căzuţi şi arăta de parcă se dăduse bătută.

— Te cred! Dar de ce să vrea să-ţi facă rău?

— Sidra mă urăşte din ziua în care m-ai angajat ca senior editor! i-am răspuns eu scurt. În plus, sora Sidrei trăia pe ascuns cu iubitul meu! într-o dimineaţă, Sidra a venit la mine la uşă ca să recupereze geanta soră-sii şi l-a văzut pe Cole Brannon în apartament! Cole venise după ce eu îi povestisem cum îmi prinsesem iubitul cu altă femeie şi voia să se asigure că nu mai existau alte probleme! Cole e un tip de treabă! Nu m-am culcat cu el! Nici măcar nu ne-am sărutat! Iar Sidra ştie toate astea! în schimb, i-a dat imediat prin cap că asta e metoda perfectă prin care şi-ar putea obţine promovarea! am continuat eu. La urma urmei, minte de ani de zile că a avut o relaţie cu George Clooney. N-a stat să se gândească de două ori – era obişnuită cu minciunile de genul ăsta şi a tras toate sforile

posibile şi imposibile ca să pară că minciuna e adevărată.

Am făcut o pauză, timp în care Margaret se holba la mine cu ochii cât cepele.

— Dar de ce să-mi facă mie una ca asta? m-a întrebat ea foarte încet.

În sfârşit mi-am dat seama că începuse să creadă explicaţia mea despre Cole, pentru că acum se gândea cum să-şi salveze pielea. Din păcate era cam prea târziu. Eu am ridicat din umeri şi am stat şi m-am gândit o clipă.

— Pentru că nu-i pasă de tine sau de altcineva! i-am răspuns eu încet. Vrea să ajungă secretar de redacţie şi e în stare de orice pentru asta!

— Nu, nu se poate! a şoptit Margaret, cu o expresie speriată şi jalnică.

Dar vedeam după expresia ei că nici ea nu credea ceea ce spunea, pentru că, de fapt, totul era mai mult decât posibil.

— Să ştii că dau în judecată compania! i-am spus eu, ignorând expresia aia îngrozită care i se întipărise pe faţă. Mă calmasem dintr-odată. Iar pe Sidra o dau în judecată separat! Pe măsură ce rosteam cuvintele alea, planul meu de acţiune mi se cristaliza în minte. Ochii fără vlagă ai lui Margaret au licărit. Va trebui să depui mărturie împotriva ei ca să fie foarte clar că e mâna ei, i-am spus eu hotărâtă. În caz contrar, o să fii singura persoană răspunzătoare pentru situaţia asta!

— Da, da, sigur! a mormăit Margaret.

Eu mă simţeam foarte obosită.

— O să plec acasă acum! i-am spus în cele din urmă.

Am lăsat revista pe biroul ei. Scena se terminase.

Totul se terminase. Munca mea la revistă se terminase pentru totdeauna.

— Claire, nu ştiu ce să spun! mi-a zis Margaret în grabă, încercând să repare lucrurile. Avea nişte ochi disperaţi şi ştiam că era speriată la gândul că-şi putea pierde jobul, ceea ce probabil reprezentase planul cu bătaie lungă al Sidrei. M-aş putea revanşa faţă de tine! îţi jur! Ce zici de o promovare? Cum ţi se pare postul de editor coordonator?

Am clătinat încet din cap.

— Margaret, îmi dau demisia! i-am spus eu răspicat. Nu mai pot să lucrez la revista asta pentru nimic în lume!

Am ieşit calmă pe uşile alea mari de stejar şi am găsit-o pe Wendy aşteptându-mă în picioare.

— Ai făcut-o? m-a întrebat Wendy în şoaptă. Ţi-ai dat demisia?

Am dat din cap. Wendy a băgat capul pe uşa biroului în care Margaret rămăsese ca o stană de piatră.

— Şi eu îmi dau demisia! a ciripit Wendy.

Margaret s-a holbat la ea la fel cum se holbase şi la mine, iar Wendy a închis uşile şi a plecat. Cassie ne privea cu gura căscată.

— O, iar tu? i-a zis Wendy lui Cassie, de parcă atunci îşi adusese aminte de ceva, după care mi-a zâmbit şi s-a întors la asistenta cu falca căzută. O să-ţi pierzi jobul odată cu Margaret, ceea ce se va întâmpla de îndată ce Claire o să dea în judecată revista. Toată lumea ştie că nu eşti decât o lipitoare proastă. Să nu-ţi închipui că a uitat cineva de dăţile alea când amestecai cu bună-ştiinţă articolele pe care i le trimiteam lui Margaret, când te făceai că uiţi să transmiţi mesaje importante editorilor asistenţi, când îţi băteai joc de asistenţii editoriali spunându-le că nu conta cât de mult munceau pentru că tu oricum erai promovată înaintea lor… Îţi prezic încă trei săptămâni înainte să fugi repede plângând la tati!

Eu am izbucnit în râs, căci Cassie făcuse ochii cât nişte farfurii zburătoare.

— Dar, Cassie, vai, ce plăcere a fost să lucrez cu tine! a adăugat Wendy veselă, iar eu am pufnit din nou în râs.

— Şi cu asta, basta! mi-a zis Wendy veselă. M-a bătut pe umăr şi a continuat: Hai să ne golim birourile şi să ne îmbătăm!

Eu am aprobat-o cu un zâmbet. Da, era adevărat că îmi pierdusem iubitul, jobul şi reputaţia, dar cel puţin aveam încă cea mai tare prietenă din lume.

Răutate pe faţă

Întreaga mea lume se prăbuşise, iar eu nu

aveam nici măcar cea mai mică idee despre cum aş fi putut să o reconstruiesc.

Stăteam ca paralizată pe bancheta din spate a unui taxi care se deplasa pe Broadway. Wendy rămăsese în urmă, în centrul oraşului, ca să se întâlnească cu Jean Michel, iar eu, după ce băusem câteva pahare, nu-mi doream decât să ajung mai repede acasă.

Mi-am închis ochii ca să nu mai văd lumea din jurul meu şi mi-am sprijinit fruntea de geamul rece.

Dintr-odată, pe când mergeam aşa cu taxiul, am ştiut ce trebuia să fac cât mai repede. Trebuia să-l sun pe Cole Brannon şi să-mi cer scuze pentru tot. Pentru toate lucrurile pe care le spusesem şi le făcusem. Trebuia să-i spun că nu eu eram autoarea articolului din *Mod.* Că nu avusesem nicio legătură cu povestea din *Tattletale.* Că făcusem o mare greşeală când mă purtasem rece cu el ultima oară. Că ideile mele despre etica profesională fuseseră inutile şi mă induseseră în eroare. Că eram practic cea mai proastă femeie de pe planetă.

De cum am intrat în apartament, am format numărul de mobil al lui Cole cu mâini tremurânde, aşteptând cu sufletul la gură să răspundă.

Telefonul a sunat o dată, după care un mesaj vocal automat m-a anunţat că numărul lui era nealocat.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu ştiam de ce

renunţase la numărul lui de mobil. Oare din cauza mea? Mă ura atât de mult după articolele din *Tattletale* şi *Mod,* încât nu voia să-mi mai audă vocea niciodată? Era ridicol. Însă nu ştiam cum altfel aş fi putut să dau de el.

Am stat o secundă şi m-am gândit. Singura modalitate prin care aş fi putut să dau de el era Ivana, impresara lui. Dar ultima dată când îl sunasem, îi surprinsesem în pat împreună. Mi s-a făcut rău la gândul ăsta, dar ştiam că nu aveam de ales. Trebuia să-i spun lui Cole că articolul din *Mod* nu era scris de mine.

Mi-am răsfoit repede agenda cu interviul lui Cole în căutarea numărului de mobil al Ivanei, pe care i-l dăduse lui Margaret, când programase interviul.

Ivana a răspuns la telefon după primul apel.

— Ivana? am spus eu cu o voce timidă. La celălalt capăt s-a lăsat tăcerea. Sunt Claire Reilly de la *Mod!*

Tăcerea aproape sufocantă trena în continuare.

— Claire Reilly? a întrebat ea într-un final. Vocea îi era rece şi nervoasă. Credeam că ţi-am spus să nu mă mai contactezi niciodată!

— Ştiu! i-am spus eu cu o voce calmă, încercând să nu reacţionez la cuvintele ei. Trebuia să vorbesc cu Cole. Chiar dacă îmi călcam peste mândrie. Dacă mă gândeam mai bine, nici nu mai aveam pic mândrie, nu? Am sunat pentru că…

Ivana mi-a tăiat-o scurt.

— Nenorocito! mi-a zis ea hotărâtă.

Eu am făcut ochii mari şi am tras adânc aer în piept, căci Ivana continua.

— Sper că nu-ţi închipui c-o să scapi aşa de uşor! Cole Brannon nu s-ar culca niciodată cu o femeie ca tine!

— Ştiu! am spus eu pe un ton jalnic. Doamne, ce bine ştiam adevărul ăla! Nu am vrut să…

— Du-te dracului! mi-a zis Ivana rece, după care mi-a închis telefonul, în timp ce eu rămăsesem mască, holbându-mă la telefon.

Am lăsat din mână telefonul şi m-am aşezat şocată pe fotoliu. OK. Fusese mai rău decât mă aşteptasem. Nu ştiam ce altceva puteam să fac, doar că trebuia să stau de vorbă cu Cole.

Am scormonit prin cutia cu hârtii pe care o adusesem de la birou, până am găsit comunicatul de presă pentru *Adio pentru totdeauna,* filmul lui, care urma să fie lansat de Ziua Muncii, unde am găsit în josul paginii numele şi numărul de telefon al agentului de presă al filmului. Din fericire, era un număr din L.A., deci nu era decât trei şi jumătate acolo.

Am format numărul şi am cerut cu agenta de publicitate Leeza Smith. Imediat mi s-a făcut legătura.

— Leeza? Sunt Claire Reilly de la revista *Mod*! i-am spus eu, dându-mi imediat seama că, de fapt, nu mai eram de la revista *Mod.* Ce ciudat mi s-a părut!

Am fost întâmpinată de o tăcere prelungită.

— Am văzut revista astăzi! mi-a zis Leeza într-un final, pe un ton arogant. Numărul pe august! a adăugat ea, de parcă nu înţelesesem de prima dată despre ce era vorba.

Mi-am dres vocea.

— Atunci înseamnă că o să înţelegi de ce trebuie să iau legătura cu Cole Brannon! i-am spus eu.

M-am simţit prost în momentul în care am rostit cuvintele alea. Am deschis gura ca să neg toată povestea, să-i spun Leezei că nu scrisesem eu articolul, că nu mă culcasem cu Cole Brannon şi nici nu pretinsesem că m-aş fi culcat, dar Leeza izbucnise deja în râs.

Avea un râs colorat aproape isteric. Am simţit cum mă înroşeam la faţă, aşteptând-o să termine. Când a terminat de râs, am început să-i explic, dar nu m-a lăsat să termin.

— Auzi, eşti în toate minţile? m-a întrebat ea pe un ton ascuţit, după care a apucat-o râsul. Chiar crezi că o să te mai lase cineva să te apropii de Cole Brannon?

Încă râdea când mi-a închis telefonul.

Eram pe punctul de a izbucni în lacrimi. Am rupt în bucăţele comunicatul de presă şi l-am îndesat plină de nervi în coşul de gunoi de lângă biroul meu. Fusese mai rău decât mă aşteptasem. Am clătinat din cap şi m-am ambiţionat să găsesc o soluţie de a ajunge la Cole. Trebuia neapărat să-i spun că povestea din *Mod* nu era opera mea.

— Gândeşte, Claire, gândeşte! mi-am spus singură.

Apoi mi-a picat fisa. Jay – barmanul, care era prietenul lui Cole şi care lucra la Metro. El ar fi trebuit să ştie unde puteam să-l găsesc pe Cole. Mai mult decât atât, ştia cine sunt şi ştia ce se întâmplase în noaptea aia la bar. Probabil că ştia foarte bine şi faptul că nu mă culcasem cu Cole, pentru că văzuse că nu eram trează.

Am ieşit repede în stradă, am strigat după un taxi şi l-am rugat pe şofer să se grăbească. Cu toate astea, ne-a luat douăzeci şi cinci de minute, timp în care ne-am luptat cu traficul până să ajungem pe Forty-eighth Street, unde am intrat disperată în barul Metro.

Era mult mai aglomerat decât fusese ultima dată. Era normal să fie aşa, având în vedere că era mijlocul săptămânii şi era şapte şi jumătate, când oamenii vin aici de la serviciu ca să se mai relaxeze puţin. Mi-am făcut loc ca să ajung la bar şi m-am uitat repede după prietenul lui Cole, însă nu l-am văzut.

— Cu ce vă pot servi? m-a întrebat un barman înalt şi slab, care m-a văzut că mă uitam disperată în jur.

— Îl caut pe Jay! i-am spus eu repede, încercând să mă mai calmez.

— Jay şi mai cum?

— Jay! am zis eu, după care am făcut o pauză. Ştiam că îi auzisem parcă şi numele de familie. Mi-

am stors creierii. Cred că Jay Cash! Este barman aici!

— Aaa! a exclamat el. Nu ştiu! Sunt nou! Aşteaptă puţin!

Barmanul înalt şi slab s-a dus şi i-a şoptit ceva la ureche unei blonde, care a venit la mine imediat ce a terminat de turnat un martini.

— Îl cauţi pe Jay? m-a întrebat ea.

— Da! i-am răspuns eu. Spune-mi, te rog, ştii cumva unde pot să-l găsesc?

Eram conştientă că aveam o voce disperată şi că probabil arătam ca o nebună. Fata a ezitat înainte de a clătina din cap.

— Îmi pare rău, dar şi-a dat demisia acum o lună! Nu ştiu unde a plecat!

— Ştii cumva unde locuieşte? Sau cum pot să dau de el? Sau altceva despre el?

— Din păcate nu! mi-a răspuns barmaniţa, ridicând din umeri. Cred că-şi deschide propriul bar sau aşa ceva!

I-am mulţumit şi am plecat repede acasă, unde am luat cartea de telefon şi am sunat la toţi tipii pe care îi chema Jay Cash. Niciunul nu era prietenul lui Cole.

Eram extenuată şi epuizasem toate ideile. Eram pur şi simplu convinsă că nu mai aveam cum să dau de Cole Brannon.

Ziua următoare i-am făcut o vizită lui Dean Ryan, un avocat specializat în probleme legate de mass-media, şi m-a încurajat uimirea pe care şi-a

manifestat-o când i-am povestit totul despre articolul apărut în *Mod.* Mi-a spus că era un caz evident de calomnie, deoarece opera Sidrei corespundea perfect definiţiei, şi anume – o declaraţie falsă a unui fapt legat de o persoană, care este tipărită sau făcută publică pe altă cale.

— În cazul în care domnul Brannon doreşte la rându-i să dea în judecată revista, nu va avea nicio problemă în ceea ce priveşte câştigarea procesului! mi-a spus Dean, uitându-se peste notiţele pe care şi le luase, în timp ce-i povestisem. Persoanele publice, precum oficialii guvernului sau, în cazul domnului Brannon, celebrităţile, trebuie să depună mărturie că declaraţiile defăimătoare şi false au fost făcute publice în mod intenţionat – în speţă, că acuzatul ştia că declaraţia respectivă era falsă sau că a nesocotit adevărul în cunoştinţă de cauză. Dacă domnul Brannon poate demonstra că domnişoara Desimon era conştientă că minţea, ceea ce nu ar trebui să fie prea dificil de demonstrat, atunci şi dânsul poate da în judecată atât compania, cât şi pe domnişoara Desimon pentru calomnie curată. Cazul dumneavoastră va fi mai uşor! mi-a spus Dean cu nişte ochi scăpărători. În general, oamenii obişnuiţi ca dumneavoastră nu trebuie să demonstreze decât că acuzatul a dat dovadă de neglijenţă pentru a dovedi calomnia. Domnişoara Desimon nu a fost numai neglijentă, ci a acţionat cu răutate voită, ignorând complet adevărul. Orice

avocat din lume ar câştiga cu succes un caz ca acesta. Scuzaţi-mi expresia, domnişoară Reilly, dar aţi prins la înghesuială atât revista *Mod,* cât şi pe domnişoara Desimon!

Dean m-a privit şi mi-a zâmbit.

— O să fiţi o femeie foarte bogată! a adăugat el.

Când am ieşit din biroul lui Dean Ryan, mă simţeam un pic mai bine – dar nu atât de bine pe cât mă aşteptasem. Deşi simţeam că făcusem un lucru bun, starea mea de spirit nu se îmbunătăţise. Nu-mi păsa de bani. Îmi pierdusem deja jobul şi reputaţia. Şi nicio sumă de bani, oricât de mare ar fi fost, nu putea să mi le aducă înapoi. Dar mă gândeam că, odată cu câştigarea procesului, avea să se termine şi cariera Sidrei – şi măcar gândul ăsta îmi dădea puţină satisfacţie.

În următoarele săptămâni am încercat să-l uit pe Cole Brannon. Chiar am încercat. Aveam destule pe cap ca să mă mai gândesc şi la el. Dar, bineînţeles că asta nu era adevărat. Faptul că toată viaţa mea părea să se prăbuşească nu diminua vina pe care o simţeam pentru că-l făcusem de râs pe Cole.

Wendy obţinuse un job ca ajutor de bucătar într-un restaurant nou şi elegant numit Swank, care se deschisese în East Village şi ştiam că era încântată.

— Nu vreau să mai lucrez la nicio revistă! îmi mărturisise ea după prima săptămână de lucru. Nu-mi vine să cred că am stat la revista aia atât de

mult timp!

— Am crezut că-ţi plăcea! i-am spus eu.

— Îmi plăcea! mi-a zis ea. Dar nu iubeam ceea ce făceam! Asta e ceea ce iubesc!

Eu am avut mai puţin noroc când am început să-mi caut alt job. Mai aveam destui bani ca să acopăr chiria pe luna august şi faptul că o aveam colegă de apartament pe Wendy mi-a mai uşurat în mod simţitor povara financiară, dar, dacă nu mă angajam mai repede, nu puteam să plătesc chiria pe septembrie.

În fiecare zi petreceam ore întregi citind cu atenţie listele cu joburi de pe mediabistro.com, scanând anunţurile de la mica publicitate din *New York Times* şi sunând pe la diferiţi editori. Zilnic trimiteam câteva CV-uri însoţite de telefoane.

Oriunde mă duceam, toată lumea părea să mă cunoască. Oare mai era cineva în ţara asta care nu citea *Mod*? Răspunsul la această întrebare era întotdeauna la fel de jenant.

„Preferăm să angajăm persoane care au reputaţii mai bune!” mi se spunea de multe ori. Sau: „Numele Claire Reilly poate avea o conotaţie pe care nu dorim să o asociem revistei noastre!” Iar ăştia erau oamenii care îmi dădeau cât de cât explicaţii. Câteva persoane îmi închiseseră telefonul când le spusesem cine eram. Alţii pur şi simplu îmi râseseră în nas. Un director de la resurse umane mă sunase chiar înapoi – dar numai ca să mă întrebe picanterii despre cât de bun era

Cole Brannon în pat. Eram umilită.

Apoi, într-o zi, m-a sunat redactorul-şef de la *Chic,* cea mai nouă apariţie pe piaţa aglomerată a revistelor pentru femei, şi m-a rugat să trec pe la biroul său în ziua următoare. Am ajuns cu zece minute mai devreme şi am fost poftită înăuntru treizeci de minute mai târziu.

— Deci, tu eşti Claire Reilly! mi-a spus Maude Beauvais, când asistenta ei închidea uşile în urma mea.

Avea cincizeci şi ceva de ani şi arăta de parcă ar fi trebuit să poarte un capot de casă şi papuci în loc de costumul ăla făcut pe comandă (cu două numere mai mic) în care probabil se chinuise să între. Avea părul oxigenat într-o nuanţă artificială de blond şi era aşa de tencuită, încât mă întrebam cum de putea să-şi mai mişte faţa. Nu arăta deloc aşa cum mă aşteptasem să arate un redactor-şef al unei noi reviste la modă. Însă îmi spusese că m-ar fi putut angaja, aşa că venisem deschisă la orice propunere de angajare.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, doamnă Beauvais! i-am spus eu, strângându-i mâna.

— Şi mie! mi-a zis ea încuviinţând din cap. Mi-a făcut semn să mă aşez şi s-a aşezat şi ea. Poţi să-mi spui Maude!

Eu mi-am înclinat capul şi am aşteptat să vorbească.

— Ştiu că ai o experienţă de câţiva ani în acoperirea evenimentelor din viaţa celebrităţilor şi

m-am gândit să-ţi ofer un post aici la *Chic*! mi-a zis Maude imediat ce ne-am aşezat amândouă. Asta, bineînţeles, dacă te interesează!

— Da, da, sigur că mă interesează! i-am răspuns eu.

Probabil că părusem cam disperată. Dar asta era situaţia. Sărăcia care-mi bătea la uşă mă făcea să fiu aşa.

— Ştiu că ai probleme în a obţine un post în domeniu! mi-a spus ea fără ocolişuri.

— Da, aşa este! am recunoscut eu.

Minunat. Toată lumea gazetărească ştia că eram o ratată.

— Din acest motiv sper că o să-mi accepţi oferta! Nu am bugetul necesar ca să mai fac o angajare acum, dar am nevoie de o persoană cu experienţă, care să acopere evenimentele la care participă celebrităţile. Ştii tu, diferite conferinţe de presă, evenimente caritabile, evenimente precum premiile Grammy sau MTV Movie Awards!

Am înghiţit cu noduri şi am încuviinţat dezamăgită din cap.

— Aş vrea să te angajez pe post de colaborator, ca să te ocupi de evenimente! mi-a zis Maude. O să te plătim cu douăzeci şi cinci de dolari pe oră şi-ţi promit cel puţin zece ore de muncă pe săptămână! în alte săptămâni o să se ajungă şi la cincisprezece sau douăzeci de ore!

— OK! i-am răspuns eu cu o voce timidă.

Nu fusesem niciodată colaboratoare.

Întotdeauna avusesem un job stabil şi ştiam din discuţiile pe care le avusesem cu jurnaliştii *freelanceri* pe care îi monitorizasem la *Mod* că viaţa de colaborator era adesea dificilă şi plata se făcea la articol. Dar o plată pe articol era mai bine decât nimic.

— Da, sigur că da! Accept! i-am spus eu.

Nu era ceva ce-mi plăcea să fac. Mie mi-ar fi plăcut să scriu articole închegate despre persoane publice, iar nu ştiruţe stupide culese de pe covorul roşu.

Dar serviciul e serviciu. Şi mie îmi trebuia neapărat unul.

— Fantastic! a zis Maude, după care s-a aplecat spre mine şi a adăugat: Totuşi, trebuie să avem o mică discuţie înainte de a semna contractul!

— Um, OK!

— Nu ştiu cum funcţionează lucrurile la *Mod,* a început Maud să-mi spună. Şi bineînţeles că *Chic* este faţă de *Mod* sora mai mică, *Mod* fiind o revistă după standardele căreia ne ghidăm! Dar şi noi avem propriile noastre standarde aici la *Chic* şi standardele noastre nu includ culcatul cu celebrităţile!

M-am înroşit ca un rac la auzul ultimelor ei cuvinte. Le auzisem de nenumărate ori din diferite guri şi nu mă mai uimeau, dar perpetuau puternica mea dezamăgire.

— Nu m-am culcat cu Cole Brannon! am mormăit eu. De asta mi-am dat demisia de la *Mod*!

E o minciună!

Maude mi-a zâmbit cu compătimire. Ştiam că nu mă credea.

— Da! mi-a zis ea ca să încheie discuţia. În orice caz, aici la *Chic* nu tolerăm aşa ceva! Sper că ai înţeles lucrul ăsta!

— Da, da, bineînţeles! am mormăit eu.

— Bine, atunci! mi-a zis ea. I-am anunţat deja pe cei de la resurse umane că treci pe la ei! Sunt la etajul treizeci. Urci cu liftul şi întrebi de Lauren Elkin. O să faceţi împreună toate formalităţile. Sună-mă mâine-dimineaţă, ca să vorbim despre prima ta sarcină!

Am dat mâna ruşinată cu Maude Beauvais şi am lăsat-o în biroul ei. Se părea că povestea cu Cole Brannon avea să mă bântuie pentru tot restul vieţii. Nu mai eram Claire Reilly, jurnalista care scria despre celebrităţi. Eram Claire Reilly, fata care se culcase cu un star de cinema.

După două săptămâni la *Chici* mi uram munca. Dar nu aveam de ales. Eu continuam să-mi trimit CV-ul şi lumea continua să mă respingă. Tot ce putusem să obţin erau cei douăzeci şi cinci de dolari pe oră de la Maude Beauvais.

În câteva seri fusesem trimisă să aştept răbdătoare în spatele cordoanelor la deschiderea unui nou restaurant, la o piesă de pe Broadway la care ar fi trebuit să participe Anthony Hopkins sau la un concert de caritate pentru copiii străzilor din Indonezia, la care trebuia să-şi facă apariţia

Angelina Jolie. Seară după seară puneam întrebări stupide pentru revista *Chic* unor staruri de categoria B, pe care de-abia le recunoşteam. Întrebam foştii membri ai unor trupe de băieţi dacă preferau să poarte boxeri sau chiloţi obişnuiţi. (De obicei poartă boxeri – dacă vă interesează.) întrebam actori îmbătrâniţi, pe care îi recunoşteam vag din anii ’80, despre cel mai romantic lucru pe care îl făcuseră vreodată pentru cineva. („Am lăsat-o pe prietena mea să lângă ciocolată de pe corpul meu!” fusese unul dintre răspunsurile foarte respingătoare.) întrebam actriţele de telenovele care erau cărţile lor preferate şi de ce. (O actriţă îmi răspunsese chiar: „Am citit odată o *carte…*!”, dar nu fusese în stare să-mi spună un titlu sau un autor…)

Dezvăluiam informaţii complet inutile, precum faptul că Debbie Gibson putea să se rotească cu cercul de hula hoop ore întregi, sau că Chris Kirkpatrick de la NSYNC avea rău de înălţime, sau că lui Mark Megrath de la Sugar Ray îi plăcea să jongleze, sau că Susan Lucci era aşa de slabă, că putea fi doborâtă de o rafală de vânt mai puternică.

Nu erau ştiri adevărate, de interes, care să aibă impact asupra publicului.

Mă simţeam complet înjosită din punct de vedere profesional, dar măcar luam nişte bani. În majoritatea săptămânilor lucram între cincisprezece şi douăzeci de ore, aşa că nu eram

plătită prea bine, ci doar cât să-mi ajungă până mă hotărâm ce să fac în continuare.

Povestea cu Cole Brannon îmi schimbase toată viaţa. Mie îmi plăcea să scriu, dar ştiam că nu mai puteam lucra într-un domeniu în care dominau bârfele inventate despre celebrităţi, provenite din surse dubioase. Bineînţeles că întotdeauna fusesem mândră de profilurile mele deschise, adevărate, documentate, care prezentau interes pentru cititoarele noastre. Dar, la urma urmei, şi eu eram unul dintre creatorii acelei stări de exaltare maximă, al acelui cult al celebrităţii, care îmi distrusese viaţa şi cariera. Pe măsură ce se scurgeau zilele mele la *Chic* şi numărul interviurilor ridicole creştea, îmi devenea din ce în ce mai clar faptul că locul meu nu era acolo. Nu fusese niciodată acolo.

Aveam un sentiment ciudat, căci mă trezisem la douăzeci şi şase de ani, dându-mi seama că munca mea, cariera căreia mă dedicasem zi şi noapte, făcând uz de tot timpul şi resursele mele din ultimii patru ani, nu era potrivită pentru mine. Cariera la care visasem de mică nu era decât o iluzie. Mă autosugestionasem că eu nu participam la bârfele despre celebrităţi de primă mărime, ba chiar că luptasem împotriva lor prin investigaţii profunde privind carierele lor, care erau urmărite de milioane de oameni. Dar nu era adevărat. Şi eu perpetuam acel ciclu. Aveam un sentiment de tristeţe, pierdere şi ruşine. Mă simţeam ca şi cum

îmi irosisem ultimii patru ani din viaţă.

Şi, în plus, nu aveam nicio idee despre ce ar fi trebuit să fac cu viaţa mea. Într-un timp atât de scurt, viaţa pe care credeam că o aveam – un iubit minunat, un job extraordinar, stima de sine – se evaporase. Nu fusese decât o iluzie optică prin care totul îmi păruse roz. De fapt, nu avusesem niciodată viaţa pe care crezusem că o trăisem.

Şi nu mă mai simţisem niciodată atât de singură şi de confuză.

În cea de-a treia vineri a lunii august stăteam singură acasă, în faţa televizorului şi mă îndopam cu îngheţată Chunky Monkey, încercând să calculez câte linguri de îngheţată făceau un kilogram de grăsime, adăugat la burta mea deja umflată. Când sunt stresaţi, unii oameni îşi pierd pofta de mâncare sau dau jos kilogramele în plus. Eu, din contră, îmi găsisem alinarea în cantităţi uriaşe de îngheţată şi chipsuri Doritos.

Wendy încercase să mă convingă să mă duc la nişte întâlniri pe neve, dar nu aveam chef de aşa ceva. Cine avea nevoie de un bărbat când îi avea pe Ben şi Jerry? Eram convinsă că relaţia mea cu cei doi îmi aducea mai multă satisfacţie decât orice altă relaţie pe care aş fi putut-o avea.

Trebuia să mă concentrez pe muncă, în ciuda caracterului frivol al jobului meu şi a faptului că mă înspăimânta evenimentul caritabil pentru tratarea cancerului la sân, pe care trebuia să-l acopăr pentru *Chic* în săptămâna următoare. Ce

mod groaznic de a-ţi petrece o seară de sâmbătă, stând pe covorul roşu de la intrarea din Puck Building din Soho şi aşteptând în zăpuşeala caracteristică lunii august apariţia unor vedete de mâna a doua, pentru a le pune nişte întrebări stupide. Cu ocazia asta, încă o dată urma să mi se aducă aminte de statutul meu, când uşile aveau să mi se închidă în nas.

Mda, eram jalnică. Mă aflam la o distanţă astronomică de zilele ameţitoare în care fusesem editor la una dintre cele mai prestigioase reviste pentru femei.

Ştirile de la ora unsprezece tocmai se încheiaseră şi încercam să mă hotărăsc dacă să mă uit la David Letterman sau la Jay Leno (da, viaţa mea se redusese la asta), când am auzit reclama de la *Late Show* cu David Letterman, care îl anunţa ca invitat pe Cole Brannon.

Am înghiţit ultima linguriţă de Chunky Monkey, am pus jos telecomanda şi m-am holbat la ecran.

Urmăream, lipită de televizor, cu o durere ascuţită în inimă, cum Cole păşea în platoul de la *Late Show.* Părul lui castaniu era răvăşit ca de obicei, iar blugii Diesel închişi la culoare şi cămaşa Rolling Stones mulată îi veneau perfect pe corpul frumos conturat. Femeile din sală au continuat să ţipe mult timp după ce Cole s-a aşezat şi le-a zâmbit, mulţumindu-le politicos.

Eu rămăsesem împietrită. Ceea ce nu era normal, nu?

— Se pare că te plac! i-a spus David Letterman cu zâmbetul pe buze, după ce au încetat ţipetele.

Cole a izbucnit în râs, iar mie mi s-a făcut rău, pentru că mi-am adus aminte cum râdeam amândoi la Over the Moon. De ce oare mă lua ameţeala de fiecare dată când îl vedeam pe Cole Brannon?

— Păi, şi eu le plac! a spus Cole cu un zâmbet fermecător.

Publicul a ţipat din nou de bucurie, iar Cole şi Letterman au izbucnit în râs.

— Nu ai mai venit la mine la emisiune de câteva luni bune! Ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut? l-a întrebat Letterman.

Eu mi-am ţinut respiraţia şi m-am rugat cerului să nu menţioneze de articolul din *Mod.*

— Am jucat în câteva filme şi m-am pregătit sufleteşte pentru promovarea filmului care se va lansa peste două săptămâni! a răspuns Cole calm.

Normal. Probabil că uitase deja de mine. Şi de ce n-ar fi făcut-o?

— *Adio pentru totdeauna*! a adăugat Letterman.

— Exact! a răspuns Cole, făcând gropiţe în obraji.

— Care va avea lansarea de Ziua Muncii, corect? l-a întrebat Letterman.

— Corect! a răspuns Cole. Premiera din New York va avea loc weekendul următor, iar peste două săptămâni va putea fi vizionat în cinematografele din toată ţara!

— Minunat! a zis Letterman. Poţi să ne spui câteva cuvinte despre film?

În timp ce Cole descria acţiunea filmului – o poveste de dragoste cu final tragic, din timpul războiului, dezvăluită din scrisorile pe care personajul le trimite acasă soţiei –, eu urmăream fascinată mişcarea buzelor lui. Vocea lui mă răscolea. Zâmbetele lui de la televizor îmi aduceau aminte de momentele în care îmi zâmbise numai mie. Melancolia cu care descria acţiunea filmului îmi aducea aminte de felul în care mă privise în dimineaţa aceea de duminică în apartamentul meu, când ştia că aveam inima frântă din cauza lui Tom. Am început să mă simt groaznic, când mi-am adus aminte cum îi răsplătisem bunătatea. Îl răsplătisem cu răceală. Cu o indiferenţă prefăcută. Şi cu articolul oribil din *Mod.*

Show-ul a continuat până la pauza publicitară şi eu mă uitam hipnotizată la ecranul televizorului. Mă simţeam ca un zombie. Toată luna trecută încercasem să mi-l scot din minte şi acum, după ce îl văzusem iar, îmi era imposibil.

Am ştiut imediat că trebuia să mi-l scot din minte definitiv. Eram şi aşa destul de confuză după tot ce se întâmplase în viaţa mea şi îmi făcea rău să încerc să descifrez de ce mă atrăgea aşa de mult bărbatul ăsta, care era clar că mă detesta – din motive întemeiate. Am închis televizorul, am băgat îngheţata Chunky Monkey înapoi în congelator (de unde urma s-o înşfac în scurt timp),

mi-am luat geanta şi am ieşit pe uşă fără să ştiu unde mă duc.

Ştiam doar că nu mai puteam să stau în apartamentul în care Cole mă privise tandru şi unde îmi zâmbise cu zâmbetul acela frumos, pentru că eu nu fusesem în stare să apreciez gesturile lui.

Nu ştiam unde mă duc şi o luasem înspre partea de nord a oraşului pe Second Avenue, dar m-am trezit că ajunsesem la Over the Moon pentru prima dată de când mâncasem acolo cu Cole. Ironia sorţii făcea ca vizavi de restaurant să fie amplasat un panou publicitar imens, care făcea reclamă filmului *Adio pentru totdeauna.* Mă simţeam şi mai jalnic, stând acolo şi sorbind dintr-o cafea fără cofeină, în timp ce-mi aşteptam ouăle, şunca bine prăjită şi cartofii prăjiţi cu brânză şi mă uitam la un Cole Brannon impresionant ca mărime.

— E un scump, nu-i aşa? m-a întrebat chelneriţa care venise la masa mea.

Era o femeie durdulie, cu părul alb, riduri şi cu nişte ochi prietenoşi, pe al cărei ecuson era trecut numele „Marge”. Mi-a indicat cu capul panoul publicitar, în timp ce-mi reumplea ceaşca de cafea.

— Da, este! i-am răspuns eu cu un oftat jalnic.

Parcă trecuse un secol de când luasem micul dejun aici amândoi.

— Şi e şi băiat de treabă! mi-a spus Marge.

M-am uitat la ea cu interes.

— Ştii, vine des aici! îţi vine să crezi? Să vină la restaurantul nostru?

— Vine aici? Rămăsesem fără aer.

— Da! mi-a răspuns Marge. A venit des în ultimele câteva luni! Deşi, trebuie să recunosc că nu l-am mai văzut de vreo trei săptămâni!

— Vine aici? am întrebat-o eu din nou cu o voce gâtuită, în timp ce încă încercam să procesez informaţia.

Chelneriţa mi-a zâmbit cu blândeţe, fiind convinsă că dăduse peste cea mai înfocată fană a lui Cole Brannon.

Dacă ar fi ştiut ea…

— Da, chiar vine! mi-a spus Marge, aplecându-se înspre mine conspirativ.

Am observat că avea un accent de Boston.

— De fiecare dată când vine în New York! Şi întreabă întotdeauna de mine! De fiecare dată! mi-a spus ea mândră.

Eu pur şi simplu mă holbam la ea.

— A menţionat… vreodată… ceva despre… um…! m-am bâlbâit eu, nefiind sigură ce voiam să o întreb.

Chelneriţa mi-a făcut cu ochiul.

— Scumpo, aş vrea să pot să-ţi spun că e disponibil, dar s-a îndrăgostit de o ţipă care locuieşte în apropiere!

Sprâncenele mi s-au ridicat de uimire şi mi s-a tăiat respiraţia la auzul acestor cuvinte.

— Ce? am făcut eu.

— O ţipă care locuieşte în cartier! a continuat Marge, fără să bage în seamă reacţia mea. Îţi vine să crezi aşa ceva? Cel mai dorit star de la Hollywood să se îndrăgostească de o fată din East Village?

A clătinat din cap şi mi-a zâmbit.

— Şi unde s-au cunoscut? am chiţăit eu.

Marge a ridicat din umeri.

— Cred că ceva cu o revistă! mi-a răspuns ea.

Am înghiţit în sec. Doar nu vorbea despre mine?

Era imposibil să fiu eu.

— Dar cum a rămas cu Kylie Dane? am întrebat-o eu repede. Credeam că se întâlnea cu ea! Adică, am citit ceva despre asta! i-am spus eu, dregându-mi vocea.

Nu voiam să par prea interesată de subiect. Dar se pare că lui Marge îi plăcea să bârfească. Poate pentru că eram singurul ei client la ora aceea târzie şi probabil că voia şi ea să primească un bacşiş mai mare. Şi chiar îl merita după câte îmi spusese.

— Era aşa de frustrat ultima dată când l-am văzut! mi-a spus Marge. Mi-a arătat cu mâna locul liber din faţa mea şi m-a întrebat: Vă deranjează dacă mă aşez?

Eu am dat din cap că nu şi Marge s-a aşezat, punând cana de cafea pe masă.

— Cole nu şi-a dat niciodată întâlnire cu actriţa aia Kylie Dane! a zis Marge, strâmbând din nas. El

a crezut că sunt amici, până când a descoperit că impresara ei vindea poze cu ei doi la paparazzi şi minţea în presă că ar fi împreună! Şi toată treaba asta a fost ideea lui Kylie Dane! Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva?

— Sunteţi sigură? am întrebat-o eu.

— Bineînţeles că sunt! mi-a răspuns Marge mândră, pufăind pe nări. Cole îmi spune că semăn cu mama lui! Şi îmi povesteşte tot ce i se întâmplă! îi face plăcere să vorbească cu mine! Ştii, acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu impresara lui! Oamenii le tot făceau poze împreună şi au început să circule bârfe!

— Serios? am chiţăit eu. Dar chiar se întâlneşte cu impresara lui, nu? Mi-am dres vocea şi am încercat să nu par aşa de implicată. Adică, asta am citit! în presă!

— Tu chiar ştii multe despre Cole Brannon, nu-i aşa? m-a întrebat Marge amuzată. Eşti o mare fană, nu? m-a întrebat ea, zâmbind.

Eu am făcut o pauză şi am încuviinţat din cap. Speram să-mi spună mai multe, dacă credea că nu eram decât o adoratoare nebună a lui Cole Brannon.

— Nu, nu s-a întâlnit niciodată cu ea! Ştii, chiar l-au deranjat zvonurile astea! Impresara aia a lui e o ciudată, dacă mă întrebi pe mine! A venit o dată aici şi-l tot mângâia pe mână şi el părea să fie foarte jenat! Nici măcar nu l-a lăsat să vorbească cu mine!

— Serios? am întrebat-o eu din nou, nemaiştiind ce să spun, dar voiam să aflu mai multe.

— Data următoare când a venit i-am spus că ar trebui s-o concedieze! a continuat Marge. Mi-a lăsat o impresie tare ciudată! Dar mi-a spus ceva de genul că era sora unui prieten din liceu! Că nu putea s-o concedieze din cauza asta! Ştii, e un băiat prea bun! Iar ea mi s-a părut că e nebună şi crede-mă, scumpo, că am văzut câţiva oameni nebuni la viaţa mea şi pot să recunosc nebunia!

— Da, aşa pare! am mormăit eu.

Inima îmi bătea aşa de tare, încât mai avea puţin şi-mi sărea din piept. Oare era adevărat ce-mi spusese Marge?

Era posibil ca la urma urmei Cole să-mi fi spus adevărul despre Kylie Dane şi Ivana?

— Ceea ce e mai rău e că şi cu fata aia de la revistă, din Village, s-a întâmplat acelaşi lucru! a continuat Marge.

Eu m-am albit la faţă şi inima mi-a stat în loc.

— Chiar o plăcea! Credea că e deosebită! Dar a scris nu ştiu ce articol la revista la care lucra despre cum l-a agăţat şi s-a culcat cu el! Şi el nu se culcase cu ea! Ştii, e un gentleman adevărat!

— Poate că a fost o confuzie! am zis eu aşa de încet, încât de-abia m-am făcut auzită. Acum simţeam cum mă înroşeam de furie. Marge a izbucnit în râs şi eu am clipit ruşinată.

— Mda, halal confuzie! a zis Marge, pufnind. Oricum, a fost foarte supărat după asta şi de

atunci nu l-am mai văzut! Săracul băiat! Crezuse că, în sfârşit, găsise pe cineva cu care să fie pe aceeaşi lungime de undă! Cineva care să nu vrea să-l folosească! Cred că trebuia să fie mai atent de la început!

Am simţit cum mă albesc din nou la faţă şi m-am uitat la Marge cu o privire jalnică.

— Mulţumesc! i-am spus eu într-un final.

— Scumpo, eu sunt mai vorbăreaţă aşa! mi-a zis Marge, făcându-mi cu ochiul. Mă duc să văd dacă e gata mâncarea! Şi, hei, nu fi tristă! Nu e dracul aşa de negru!

— Acum e! am murmurat eu, în timp ce chelneriţa se îndepărta veselă de la masa mea.

Am rămas la Over the Moon preţ de încă două schimburi şi am băut cafele, uitându-mă pe geam la un Cole Brannon pe care nu-l puteam avea.

M-am gândit la viaţa mea şi la ce ar fi trebuit să fac cu ea. M-am gândit la Tom şi i-am mulţumit cerului că-l scosese din viaţa mea. M-am gândit la jobul meu şi am analizat posibilitatea schimbării meseriei. Multă vreme m-am întrebat cum de reuşisem să distrug totul în mod iremediabil.

Dar cel mai mult mă gândeam la Cole – ceea ce nu era prea greu, având în vedere faptul că-l vedeam la tot pasul pe panourile publicitare care împânzeau New Yorkul, iar acum îl vedeam pe geam.

Covorul roşu

Eram extenuată. Sâmbătă seară, după o noapte nedormită, aşteptam în picioare în spatele cordonului care străjuia covorul roşu, îndreptând reportofonul spre un şir nesfârşit de feţe, pe care le cunoşteam de la desele evenimente mondene. În seara asta avea loc campania de strângere de fonduri pentru combaterea cancerului la sân şi eu îmi prinsesem conştiincioasă fundiţa roz pe gulerul alb al cămăşii. Picioarele îmi transpiraseră în pantalonii pană de culoare gri şi mă gândeam să-mi dau jos pantofii ăia cu toc ridicoli şi incomozi şi să rămân în picioarele goale. Singurul lucru care mă oprea era grămada imensă de gumă mestecată care se găsea la vreo şase centimetri de piciorul meu stâng. Doamne! Cine ştie ce mai puteai găsi pe străzile New Yorkului!

Ca la majoritatea evenimentelor minore, strângerea de fonduri pentru combaterea cancerului la sân atrăsese doar câţiva membri ai mass-media. Câţiva paparazzi cu bliţuri imense erau aliniaţi de-a lungul covorului – dar paparazzii erau omniprezenţi în New York –, însă, în afară de mine, la eveniment nu mai veniseră decât vreo trei reporteri. Unul era de la *New York Post* – ei acopereau toate evenimentele la care participau orice fel de pseudocelebrităţi. Altul era de la revista *Stuff,* căci exista un zvon potrivit căruia Brittany Murphy şi-ar fi putut face apariţia, şi ea era, mă rog, considerată a fi vedetă de primă

mărime. Şi al treilea era Victoria Lim, vechea mea prietenă de la *Cosmo,* care îşi ceruse scuze faţă de mine încontinuu o jumătate de oră pentru că nu-mi dăduse niciun telefon. Fusese ocupată cu lansarea unui proiect *freelance* pe care îl realiza pentru *Vanity Fair,* iar la *Cosmo* era înglodată în muncă.

M-a compătimit pentru articolul despre Cole care apăruse în *Mod* şi m-a asigurat că nu credea o iotă. A evitat să-mi spună dacă povestea mea constituia o sursă de bârfe la *Cosmo,* după care a schimbat subiectul şi a început să-mi relateze despre o prezentare de modă la care participase cu o săptămână în urmă, unde modelele defilaseră pe podium îmbrăcate în saci de gunoi şi pe pantofi cu toc cui.

— Am crezut că lookul ăla grunge e demodat din 1995! mi-a zis ea.

— Dar e grunge? am întrebat-o eu sceptică.

— Nu ştiu! a recunoscut ea. Cum altfel poţi să cataloghezi nişte manechine îmbrăcate în saci de gunoi? Mie mi s-a părut destul de grunge!

Cina pentru strângerea fondurilor pentru combaterea cancerului la sân era organizată de Maddox-Wylin, un publicist puţin cunoscut, aşa că nu mă aşteptam la o aglomerare de celebrităţi pentru o masă în valoare de o mie de dolari, asigurată de restaurantul Luigi Vernace. Însă Susan Lucci venise. Katie Holmes avea un loc rezervat. Kate Jackson (unul dintre primii îngeri ai

lui Charlie) care se vindecase de cancer venise cu o prietenă şi fusese urmată la câteva minute de Olivia Newtonjohn.

Pe măsură ce starurile păşeau graţios pe covorul roşu, eu înregistram cu reportofonul întrebările şi răspunsurile pentru revista *Chic* şi mă simţeam ca o proastă.

Toate celebrităţile îmi răspundeau politicos şi treceau mai departe. Începusem să mă simt mai bine la gândul că Maude Beauvais avea să fie încântată de colecţia de citate neaşteptate pe care o alcătuiam în seara aceea.

Şi apoi dintr-odată l-am văzut coborând dintr-o limuzină.

Era Cole Brannon.

Păşea pe covorul roşu în direcţia mea şi pentru o clipă am crezut că am halucinaţii. Dar nu, nu era un miraj!

Cole era acolo şi arăta senzaţional. Toate bliţurile erau aţintite asupra lui şi mulţimea de oameni de la intrare a început să se agite. Era cel mai mare star care venise în seara aceea.

Dintr-odată am simţit că nu mai aveam aer şi m-a luat ameţeala şi nu puteam da vina pe noaptea nedormită sau pe extenuarea din ultimele douăzeci şi patru de ore. Atunci am înţeles pe pielea mea sensul expresiei: „a-ţi tăia respiraţia”.

Arăta fenomenal într-un smoching care îi punea în valoare umerii laţi. Zâmbea la toată lumea pe măsură ce înainta pe covorul roşu. Un reporter de

la *Stuff* i-a pus câteva întrebări uşoare şi a chicotit la răspunsurile lui Cole. Tipa de la *Post* l-a întrebat ceva şi Cole a clătinat din cap, apoi i-a spus încet ceva cu zâmbetul lui superb. Un fotograf l-a întrebat strigând din mulţime de ce venise la eveniment. Cole a răspuns cu o voce serioasă că şi mama lui era o supravieţuitoare a cancerului.

După aia s-a întors şi a dat cu ochii de mine.

Am înţepenit când ni s-au întâlnit privirile, şi el la fel. Nu mă aşteptasem să-l văd. Nu eram pregătită. Parcă totul împietrise în jurul nostru şi noi rămăseserăm aşa uitându-ne unul la altul pentru o clipă care a durat cât o eternitate. Faţa îmi ardea şi auzeam şoaptele din jurul meu, căci fotografii şi reporterii începuseră să mă arate cu degetul, spunând că eu eram tipa care se culcase cu Cole Brannon şi că scrisese despre asta în revista *Mod.*

Într-un final am deschis gura şi am rupt tăcerea dintre noi. Inima îmi bătea nebuneşte şi-mi era frică că mai avea puţin şi-mi sărea din piept.

— Bună! i-am spus eu încet.

— Bună! mi-a răspuns Cole şovăitor, cu o expresie precaută, în timp ce încă mă fixa cu privirea.

Am tras adânc aer în piept şi am încercat să mă liniştesc.

— Cole, îmi pare atât de rău de articolul din *Mod*! i-am spus eu repede.

Ştiam că mă înroşisem toată şi simţeam cum începusem să tremur. Cole mă privea în continuare tăcut. După expresia feţei nu puteam să-mi dau seama la ce se gândea. Cole, îţi jur că n-am ştiut de articolul ăla.

Nu l-am scris eu. Unul dintre editori l-a scris. Îţi jur.

Cole stătea împietrit şi mă privea fără să zică nimic. Voiam să-mi spună ceva, să-mi spună că mă credea, să-mi spună că mă iertase, dar nu rostea niciun cuvânt. Am respirat adânc şi m-am uitat în jur. Ne pozau toţi din toate părţile, dar nu îmi mai păsa. Fotografii cu noi aveau să apară a doua zi la show-urile de divertisment – şi în numărul de marţi al revistei *Tattletale* – şi bârfele aveau să circule din nou. Dar eu ignoram toate astea. Nu voiam decât să ştie că nu i-aş fi făcut niciodată rău în mod intenţionat. Şi asta era singura mea şansă de a-i spune.

— Cole, trebuie să mă crezi! am insistat eu, părând probabil extrem de disperată şi penibilă. Ceea ce şi eram. Nu am avut nicio legătură cu povestea din *Tattletale*! îţi jur! îmi pare atât de rău pentru tot ce s-a întâmplat!

L-am privit disperată, sperând să-mi spună ceva. Dar Cole a păstrat tăcerea încă un moment, după care mi-a spus:

— Ştiu că nu ai avut nicio legătură cu povestea din *Tattletale*! De obicei poveştile lor sunt inventate!

Am respirat uşurată, după care mi-am dat seama că nu menţionase nimic despre articolul din *Mod.* Cole părea să fie rece şi distant şi eu aş vrut să trec de cordonul ăla şi să mă duc să-l îmbrăţişez aşa cum mă îmbrăţişase el în ziua aia, care părea că fusese într-un alt secol. Dar ştiam că nu-l puteam îmbrăţişa. O prăpastie imensă se formase între noi şi eu nu puteam să ajung pe partea cealaltă.

— Am încercat să te sun! i-am spus eu încet.

Cole părea să fie uimit.

— Ai încercat? Când?

Eu m-am gândit că dacă încă stătea de vorbă cu mine era un semn bun.

— După povestea din *Tattletale*, i-am spus eu pe un ton disperat. Şi după publicarea articolului din *Mod.* Am încercat să te sun pe mobil, dar numărul era nealocat. L-am sunat pe agentul tău de la studio, l-am căutat pe prietenul tău Jay, barmanul. Am sunat-o şi pe Ivana.

Timp de un moment Cole mi-a studiat faţa cu atenţie. Ştiam că venise clipa decisivă. Începuseră să-mi tremure genunchii.

— Ivana nu mi-a spus că ai sunat! mi-a spus el încet, privindu-mă curios.

Pulsul meu o luase razna. Cole arăta de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva. Îmi transpiraseră palmele şi dintr-odată m-am încălzit şi m-am simţit puţin ameţită. Am clipit de câteva ori la rând, fiind conştientă de faptul că mulţimea din jurul nostru

ne studia fiecare mişcare şi că auzise toată discuţia noastră. Cole s-a apropiat de mine, ceea ce m-a făcut să mă înfior, şi mi-a şoptit la ureche următoarele:

— Ivana mi-a spus că nu sunt primul actor căruia i-ai făcut o fază ca asta! Mi-a mai spus că ai o reputaţie pentru lucruri de genul ăsta! Nu am ştiut ce să cred!

M-a privit cu ochi trişti, după care s-a retras. Eu am suspinat adânc.

— Ce? am izbucnit eu. Cole, îţi jur că nu e adevărat. Nu am făcut niciodată aşa ceva. Îţi jur. Toată povestea asta mi-a distrus viaţa. Trebuie să mă crezi.

Cole mă privea sceptic.

— Cole! i-am spus eu disperată. Mi-am dat demisia de la *Mod* în momentul în care am văzut articolul. Îţi jur că nu am nicio legătură cu articolul ăla.

— Ţi-ai dat demisia? m-a întrebat el de-a dreptul surprins.

Pentru prima dată de când mă văzuse în mulţime a început să fie puţin mai relaxat. Însă înainte de a putea să-i răspund, Ivana îl apucase de cot. Nu o observasem venind. Părul ei negru lucios şi lung era prins la spate într-o coadă fermecătoare şi purta o rochie roşie, mulată. La gâtul ei strălucea un diamant imens.

— Cole, trebuie să mergem! i-a spus ea rece, ţinându-l de cot şi luându-l de lângă mine. Să nu te

mai apropii de el! mi-a rostit ea printre dinţi, săgetându-mă în acelaşi timp cu o privire de gheaţă şi periculoasă.

Cole s-a mai uitat o dată încurcat la mine şi s-a lăsat condus.

În timp ce-l urmăream cum intra mă gândeam că era ultima dată când îl mai vedeam. Nu mă aşteptasem să ia parte la eveniment şi nu apucasem să-i spun tot ce aş fi vrut. Nu fusesem în stare să-l conving că spuneam adevărul. Nu mă crezuse.

— Eşti bine? m-a întrebat Victoria blând, trezindu-mă la realitate.

M-a strâns uşor de cot şi când mi-am ridicat privirea, am văzut zeci de perechi de ochi aţintiţi asupra mea. Reporteriţa de la *Post* îşi nota nervoasă ceva în agendă. Eu mă abţineam să nu izbucnesc în plâns în faţa camerelor.

— Sunt bine! am minţit eu. Am tras adânc aer în piept. Apoi mi-am dat seama. Nu pot să mai fac chestia asta! am zis eu încet.

Dintr-odată totul în mintea mea era foarte clar. Era oare posibil să fi trăit în ceaţă în ultimii ani?

— Care chestie? m-a întrebat Victoria.

— Asta! i-am răspuns eu, gesticulând. Prostia asta cu celebritatea! Nu e ceva real!

Nimic nu era ceea ce părea să fie. Nu era nimic real. Şi nu conta nimic. Cui îi păsa cu cine se culca Nicholas Cage, cu cine fusese văzută Nicole Kidman sau la ce local fusese văzut Ben Affleck?

Şi de ce ar fi trebuit să conteze? Ce căutam eu acolo, în mijlocul acelui circ inutil?

— Ce caut eu aici? m-am trezit vorbind.

Exact în acel moment, Chris Noth, pe care îl adorasem în rolul lui Mr. Big din *Totul despre sex* şi înainte, în rolul lui Mike Logan din *Lege şi ordine*, a coborât dintr-o limuzină şi toate camerele şi aparatele s-au întors asupra lui. Până şi Victoria s-a întors ca să încerce să prindă ultimul star care sosise. O clipă m-am uitat şi eu cum era îmbrăcat într-un costum gri lucios, aranjat, binedispus şi cum zâmbea cu zâmbetul ăla pe care îl considerasem întotdeauna foarte seducător. Însă, dintr-odată, nu mi-a mai păsat. Frenezia pe care o crease doar prin venirea lui mi se părea ridicolă, deşi o alimentasem şi eu în ultimii cinci ani cu munca mea.

Nu mai aveam ce căuta acolo.

M-am întors şi am plecat fără niciun regret.

În seara aceea Wendy lucra în tura de noapte, aşa că era întuneric în apartament când am ajuns acasă. Mi-am turnat un pahar de pinot grigio, m-am schimbat în pantalonii de casă, un tricou cu Bulldogs şi papucii mei cu Cookie Monster, ridicoli, dar confortabili. M-am aşezat pe canapea cu laptopul în poală, am derulat caseta din reportofon şi mi-am pus căştile pe urechi.

După o oră şi jumătate şi două pahare de vin, terminasem de transcris toate vorbele vedetelor. I le-am trimis pe mail lui Lauren Elkin, cea care se

ocupa la *Chic* de secţiunea dedicată celebrităţilor şi lui Megan Combs, care se ocupa de modă tot la *Chic.* Ştiam că puteau folosi multe dintre citatele pe care le obţinusem.

Mi-am petrecut ora următoare compunând cu grijă un e-mail adresat lui Maude Beauvais, în care îi mulţumeam pentru generozitatea ei de a-mi fi oferit un post de colaborator, dar în care îi mărturiseam că nu mai puteam lucra pentru ea. Când am făcut click pe butonul *send* la câteva minute după miezul-nopţii, am simţit că parcă mi se luase o piatră de pe inimă. Nu aveam nicio idee despre cum avea să arate viitorul meu, dar îmi promisesem ca următorul meu job să fie unul respectabil şi să nu aibă legătură cu niciun fel de bârfe, staruri şi toane de-ale impresarilor.

Am închis laptopul, mi-am scos papucii, m-am întins pe canapea şi am dat drumul la televizor. Am schimbat posturile până am dat peste *Orbul*, cu Cole Brannon, care tocmai începea pe TOT. Din cauza nopţii mele nedormite, am adormit înainte de a doua pauză publicitară şi l-am visat tot pe Cole.

A doua zi dimineaţă, m-au trezit nişte ciocănituri în uşă. Am mormăit şi am deschis un ochi, ca să mă uit la ceasul de pe perete. Era şapte şi jumătate. Dimineaţa. Duminică dimineaţă. M-am întors pe burtă, mi-am tras pătura peste cap şi m-am rugat ca oricine ar fi fost să plece mai repede de la uşă.

Dar ciocăniturile continuau.

— Wendy! am mormăit eu cu jumătate de gură. Dar eram deja trează şi nu mai avea rost să o trezesc şi pe ea.

Ciocăniturile se transformaseră în bătăi insistente până să apuc eu să mă urnesc de pe canapea.

— Aşteaptă! am strigat la persoana care se afla de partea cealaltă a uşii. E şapte şi jumătate şi duminică dimineaţă! Oamenii dorm la ora asta!

Mi-am pus papucii cu Cookie Monster şi mi-am târşâit picioarele până la uşă fără tragere de inimă. Oricine ar fi fost avea mare tupeu să bată aşa la uşa noastră cu noaptea-n cap. Nu ştiau că aici locuia o femeie depresată şi şomeră, care avea nevoie de somnul ei de frumuseţe?

Am traversat bucătăria mormăind în barbă, fără să mă sinchisesc să-mi aranjez părul sau să-mi îndrept tricoul în oglindă. Oricine era la uşă urma să fie întâmpinat de Sperietoarea Claire cu tot cu respiraţia de dimineaţă. Nu era o imagine prea plăcută.

Am deblocat încuietorile şi am deschis uşa, mijind ochii, căci încă nu mă obişnuisem cu lumina de pe hol. Mi s-a tăiat brusc respiraţia.

Era Cole Brannon.

Am îngheţat. Nu mă puteam mişca. Îmi căzuse faţa şi stăteam şi mă holbam la el cu mâna îngheţată pe clanţă.

— O, Doamne! am mormăit eu într-un final.

Mi-am pus mâna la tâmplă şi mi-am dat seama că trăiam cea mai penibilă situaţie cu putinţă. Aveam cea mai nasoală coafură post-somn, tricoul meu era boţit şi-mi cădea de pe un umăr şi în picioare aveam papuci cu Cookie Monster. Probabil că aveam şi băluţe la gură. Mi-am pipăit colţul gurii şi am dat peste ceva uscat. Am gemut.

— Bună dimineaţa! mi-a spus Cole blând.

Nu zâmbea. Purta vechii lui blugi şi un tricou şifonat. Ochii albaştri îi erau injectaţi şi părea şocat.

— O, Doamne! am spus eu din nou.

Se putea oare mai rău de atât? Arătam de parcă fusesem călcată de tren – sau cel puţin de o adunătură de fani disperaţi ai păpuşilor Muppets, care-şi lăsaseră trofeul la picioarele mele. Mi-am aranjat părul cu mâna cât am putut, dar ştiam că asta nu ajuta prea mult. Am tras adânc aer în piept şi am expirat profund. Trebuia să mă stăpânesc.

— Vrei să intri? l-am întrebat eu pe Cole.

M-am uitat repede peste umăr, încercând să mă asigur că în apartament nu era prea mare dezordine şi că nu scrijelisem cumva pe pereţi în mod inconştient „îl iubesc pe Cole Brannon” sau ceva la fel de şocant. Casa părea să fie în regulă.

— Hm, nu! mi-a spus Cole, uimindu-mă. A inspirat adânc. Voiam doar să ştiu dacă e adevărat ce mi-ai spus aseară! A ezitat. Că nu ai nicio legătură cu articolul ăla din *Mod*!

Eu am expirat şi pentru un moment am închis ochii. Când i-am redeschis, Cole mă privea neliniştit. M-am uitat fix în ochii lui şi i-am spus:

— Cole, îţi jur pe ce am mai sfânt! Aş jura şi pe Biblie, dacă aş avea una în faţa mea acum! Îţi jur…! M-am uitat repede în jur ca să găsesc ceva pe care puteam să jur. Îţi jur pe Cookie Monster! i-am spus eu, arătându-i papucii.

Spusesem o tâmpenie. Ştiu.

Cole m-a privit o clipă, iar eu simţeam cum începeam să mă îmbujorez. De ce trebuia întotdeauna să spun cele mai tâmpite lucruri când eram în preajma lui? A urmat un moment de tăcere, apoi Cole a izbucnit în râs.

— Vezi că e o treabă serioasă să juri pe Cookie Monster! mi-a spus el grav.

— Ştiu! i-am spus eu, încercând să-mi iau o faţă la fel de serioasă. Acum o să mă crezi!

Cole m-a privit din nou şi a oftat. Stăteam în uşă şi eu mă simţeam ciudat pentru că ştiam că se hotăra dacă să mă creadă sau nu, iar eu nu puteam să fac nimic, ci doar să aştept sentinţa lui.

— Uite ce e! mi-a spus el într-un final. O ştii pe Ivana, impresara mea?

Eu am dat din cap fără tragere de inimă, confirmându-i că o ştiam, şi mi-am muşcat limba în loc să-i spun tot ce credeam, de fapt, despre ea. Nu era de bine.

Cole a atras adânc aer în piept şi m-a privit agitat.

— Claire, vreau să te cred! Chiar vreau să te cred! mi-a spus el serios. Dar Ivana este prietenă cu una dintre colegele tale! O femeie pe care o cheamă Sandra sau Sidra sau aşa ceva, cred!

Eu am suspinat adânc.

— Problema e că femeia asta i-a spus Ivanei că tu ai povestit la tot biroul cum m-ai agăţat şi cum te-ai culcat cu mine! Asta s-a întâmplat după articolul din *Tattletale,* pe care eu nu îl crezusem. Dar, Claire, când am văzut articolul din *Mod,* am început să cred că Ivana îmi spusese adevărul.

Eu am oftat. Simţeam cum îmi dădeau lacrimile, când mă gândeam ce nedreptate mi se făcuse.

— Sidra e femeia care a venit atunci la uşa mea după geanta surorii ei! i-am explicat eu cu o voce blândă.

Nu-mi venea să cred cât de departe mersese cu răzbunarea ei neîntemeiată.

— La uşa ta? m-a întrebat Cole cu uimire.

— În dimineaţa în care ai venit cu mine şi am găsit geanta! i-am explicat eu cu blândeţe. Sora ei se culca cu Tom!

Cole începuse să-şi aducă aminte treptat.

— Oooo! a exclamat el încet.

Era uluit. Eu am dat aprobator din cap.

— Ea a rescris articolul care a apărut în *Mod*! i-am spus eu.

Cole pur şi simplu se holba la mine. Eu am continuat să-i explic.

— Vânează postul de secretar de redacţie şi

trebuia să-mi redacteze articolul! Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ar putea face aşa ceva! Dar aşa plănuia să obţină promovarea mult aşteptată! Şi mă ura pentru că aveam mai mult succes la douăzeci şi şase de ani decât avea ea la treizeci şi şase! Nu mă putea suporta!

Cole continua să mă fixeze cu o privire care exprima îndoială amestecată cu groază.

— Am dat-o deja în judecată pe Sidra, i-am spus eu, fiind eu însămi uimită de cât de calmă eram când îi povesteam toate astea. Şi, Cole, am încercat să te sun. Dar Ivana m-a făcut în toate felurile şi mi-a închis telefonul în nas!

— Ţi-a închis telefonul? m-a întrebat Cole, cu o faţă de-a dreptul uluită. I-ai spus că nu eşti responsabilă pentru articolul din *Mod*? Sau pentru cel din *Tattletale*?

Eu am făcut o pauză.

— Mi-a spus… Am făcut o pauză ca să trag adânc aer în piept. Mi-a spus să mă duc dracului şi mi-a închis telefonul în nas!

Cole părea jenat de situaţie. Eu am tăcut o clipă. Am răsuflat adânc. Trebuia să-i spun tot. Trebuia să-i spun ce simţeam.

— Cole, trebuie să ştii că nu am scris eu acel articol! îmi pare atât de rău pentru tot ce s-a întâmplat şi îmi pare rău dacă te-am umilit şi dacă te-am pus într-o lumină proastă! îmi pare rău că te-am îndepărtat! Ai fost aşa de bun cu mine şi eu n-am ştiut să apreciez când trebuia! apoi am

crezut prostia aia din *Tattletale*, cum că te culcai cu toate femeile alea şi apoi am crezut că mă minţisei în legătură cu Kylie Dane! Şi apoi s-a întâmplat asta…

M-am oprit. Nu ştiam ce voiam să mai spun. Aveam lacrimi în ochi şi Cole era mâhnit.

— Dar nu te-am minţit! mi-a spus Cole trist. Claire, nu te-am minţit!

— Ştiu! i-am răspuns eu. Am respirat adânc. Ştiu! Dar când am sunat să-mi cer scuze pentru articolul din *Tattletale,* mi-a răspuns Ivana! Era dimineaţa devreme şi mi-a spus că erai la duş şi că tocmai vă dăduserăţi jos din pat – dar apoi chelneriţa de la Over the Moon mi-a spus că nu era adevărat, dar eu n-am mai ştiut ce să cred şi oricum era prea târziu!

M-am oprit ca să-mi trag răsuflarea. Cole mă privea în continuare, aşa că mi-am reluat monologul.

— Ai fost atât de drăguţ cu mine şi eu n-am ştiut ce să cred! am murmurat eu repede, simţind cum îmi ardea faţa. Adică, tu eşti Cole Brannon! Şi eu sunt o ilustră necunoscută! Sunt doar o ţipă insipidă şi plictisitoare, care lucra la o revistă pe care probabil o urai! Şi dacă s-ar fi întâmplat ceva între noi doi, ar fi însemnat o încălcare a eticii profesionale şi eu n-am făcut în viaţa mea aşa ceva, şi n-am vrut niciodată să creadă lumea că mă culc cu oamenii pe care îi intervievez sau ceva de genul ăsta, pentru că am muncit atât de mult

ca să ajung unde sunt, şi n-am făcut niciodată un lucru nelalocul lui!

Cole continua să mă privească tăcut.

Am tras o gură de aer şi am continuat. Cuvintele se rostogoleau unele după altele.

— Mi-a plăcut foarte mult de tine, dar ştiam că nu putea fi nimic între noi, pentru că asta era o idee nebunească – pentru că cineva ca tine nu poate să fie cu cineva ca mine şi cu toate astea mă gândeam la tine tot timpul, deşi ştiam că era imposibil. Şi ştiu că e o idee prostească să mă gândesc că tu ai putea vreodată să simţi ceva pentru mine, când ai tot timpul în jurul tău numai femei ca Ivana Donatelli sau Kylie Dane. Ştiam că m-ai compătimit şi că de asta mi-ai trimis şi florile şi ai trecut şi pe la birou – şi m-am simţit şi mai rău ştiind că nu ai putea niciodată să te îndrăgosteşti de mine şi că îţi dădeai seama cât de jalnică eram!

Cole m-a privit încă o clipă şi dintr-odată tăcerea lui devenise insuportabilă. Nu ştiam ce gândea, dar faţa îi trăda furtuna de sentimente din interior.

— Nu eşti jalnică! mi-a spus el într-un final, părând a fi încurcat. N-am crezut niciodată că eşti jalnică! Nu eşti insipidă şi nu eşti plictisitoare! Credeam că eşti specială! Diferită!

Cole era tulburat. Am simţit cum mi se umpleau ochii de lacrimi.

— Îmi pare atât de rău! i-am şoptit eu în cele din

urmă.

— Trebuie să plec! a mormăit Cole pe neaşteptate.

Înainte să apuc să mai spun ceva, Cole se întorsese şi cobora repede scările cu ochii în pământ. L-am urmărit cu privirea cât am putut şi apoi i-am ascultat paşii până am auzit cum s-a deschis şi s-a închis uşa de la intrarea în clădire. Plecase.

Am rămas acolo la uşă şi am început să plâng.

Reperele celebrităţii

Următoarele şase zile au trecut fără să mai ştiu nimic de Cole. Am stat în casă, ca o jenantă ce eram, în caz că se hotăra să vină înapoi. Mă simţeam ca o adolescentă care stă şi aşteaptă lângă telefon să o sune băiatul de care s-a îndrăgostit. Dar băiatul – bărbatul sau ce era – de care mă îndrăgostisem nu m-a sunat şi nici n-a mai trecut să mă vadă. Până sâmbătă eram deja sigură că nu avea să mă mai sune sau să vină la mine vreodată. Făcusem tot ce putusem ca să-l conving. În cele din urmă avusesem ocazia să-i spun tot ce voiam să-i spun şi el luase o hotărâre. Hotărâse să nu ne mai vedem niciodată. Nu puteam să uit expresia aia dezamăgită pe care o avusese când se întorsese şi plecase.

La mijlocul săptămânii m-am hotărât că, dacă nu reuşisem să-l fac pe Cole să mă ierte, puteam cel

puţin să-mi fac ordine în viaţa profesională. Aşa că aplicasem pentru un job de editor-asociat la *Woman's Day,* unde lucra Jen, o prietenă de-a mea din facultate. Acolo, aş fi putut să stau cât mai departe cu putinţă de lumea celebrităţilor şi aş fi putut să scriu articole diverse, care să-mi placă, de genul *15 paşi pentru o curăţenie lună,* şi *20 de vacanţe cu familia cu buget redus.* Nu mă demoraliza deloc genul ăsta de articole. Măcar erau utile. Poate chiar le dădeam oamenilor idei. Fusesem chemată la un interviu lunea următoare şi eram în al nouălea cer.

Miercuri trecusem pe la biroul avocatului meu ca să văd cum mergea procesul şi Dean Ryan îmi dăduse speranţe. Studiase cazul şi îmi propunea o cifră pe care el o considera a fi rezonabilă pentru despăgubirile pe care să le cer de la revista *Mod.* Cifra era de peste un milion de dolari.

Dar nu mă încălzea prea mult. Banii nu mi-l aduceau pe Cole Brannon înapoi. Era prea târziu şi cu asta, basta.

Sâmbătă dimineaţă Wendy se trezise devreme şi dispăruse înainte mă trezesc şi eu, lăsându-mi un bileţel prin care mă anunţa ca lipsea toată ziua. Mă consolase toată săptămâna, spunându-mi că era sigură că toată povestea cu Cole Brannon avea să se termine cu bine şi acum bănuiam că se săturase să tot facă pe consilierul şi voia să mai respire şi ea. Îmi părea rău că o băteam la cap cu problemele mele.

M-am dus la cumpărături pentru prima dată după luni de zile şi am cheltuit o groază de bani pe o nouă pereche de blugi Seven şi două tricouri Amy Tangerine pe care pusesem ochii. La urma urmei, dacă Dean Ryan avea dreptate, în curând ajungeam milionară. Cu toate astea, cumpărăturile şi dolarii pe care îi vedeam dansând în faţa ochilor nu au reuşit să mă înveselească. În drum spre casă mi-am cumpărat un covrig de la un vânzător ambulant.

Mă uitam la *Frumuşica* pe DVD – singură pe canapea, îmbrăcată cu pantalonii de casă, cu un meniu semipreparat Healthy Choice în braţe – când am auzit o ciocănitură în uşă. Era şapte fără un sfert. Pe moment am îngheţat, sperând că era Cole.

Dar era ridicol. Era seara premierei filmului *Adio pentru totdeauna*, noul său film, şi bineînţeles că n-avea cum să lipsească. Dacă nu mi-aş fi dat demisia de la *Chic* cu o săptămână înainte, aş fi fost şi eu acolo, în picioare de-a lungul cordonului care împrejmuia covorul roşu – pentru că un star precum Cole atrăgea la un asemenea eveniment o listă de alte vedete de primă mărime, dornice să fie fotografiate şi intervievate. M-aş fi întors la *Chic* cu pagini întregi pline cu răspunsurile celebrităţilor la nişte întrebări stupide. Dar în loc de asta, mă cuibărisem pe canapea în pantalonii de trening şi tricoul cu Braves, simţindu-mă vrednică de milă.

Şi totuşi ciocăniturile de la uşă mă făceau să sper că poate Cole Brannon se oprise la mine în drumul lui spre Loews Lincoln Square Theatre, ca să-mi spună că până la urmă mă credea.

Da, mai aveam puţin şi aveam şi halucinaţii. Dar cine putea să bată la uşă dacă nu Cole? Niciunul dintre prietenii mei nu trecea pe la mine fără să mă anunţe dinainte.

S-a auzit încă o ciocănitură. Am simţit cum începeam să mă îmbujorez şi dintr-odată aveam probleme de respiraţie. M-am uitat în oglindă, mi-am aranjat părul şi m-am felicitat pentru că mă machiasem de dimineaţă. Însă, când am deschis uşa nerăbdătoare să văd statura impunătoare a lui Cole, am fost dezamăgită din nou. Mai mult decât vă puteţi imagina.

În locul lui Cole era Tom. Unde dai şi unde crapă!

— Bună, Claire! mi-a zis el încet.

Avea hainele şifonate şi arăta de parcă trebuia să se ducă imediat la tuns. Arăta jalnic, dar nu m-a impresionat.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat eu repede.

— M-am despărţit de Estella! m-a anunţat el.

— Credeam că te-ai despărţit de acum câteva luni bune, aşa cum mi-ai spus în ziua aceea la Friday’s! i-am răspuns eu.

Ştiam demult că mă minţise, dar mă distra să văd ce mai debita. Tom s-a înroşit.

— Hm, nu! mi-a zis el.

— Deci m-ai minţit! i-am spus eu.

— Mda! a recunoscut el, trăgându-şi nervos tricoul în jos. Pot să intru?

— Nu! i-am spus eu, mutându-mă ca să-i blochez vederea, căci se uita cu speranţă înăuntru. Nu cred că poţi să intri! Spune-mi ce vrei şi pleacă! Şi, Tom, sper că n-o să-mi ceri iarăşi bani, pentru că jur că te omor cu mâna mea!

O clipă, Tom m-a privit speriat. Tare m-am mai bucurat când i-am văzut privirea.

— Hm, nu! s-a bâlbâit el. Nu, nu voiam să-ţi cer bani! îmi, ăăă, amintesc ce s-a întâmplat data trecută!

Mi-am adus aminte cum stătea Tom în mijlocul restaurantului Friday’s ud leoarcă de Cola. Era o amintire super.

— Atunci ce vrei? l-am întrebat eu. Începusem să-mi pierd răbdarea.

— Claire, vreau să ştii că-mi pare rău de tot ce s-a întâmplat! Am fost un dobitoc!

— Nu mai spune!

— Nu, vorbesc serios, lasă-mă să termin!

Tom a luat o gură de aer.

În timp ce-i urmăream mişcările, mă întrebam cum de-l găsisem atrăgător. Avea nasul prea mare, ochii prea mici, părul unsuros şi dinţii încălecaţi. Nu puteam să-mi dau seama ce văzusem la el.

— Ştiu că m-am purtat foarte urât cu tine, mai ales că tu nu meritai aşa ceva! Vreau să ne

împăcăm!

Un moment m-am holbat la el fără să-mi vină să cred ce auzisem şi, într-un final, am clătinat hotărâtă din cap.

— Tu-ţi baţi joc de mine? l-am întrebat eu sceptică. Cum îndrăzneşti să vii acum să-mi zici că vrei să te împaci?

Tom mototolea nervos tivul tricoului cu care era îmbrăcat, trăgând de un fir care atârna.

— Am auzit că vrei s-o dai în judecată pe Sidra? mi-a zis el. Că avocatul ei i-a trimis o citaţie să se prezinte la tribunal!

— Şi? l-am întrebat eu arţăgoasă.

— Şi m-am gândit că te-aş putea ajuta dacă aş depune mărturie!

Eu l-am fixat cu o privire rece.

— Ce-ai putea tu să spui în favoarea mea? l-am întrebat eu într-un final.

O clipă s-a gândit la întrebare, după care mi-a răspuns:

— Le-am auzit fără să vreau pe Sidra şi pe Estella vorbind despre cum să-ţi distrugă cariera! mi-a zis Tom într-un final.

Eu mi-am arcuit o sprânceană. O parte din mine voia să-l strângă de gât pentru că nu făcuse nimic ca să le împiedice, dar eram prea interesată de ce mai avea de zis.

— Continuă! i-am spus.

Tom a oftat şi şi-a lăsat capul în pământ.

— Estella era supernervoasă pentru că m-am

supărat că ne prinsesei asupra faptului! Credea că încă te mai iubeam sau ceva de genul ăsta!

— Şi mă mai iubeai?

Ezitarea lui Tom a constituit răspunsul pe care îl aşteptam.

— Hm, da? a spus el într-un final.

— Nu mai minţi! am sărit eu cu gura.

Tom a oftat din nou.

— În orice caz, ştia că soră-sa lucra cu tine şi, după ce Sidra te-a văzut cu Cole Brannon în dimineaţa aia, i-a sugerat Sidrei să răspândească zvonul că te-ai culcat cu Cole Brannon! Ştii, doar la colegii de birou, ca să te facă să te simţi prost şi să-ţi dai demisia!

M-am încruntat. Aflam lucruri noi.

— Şi articolul din *Tattletale*? l-am întrebat eu. Tot ideea ei a fost?

Tom a dat din cap.

— Da' de ce? l-am întrebat eu.

— Pentru că te invidia! mi-a zis Tom cu un zâmbet şiret. Şi, ştii ceva, nu cred că s-a întâlnit vreodată cu George Clooney!

— Zău, nu mai spune! i-am zis eu rece. Şi de unde ştii tu toate astea?

— Pentru că nu poate să-şi ţină gura! mi-a răspuns el iritat. Venea tot timpu' la Estella şi se dădea mare cu ce-a mai făcut! Deci crezi că informaţiile astea te-ar putea ajuta? m-a întrebat Tom la final, cu o sprânceană arcuită.

— Cred că da! i-am răspuns eu impasivă.

Îl ştiam destul de bine ca să-mi pot imagina ce voia să-mi mai spună!

— Deci, o să vii să depui mărturie sau o să-mi dai o declaraţie sau ce mi-o mai trebui, fără să ceri nimic în schimb?

— Mda! a zis Tom, zâmbindu-mi. Adică, normal că m-ar ajuta dacă m-ai putea împrumuta cu nişte bani, ca să mă pun pe picioare în momentul ăsta! Estella m-a dat afară din apartament şi aş avea nevoie de nişte bani pe termen scurt!

— Nu! i-am răspuns eu instantaneu, fără măcar să mă gândesc la posibilitate.

Tom era nervos.

— Ştii, nu sunt obligat să depun mărturie! mi-a zis el uimit de răspunsul meu ferm. Era evident că se aşteptase ca eu să-l umplu de bani de îndată ce auzeam dezvăluirile lui.

— De fapt, eşti obligat să depui mărturie! i-am spus eu veselă.

— Nu, nu sunt!

— Hm, ba da, de fapt eşti! i-am zis eu încet. Vezi tu, se cheamă citaţie şi o vei primi de la avocatul meu cât de curând! Şi scrie în ea că trebuie să vii să depui mărturie, sau vei intra la puşcărie!

Tom rămăsese fără cuvinte. Eu zâmbeam.

— Acum problema e că, dacă nu vrei să fii arestat, trebuie să plăteşti cauţiunea! Şi eu n-o să vin să ţi-o plătesc! Dar, hei, priveşte partea bună! am continuat eu inocent. Puşcăria te-ar putea inspira pentru noul roman! Doar scrii un roman,

corect?

Tom a tuşit.

— Chiar mi-ai trimite o citaţie? m-a întrebat el.

— Să fii sigur de asta! i-am zis eu, zâmbind. Tu m-ai băgat în mizeria asta, iar acum tot tu o să mă scoţi din ea!

Tom stătea în pragul uşii şi mă fixa cu privirea, nemaiavând ce să spună.

— Bine! a mormăit el în cele din urmă. Ne vedem!

S-a întors şi a plecat, iar eu am rămas zâmbind.

După câteva minute mă simţeam mai bine şi mă cuibărisem din nou pe canapea cu cina semipreparată Healthy Choice în braţe şi telecomanda în mână.

Închiriasem *Frumuşica* şi *Fantoma mea iubită* şi, deşi sună jalnic, de-abia aşteptam să-mi petrec noaptea uitându-mă la două dintre filmele mele preferate.

Încercam să nu mă mai gândesc la Cole şi ştiam că într-o zi aveam să şi reuşesc treaba asta. Pentru prima dată după mult timp, viaţa mea începuse în cele din urmă să se aşeze pe un făgaş normal.

Ştiam că informaţiile de la Tom aveau să mă ajute în cazul împotriva Sidrei, pentru că reprezentau mărturia solidă a unui martor. Cariera jurnalistică a Sidrei avea să ia sfârşit în scurt timp.

În ceea ce-l privea pe Tom, era clar că rămăsese

acelaşi nenorocit neruşinat – dar într-un fel mă liniştea gândul ăsta, pentru că mi-l scotea automat din minte.

Tocmai mă ridicasem să arunc cutia de plastic de la meniul pe care îl mâncasem şi mă pregăteam să-mi fac nişte floricele, când am auzit o altă ciocănitură în uşă. La naiba! Oare ce mai voia de data asta?

— Ce vrei? am strigat eu înspre uşă, întorcându-mă de la cuptorul cu microunde. Ce mai vrei de la mine?

M-am dus la uşă pregătită să-l iau la bătaie pe Tom. De ce naiba nu mă lăsa în pace? îmi luase un an din viaţă. Nu mai merita nicio milisecundă din timpul meu. Am deschis uşa nervoasă, cu ochi scăpărători, gata pregătită să-i spun vreo două lui Tom.

Dar bărbatul de la uşă nu era Tom.

Era Cole Brannon. Era la uşa mea.

Arăta mai bine ca niciodată într-un costum Armani şi o cravată neagră.

Aproape că am leşinat.

— Bună! mi-a spus el simplu.

Eu stăteam şi mă holbam la el. Am deschis şi am închis gura la loc, nefiind în stare să spun niciun cuvânt. Mă blocasem cu totul. Renunţasem să mai sper că-l voi mai întâlni vreodată, iar acum era la uşa mea.

Ştiam că trebuia să mă dau la o parte şi să-l invit înăuntru, dar nu mă puteam mişca. Nu ştiam ce

să-i spun.

— Ţi-e bine? m-a întrebat el, într-un final, cu o privire îngrijorată.

Eu am dat din cap că da.

Am observat că ţinea în mână o duzină de trandafiri roşii, dar eu încă nu înţelegeam ce se întâmpla.

— Uite! mi-a spus el, văzând că mă uitam când la el, când la trandafiri. Astea sunt pentru tine!

Am luat tăcută florile şi am continuat să mă uit când la ele, când la Cole. Paralizasem.

— Mulţumesc! i-am spus eu într-un final.

Vorbeam cu greutate şi îngheţasem în uşă, fiind conştientă de faptul că procesam foarte greu informaţiile.

— Cu plăcere! mi-a spus Cole politicos, de parcă era cel mai normal lucru din lume.

Apoi am tăcut amândoi, timp în care eu m-am întrebat ce ar fi trebuit să spun.

— Pot să intru? m-a întrebat Cole după un moment de tăcere.

— O! am exclamat eu încurcată. Da!

M-am dat la o parte şi l-am lăsat să treacă, gândindu-mă cu groază că nu mai ştersesem praful de câteva zile şi că eram nepieptănată.

Am închis uşa în urma lui şi am rămas locului. Nu ştiam ce să spun sau ce să fac. Nu ştiam de ce venise.

Cole a tras adânc aer în piept şi s-a întors cu faţa la mine. Arăta de parcă urma să-mi spună

ceva important. Eu aşteptam şi inima îmi bătea foarte tare.

— Nu pui florile în apă? m-a întrebat el, arătându-mi florile.

— O! am exclamat eu uimită. Mă aşteptasem să-mi spună ceva important, nu să-mi dea un sfat util despre îngrijirea florilor. Ba da! Aşteaptă-mă puţin! M-am aplecat şi am căutat sub chiuvetă printre sticle de plastic pline cu soluţii de curăţare până am găsit o vază. Am umplut-o cu apă şi am pus cu blândeţe trandafirii în ea, după care m-am întors şi i-am spus: Hm, mulţumesc!

— Cu plăcere! a repetat Cole. A făcut o pauză şi s-a uitat cu atenţie la mine. Apoi a inspirat adânc şi mi-a spus: Am, um…! Părea agitat. Încă stătea în picioare la intrarea în bucătărie şi eu eram aşa de uluită, încât n-am fost în stare să mă adun şi să-i spun să ia loc. Am venit miercuri, dar nu erai acasă!

M-am gândit repede unde fusesem miercuri. A! Miercuri fusesem la avocatul meu. Dar Wendy îmi promisese să rămână acasă, în caz că s-ar fi întors Cole. Oare ieşise şi ea pentru câteva minute?

Mi-am zis să nu uit să o strâng de gât mai târziu.

— Ai venit? l-am întrebat eu într-un final.

— Da! mi-a răspuns el. Prietena ta Wendy – adică, colega ta de apartament, cred – mi-a deschis uşa. Mi-a spus că plecasei la avocatul tău!

— Stai puţin! i-am spus eu. Cred că nu auzisem bine. Ai vorbit cu Wendy?

Cole a dat din cap că da. Cum a putut Wendy să nu-mi spună aşa ceva? Eu stătusem toată săptămâna în casă şi mă gândisem că el mă ura şi mă văitasem la Wendy.

— Wendy nu mi-a spus că ai venit, i-am spus eu uluită.

— Ştiu! mi-a zis Cole. L-am privit nedumerită. Eu am rugat-o să nu-ţi spună nimic!

— O! am exclamat eu prosteşte, pentru că nu mai ştiam ce să cred.

— Mi-a spus că ţi-ai dat demisia de la *Chic* şi că nu mai vrei să scrii despre celebrităţi!

Eu am dat din cap, întrebându-mă dacă ceea ce-mi spunea avea şi alt rost în afara faptului că-mi aducea aminte de statutul meu de şomeră.

— Aşa că m-am gândit că, dacă tot nu mai lucrezi cu celebrităţi, n-o să mai încălcăm etica profesională, dacă… um… Cole a făcut o pauză şi m-a privit timid… dacă te invit în oraş în seara asta!

Eu pur şi simplu mă holbam la el fără să scot un cuvânt. Credeam că nu auzisem bine.

— Ce? am făcut eu. N-am vrut să sune aşa de dur, dar nu puteam să articulez cuvinte mai lungi.

— Vreau să mă însoţeşti la premiera filmului meu! a adăugat Cole neliniştit. Vrei să vii cu mine?

Pentru o secundă mi-a trecut prin cap ideea că trebuia să mă uit după camere de luat vederi ascunse. Poate că debuta un nou reality-show la CBS – *Cine vrea să păcălească o jurnalistă jalnică*

şi şomeră? Iupiii, eu eram starul.

— Poftim? l-am întrebat eu încă o dată, nemaiştiind ce să spun. M-am uitat repede împrejur după camerele ascunse.

— Speram să fii partenera mea! mi-a repetat Cole puţin agitat.

Era clar că nu se aşteptase la aşa o reacţie din partea mea.

Am lăsat să-mi scape pe gură primul gând care mi-a trecut prin minte.

— Dar nici măcar n-am o rochie adecvată!

Cole a râs şi s-a mai destins puţin.

— Ţi-am adus eu una, dacă vrei s-o probezi! mi-a spus Cole.

Eu mă uitam la el. A făcut o pauză, după care a continuat.

— Adică, doar dacă vrei să vii! Eu am rochia, dar nu te presez…! mi-a zis el repede. Ştiu că am fost un nesimţit duminică dimineaţă, când am plecat fără să-ţi spun nimic, aşa că e de înţeles dacă nu vrei să vii!

— Nu! i-am spus eu încet. N-ai fost nesimţit! Am crezut că mă urai!

Cole părea să fie rănit.

— Nu! mi-a spus el. Nu te-am urât niciodată! Doar că n-am ştiut cum să reacţionez după ce am văzut articolul din *Mod* şi după ce Ivana mi-a spus…! Am, hm, am concediat-o! Ar fi trebuit să te cred de la început!

— Serios? l-am întrebat eu.

— Serios! mi-a confirmat Cole. A respirat adânc şi mi-a zâmbit. Deci, mă însoţeşti în seara asta? Sau va trebui să mă ploconesc şi să te implor?

Când am auzit cuvintele lui, i-am zâmbit instantaneu.

— Mi-ar face plăcere să vin! i-am spus eu încet.

— Bine! a zis Cole. Nu prea ştiu să mă ploconesc şi să implor! Dar pot să mai exersez!

Mi-a zâmbit cu toată faţa, s-a ridicat şi şi-a scos mobilul din buzunar. Eu îi urmăream toate mişcările şi mă gândeam că totul era ca un vis frumos.

Stai, poate chiar visam. Îl visasem tot timpul în ultima vreme, şi ziua, şi noaptea. Aşa că m-am ciupit, ca să mă asigur.

— Au! am exclamat eu.

Cole m-a privit uimit.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el speriat.

— Nimic! i-am răspuns eu încet.

Era real. Totul era real. Simţeam că mai aveam puţin şi leşinam de fericire.

Cole şi-a deschis telefonul şi a început să caute un număr în agendă.

— Bună! Poţi să urci cu rochia acum? a întrebat el la telefon. A ascultat răspunsul, după care a început să zâmbească. Da, a zis că i-ar plăcea! Mi-a zâmbit, în timp ce asculta ce-i spunea persoana de la telefon. Ştiu! I-a luat cam mult până s-a hotărât! Ne vedem într-o secundă, bine? a zis el, după care a închis telefonul.

— Cu cine ai vorbit? l-am întrebat eu.

— Vine rochia! mi-a răspuns Cole cu un zâmbet, într-un minut e aici!

L-am privit complet nedumerită.

— Cine era la telefon? am întrebat eu.

— O să vezi! mi-a răspuns Cole misterios.

O clipă mai târziu am fost uimită să aud cheia învârtindu-se în broască. Cole mi-a făcut cu ochiul şi s-a dus să deschidă uşa. M-am ridicat şi am văzut faţa pistruiată a lui Wendy şi părul ei răvăşit, care erau aproape ascunse după o imensitate din mătase aurie. De-abia se vedea. Eu nu-mi mai puteam lua ochii de la rochia aia, unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le văzusem vreodată.

În timp ce Cole o ţinea desfăcută ca să o pot vedea în întregime, lumina se reflecta pe mătasea fină, făcând-o să strălucească de te orbea. Era o rochie elegantă cu corset. Topul venea strâns pe corp şi partea de jos se unduia uşor peste jupoanele de tul suprapuse care îi dădeau formă. Avea culoarea aurului şi am ştiut de cum am văzut-o că avea să-mi stea perfect.

— E superbă! le-am spus eu cu respiraţia întretăiată, aproape hipnotizată de rochia strălucitoare. Dar eram conştientă că „superb” era puţin spus pentru rochia aia.

— Ştiu! mi-a zis Wendy, radiind de fericire. Respira greu şi încerca să-şi revină pentru că urcase repede scările cu rochia în braţe. Eu am

ales-o! a zis ea.

Cole a izbucnit în râs.

— Noi am ales-o! a corectat-o el.

Wendy şi-a dat ochii peste cap.

— Bine, bine! a zis ea, făcându-mi cu ochiul. De fapt, Cole a ales-o şi eu i-am dat OK-ul!

— Nu pot să cred! am zis eu, minunându-mă în continuare.

— Trebuie să mai facem şi altă dată figura asta! a zis Cole, zâmbindu-i lui Wendy, care a pufnit în râs. După care s-a întors spre mine şi mi-a spus: Şi? Nu vrei să vezi cum îţi vine?

Mi-a pasat rochia, iar eu m-am lăsat condusă de Wendy în dormitor.

— De-abia aştept să te văd în ea! a chiţăit Wendy.

Cinci minute mai târziu Wendy mă încheiase la corset şi eu mă întorceam ca să mă uit în oglindă.

— O, Doamne! am zis eu cu respiraţia tăiată.

— Eşti superbă! mi-a zis Wendy.

Rochia îmi venea perfect, punându-mi în valoare toate formele corpului. Talia mea părea să fie dintr-odată mai mică, iar sânii păreau mai mari. Pielea mea, uşor bronzată datorită weekendurilor pe care le petrecusem cu Wendy la plajă, contrasta cu auriul acela frumos.

— E perfectă! am murmurat eu.

— A, aproape că uitasem! a zis Wendy, aplecându-se să se scotocească în geantă.

Într-o clipă a scos triumfătoare o pereche de

sandale cu barete aurii. Mi le-a dat zâmbind. Ţi-am ales şi astea! mi-a spus Wendy. Lui Cole i-au plăcut foarte mult!

— Sunt Manolo Blahnik! am zis eu încet, uitându-mă când la sandale, când la Wendy.

— Ştiu! mi-a răspuns Wendy cu un zâmbet. Dacă te-ar vedea Sidra Desimon acum… Şi sunt ale tale – poţi să le păstrezi!

— O, Doamne! am zis eu.

Eram uluită când m-am aplecat, ca să-mi pun sandalele alea cu toc cui. Pentru o secundă mi-am dorit ca pedichiura mea să fi fost mai proaspătă, dar detaliul ăsta nu părea să mai conteze pe lângă rochia şi sandalele alea minunate.

— Eşti o bombă sexy! mi-a zis Wendy veselă, când m-am ridicat şi m-am uitat în oglindă. Starul de cinema din sufrageria noastră n-o să poată să-şi mai ia ochii de la tine! Wendy mi-a făcut cu ochiul şi eu i-am zâmbit.

Douăzeci de minute mai târziu Wendy îmi aplica machiajul ca o expertă şi îmi prindea părul, lăsându-mi câteva şuviţe rebele, care îmi încadrau faţa. M-a condus la uşă şi m-a îmbrăţişat.

— Scumpo, meriţi toate astea! mi-a şoptit ea la ureche, în timp ce-mi deschidea uşa.

— Eşti superbă! a zis Cole, făcând ochii mari, când am ieşit cu Wendy din dormitor. S-a ridicat repede de pe canapea. Nici nu ştiu ce să spun!

— Mulţumesc! i-am spus eu zâmbindu-i.

În sfârşit îmi dădeam seama că totul era real, că

nu aveam halucinaţii, că nu era un vis. Cole era foarte real când a traversat camera şi m-a apucat uşor de mână, admirându-mă de aproape.

— Eşti atât de frumoasă! mi-a spus el, privindu-mă de parcă atunci mă vedea pentru prima oară.

O clipă a rămas aşa admirându-mă şi inima îmi bătea de emoţie. Apoi s-a aplecat şi m-a sărutat uşor pe buze. Eu am gemut încet şi buzele noastre s-au căutat pentru prima dată. Pentru o clipă am uitat că Wendy era acolo şi l-am luat pe Cole de gât, în timp el mă strângea tare în braţe. I-am simţit părul moale şi sacoul rigid şi mi-am dorit să mă topesc în el. După o clipă, s-a retras, lăsându-mă şi mai plină de dorinţă. Am deschis ochii încet.

Era mai bine decât îmi imaginasem vreodată că ar putea fi un sărut cu Cole Brannon.

Şi era real.

— Am aşteptat ceva ca să te sărut! mi-a spus el cu vocea aia puternică şi frumoasă, în timp ce mă sorbea din ochi.

— Şi eu! i-am mărturisit eu.

Cordoanele de catifea

La premieră părea să fie o nebunie. În momentul în care limuzina noastră a oprit în faţa Loews Lincoln Square Theatre, bliţurile au explodat în jurul nostru într-o constelaţie de lumini orbitoare. Am clipit şi am încercat să-mi obişnuiesc ochii cu nesfârşitele bliţuri ale fotografilor.

— Eşti bine? m-a întrebat Cole, strângându-mă de mână, când am coborât din maşină.

M-am gândit o clipă, după care i-am răspuns:

— Da! Da, sunt bine!

Chiar îmi era bine. Bliţurile alea aproape că mă orbeau şi pentru un moment m-am gândit că trebuia să fiu îngrijorată că eram fotografiată din nou alături de Cole. Fotografii cu noi doi aveau să umple iar mass-media a doua zi. Dar, pentru prima dată nu-mi păsa nici de fotografii, nici de tabloide sau bârfe. Nu făceam nimic rău, nimic de care ar fi trebuit să-mi fie ruşine. Eram doar o ţipă care ieşise în oraş cu un tip.

Şi, în momentul ăla, faptul că tipul cu care ieşisem era în centrul atenţiei la Hollywood mi se părea a fi o chestiune de detaliu.

Era ceva aproape suprarealist să te afli de *cealaltă* parte a cordonului, pe covorul roşu – dincolo de cordoanele de catifea după care se întindeau bliţurile, reportofoanele, camerele de filmat şi reporterii care vorbeau pe nerăsuflate şi îşi făceau loc cu coatele, urmărind înverşunaţi fiecare vedetă care trecea prin faţa lor. Nu mă gândisem niciodată la cum arătam noi, reporterii, din punctul de vedere al celebrităţilor. Însă acum eram şi eu în postura unei celebrităţi – mai precis purtând pantofi Manolo Blahnik pe covorul roşu – şi am înţeles dintr-odată cât de enervanţi erau oamenii ăia care lucrau în mass-media. Mă simţeam ca un animal în cuşcă la zoo, înconjurat

de o mulţime de copii extrem de nerăbdători şi de prost-crescuţi, care se luptau ca să-mi atragă atenţia, să mă distragă sau să mă sperie în vreun fel.

— E ciudat, nu-i aşa? mi-a şoptit Cole la ureche. N-ai cum să te obişnuieşti cu aşa ceva.

— Uau! a fost tot ce am putut spune.

— E în regulă! mi-a spus Cole încet. Fii tu însăţi! E mai uşor aşa!

M-am oprit şi am zâmbit pentru fotografii, în timp ce Cole mă strângea tare de mână. M-am îmbujorat când s-a aplecat ca să mă sărute uşor pe buze, fără să-i pese că zeci de aparate şi camere surprinseseră momentul pe peliculă.

Am radiat de bucurie când s-a oprit ca să-i spună unui reporter de la *New York Times* că, într-adevăr, numele meu era Claire Reilly şi că, într-adevăr, eram împreună. Am zâmbit când i-a spus unei reporteriţe de la *Tattletale* că revista lor era o mizerie şi că scriseseră numai minciuni despre noi cu câteva luni în urmă, dar că acum nu mai conta şi că puteau să publice tot ce voiau. Am murit de râs (în sinea mea bineînţeles) când i-a spus unei reporteriţe de la *Los Angeles Times* că ar trebui să-l sune pe el dacă voiau să afle o poveste interesantă despre revista *Mod* şi un anumit redactor de la departamentul de modă.

Şi apoi am văzut-o stând acolo şi nu m-am putut opri din râs.

Era Sidra Desimon.

Stătea în spatele cordonului care împrejmuia covorul roşu, flancată de Sally şi Samantha şi încerca să vadă mai bine starurile care se îndreptau spre cinematograf. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, purta bijuterii groase de argint şi părul îi era prins în vârful capului. Avea un carneţel în mână şi era evident că-şi lua notiţe pentru *Mod,* ceea ce era foarte ciudat, căci n-o mai văzusem niciodată făcând aşa ceva. Şi mai ciudat era faptul că era singura reporteriţă din mulţimea de reporteri îmbrăcată de parcă se credea un star. Arăta ca şi cum se ducea şi ea la premieră sau măcar ca şi cum spera că avea să fie aleasă din mulţime de un actor, care din întâmplare venise neînsoţit. Nicio şansă!

Când m-a văzut a avut o reacţie ca din desene animate – i-a căzut faţa şi ochii i-au ieşit din orbite. Cole mă ţinea strâns de mână şi pur şi simplu n-am putut să-mi şterg zâmbetul de pe faţă. Chiar dacă era vorba de Sidra. Nu putea să-mi mai facă rău.

— Ce cauţi aici? mi-a zis printre dinţi, când Cole s-a oprit să vorbească cu un reporter de la *Entertainment Weekly.*

— O, am venit cu prietenul meu! i-am răspuns eu liniştită şi satisfăcută.

— Cu…! Sidra arăta de parcă mai avea puţin şi se îneca. Cu Cole Brannon? a chiţăit ea fără vlagă.

— Mda! i-am răspuns eu la fel de calmă, arcuindu-mi o sprânceană. Ce, te surprinde?

— Dar am crezut… am crezut… s-a bâlbâit Sidra. Am crezut că nu te întâlneai cu Cole!

Eu i-am zâmbit.

— Dar Sidra… i-am spus eu cu o voce inocentă… nu le-ai spus tu celor de la Tatt*letale că* m-am culcat cu el? Şi n-ai publicat şi în Mod *pov*estea noastră?

— Dar ştim amândouă că nu e adevărat! a bolborosit Sidra. Nu te-ai culcat niciodată cu Cole Brannon! Ştii foarte bine că eu am inventat totul!

— Serios? am întrebat-o eu calmă.

M-am întors înspre reporterul de la *Entertainment Weekly,* care deja nu mai vorbea cu Cole şi asculta acum cu atenţie discuţia noastră.

— Reportofonul ăla merge? l-am întrebat eu calmă, arătând spre un minireportofon.

— Fiţi sigură de asta! mi-a răspuns reporterul cu un zâmbet. Şi am auzit tot! Doriţi o copie a casetei?

I-am zâmbit şi am dat din cap. Cole a notat repede adresa şi numărul meu de telefon pe agenda reporterului şi i-a promis că-i va acorda un interviu la telefon în timpul săptămânii următoare. Sidra s-a înroşit toată ca un rac.

— Dar, n-am vrut…! s-a bâlbâit Sidra. Adică, cred că ştii…!

I-am retezat vorba. Cole stătea acum lângă mine şi mă ţinea protector de după mijloc, trăgându-mă uşor înspre el. Simţeam cum i se încorda corpul când se uita la Sidra.

— Sidra, a fost aşa o plăcere să te văd! i-am spus eu calmă. Le-am făcut cu ochiul lui Sally şi Samantha, care s-au întunecat ca faţă. Dar trebuie să fug! Trebuie să ajung la premieră!

— Dar…! a bolborosit Sidra.

— O, nu-ţi face griji! i-am zis eu veselă. Ţinem legătura prin avocatul meu! O, şi transmite-i salutări din partea mea lui George când îl vezi data viitoare! Dar stai, nu vine în seara asta?

— E ocupat! a mormăit Sidra cu o voce stinsă.

— Ce păcat! am spus eu.

Cole m-a tras mai aproape de el, ţinându-şi în continuare braţul protector în jurul taliei mele. Ştiam că Sidra era de domeniul trecutului.

— Vă doresc o seară minunată! le-am spus eu Tripleţilor, care s-au uitat la mine cu ură şi uimire.

Apoi, ne-am întors şi am urcat scările. Când am trecut de uşi, Cole s-a uitat la mine şi m-a întrebat:

— Eşti bine?

— Sunt mai mult decât bine! i-am răspuns eu zâmbind.

— Am sentimentul că femeia aia o să regrete ziua în care te-a supărat! mi-a spus Cole, trăgându-mă mai aproape de el.

— Ştii ceva? Şi eu cred la fel! i-am răspuns eu, zâmbindu-i în continuare.

Filmul a fost excepţional. Scenele de război erau foarte intense, scenariul era foarte bine scris, iar actorii jucau superb. Filmul fusese nominalizat la Oscar şi după ce l-am văzut, mi-am dat seama şi

de ce.

Dar mai mult decât filmul îmi plăcuse felul în care Cole îşi pusese braţul pe după umărul meu, la mijlocul celei de-a doua scene, şi cum mă strângea uşor şi mă trăgea mai aproape de el de fiecare dată când era un moment trist. Nu mi-a venit să cred când s-a întins şi m-a sărutat aproape inconştient pe frunte în mijlocul unei scene romantice.

După premieră ne-am întors în apartamentul meu. Wendy dispăruse ca să-şi petreacă noaptea la Jean Michel, dar se părea că înainte de a pleca făcuse curăţenie pentru prima dată în viaţa ei. Era cea mai bună prietenă pe care aş fi putut să mi-o doresc vreodată.

Cole şi cu mine am deschis o sticlă de Chianti şi ne-am aşezat pe canapea, vorbind şi râzând câteva ore, departe de paparazzi, feriţi de privirile curioase ale spectatorilor. Spre sfârşitul serii uitasem că ar fi trebuit să mă intimideze prezenţa lui, că ar fi trebuit să nu fiu în apele mele pentru că aveam întâlnire cu un star de cinema.

După ce am băut amândoi toată sticla, iar eu mai prinsesem curaj, l-am întrebat pe Cole dacă nu voia să mai rămână.

El mi-a răspuns că da.

Ne-am mutat la mine în dormitor, unde fantoma lui Tom nu mă mai bântuia. Am petrecut o eternitate, explorându-ne corpurile. Dincolo de smochingul acela, dincolo de imaginea de star de

cinema, dincolo de barierele profesionale care existaseră între noi, am descoperit cel mai tandru bărbat pe care îl întâlnisem vreodată.

În noaptea aceea, în intimitatea dormitorului meu, departe de ochii curioşi ai fotografilor, departe de Sidra Desimon şi de revista *Mod,* s-a îndeplinit profeţia din tabloide.

M-am culcat în cele din urmă cu starul de cinema.

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, razele soarelui îmi băteau în geam, Cole se trezise deja şi mă privea cum dorm. Mi-a zâmbit şi m-a sărutat pe pleoape, apoi pe vârful nasului şi apoi pe buze. Am făcut dragoste din nou, încet şi tandru, şi am ştiut că nu aveam să-l mai las niciodată să plece.

Epilog

După nouă luni

Am ieşit din biroul avocatului meu ţinând în mână un cec foarte drăguţ, veselă după ce auzisem ultimele ştiri. Sidra tocmai fusese concediată de la *Mod. New York Post* avea să publice întreaga poveste a doua zi – Sidra fusese obligată prin sentinţă judecătorească să-mi plătească daune în valoare de 100 000 de dolari, ceea ce însemna o gaură mare în bugetul ei alocat hainelor de designer.

Victoria în faţa Sidrei mă făcea să mă simt

triumfătoare, dar în timp ce strângeam în mână cecul, nu puteam să nu mă gândesc cât de bine mă simţeam şi datorită cauzei câştigate în procesul cu revista *Mod.* Avocatul meu îşi luase deja partea de câştig şi mă lăsase cu un cec mare. Ştiam deja care era primul lucru pe care trebuia să-l fac cu banii. Am deschis plicul şi m-am uitat încă o dată repede la cifra aceea care-ţi lua minţile.

2 400 000 de dolari.

2,4 milioane. Era suma pe care revista *Mod* mi-o oferise ca să evite să fie târâtă prin tribunale.

Bineînţeles că şi Margaret fusese concediată. Mă simţeam prost din cauza asta, pentru că ştiam că Sidra reuşise să o convingă cu minciunile ei, iar ea nu mă calomniase intenţionat. Însă acum fostul secretar de redacţie al revistei, Maite Taveras, conducea foarte bine revista şi drept rezultat tirajele crescuseră în sfârşit. Maite Taveras reuşise să obţină într-un timp relativ scurt ceea ce Margaret urmărea obsedată de ani de zile.

Maite mă sunase în ziua în care fusese promovată ca să-mi ofere înapoi jobul, însă eu o refuzasem politicos. Îmi plăcea să scriu pentru *Woman's Day,* unde nu exista concurenţă nebună, înjunghieri pe la spate şi bârfe. Membrii echipei editoriale lucrau de la nouă la cinci şi plecau acasă la sfârşitul zilei cu zâmbetul pe buze. N-aş mai fi putut să mă întorc niciodată la *Mod,* indiferent de cine s-ar fi aflat la conducere.

Fredonam o melodie şi tocmai intram în sediul băncii HSBC din Union Square pentru a finaliza o tranzacţie pe care o demarasem cu o lună în urmă, când m-a sunat avocatul meu ca să-mi comunice suma pe care o obţinusem. Primul meu gând fusese: *Ce o să fac cu 2,4 milioane de dolari?* Nu mă vedeam cheltuind toţi banii ăia în decursul unei vieţi. Dar ştiam o persoană care urma să beneficieze de o parte din ei şi o merita din plin.

O oră mai târziu, când am ieşit din bancă, cecul era depozitat în contul meu şi folosisem o parte din bani ca să fac o tranzacţie imobiliară. Mă întâlnisem cu Elizabeth, agenta mea, la uşa agenţiei imobiliare. Împreună am revizuit documentele şi am plătit cincizeci la sută din preţul pentru restaurantul The Space din East Village, al cărui proprietar voia să se retragă. Wendy îmi spusese de mai multe ori ce loc perfect ar fi fost pentru micuţul bistro franţuzesc la care visase dintotdeauna. Iar acum visul ei devenea realitate. Fusese singura persoană care mă susţinuse o vară întreagă şi trecusem cu ajutorul ei prin coşmarul cu revista de scandal *Tattletale* şi apoi cu articolul din *Mod,* iar asta era cea mai bună modalitate de a-i mulţumi.

Mă gândisem să-i fac cadou de nuntă restaurantul luna următoare, când urma să se mărite cu Jean Michel într-o ceremonie micuţă în Les Sans Culottes.

După ce am ieşit de la bancă, am luat-o pe jos

până în Union Square, delectându-mă cu aroma de chec cu banane şi prăjituri cu morcov, care se vindeau la unul dintre chioşcurile din piaţa de legume şi fructe. Cidrul de mere fierbea la foc mic la alt chioşc, îmbiindu-mă chiar dacă soarele de mai ne încălzea cu razele sale dulci.

M-am oprit la Starbucks, pe partea de est a pieţei, pentru un Mocha Frappuccino. În timp ce aşteptam la coadă răsfoiam absentă ziarul *New York Post* şi-mi imaginam cum Wendy avea să se bucure de aprecieri extraordinare pentru restaurantul ei în ziare. Cuvintele „următorul, vă rog" venite din spatele tejghelei m-au adus într-o clipă în prezent şi am lăsat ziarul mai jos, ca să mă uit la tipul cu şapcă şi şorţ verde care servea clienţii.

Dar în loc să comand un Mocha Frappuccino, am izbucnit într-un râs isteric. Tipul din spatele tejghelei s-a făcut roşu ca sfecla.

— Cu ce să vă servesc? m-a întrebat el serios.

— O, Doamne! am zis eu râzând.

Oamenii din jur se uitau la mine de parcă eram o nebună, dar mie nu-mi păsa.

Tipul din spatele tejghelei era Tom.

— Nu e aşa de amuzant! mi-a zis el nervos şi roşu la faţă.

— Ba da, e! i-am spus eu printre chicoteli. Deci, să-nţeleg că romanul nu s-a vândut aşa de bine?

— Nu! a murmurat Tom.

Arăta groaznic. Se îngrăşase cel puţin zece

kilograme, din care majoritatea i se depuseseră pe burta proeminentă care îi ieşea de sub şorţ. Părul îi crescuse atât de mult, încât îi ajungea la umeri şi era unsuros, iar pielea îi era palidă şi obosită.

— Tom, a existat vreodată un roman? l-am întrebat eu.

El a făcut o pauză, după care s-a uitat în pământ.

— Nu! a mormăit, atât de încet, încât de-abia l-am auzit.

Am izbucnit din nou în râs şi mi-am dat seama cât de mult evoluasem în aproape un an de zile de când nu mai eram cu el. Cu greu îmi puteam imagina că făcuse cândva parte din viaţa mea.

— Dă-mi, te rog, un Mocha Frappuccino! i-am spus eu în cele din urmă.

— Sigur! mi-a răspuns el trist. Trei dolari şi şaisprezece cenţi!

I-am înmânat tăcută o bancnotă de cinci dolari, înăbuşindu-mi chicotelile. Când să-mi dea restul, a îngheţat instantaneu. În loc să-mi dea banii, mi-a luat mâna stângă şi a întors-o ca să se uite mai bine la ea.

— Porţi un inel de logodnă! mi-a zis el încet, cu o expresie ciudată în ochi.

Eu i-am zâmbit.

— Da! i-am spus eu. E de logodnă!

Mi-a întors mâna ca să se uite mai de-aproape. Piatra de două carate, cu tăietura perfectă *princesse,* montată în platină, de la Tiffany sclipea

ademenitor pe inelarul meu.

— Cine e? m-a întrebat Tom morocănos.

Eu mi-am întors mâna şi mi-am luat restul.

— Nu-l cunoşti! i-am răspuns eu veselă, cu un zâmbet. Mi-a părut bine să te văd!

Apoi, lăsându-l pe Tom cu gura căscată de uimire, mi-am făcut loc până la capătul tejghelei, de unde mi-am luat comanda şi am ieşit din Starbucks fără să privesc înapoi.

La câteva minute mai târziu, în timp ce mergeam pe Broadway, sorbind ultimele guri din băutura caldă şi gustoasă şi chicotind încă pe seama lui Tom, am simţit mobilul vibrându-mi în geantă. L-am scos, m-am uitat la ecran, am zâmbit şi l-am deschis.

— Bună, *cookie*! am zis eu, când am răspuns la telefon.

— Bună, iubito! mi-a spus Cole. Ai încasat cecul?

— Aha! am răspuns eu bucuroasă.

— Şi, ai cumpărat restaurantul?

— Da! i-am spus eu. Wendy o să fie aşa de uimită!

Cole a râs şi eu m-am mirat o clipă de faptul că vocea lui mă făcea întotdeauna să simt o căldură interioară. Începând cu noaptea premierei filmului, petrecea cât de mult timp putea în New York şi nu mai dormea la hotelul la care mă trezisem eu îngrozită după beţie, cu aproape un an de zile în urmă. Acum, când venea în New York, dormeam amândoi în patul meu dublu şi mă

trezeam întotdeauna în braţele lui puternice şi protectoare. Mă luase cu el la Los Angeles în câteva weekenduri în care fusese nevoit să rămână pe platourile de filmare şi în decembrie eu îl dusesem acasă în Atlanta, ca să le cunoască pe mama şi pe sora mea. Petrecusem Crăciunul în Boston, alături de familia lui – mama, tatăl, cele două surori şi un nepot. Îi iubisem din prima clipă şi plecasem de la ei simţind că făceam deja parte din familie.

Cole mă ceruse de soţie în urmă cu trei săptămâni în genunchi la Over the Moon. Chelneriţa lui preferată, Marge – care bănuiesc că era într-o oarecare măsură responsabilă pentru recuperarea şansei de a avea o relaţie cu Cole –, adusese inelul la masă (de fapt, îl găsisem într-o felie de prăjitură cu cremă de brânză şi căpşuni – desertul meu preferat). Sărbătorisem în cerc restrâns în acea noapte cu şampanie în apartamentul meu, alături de Wendy, Jean Michel şi barmanul Jay, prietenul lui Cole. O invitaserăm şi pe Marge, care şi-a făcut apariţia cu o cutie imensă cu mâncare: şuncă prăjită, ouă, cartofi prăjiţi cu brânză… masa de la care pornise totul între mine şi Cole.

În mass-media încă nu se aflase de logodnă, deşi circula un zvon lansat de un tabloid, potrivit căruia fusesem văzută purtând un inel de logodnă pe deget. La auzul zvonului mă gândisem că parcă eu eram Jennifer Garner, iar Cole, Ben Affleck,

ceea ce era absolut ridicol. Cine ar fi crezut că avea să vină o zi în care mass-media să fie interesată de ce purtam eu pe mâna stângă?

— Am o surpriză pentru tine! mi-a spus Cole misterios, în timp ce legănam telefonul la ureche şi sorbeam din Frappuccino. Du-te şi cumpără o revistă *Tattletale* şi uite-te la pagina 15, OK?

Eu am mormăit.

— *Tattletale*? am întrebat eu. Ştii că nu citesc mizeria aia!

— Da, dar ai încredere în mine, o să-ţi placă! mi-a spus Cole pe acelaşi ton enigmatic. E un fel de cadou de logodnă din partea unui prieten de-al meu! Sună-mă imediat ce îl vezi!

— Dacă insişti! am acceptat eu ridicând din umeri.

Am intrat în primul magazin şi am plătit un dolar pentru ultimul exemplar de pe raft al revistei *Tattletale.* Am ieşit afară şi am dat repede paginile ca să ajung la pagina 15.

De cum am văzut ce era scris acolo mi-a revenit râsul isteric de la Starbucks. Încă o dată oamenii care treceau pe stradă mă considerau probabil nebună, pentru că râdeam aşa de tare, că îmi dăduseră lacrimile.

Prietenul lui Cole era George Clooney şi rezervase o pagină întreagă în *Tattletale*, în care indusese o poză oribilă a Sidrei Desimon surprinsă în timp ce îşi arăta colţii la aparat. Sub poză erau scrise cu litere de-o şchioapă următoarele cuvinte:

NU M-AM ÎNTÂLNIT CU ACEASTĂ FEMEIE.

NICIODATĂ.

ACEST ANUNŢ A FOST PLĂTIT DE GEORGE CLOONEY.

Încă râdeam isteric când l-am sunat pe Cole.

— Este cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut vreodată! i-am spus eu râzând.

— Ştiu! mi-a spus Cole tot râzând. Când ne-am întâlnit întâmplător săptămâna trecută şi i-am spus că ne-am logodit, i-am povestit şi despre Sidra şi el mi-a zis că s-a umplut paharul. S-a săturat să-i tot folosească numele ca să atragă atenţia asupra ei, după ce el i-a infirmat cât a putut minciunile!

— E aşa de amuzant! am zis eu cu răsuflarea întretăiată din cauza râsului.

— Bine, frumoaso, trebuie să fug! mi-a spus Cole cu o voce blândă, când a terminat şi el de râs. Ajung până la nouă, OK?

— De-abia aştept să te văd! i-am spus eu încet.

— Atunci, cina la Swank, bine?

— Da! i-am răspuns eu. O sun pe Wendy să mă asigur că avem rezervare! Zbor plăcut!

— Sigur! mi-a spus Cole, după care a făcut o pauză şi a adăugat: O, iubito, reporterii ăia te mai urmăresc încă?

— Da! Am râs. În fiecare zi!

Trebuia să recunosc că era amuzant. Pe vremea când lucram ca editor responsabil cu celebrităţile, nu mi-am imaginat niciodată că într-o zi o să mă

alerge o ceată de reporteri de la diferite tabloide, care mai nou se mutaseră pe scările clădirii în care locuiam, disperaţi să afle dacă inelul cu diamante de pe mâna mea însemna că burlacul Cole Brannon fusese în cele din urmă adjudecat.

— Ar trebui să le spui! mi-a zis Cole după o altă pauză. Vreau să ştie toată lumea!

— Şi eu! i-am răspuns molcom.

— Nu-mi vine să cred că ne căsătorim! mi-a spus Cole. N-am fost niciodată mai fericit ca acum!

— Nici eu!

— Claire? mi-a spus Cole după o altă pauză. Te iubesc! Chiar te iubesc!

— Ştiu! i-am spus eu. Şi eu te iubesc!

Ne-am luat la revedere şi am închis telefonul.

Am mers pe jos până acasă; soarele încălzea oraşul, scăldându-l într-o lumină plăcută. În jurul meu taxiurile şuierau, magazinele erau pline de clienţi şi oamenii se grăbeau să ajungă la destinaţiile lor. Eu mergeam încet, cu zâmbetul pe buze, ştiind că nu-mi mai păsa ce credeau alţii despre mine. Viaţa îmi oferea mai mult decât mi-aş fi putut imagina vreodată.

Când am trecut colţul de la intersecţia dintre Third Street cu Second Avenue, o adunătură de paparazzi (care stătuse ciorchine pe scările de la intrarea în clădirea în care locuiam de când apăruseră zvonurile despre inelul cu diamant) m-a asaltat cu aparate şi camere de filmat. Câţiva chiar au strigat: „Ea e! Ea e!” Bliţurile au început

să explodeze în jurul meu orbindu-mă şi devenisem dintr-odată centrul unei furtuni mediatice, care mă urmărea de câteva săptămâni bune.

— Claire, este adevărat că eşti logodită cu Cole Brannon? a strigat o reporteriţă, în timp ce îmi făceam loc ca să pot intra în clădire.

— Claire, e adevărat că te-a cerut de nevastă? a ţipat o altă reporteriţă, când îmi făceam loc prin mulţime.

Pentru o clipă m-am oprit uimită şi am făcut un gest pe care nu-l mai făcusem niciodată. Am zâmbit şi, ţinând revista aia de scandal într-o mână şi geanta în cealaltă, m-am întors înspre mulţimea de reporteri şi am privit în faţă lucrul care mă bântuise aproape un an de zile. Şi pentru prima dată în viaţă nu mi-a păsat ce gândeau ei sau ce tipăreau publicaţiile lor despre mine.

— Da! le-am răspuns eu într-un final.

Mulţimea a amuţit instantaneu.

— Eu şi Cole Brannon ne căsătorim! Mi-a cerut mâna acum trei săptămâni!

A existat un moment de tăcere şi apoi a urmat o avalanşă de întrebări şi o dezlănţuire de bliţuri. Pentru o clipă m-am gândit cât de eliberată te simţi când spui adevărul. Când eşti tu însăţi. Când nu ai nimic de ascuns şi nimic de care să-ţi fie ruşine.

Le-am făcut semn să tacă şi am adăugat:

— Ne iubim foarte mult!

Ştiam că nu îmi mai era frică de ce gândeau, de ce publicau despre mine. Ştiam cine eram şi aveam tot ce-mi putea dori.

— Şi n-am fost niciodată mai fericită ca acum!

Bliţurile au explodat din nou ca un foc de artificii care îmi era dedicat, iar eu am zâmbit fericită şi am ştiut că în cele din urmă viaţa mea era aşa cum ar fi trebuit să fie.

Despre autoare

Credeam că o să ajung un mare star rock. Aveam planuri mari. Numele meu de scenă ar fi fost Mystica şi mi-aş fi făcut o formaţie pop rock numită Popsicles, iar fanii din toată lumea mi-ar fi cântat hitul *De ce m-ai părăsit?* Bineînţeles că n-aveam decât opt ani şi îmi repetam marile scheme artistice pe o scenă închipuită, cu un casetofon

Fisher-Price, iar „hitul” meu nu era decât un cântecel cu trei note pe care îl compusesem la pian. Şi apoi m-am lămurit: nu pot să cânt! Adică, chiar nu pot să cânt! Adică, se sperie oamenii şi fug! Aşa că vă puteţi da seama că o carieră de cântăreaţă n-a fost în cărţi.

Dar din cenuşa visului meu legat de Mystica (care revine din când în când în cadrul unor sesiuni de karaoke pe care le regretă toată lumea) s-a născut pasiunea mea pentru scris, de care m-am îndrăgostit şi din care am făcut carieră. În prezent colaborez cu regularitate la o varietate de reviste, printre care şi *People,* care e o experienţă incredibilă pentru mine. Am intervievat supravieţuitori ai Holocaustului, activişti ai drepturilor omului, oameni care au conturat istoria secolelor XX şi XXI şi, bineînţeles, oameni pe care vă aşteptaţi să-i vedeţi în revista *People:* staruri de cinema, staruri ale muzicii rock şi celebrităţi de toate felurile.

Recunosc că unele staruri pe care le-am intervievat mi-au plăcut în mod deosebit şi inofensiv: Matthew Meconaughey, Joshua Jackson, Mark Megrath şi Jerry O’Connell, dintre mulţi alţii. Dar, deşi titlul meu v-ar putea stimula imaginaţia bogată, nu m-am culcat niciodată cu vreunul dintre aceştia! Nici n-am încercat să-i agăţ! Jur!

Cum s-agăţi un star de cinema a pornit de la ideea „Ce-ar fi dacă?” Ce s-ar întâmpla dacă aş

arunca etica profesională pe fereastră (un lucru pe care nu l-aş face niciodată)? Sau, şi mai rău, ce s-ar întâmpla dacă cineva ar crede că m-am purtat necorespunzător cu o persoană pe care am intervievat-o şi ar începe să răspândească zvonuri potrivit cărora m-aş fi culcat cu o sursă ca să obţin un articol? Răspunsul: cariera mea ar lua sfârşit! în romanul meu, Claire Reilly, o tânără de douăzeci şi şase de ani, care ocupă postul de redactor la o revistă pentru femei, se confruntă cu această problemă.

În plus, faţă de revista *People*, colaborez cu regularitate la revistele *Glamour* şi *Health* şi sunt „Fata cu cartea” în cadrul show-ului de dimineaţă *The Daily Buzz*, care se difuzează pe majoritatea canalelor.

Vă invit să-mi vizitaţi site-ul web www.kristin harmel.com. Să-mi scrieţi ca să facem cunoştinţă! Dacă nu vă răspund imediat, probabil că am plecat să-mi cumpăr pantofi.

Informaţii utile

Încasările filmului *Titanic* **pe teritoriul Statelor Unite: peste 600 de milioane de dolari**

Produsul intern brut al Liberiei: 460 milioane de dolari

Tirajul cotidianului *The Naţional Enquirer*: 1 460 000 de exemplare

Tirajul revistei *The New York Review of Books:* 125 000 de exemplare

Preţul unei genţi de plajă de la Old Navy: 16,50 de dolari

Preţul unei genţi de plajă de la celebra marcă Prada: 825 de dolari.

O cină pentru două persoane la restaurantul Atelier de la Ritz-Cariton din Central Park: 170 de dolari.

Cină pentru doi la TGI Friday’s: 30 de dolari.

Salariul anual al preşedintelui Statelor Unite: 400 000 de dolari

Suma câştigată de Ben Affleck pentru filmul *Gigli* **12 000 000 de dolari**

Romanele lui Kristin Harmel sunt bestselleruri internaționale traduse în cincisprezece limbi.

Cum agăți un star de cinema?
Răspunsul o să-l afle Claire Reilly, editor de top la faimoasa revistă *Mod*, care are misiunea să-i ia un interviu lui Cole Brannon, cel mai adorat (și adorabil) star al momentului. Așadar, îmbrăcată cu salvatoarea rochiță neagră și cu reportofonul pregătit, Claire iese la masă cu frumosul actor. Însă, cu toate că Tom, iubitul ei, și-a propus să bată recordul mondial la celibat, ea n-are nici cea mai mică intenție să flirteze cu primul bărbat care-i iese-n cale, fie el și star la Hollywood. Dar, a doua zi după interviu – stupoare!–, fata se trezește goală-pușcă în patul celebrului actor, iar tabloidele (și colegele invidioase) atâta așteaptă!
Pe unde o să scoată Claire cămașa, acum, când toate reflectoarele sunt îndreptate asupra ei?

„Kristin Harmel e o combinație incredibilă între Bridget Jones și Carrie Bradshaw."
The Place

„Delicios de amuzant."
Cosmopolitan

„Fabulos. Vi-l recomandăm."
New York Daily News

ISBN 978-973-689-220-2